

ΔΙΟΥΗ

ΚΥΝΙΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΒΡΑΤ

Дийн Кунц

Древният враг

Тази книга е посветена на
единствената, която е винаги тук,
единствената, която винаги се грижи,
единствената, която винаги разбира,
единствената, като която няма друга:
Герда,
моята съпруга и най-добър приятел.

ЧАСТ ПЪРВА ЖЕРТВИ

Мене обхвана ужас и трепет.

Книга на Йов, 4:14

Цивилизованият човешки дух... не може да се
отърве от това усещане, за тайнственото.

„Д-р Фаустус“, Томас Ман

1 ГРАДСКИЯТ ЗАТВОР

Писькът бе далечен и остър. Письк на жена.

Помощник-шерифът Пол Хендерсън вдигна поглед от списанието. Наклони глава и се заслуша.

Прашинки прах бавно се рееха в яркия слънчев лъч, проникващ през един от прозорците. Тънката стрелка на секундарника от стенния часовник се движеше беззвучно по циферблата.

Единственият шум идваше от скърцащия стол на Хендерсън, когато преместваше тежестта на тялото си.

През големите предни прозорци можеше да се види част от главната улица на Сноуфилд, Скайлайн роуд, която бе съвсем тиха и безлюдна, обляна в златиста слънчева светлина. Единствено листата на дърветата се поклащаха от лекия ветрец.

След като се ослушва напрегнато известно време, Хендерсън вече не бе сигурен дали всъщност е чул нещо.

Само се самозалъгваше. Истината е, че му се искаше някой да бе изкрещял.

Беше неспокоен. Предпочиташе някой да беше извикал.

През времето извън сезона, от април до септември, бе единственият помощник-шериф на пълно работно време за Сноуфилд и задълженията му бяха еднообразни. През зимата, когато градът бе домакин на хиляди скиори, имаше пияници, с които трябваше да се справят, побоища и кражби за разследване по хотели, пансиони и мотели, където отсядаха туристите. Но сега, в началото на септември бяха отворени само хотел

Кендълглоу, един пансион и два малки мотела, а местните жители бяха спокойни и Хендерсън – който бе само на двадесет и четири години и привършваше първата си година като местен помощник-шериф се отегчаваше.

Той въздъхна, погледна към списанието, което лежеше пред него на бюрото и чу още един писък. Беше далечен и кратък като предишния, но този път прозвуча като мъжки глас. Не беше просто писък от възбуда или дори от страх; беше изпълнен с ужас.

Хендерсън се намръщи и тръгна към вратата, намествайки кобура с револвера на дясното си бедро. Излезе през люлеещата се врата и преградата, която отделяше преддверието на ареста от чакалнята, и почти бе стигнал до вратата, когато чу движение в кабинета зад себе си.

Това бе невъзможно. Беше сам в службата през целия ден и в трите килии нямаше никакви затворници от началото на изтеклата седмица. Задната врата бе заключена, а това бе единственият друг вход към затвора.

Обаче когато се обърна откри, че вече не е сам. Отегчението му се изпари мигновено.

2

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

По здрач на тази ранна септемврийска неделя планините бяха обагрени само в два цвята: зелен и син. Дърветата – борове, ели, смърчове – приличаха на изработени от същия филц, с който са покрити масите за билиард. Студени сини сенки се спускаха наоколо и ставаха все по-гъсти и по-големи с всяка изминала минута.

Зад волана на своя Понтиак Транс Ам, Дженифър Пейдж се усмихваше в приповдигнато настроение от красотата на планините и чувството за завръщане у дома. Тя беше родом от тия места.

Колата зави от магистралата с три платна в междуградския двупосочен черен асфалтов път, който се извиваше и изкачваше шест километра нагоре през прохода, за да стигне до Сноуфилд.

Лайза, четиринадесетгодишната сестра на Дженифър, която седеше до нея на предната седалка, каза:

- Много ми харесва тук горе.
- На мен също.
- Кога ще падне сняг?

– След месец, може и по-скоро.

Дърветата се издигаха нагъсто от двете страни на пътя. Колата се движеше в тунел от надвиснали клони и Джени включи фаровете.

– Никога не съм виждала сняг, освен на снимки – каза Лайза.

– До другата пролет ще ти е омръзнал.

– Никога. Не и на мен. Винаги съм мечтала да живея в снежна страна, като теб.

Джени погледна момичето. Дори за сестри приликата им бе поразителна: същите зелени очи, еднаква кестенява коса и високи скули.

– Ще ме научиш ли да карам ски? – попита Лайза.

– Е, скъпа, щом започнат да пристигат скиорите, ще се появят обичайните изкълчени глезени, счупени стави, изметнати гърбове, скъсани сухожилия... Ще съм доста заета по това време.

– О – отвърна Лайза, неспособна да прикрие разочарованието си.

– Освен това, защо да се учиш от мен, когато можеш да взимаш уроци от истински професионалист?

– Професионалист ли? – попита живо Лайза.

– Разбира се. Хенк Сандерсън ще ти дава уроци, ако го помоля.

– Кой е той?

– Собственик е на хотел Пайн Нол и дава уроци по ски, но само на няколко избрани ученици.

– Той любовник ли ти е?

Джени се усмихна, припомняйки си какви чувства я вълнуваха на четиринадесет години. На тази възраст повечето момчета бяха вmaniaчени на тема момчета, момчетата над всичко останало.

– Не, Хенк не ми е любовник, познавам го от две години, откакто пристигнах в Сноуфилд, просто сме добри приятели.

Минаха покрай зелена табела, на която с бели букви бе изписано:

СНОУФИЛД – 3 МИЛИ

– Обзалагам се, че има доста свестни момчета на моята възраст.

– Сноуфилд не е много голям град – предупреди я Джени. – Но предполагам, че ще се намерят няколко свестни момчета.

– Но по време на сезона ще ги има с дюзини!

– Хей, детенце! Няма да излизаш с разни пришълци – поне още няколко години.

– Защо пък не?

– Защото аз го казвам.

– Но защо?

– Преди да излизаш по срещи с момчета, трябва да знаеш откъде са, какви са и от какви семейства произхождат.

– О, мога чудесно да преценявам характери – каза Лайза. – Първото ми впечатление обикновено е точно. Не трябва да се тревожиш за мен. Няма да се мотая с някой убиец с брадва или откачен изнасилвач.

– Сигурна съм, че няма – каза Джени, намалявайки скоростта на един остър завой, – защото ще излизаш само с местните момчета.

Лайза въздъхна и поклати театрално глава в знак на разочарование.

– В случай, че не си забелязала, Джени, докато те нямаше преминах пубертета.

– О, това не ми убягна.

Взеха завоя. Още една права отсечка пред тях и Джени натисна отново газта.

– Сега имам гърди – рече Лайза.

– И това забелязах – отвърна Джени, приемайки невъзмутимо момичешките ѝ брътвежи.

– Вече не съм дете.

– Нито пък възрастна. Ти си девойка.

– Аз съм млада жена.

– Млада? Да. Жена? Още не.

– Господи!

– Чуй ме. Аз съм законната ти настойница. Нося отговорност за теб. Освен това съм твоя сестра и те обичам. Ще правя това, което смятам – и което зная, че е най-доброто за теб.

Лайза шумно въздъхна.

– Защото те обичам – наблегна Джени.

Лайза смръщено отвърна:

– Май си също толкова стриктна, колкото беше мама.

Джени кимна.

– Може би повече.

– Господи.

Джени хвърли поглед към Лайза. Момичето гледаше през страничния прозорец. Лицето ѝ почти не се виждаше, но не личеше да е ядосана; не се цупеше. Всъщност устните ѝ бяха леко извити в неопределена усмивка. Независимо дали го разбират или не, всички деца обичат да бъдат наставлявани. Дисциплината е израз на загриженост. Номерът е да не си много тираничен.

Вглеждайки се отново в пътя, Джени хвана волана с две ръце и

рече:

– Ще ти кажа какво ще ти позволявам да правиш.

– Какво?

– Ще ти позволявам да си връзваш обувките.

Лайза премигна.

– Хм?

– И да влизаш в банята, когато пожелаеш.

Неспособна да издържи повече в позата на накърнено достойнство, Лайза се изхихика.

– Ще ми позволиш ли да ям, когато съм гладна?

– О, абсолютно. – Джени се усмихна. – Дори да оправяш леглото си сутрин.

– Много си великодушна! – каза Лайза.

В този момент момичето изглеждаше дори по-младо от възрастта си. С маратонки, джинси и каубойска риза, неспособна да удържи смеха си, Лайза изглеждаше мила, нежна и страшно уязвима.

– Приятели ли сме? – попита Джени.

– Приятели.

Джени бе учудена и доволна от лекотата, с която общуваха през дългия път от Нюпорт Бийч. Все пак, въпреки кръвната връзка, те бяха почти непознати. На тридесет и една години, Джени бе със седемнадесет години по-възрастна от Лайза. Бе напуснала дома си преди втория рожден ден на Лайза, шест месеца преди смъртта на баща им. През годините в медицинското училище и по време на специализацията като интернист в болницата Калъмбия Пресбитериън в Ню Йорк, Джени бе твърде заета с работа и далеч от дома, за да посещава редовно майка си и Лайза. После, след като завърши лекарската си специализация, тя се завърна в Калифорния и отвори кабинет в Сноуфилд. През изминалите две години работеше усилено за създаването на добра клиентела, която да обслужва в Сноуфилд и още няколко малки градчета в планините. Неотдавна майка им почина и едва тогава Джени започна да съжалява, че не е била по-близка с Лайза. Може би щяха да успеят да наваксат пропуснатите години – сега, когато останаха сами.

Пътят се издигаше постепенно и здрачът за момент се разпръсна, когато колата излезе от сенчестата планинска долина.

– Ушите ми са като натъпкани с памук – каза Лайза и се прозя да изравни налягането.

Направиха още един остър завой и Джени намали скоростта. Отпред се простираше дълъг, спускащ се надолу път, който преминаваше в

Скайлайн роуд, главната улица на Сноуфилд.

Лайза внимателно се взираше през предното стъкло, изучавайки града с явно удоволствие.

– Изобщо не е, каквото си представях!

– Какво си очаквала?

– О, нали знаеш, много грозни малки мотели с неоновии реклами, много бензиностанции, такива неща. Но това място наистина е чудесно!

– Имаме много строги строителни принципи – каза Джени. – Неонът не е приемлив. Пластмасовите табели не са позволени. Никакви ярки цветове, никакви кафенета с форма на кафеник.

– Супер е – каза Лайза, зяпайки докато бавно преминаваха през града.

Рекламите представляваха груби дървени табели, всяка с името на магазина и вида на дейността му. Архитектурата бе малко еkleктична – норвежки, швейцарски, баварски и френско-италиански алпийски стил, – но всяка сграда бе построена в един или друг планински стил със свободно използване на камък, плочи, дърво, открити греди, цветно и оловно стъкло. Частните домове нагоре по Скайлайн роуд също бяха украсени със сандъчета цветя, балкони и градински веранди с декоративни огради.

– Наистина е красиво – каза Лайза докато Джени караше нагоре по хълма към скиорските лифтове и високия край на града. – И винаги ли е толкова тихо?

– О, не – каза Джени. – През зимата градът наистина оживява и...

Остави изречението недовършено като осъзна, че градът не бе просто тих. Изглеждаше направо мъртъв.

През всеки друг мек септемврийски неделен следобед поне някои от жителите щяха да се разхождат навън по плочите на тротоарите и да седят по балконите и верандите с изглед към Скайлайн роуд. Зимата приближаваше и тези последни дни на хубавото време бяха особено ценени. Ала днес, когато следобедът преминаваше във вечер, тротоарите, балконите и верандите бяха пусти. Дори в онези магазини и къщи, в които светеше, нямаше признаци на живот. Джениният Транс Ам бе единствената кола, която се движеше по дългата улица.

Тя спря пред знака стоп на първата пресечка. Сен Мориц уей пресичаше Скайлайн роуд, простирайки се три преки на изток и четири на запад. Погледна в двете посоки, но не видя никого.

Следващата пресечка също беше пуста. Както и пресечката след нея.

- Странно – каза Джени.
- Трябва да има някое страшно шоу по телевизията – каза Лайза.
- Сигурно е така.

Минаха покрай ресторант Маунтинвю на ъгъла на Вейл лейн и Скайлайн. Вътре светеше, но през големите ъглови витрини не се виждаше никой. Маунтинвю бе любимо място за срещи на местните жители и през зимата, и извън сезона и бе необичайно ресторантът да бъде напълно пуст по това време на деня. Дори не се виждаха никакви сервитьорки.

Лайза явно бе загубила интерес към неестествената тишина, въпреки че първа я бе забелязала. Отново зяпаше и се възхищаваше на чудната архитектура.

Но Джени не можеше да повярва, че всички са се струпали пред телевизорите, както предположи Лайза. Мръщейки се объркано, тя поглеждаше към всеки прозорец докато караше колата си към хълма. Не забеляза признаци на живот.

Сноуфилд бе дълъг шест пресечки от началото до края на наклонената главна улица, къщата на Джени бе по средата на най-горната отсечка, от западната страна на улицата, близо до скиорските лифтове. Представляваше двуетажна швейцарска хижа от камък и греди с три прозореца с капаци от страната на улицата и мансарда. Начупеният на множество ъгли покрив бе покрит с каменни плочи, изпъстрени в сиво, синьо и черно. Къщата бе построена на шест метра от постлания с каменни плочи тротоар, зад висок до кръста жив плет. В единия край на верандата имаше табелка с надпис; ДЖЕНИФЪР ПЕЙДЖ, ДОКТОР ПО МЕДИЦИНА; написани бяха и приемните часове.

Джени паркира колата в късата алея.

– Каква готина къща! – възкликна Лайза.

Първата къща, която някога Джени бе притежавала; обичаше я и се гордееше с нея. Само видът на къщата я стопли и ободри, за момент забрави странната тишина, обгърнала Сноуфилд.

– Е, не е много голяма, особено след като отделих част от долния етаж за чакалня и кабинет. А и все още банката притежава повече от нея, отколкото аз самата. Но наистина има стил, нали?

– Много – отвърна Лайза.

Те излязоха от колата и Джени откри, че след залеза студеният вятър се е засилил. Беше облечена в зелен пуловер и джинси, но въпреки това потръпна. Есента в планините бе променлива, меки дни се редуваха с хладни нощи.

Дженифър се протегна, раздвижи схваналите се от продължително шофиране мускули и затвори вратата. Звукът проехтя към планината и надолу към града. Бе единственият звук в здрача.

Застана за момент до колата, загледана към Скайлайн роуд и центъра на Сноуфилд. Нищо не помръдваше.

– Бих могла да остана тук завинаги – заяви доволно Лайза, щастливо вирайки се надолу към града.

Джени се ослуша. Ехото от затръшнатата врата заглъхна и не се замести от друг звук, освен мекия шепот на вятъра.

Има разни видове тишина. Всички те не си приличат. Тишината в драпираните с кадифе стаи на погребалния дом е много по-различна от мрачната и ужасна тишина на скръб в самотната спалня на вдовицата. На Джени ѝ се стори, че в тишината на Сноуфилд има тъга; обаче не знаеше защо се чувства така и дори защо изобщо ѝ дойде тази странна мисъл. Спомни си тишината на спокойната лятна нощ, която в действителност не е тишина, а неуловим хор от крилата на нощните пеперуди, блъскащи се в прозорците, щурците, движещи се в тревата и лекото поскръцване на верандата. Сноуфилдският безшумен сън бе наситен с такива неща, както и с трескава активност – далечни гласове, движение, борба – почти извън досега на сетивата. И нещо друго. Съществуваше и тишината на зимната нощ, дълбока и безчувствена, но в очакване на оживените нарастващи шумове на пролетта. Сега тишината също бе изпълнена с очакване и това караше нервите на Джени да се напрягат.

Искаше ѝ се да извика, да попита дали има някой тук. Не го стори, защото съседите можеха да се покажат, изплашени от вика ѝ, всички невредими, объркани от нейната реакция и тогава щеше да изглежда смешна. Доктор, който се държи глупаво на публично място в понеделник, е доктор без пациенти във вторник.

– ...да остана тук завинаги, вечно – казваше Лайза, все още превъзнасяйки красотата на планинското селище.

– Не те ли... тревожи? – попита Джени.

– Кое?

– Тишината.

– Да, чудесна е. Толкова е спокойно.

Наистина бе спокойно. Нямахме и следа от нещо тревожно.

Джени се чудеше защо тогава е толкова напрегната. Тя отвори багажника на колата и извади куфара на Лайза, после още един.

Лайза вдигна втория куфар и посегна към сака си в багажника.

– Не се претоварвай – каза Джени. – И без това трябва да се

връщаме още няколко пъти.

Прекосиха ливадата по каменната пътека и продължиха до верандата, където от кехлибарено червеникавия залез се стелеха сенки като разцъфващи листчета на нощни цветя. Джени отвори вратата и влезе в тъмното антре.

– Хилда, пристигнахме!

Нямаше никакъв отговор. Единствената светлина в къщата бе в далечния край на коридора, зад отворената кухненска врата.

Джени остави куфара и светна в коридора.

– Хилда?

– Коя е Хилда? – попита Лайза, пускайки куфара и сака.

– Икономката ми. Знае по кое време ще пристигнем. Мислех, че вече е приготвила вечерята.

– Ау, икономка! Искаш да кажеш, че живее тук?

– Има апартамент над гаража – каза Джени, слагайки портмонето си и ключовете от колата на малката масичка под голямото огледало в месингова рамка.

Лайза бе впечатлена.

– Хей, ти да не би да си богата, а?

Джени се засмя.

– Едва ли. Всъщност не мога да си позволя Хилда – но също така не мога да си позволя да съм без нея.

Чудейки се защо свети в кухнята, след като Хилда не е там, Джени тръгна по коридора, а Лайза я следваше отблизо.

– С часовете в кабинета и спешните случаи от още три други планински градчета никога не бих яла нещо друго освен сандвичи с кашкавал и понички, ако не беше Хилда.

– Добра готвачка ли е? – попита Лайза.

– Прекрасна. Прекалено добра, що се отнася до десертите.

Кухнята беше обширна и с висок таван. Тенджери, тигани, черпаци и други съдове висяха на блестящата неръждаема метална стандартна рамка над централния готварски блок с четири котлона, грил и място за обработване на продуктите. Плотовете бяха покрити отгоре с теракотни плочи, а шкафовете бяха от тъмен дъб. В другия край на стаята имаше двойна мивка, двойна фурна, микровълнова печка и хладилник.

Щом прекрачи прага, Джени се обърна наляво и отиде до писалището, където Хилда съставяше менюто и пишеше списъците за покупки. Там би трябвало да намери бележка. Не намери такава и когато се извърна от малкото писалище, чу сподавения вик на Лайза.

Момичето бе заобиколило до далечната страна на централния готварския блок. Стоеше до хладилника и гледаше надолу към нещо на пода пред мивката. Цялата трепереше, а лицето ѝ бе страшно бледо. Изпълнена с внезапен страх, Джени бързо заобиколи блока.

Хилда Бек лежеше на пода по гръб, мъртва. Беше се втренчила в тавана с безжизнени очи и безцветният ѝ език се показваше между зъбите и подпухналите ѝ устни.

Лайза вдигна поглед от умрялата жена, взря се в Джени, опита се да каже нещо, но не можа да издаде нито звук.

Джени хвана сестра си за ръка и я отведе в другия край на кухнята, откъдето трупът не се виждаше. Прегърна Лайза. Момичето също я прегърна. Силно. Напрегнато.

– Добре ли си, скъпа?

Лайза не каза нищо. Трепереше неконтролируемо.

Само преди шест седмици, прибирайки се един следобед от кино, Лайза бе намерила майка си на кухненския под в къщата им в Нюпорт Бийч, умряла от мозъчен кръвоизлив. Момичето беше опустошено. Без да има спомени от баща си, който бе починал, когато е била само на две години, Лайза се бе привързала силно към майка си. За известно време тази загуба дълбоко я разтърси, беше обърквана и потисната. Постепенно възприе смъртта на майка си и започна да се усмихва отново. През последните дни изглеждаше както преди. И сега това.

Джени заведе момичето до писалището, накара я да седне и клекна пред нея. Взе хартиена кърпичка от кутията на бюрото и изтри изпотеното чело на Лайза. Кожата на момичето беше не само бледа, но и ледено студена.

– С какво мога да ти помогна, сестричке?

– Ще се оправя – разтреперено отвърна Лайза.

Хванаха си ръцете. Момичето стисна нейните толкова силно, че ѝ причини болка. Накрая промълви:

– Помислих си... Когато изведнъж я видях там... така на пода... помислих си... това е лудост, но си помислих... че е мама. – Сълзите напиха в очите ѝ, но тя се опитваше да ги спре. – Зная, мама я няма вече. И тази жена там дори не прилича на нея. Но беше... изненадващо... такъв шок... толкова обърквашо.

Продължиха да стоят така и лека-полека ръцете на Лайза се отпуснаха.

След малко Джени проговори:

– По-добре ли си?

– Да. Малко.

– Искаш ли да полегнеш?

– Не. – Тя пусна ръката на Джени и взе една хартиена къричка от кутията Клинекс. Изтри носа си. Погледна към мястото, където лежеше тялото. – Това ли е Хилда?

– Да – каза Джени.

– Съжалявам.

Джени много харесваше Хилда Бек. Болеше я сърцето от нейната смърт, но точно сега бе по-загрижена за Лайза.

– Сестричке, смятам, че ще е по-добре да излезеш оттук. Какво ще кажеш да ме почакаш в кабинета докато огледам тялото? После ще трябва да се обадя на помощник-шерифа и на окръжния съдебен следовател.

– Ще почакам тук при теб.

– Ще е по-добре да...

– Не! – каза Лайза и започна отново да трепери. – Не искам да остана сама.

– Добре – успокой я Джени. – Можеш да седиш там, където си.

– О, Боже – каза отчаяно Лайза. – Само как изглежда... цялата подпухнала... посиняла... А изразът на лицето... – Тя изтри очи с опакото на ръката си. – Защо е толкова потъмняла и подута?

– Е, сигурно е мъртва от няколко дни – отвърна Джени. – Виж, не се опитвай да мислиш за неща като...

– Ако е била мъртва от няколко дни – каза Лайза с треперещ глас, – защо тук не мирише. Не трябва ли да мирише?

Джени се намръщи. Разбира се, тук трябваше да мирише, ако Хилда Бек бе престояла мъртва достатъчно дълго, че плътта ѝ да потъмнее и тъканите ѝ да подпухнат. Трябваше да мирише. А нямаше миризма.

– Джени, какво се е случило?

– Не зная още.

– Страхувам се.

– Недей. Няма причина.

– Този израз на лицето ѝ – каза Лайза. – Ужасен е.

– От каквото и да е умряла, трябва да е станало бързо. Не изглежда да е била болна или да се е борила. Не е страдала много.

– Обаче... изглежда като умряла по средата на писък.

3

МЪРТВАТА ЖЕНА

Джени Пейдж никога не бе виждала труп като този. Нищо в медицинското училище или собствената ѝ практика не я бе подготвило за странното състояние на тялото на Хилда Бек. Приклепна до трупа и го разгледа с тъга и отвращение – но едновременно с нарастващо любопитство и объркване.

Лицето на мъртвата жена бе подпухнало; сега бе кръгло, гладко и някак лъскаво, като карикатура на изражението ѝ като жива. Тялото ѝ също бе подуто и на някои места опъваше шевовете на сивожълтата ѝ домашна дреха. Където плътта се виждаше – по врата, ръцете, прасците и глезените – имаше мек, престолял вид. Обаче това не приличаше на естественото газово издуване вследствие на разлагане. Защото тогава стомахът трябваше да е по-издут от газове, много повече от всички други части на тялото, но той бе само леко разширен. Освен това, нямаше мирис на разложено.

При по-близък оглед тъмните петна по кожата не изглеждаха като резултат от влошаване състоянието на тъканите. Джени не можеше да локализира никаква определена видима следа на загниване: никакви поражения, никакви мехури, никакви отворени гнойни рани. Поради тяхното разположение в мека тъкан, очите на труповете обикновено показваха признаци на физическо израждане преди останалите части на тялото. Но широко отворените очи на Хилда Бек бяха напълно ясни. Бялото на очите бе чисто, нямаше спукани кръвоносни съдове, нито жълтеникав цвят. Ирисите също бяха ясни; дори не се бяха появили посмъртни белезникави пердета да скрият топлия син цвят. Докато бе жива, обикновено в очите на Хилда имаше веселие и доброта. Тя беше на шестдесет и две години, сивокоса жена с мило лице и майчински маниер. Говореше с лек немски акцент и имаше изненадващо мелодичен глас. Пееше често, пееше докато чистеше къщата или готвеше, радваше се на най-обикновени неща.

Джени изпита силна мъка като осъзна колко много ѝ липсва Хилда. Затвори очи за момент, неспособна да гледа трупа. Стана и потисна сълзите си. Накрая успя да възвърне професионалната си безпристрастност, отвори очи и продължи прегледа.

Колкото по-дълго разгледаше кожата на трупа, толкова по-насинена ѝ се струваше. Оцветяването бе като от натъртване: черно, синьо и

тъмножълто, всички тези цветове преливаха един в друг. Но бе различно от всички контузии, които бе виждала. Доколкото можеше да забележи, така бе навсякъде; ни един квадратен сантиметър от кожата не бе останал здрав. Джени внимателно повдигна единия от ръкавите на домашната рокля нагоре по подпухналата ръка докъдето можеше да се плъзне лесно. Под ръкава кожата също бе тъмна и Джени подозираше, че цялото тяло е покрито с невероятна редица от непрекъснати натъртвания.

Отново погледна лицето на госпожа Бек. Всеки сантиметър бе наранен. Понякога жертвите на големи автомобилни катастрофи претърпяваха наранявания по цялото лице, но такива тежки състояния винаги бяха придружени от тежки контузии, като счупен нос, разцепени устни, строшена челюст... Как госпожа Бек бе получила такива синини, без да е пострадала от други по-сериозни наранявания?

– Джени? – каза Лайза. – Защо се бавиш толкова?

– Идвам след минутка. Стой там.

Значи... може би контузиите, които покриват тялото на госпожа Бек не бяха резултат от външно въздействие. Възможно ли беше оцветяването на кожата да е причинено вместо това от вътрешно налягане, от подуване на подкожната тъкан? Все пак, подуването бе явно налице. Но сигурно, за да предизвика такива цялостни натъртвания, подуването трябва да е станало внезапно, с невероятна сила. Което нямаше смисъл, по дяволите. Живата тъкан не може да подпухне толкова бързо. Рязкото подуване бе симптом при някои видове алергии, разбира се; едно от най-лошите бе силната алергична реакция към пеницилин. Но Джени не познаваше нищо, което би причинило критично подуване с такава внезапност, че да се получи такава ужасяващо грозно, повсеместно посиняване.

И дори подпухването да не бе просто следсмъртно подуване – в което не беше сигурна, – и дори да бе причина за посиняването, какво за Бога бе причинило подпухването на първо място? Тя отхвърли теорията с алергичните реакции.

Ако беше причинено от отрова, трябва да е била някакъв рядък екзотичен вид. Но откъде Хилда би могла да влезе в контакт с такава отрова? Тя нямаше врагове. Самата мисъл за убийство бе абсурдна. И докато от едно дете можеше да се очаква да сложи в уста непозната субстанция, за да провери дали е вкусна, то Хилда не би сторила нищо толкова глупаво. Не, не е отрова. Заразна болест?

Ако беше заразна болест, бактериална или вирусна, не беше нещо,

за което Джени бе учила. А ако наистина се окажеше заразно?

– Джени? – повика я Лайза.

Зараза.

Успокоена, че не бе докосвала пряко тялото, искайки ѝ се да не бе докосвала ръкава на домашната дреха, Джени скочи на крака и отстъпи назад.

Полазиха я студени тръпки. За пръв път забеляза какво лежи на дъската за рязане до мивката. Четири големи картофа, зелка, моркови, дълъг нож и белачката за зеленчуци. Хилда бе паднала мъртва докато бе приготвяла вечерята. Просто така. Бум. Тя не беше болна, нямаше никакви оплаквания. Такава внезапна смърт съвсем сигурно не приличаше на зараза. Коя заразна болест можеше да причини смърт, без да се развие в няколко отслабващи организма етапи, докато накрая се влоши физическото състояние? Някоя. Нито една позната на съвременната медицина болест.

– Джени, няма ли да се махаме отгук? – попита Лайза.

– Шшт! След минутка. Чакай да помисля – каза Джени и се облегна на готварския блок, гледайки надолу към мъртвата жена.

Някъде в ума ѝ се въртеше смътна и страшна мисъл: чума. Чумата – бубонна или друг, вид – не бе нещо непознато в Калифорния и Югозапада. През последните години бяха описани няколко случая; но рядко някой умираше от чума в сегашно време, защото тя се лекуваше със стрептомицин, хлорамфеникол или някой от видовете тетрациклин. Някои разновидности на чумата се характеризираха с появата на едни малки, пурпурни петна от кръвоизливи по кожата. В тежки случаи петната ставаха почти черни и се разпространяваха по широки пространства от тялото; в Средновековието наричали чумата просто Черната смърт. Обаче можеха ли петната да изникнат в такова изобилие, че тялото на жертвата да потъмнее напълно като това на Хилда?

Освен това, Хилда бе умряла внезапно, докато е готвила, без да е страдала от повръщане, висока температура, инконтиненция – които обикновено причинява чумата. Всъщност, причинява ги всяка заразна болест.

Все пак, нямаше очебийни признаци на насилие. Нямаше огнестрелни рани. Не бе намушкана с нож. Нямаше признаци икономката да е била пребита или удушена.

Джени заобиколи тялото и отиде до мивката. Докосна зелето и се учуди, че все още е студено. Не бе престояло на дъската за рязане повече от час.

Обърна се и отново погледна към Хилда, сега вече съвсем уплашена.

Жената бе умряла най-много преди час. Тялото може би все още бе топло.

Но какво я бе убило?

Джени знаеше толкова колкото и преди огледа на тялото. Въпреки че изглежда заразата не бе виновникът в случая, тя не можеше да я изключи напълно. Възможността за заразяване, дори и незначителна, я плашеше.

Прикривайки притеснението си от Лайза, Джени каза:

– Хайде, скъпа. Ще използвам телефона в моя кабинет.

– Сега съм по-добре – каза Лайза, но стана твърде бързо, очевидно едва се въздържаше да не побегне.

Джени прегърна момичето и двете напуснаха кухнята.

Нечовешка тишина бе изпълнила къщата. Беше толкова тихо, че легките им стъпки по килима им се струваха страшно шумни.

Въпреки луминисцентното осветление, кабинетът на Джени не бе студена, безлична стая като онези, които предпочитаха много лекари. Напротив, той представляваше старомоден провинциален докторски кабинет, по-скоро като от картина на Норман Рокуед в Сатърдей ивнинг поуст. Рафтовете бяха претъпкани с книги и медицински списания. Имаше шест старинни дървени кутии за картотеки, които Джени бе купила изгодно на една разпродажба. По стените висяха дипломи, анатомични карти и два акварела от Сноуфилд. До заключения шкаф с лекарства имаше везна, а до нея, на малка масичка, кутия евтини играчки – малки пластмасови колички, мънички войничета и куклички – и пакетче дъвки без съдържание на захар, раздавани като награда – или подкуп – на децата, които не плачеха по време на преглед.

Голямо, издраскано тъмно бюро стоеше по средата на стаята и Джени заведе сестра си до коженото кресло зад него.

– Съжалявам – каза момичето.

– Съжаляваш? – каза Джени, сядайки на края на бюрото и придръпвайки телефона към себе си.

– Съжалявам, че избухнах. Когато видях... тялото... аз... обзе ме истерия.

– Въобще не беше истерична. Просто шокирана и уплашена, което е разбираемо.

– Но ти не беше шокирана или уплашена.

– О, да – каза Джени. – Не просто шокирана; потресена.

– Но не беше уплашена като мен.

– Бях и все още съм. – Джени се поколеба, после реши, че все пак не трябва да крие истината от момичето. Разказа ѝ за възможната опасност от инфекция. – Не смятам, че си имаме работа със зараза, но може и да греша. А ако греша...

Момичето се бе втренчило удивено в Джени.

– Ти си била уплашена като мен, но въпреки това направи оглед на тялото. Господи, не бих го направила. Не и аз. Никога.

– Е скъпа, аз съм доктор. Учила съм за това.

– Все пак...

– Не си го изкара на мен – успокой я Джени.

Лайза кимна несигурно.

Джени вдигна слушалката с намерение да се обади на помощник-шерифа в Сноуфилд и после на окръжния съдебен следовател в Санта Майра, неговото седалище. Нямаше звук, само тих шум. Тя натисна няколко пъти вилката, но линията остана глуха.

Имаше нещо зловещо в разваления телефон, когато в кухнята лежеше умряла жена. Може би госпожа Бек беше убита. Ако някой е отрязал жицата и после се е скрил в къщата, промъкнал се е зад Хилда и ловко... значи... той може да я е намушкал в гърба с дълъг нож и да е пробол сърцето ѝ, убивайки я моментално. В такъв случай раната можеше да е на такова място, че Джени да не я забележи – освен, ако не обърне трупа по лице. Това не обясняваше защо никъде нямаше кръв и не обясняваше как цялото тяло е подпухнало и посиняло. Въпреки всичко, раната можеше да е на гърба на икономката, и тъй като тя бе умряла в рамките на последния час, може би убиецът – ако имаше убиец – все още беше тук, в къщата.

„Май оставих въображението си да се развихри“, помисли си Джени.

Но реши, че ще е най-добре двете с Лайза веднага да напуснат къщата.

– Трябва да отидем до съседите и да помолим Винс или Енджи Сантини да се обадят вместо нас – тихо каза Джени, ставайки от бюрото. – Нашият телефон не работи.

Лайза премигна.

– Това има ли връзка със... случилото се?

– Не зная – отвърна Джени.

Докато прекосяваше кабинета до полуотворената врата, сърцето ѝ биеше силно. Чудеше се дали някой не дебне от другата страна.

Следвайки Джени, Лайза каза:

– Но не е ли странно точно сега телефонът да не работи?

– Малко.

Джени почти очакваше да се сблъска с грамаден усмихнат непознат с нож в ръката. Някой от онези психопати, които изобилстваха в настоящото време. Някой от онези имитатори на Джек Изкормвача, чиито кървави деяния репортьорите от телевизионните канали описваха в новините в шест часа. Тя погледна в коридора преди да излязат в него, готова да отскочи назад и да затвори вратата, ако види някого. Нямахше никой. Поглеждайки към Лайза, Джени разбра, че момичето бързо схвана положението. Те бързешком пресякоха коридора към външната врата на къщата и когато стигнаха до стълбището към втория етаж, което бе разположено почти в началото на фойето, нервите на Джени се опънаха както никога досега. Убиецът – ако имаше такъв, напомни си тя – можеше да е на стълбите, дебнейки, докато те се придвижваха към външната врата. Можеше да се хвърли надолу по стълбите, след като го отминаха, с вдигнат в ръката нож...

Но никой не ги чакаше на стълбите.

Нито във фойето. Нито на портала.

Навън здрачът бе преминал в нощ. Последните отблясъци бяха пурпурни, а сенките – като армия зомбита – се надигаха от хилядите места, в които се криеха от слънчевата светлина. След десет минути щеше да е пълен мрак.

4

СЪСЕДНАТА КЪЩА

Къщата на семейство Сантини бе от камък и червено дърво и с доста по-съвременен дизайн от тази на Джени, цялата в заоблени ъгли. Издигаше се от каменистата почва, съобразена с контурите на склона, разположена на фона на високи борове; почти приличаше на природно образуване. В някои от стаите на долния етаж светеше.

Входната врата бе откритата. Отвътре се носеше класическа музика.

Джени повъзми и отстъпи няколко крачки назад до Лайза. Тя вярваше, че двете трябва да стоят на известно разстояние от Сантини; имаше вероятност да са се заразили, докато бяха стояли в кухнята с трупа на госпожа Бек.

– Не бих могла да мечтая за по-добри съседни – каза тя на Лайза, надявайки се стегнатият леден възел в стомаха ѝ да се разтопи. – Приятни хора.

Никой не отговори на позвъняването. Джени пристъпи напред, натисна отново звънеца и се върна до Лайза.

– Имат магазин за ски и магазин за подаръци в града.

Музиката ту се усилваше, ту заглъхваше, после пак се усилваше. Бетховен.

– Може би няма никой – каза Лайза.

– Трябва да са вкъщи. Музиката, светлината...

Внезапна, силна вихрушка се изви под покрива на верандата и разбърка мелодията на Бетховен, бързо превръщайки приятната музика в дразнещ дисонанс от звуци.

Джени бутна вратата да се отвори докрай. В кабинета от лявата страна на фойето светеше. Мека луминисцентна светлина падаше върху дървения под във фойето до прага на тъмната всекидневна.

– Енджи? Винс? – извика Джени.

Никакъв отговор.

Само Бетховен. Вятърът стихна и разпокъсаната музика отново зазвуча спокойно. Третата симфония, Ероика.

– Ало? Има ли някой тук?

Симфонията достигна до своя вълнуващ край. Когато последната нота заглъхна, настъпи тишина. Явно стереото се бе изключило.

– Ало?

Нищо. Нощта зад гърба на Джени бе тиха и къщата пред нея също.

– Нали няма да влизаш? – запита разтревожено Лайза.

Джени погледна момичето.

– Какво има?

Лайза прехапа устни.

– Нещо не е наред тук. Ти също го усещаш, нали?

Джени се поколеба. Неохотно отвърна:

– Да, чувствам го.

– Като че... сме сами тук... само ти и аз... и все пак... не сме сами.

Джени наистина имаше странното усещане, че някой ги наблюдава. Тя се извърна и огледа поляната и храстите, които бяха почти скрити от тъмнината. Погледна към всеки от тъмните прозорци, които бяха с лице към верандата. В кабинета светеше, но другите прозорци бяха тъмни и лъскави. Някой можеше да стои точно зад стъклото на всеки от тях, прикрит от тъмнината, наблюдавайки ги, без да го забележат.

– Да си тръгваме, моля те – каза Лайза. – Да извикаме полицията или някой друг. Искам да се махаме веднага. Моля те.

Джени поклати глава.

– Нервите ни са опънати. Въображението ни е превъзбудено. Във всеки случай, трябва да погледна, просто дали няма някой наранен – Енджи, Винс или някое от децата...

– Недей. – Лайза я хвана за ръката, опитвайки се да я спре.

– Аз съм лекар. Длъжна съм да помогна.

– Но ако си прихванала някой вирус от госпожа Бек, можеш да инфицираш семейство Сантини. Ти самата го каза.

– Да, но те може да умират от нещото, което уби Хилда. Тогава какво? Може да се нуждаят от медицинска помощ.

– Не смятам, че е зараза – каза Лайза мрачно, като ехо на собствените мисли на Джени. – Може да е нещо по-лошо.

– Какво може да е по-лошо?

– Не зная. Но... аз го усещам. Нещо по-лошо.

Вятърът отново се засили и разклати храстите до верандата.

– Добре – каза Джени. – Ти чакай тук докато огледам...

– Не – бързо отвърна Лайза. – Ако влезеш, аз идвам с теб.

– Скъпа, нали няма да се нахвърляш върху мен, ако...

– Идвам – настоя момичето, пускайки ръката на Джени. – Хайде да свършваме с това.

Те влязоха в къщата.

Спирайки във фойето, Джени надникна през отворената врата вляво.

– Винс?

Две лампи хвърляха топла златиста светлина до всеки ъгъл на кабинета на Винс, но стаята бе празна.

– Енджи? Винс? Има ли някой?

Никакъв звук не смути неестествената тишина, въпреки че тъмнината сама по себе си изглеждаше напрегната, дебнеща – сякаш бе огромно приклекло животно.

Отдясно на Джени, всекидневната бе обгърната в плътни сенки, сякаш изгънати от черно платно. В далечния край няколко лъча светлина проникваха от затворената врата към трапезарията, но тази оскъдна светлина не можеше да разсее мрака.

Джени напипа ключа и светна лампите, разбулвайки празната стая.

– Видя ли – каза Лайза, – няма никой.

– Да проверим в трапезарията.

Те прекосиха всекидневната, която бе обзаведена с удобни бежови канапета и елегантни смарагдово-зелени кресла с облегалки за главата в стил Кралица Ана. Стереоуредбата бе поставена в ъгъла на една секция и почти не се забелязваше. Оттам идваше музиката; Сантини бяха излезли, без да я спрат.

В края на стаята Джени отвори двойната врата, която леко изскърца.

В трапезарията също нямаше никой, но полилеят разкри странна сцена. Масата бе подредена за ранната неделна вечеря: четири подложки за сервиране; четири чисти чинии; четири съответни чинии за салатата, три от тях блестящо чисти, в четвъртата бе сипана салатата; четири комплекта плоски чинии от алпака, четири чаши – две пълни с мляко, една с вода и една с кехлибарена течност, навярно ябълков сок. Разтопени кубчета лед плуваха във водата и ябълковия сок. По средата на масата бяха чиниите за сервиране: купа със салатата, поднос с шунка, задушени картофи в стъклена тенджерата и голяма чиния моркови с грах. Освен салатата, от която бе взето една порция, другите блюда не бяха докосвани. Шунката бе изстинала. Изпечената коричка с настърган кашкавал на картофите не бе начупена и когато Джени сложи ръка на стъклената тенджерата, откри, че е още топла. Храната бе сервирана преди не повече от час, може би преди тридесет минути.

– Изглежда са излезли много бързо – рече Лайза.

Мръщейки се, Джени каза:

– Сякаш са били измъкнати против волята им. Имаше няколко обезпокояващи подробности. Като преобърнатият стол, паднал на една страна на няколко стъпки от масата. Другите столове бяха на място, но до един от тях на пода бе паднала лъжица за сервиране и вилица с два остри върха за месо. На пода в края на стаята имаше салфетка, сякаш някой я бе захвърлил там. На масата солницата също бе преобърната.

Дребни неща. Нищо драматично. Нищо убедително.

Въпреки това Джени се разтревожи.

– Измъкнати против волята им? – попита Лайза, учудена.

– Може би. – Джени продължи да говори тихо, като сестра си. Все още я безпокоеше чувството, че някой се таи наоколо, крие се, наблюдава ги – или най-малкото ги подслушва.

Параноя, предупреди се тя сама.

– Никога не съм чувала някой да е отвличал цяло семейство – каза Лайза.

– Е... може и да греша. Това, което може би се е случило всъщност

е, че някое от децата внезапно се е разболяло и те са се втурнали към болницата в Санта Майра. Или нещо подобно.

Лайза отново огледа стаята, заслуша се с наведена глава в тишината, изпълнила къщата.

– Не. Не мисля така.

– Нито пък аз – призна Джени.

Обикаляйки масата, оглеждайки я внимателно, сякаш очакваше да открие скрито послание, оставено от семейство Сантини, любопитството ѝ надделя над страха и Лайза каза:

– Някак си ми напомня за нещо, което четох веднъж в една книга за странни факти. Нали разбираш – книга от рода на тези за Бермудския триъгълник. Там пишеше за онзи голям кораб, Мария Селеста... някъде около 1870 година... Та значи, намерили Мария Селеста да се носи по течението в средата на Атлантическия океан, със сервирана за вечеря маса, но целият екипаж липсвал. Корабът не бил повреден при буря и не течел или нещо такова. Нямало никаква причина екипажът да го напусне. Още повече, спасителните лодки били на борда. Лампите светели, платната били вдигнати, а храната била на масата, както вече ти казах; всичко било точно както трябва, само дето нямало нито един човек на борда. Това е една от най-големите загадки на морето.

– Сигурна съм, че тук не се крие никаква загадка – отвърна неспокойно Джени. – Сигурна съм, че семейство Сантини не са изчезнали завинаги.

Застанала до масата, Лайза спря и вдигна очи, премигна към Джени.

– Ако не са измъкнати против волята им, дали това няма нещо общо със смъртта на икономката ти?

– Може. Просто не знаем достатъчно, за да сме сигурни.

Говорейки дори още по-тихо отпреди, Лайза промълви.

– Смяташ ли, че трябва да имаме пистолет или нещо подобно?

– Не, не. – Джени погледна към недокоснатата храна, която се втвърдяваше в чиниите за сервиране. Разпиляната сол. Преобърнатият стол. Отдалечи се от масата.

– Ела, скъпа.

– Сега къде?

– Нека проверим дали телефонът работи.

Те минаха през вратата, която свързваше трапезарията с кухнята и Джени светна.

Телефонът бе на стената до мивката. Джени вдигна слушалката,

заслуша се, натисна бутона за прекъсване, но не можа да чуе никакъв сигнал.

Този път обаче линията не бе напълно прекъсната, както в нейната къща. Имаше линия, изпълнена с тихо съскане на електронни смущения. Номерата на пожарната и на шерифа бяха написани на една лепенка под телефона. Въпреки че нямаше сигнал за свободно, Джени набра седемте числа на службата на шерифа, но не успя да се свърже.

Тогава, като посегна с пръсти към бутона, за да го натисне отново, Джени започна да подозира, че на другия край на линията има някой, който я слуша.

– Ало? – рече тя в слушалката.

Далечно съскане. Като яйца в тиган.

– Ало? – повтори тя.

Само далечни смущения. Това, което наричат „бял шум“.

Каза си, че не е нищо друго, освен обичайните звуци от отворената линия. Но си мислеше, че чува как някой напрегнато слуша, докато тя се вслушва в него. Глупости.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки и без да се замисля дали това са глупости или не, побърза да затвори.

– Шерифският участък не може да бъде далече в град като този – каза Лайза.

– На няколко пресечки оттук е.

– Защо не отидем пеш дотам?

Джени имаше намерение да прегледа останалата част на къщата, за да не би семейство Сантини да лежат болни или ранени някъде. Сега тя се чудеше дали наистина имаше някой на телефона, от някой дериват някъде из къщата. Тази възможност променяше всичко. Тя не гледаше с пренебрежение на лекарската си клетва; в действителност харесваше особените отговорности, свързани с професията си, защото беше от онези хора, които имат нужда техните преценки, ум и издръжливост да бъдат постоянно подлагани на изпитание; и приемаше предизвикателството. Но точно сега най-първостепенната ѝ отговорност бе за Лайза и за самата себе си. Може би най-разумното бе да извика помощник-шерифа, Пол Хендерсън, да се върне тук заедно с него и тогава да претърсят останалата част на къщата.

Въпреки че много ѝ се искаше всичко да е плод на фантазията ѝ, тя продължаваше да усеща нечии любопитни очи; някой наблюдаваше... чакаше.

– Да тръгваме – каза тя на Лайза. – Хайде.

Момичето с очевидно облекчение се втурна напред през трапезари-ята и всекидневната до външната врата.

Навън бе паднала нощ. Въздухът бе по-студен отколкото привечер и скоро щеше да стане наистина хладно – седем или четири градуса, дори може би още по-студено, – едно напомняне, че продължителността на есента в планините винаги е кратка, а зимата идва бързо.

По Скайлайн роуд уличните лампи се бяха включили автоматично със спускането на нощта. Няколко витрини на магазини също бяха осветени, активирани от светочувствителни диоди, които реагираха на мрака отвън.

На тротоара пред дома на Сантини, Джени и Лайза спряха, поразени от гледката, която се разкри надолу по улицата.

Спускайки се от планинския склон, в нощното небе се издигаха триъгълни покриви, градът сега бе дори по-красив отколкото по здрач. От няколко комина се извиваха призрачни кълба от дим. Няколко прозореца светеха отвътре, но повечето, като тъмни огледала, отразяваха лъчите от уличните лампи. Ветрец поклащаше дърветата в приспивен ритъм, шумоленето на листата бе като лека въздишка и сънливо мърморене на хиляди кротко заспиващи деца.

Обаче не само красотата на гледката ги бе приковала. Пълната неподвижност и тишината – точно това бе накарало Джени да спре. От самото им пристигане тя намираше това за странно. Сега ѝ се струваше зловещо.

– Службата на шерифа се намира на главната улица – каза тя на Лайза. – Само на две пресечки и половина оттук.

Те забързаха към замрялото сърце на града.

5

ТРИ КУРШУМА

Самотна луминисцентна лампа гореше в мрачния градски затвор и осветяваше само едно бюро и почти нищо друго в голямата стая. На писалището лежеше отворено списание, точно под силната бяла светлина на лампата. Мястото бе тъмно като се изключат бледите луминисцентни лъчи, процеждащи се през прозорците от уличните лампи.

Джени отвори вратата и влезе вътре, Лайза я следваше отблизо.

– Ало? Пол? Тук ли си?

Тя намери ключа на стената и светна – и отскочи от вида на

разкрилата се пред нея гледка на пода.

Пол Хендерсън. Тъмен, с посиняла плът. Издут. Мъртъв.

– О, Господи! – каза Лайза и бързо се отвърна. Втурна се към отворената врата, облегна се на дървената рамка и започна да поема трепереща големи глътки от нощния хладен въздух.

С голямо усилие, Джени надви надигналия се в нея първичен страх и отиде при Лайза. Сложи ръка на слабото рамо на момичето и каза:

– Добре ли си? Да не ти прилошее?

Лайза изглежда се опитваше да не избухне. Накрая поклати глава.

– Не, няма ми нищо. Ще се оправя. Д-да се махаме оттук.

– След минутка – каза Джени. – Първо искам да огледам тялото.

– Не вярвам да искаш да го гледаш.

– Права си. Не искам, но може би ще разбере с какво си имаме работа. Можеш да ме почакаш на прага.

Момичето въздъхна примирено.

Джени отиде до трупа, който бе проснат на пода, приклепна до него.

Пол Хендерсън бе в същото състояние като Хилда Бек. Всеки сантиметър, който се виждаше от тялото на помощник-шерифа, бе насинен. Тялото бе подпухнало: лицето деформирано; вратът широк почти колкото главата; пръстите приличаха на кренвирши; коремът издут. И все пак Джени не можеше да долови дори лека миризма от разлагане.

Невиждащите очи изпъкваха на потъмняло лице. Тези очи, заедно с изкривената зяпнала уста, изразяваха едно очевидно чувство: страх. Както и Хилда Бек, Пол Хендерсън явно бе умрял внезапно – в мощната ледена хватка на ужаса.

Джени не беше близка приятелка с умрелия мъж. Познаваше го, разбира се, защото в малък град като Сноуфилд всички се познаваха. Беше приятен, добър пазител на реда. Джени се чувстваше нещастна от случилото се с него. Докато гледаше изкривеното му лице, започна да й се гади, усети тъпа болка в стомаха и трябваше да извърне погледа си.

Оръжието на помощник-шерифа не беше в кобура. Намираще се на пода, близо до тялото. Револвер четиридесет и пети калибър.

Тя се загледа в оръжието, опитвайки се да отгатне какво се е случило. Може би се бе изплъзнало от кожения кобур, докато помощник-шерифът е паднал на пода. Може би. Но се съмняваше. Най-вероятно бе Хендерсън да е извадил револвера, за да се предпази от някого.

В такъв случай, той не бе умрял от отрова или заразна болест.

Джени погледна през рамо. Лайза все още стоеше облегната на

вратата, загледана в Скайлайн роуд.

Като застана на колене, Джени се отвърна от трупа и се надвеси над револвера за няколко дълги секунди, изучавайки го, опитвайки се да реши да го докосне или не. Не се безпокоеше толкова от заразяване, както след като намери тялото на госпожа Бек. Все по-малко вярваше, че става дума за чума. Още повече, ако някаква екзотична болест бе връхлетяла Сноуфилд, тя трябваше да е страшно силна и Джени със сигурност вече се беше заразила. Нямахме какво да загуби, ако вземеше револвера и го огледаше отблизо. Беше по-загрижена, че може да заличи отпечатъците на престъпника или други важни доказателства.

Но дори Хендерсън да бе убит, малко вероятно бе убиецът да е използвал револвера на жертвата и оставил отпечатъци по него. Освен това, Пол очевидно не бе застрелян; напротив, ако беше стреляно, вероятно единствен той бе натискал спусъка.

Тя вдигна оръжието и го разгледа. В барабана имаше шест гнезда, но три бяха празни. Острата миризма на барут доказваше, че с револвера бе стреляно наскоро; през днешния ден; може би дори през последния час. Тя взе 45-калибровия револвер, разгледа сините плочки на пода, стана и отиде до единия край на приемната, после до другия. Очите ѝ забелязаха проблясване на месинг, още едно, после още едно: три празни гилзи.

Нито един от изстрелите не бе насочен към пода. Лъскавите сини плочки не бяха повредени.

Джени бутна летящата врата и влезе в ограденото с дървен парапет отделение, което ченгетата от телевизионните сериали наричаха „предварителен арест“. Тръгна по пътеката между двете редици бюра, шкафове и работни маси. Спря в средата на помещението и бавно огледа светлозелените стени и белия звукоизолиран таван, търсейки дупки от куршуми. Не успя да открие такива.

Това я учуди. Щом pistolетът не е бил изпразнен на пода и щом не е било стреляно към прозорците – а че не е било показваше липсата на счупени стъкла, – тогава значи дулото е било насочено някъде в стаята на височината на кръста или по-високо. Тогава къде бяха куршумите? Не виждаше повредени мебели, трески дърво, пробит метал или разбита пластмаса, макар да разбираше, че 45-калибров куршум би причинил значителни повреди в точката на удара.

Ако търсените куршуми не се намираха в тази стая, те можеха да бъдат само на едно място: в човека, в когото Пол Хендерсън се бе целил.

Но ако помощник-шерифът бе ранил един или повече нападатели с три изстрела от полицейски револвер 45-и калибър, три изстрела толкова отблизо в тялото на нападателя, че куршумите да не са преминали през него, навсякъде трябваше да има кървави следи. Но нямаше и капка кръв.

Объркана, Джени се обърна към бюрото, където луминисцентната лампа хвърляше светлина върху един отворен брой на Тайм. На една метална табелка пишеше: СЕРЖАНТ ПОЛ ДЖ. ХЕНДЕРСЪН. Тук е седал, прекарвайки един очевидно скучен следобед, когато се е случило нещо.

Вече сигурна какво ще чуе, Джени вдигна слушалката на телефона на бюрото на Хендерсън. Нямаше линия. Само електронния, приличаш на бръмчене на насекоми шум на отворената линия.

Както и преди това, когато се опита да се свърже по телефона в кухнята на Сантини, в нея се появи чувството, че някой подслушва.

Постави обратно слушалката – прекалено рязко, прекалено силно.

Ръцете ѝ трепереха.

На задната стена в стаята имаше две дъски за обяви, фотокопирна машина и заключен шкаф за оръжие, полицейска радиостанция (местна радиовръзка) и телекс. Джени не знаеше да работи с телекс. Във всеки случай той бе безмълвен и явно не беше в ред. Тя не можа да задейства и радиостанцията. Въпреки че радиостанцията беше във включено положение, индикаторът не светеше. Микрофонът не функционираше. Каквото и да се бе случило с помощник-шерифа, същото бе сполетяло телекса и радиовръзката.

Отправяйки се обратно към приемната в предната част на стаята, Джени видя, че Лайза вече не стои на прага и за момент сърцето ѝ спря. Тогава видя момичето, клекнало до тялото на Пол Хендерсън и взиращо се настойчиво в него.

Когато Джени се появи до дървената преграда, Лайза вдигна поглед към нея. Сочейки към подпухналия труп, момичето каза:

– Не предполагам, че кожата може да се опъва толкова, без да се нацепи.

Стойката ѝ – на изследователска любознателност, безпристрастност, тренирано безразличие към ужасите на сцената – бе явно престо-рена. Нейният остър поглед я издаваше. Преструвайки се, че никак не е потресена, Лайза отмести поглед от помощник-шерифа и се изправи.

– Скъпа, защо не остана до вратата?

– Бях отвратена от себе си, че съм такава страхливка.

– Виж, сестричке, казах ти...

– Искам да кажа, страхувам се да не се случи нещо с нас, нещо лошо, точно тук в Сноуфилд, тази нощ, всеки миг може би, нещо наистина ужасно. Но не се срамувам от този страх, защото е съвсем нормално да се страхуваш след онова, което видяхме. Беше ме страх дори от тялото на помощник-шерифа, а това е направо детинщина.

Когато Лайза млъкна, Джени също не каза нищо. Момичето имаше да каже още нещо, искаше да се отърве от тези мисли.

– Той е мъртъв. Не може да ми стори нищо лошо. Няма причина да се страхувам от него. Погрешно е да изпадам в ирационален страх. Погрешно е, глупаво и проява на слабост. Човек трябва да се изправи срещу страха – изтъкна Лайза. – Изправянето срещу страха е единственият начин той да бъде преодолян. Права ли съм? Така че се реших да го направя. – Тя посочи с глава към мъртвия мъж в краката си.

„В очите ѝ има толкова мъка“ – помисли си Джени.

Не беше само случилото се в Сноуфилд, което тежеше толкова на момичето. Бяха спомените от онзи горещ и ясен юлски ден, в който намери майка си починала. Поради сегашните събития, миналото я бе връхлетяло с пълна сила.

– Сега съм добре – каза Лайза. – Все още ме е страх какво може да се случи с нас, но не се страхувам от него. – Тя погледна надолу към трупа да докаже думите си, после вдигна поглед и срещна очите на Джени. – Видя ли? Можеш да разчиташ на мен. Няма отново да се нахвърлям върху теб.

За пръв път Джени разбра, че тя беше моделът за подражание на Лайза. С очи, глас, ръце и израз на лицето, Лайза разкриваше по хиляди неуловими начини уважението и възхищението си от Джени много повече, отколкото си представяше. Държанието на момичето казваше нещо, което трогна дълбоко Джени: Обичам те, дори нещо повече, харесвам те и се гордея с теб; мисля, че си страховтна и ако имаш търпение, аз ще те направя горда и щастлива, че съм ти сестра.

Осъзнаването, че заема такова високо място в пантеона на Лайза, бе изненадващо за Джени. Поради разликата в годините и понеже Джени почти не се бе връщала у дома откакто Лайза бе навършила две години, тя смяташе, че е напълно непозната на момичето. Бе едновременно поласкана и притеснена от новия обрат в отношенията им.

– Зная, че мога да разчитам на теб – увери тя момичето. – Винаги съм смятала, че мога.

Лайза се усмихна стеснително. Джени я прегърна.

За момент Лайза силно се притисна към нея и когато се разделиха, каза:

- Е, успя ли да разбереш какво става тук?
- Нищо съществено.
- Телефонът не работи, а?
- Не.
- Значи не работят из целия град.
- Вероятно.

Те тръгнаха към вратата и излязоха навън на каменните плочи на тротоара.

Оглеждайки пустата улица, Лайза каза:

- Всички са мъртви.
- Не може да сме сигурни.
- Всички – тихо и мрачно настоя момичето. – Целият град. Всичките. Усещам го.
- Сантини ги нямаше, не бяха мъртви – напомни ѝ Джени.

Докато те двете с Лайза бяха в кантората на шерифа, над планините се бе издигнала нащърбената луна. По онези места, които уличните лампи и светлините на витрините не можеха да осветят, сребрилата ѝ светлина рисуваше неясни форми. Но не разкриваше нищо. Напротив, падаше като воал, обгърнал някои предмети по-силно от други, осветявайки само малка част от тях, и като всеки воал успяваше да придаде много повече мистичност и тайнственост на нещата наоколо, отколкото ако тънеха в пълен мрак.

– Гробище – каза Лайза. – Целият град е едно гробище. Не може ли просто да се качим в колата и да потърсим помощ?

- Знаеш, че не можем. Ако една заразна болест...
- Това не е заразна болест.
- Не можем да сме напълно сигурни.
- Аз съм. Сигурна съм. А и ти освен това каза, че почти си го установила.

– Но докато има някаква вероятност, дори и най-нищожна, ние трябва да останем под карантина.

Лайза изглежда забеляза най-последното оръжието.

- Това на помощник-шерифа ли е?
- Да.
- Зареден ли е?
- Стрелял е три пъти, но в барабана са останали три патрона.
- В какво е стрелял?

- Бих искала да зная.
- Ще го задържиш ли? – попита Лайза и потръпна.
- Джени погледна към револвера в дясната си ръка и кимна.
- Предполагам, че би трябвало.
- Добре. Но това не го е спасило, нали?

6

НОВОСТИ И МНЕНИЯ

Тръгнаха по Скайлайн роуд, през редуващите се сенки и жълта светлина от уличните лампи, мрака и бледата лунна светлина. От лявата страна, на равни разстояния бяха засадени дървета. От дясната минаха покрай магазин за подаръци, малко кафене и ски-магазина на Сантини. Надничаха през витрините на всяко заведение, търсейки признаци на живот, но не откриваха никакви.

Надничаха и в къщите с лице към улицата. Джени изкачваше стъпалата пред всяка къща и звънеше на вратата. Никой не ѝ отваряше, дори в онези къщи, чиито прозорци светеха. Тя помисли да пробва дали някои от вратите не са отключени и да влезе вътре, но се отказа, защото подозираше, също както и Лайза, че обитателите (ако изобщо ги намереха) щяха да са в същото нелепо състояние, както Хилда Бек и Пол Хендерсън. Джени искаше да открие живи хора, оцелели, очевидци. Не можеше да научи нищо повече от труповете.

- Тук наблизо има ли ядрен завод? – попита Лайза.
- Не. Защо?
- Голяма военна база?
- Не.
- Помислих, че може би... радиацията.
- Радиацията не убива така внезапно.
- А силен пристъп на радиация?
- Жертвите нямаше да са в този вид.
- А в какъв?
- Щеше да има обгаряния, мехури, поражения.

Стигнаха до козметичния салон Лъвли Лейди, където Джени подстригваше косата си. Беше пуст, както винаги в неделя. Джени се запита какво ли се бе случило с Мадж и Дани, собствениците на салона. Тя обичаше Мадж и Дани. Молеше се на Бога да са били извън града този ден, на гости на приятелите си в Маунт Ларсън.

– Отрова? – попита Лайза, когато се отдалечиха от козметичния салон.

– Как би могъл целият град да бъде отровен наведнъж?

– От някаква храна.

– О, може би ако всички са били на пикник и са яли една и съща развалена салата от картофи или заразено свинско месо, или нещо подобно. Малко вероятно. Единственият организиран градски пикник е на Четвърти юли.

– Заразена вода?

– Не, освен, ако всички не са решили да пият в точно определен момент и никой не е имал възможност да предупреди останалите.

– Което е невъзможно.

– Още повече, това изобщо не прилича на тези видове реакции от отравяния, за които съм чувала.

Пекарнята на Либерман. Чиста, бяла постройка с тента на сини и бели ивици. По време на ски-сезона туристите се редяха на дълги опашки, седем дни в седмицата само за да си купят голям сладкиш, направен от кори и поръсен с канела, кръгла кифла или шоколадови сладки и тарталетки с кестени и мандариново-шоколадова украса по средата, както и други вкуснотии, които Джейкъб и Айда Либерман приготвяха с извънредна гордост и голямо майсторство. Либерман обичаха работата си толкова, че бяха избрали да живеят близо до нея, в апартамент над пекарнята (сега там не светеше) и въпреки че от април до октомври от търговията не се печелеше толкова, колкото през останалата част на годината, те държаха магазина отворен от понеделник до събота, независимо че сега не беше сезонът. Хората идваха с коли от всички близки планински градчета – Маунт Ларсън, Шейди Руст и Пайнвил – и купуваха пълни торби и кутии от произведенията на семейство Либерман.

Джени се наведе по-близо до голямата витрина, а Лайза залепи чело на стъклото. В задната част на помещението, където се намираха фурните, през отворена врата струеше ярка светлина, осветявайки част от магазина. Малки масички за кафе стояха от лявата страна, до всяка имаше по два стола. Белите емайлени витрини със стъкла отпред бяха празни.

Джени се молеше Джейкъб и Айда да са избягнали съдбата, която явно бе сполетяла Сноуфилд. Те бяха двама от най-милите и внимателни хора, които бе срещнала в живота си. Хора като Либерман правеха Сноуфилд приятно място за живеене, рай в един свят, където грубостта и жестокостта бяха обръквачо обичайни.

Като се отдръпна от витрината на пекарнята, Лайза каза:

– Ами токсични отпадъци? Изтичане на химикали. Нещо, което би изпуснало облак смъртоносен газ.

– Не и тук – каза Джени. – В тези планини няма никакви токсични отпадъци. Никакви фабрики. Нищо такова.

– Понякога се случва да дерайлират влакове и да се разливат цистерни с химикали.

– Най-близката железопътна линия е на тридесет километра.

Със смръщени от мислене вежди, Лайза се отдалечи от пекарнята.

– Чакай. Искам да надникна вътре – каза Джени и пристъпи към вратата на пекарнята.

– Защо? Няма никой.

– Не можем да сме сигурни. – Тя натисна дръжката, но не можа да я отвори. – В задната стая свети, в кухнята. Може би се подготвят за сутрешното печене, без да са разбрали какво се е случило с града. Тази врата е заключена. Хайде да заобиколим.

Зад солидната дървена врата, един тесен, покрит отгоре служебен проход минаваше между пекарнята на Либерман и салона Лъвли Лейди. Вратата бе затворена само с резе, което отстъпи пред несигурните пръсти на Джени. Вратата се отвори с поскръцване и стържене на несмазаните си панти. Тунелът между сградите бе отблъскващо тъмен; единствената светлина идваше откъм далечния край, мътно сиво петно във формата на арка, където проходът свършваше на друга уличка.

– Това хич не ми харесва – каза Лайза.

– Всичко е наред, скъпа. Стой близо до мен и ме следвай. Ако се объркаш, потърси с ръка стената.

Въпреки че Джени не искаше да засилва страха на сестра си като разкрие собствените си съмнения, неосветеният проход също я изнервяше. С всяка стъпка пасажът сякаш се стесняваше и я притискаше. На четвъртината от пътя в тунела я обзе тревожното чувство, че тя и Лайза не са сами. Секунда по-късно усети нещо да се движи в тъмното пространство, под покрива, на три метра над главите им. Не чуваше нищо друго освен отекващите в тъмнината стъпки, своите и тези на Лайза; не можеше да види нищо. Просто изведнъж усети враждебно присъствие и докато гледаше косо напред в черния таван на пасажа, бе сигурна, че тъмнината се... променя. Променя се. Движи се. Горещ по гредите на покрива.

Каза си, че си въобразява, но по средата на тунела животинският ѝ инстинкт неудържимо я караше да излезе оттам, да избяга. Не бе

обичайно за лекарите да изпаднат в паника; хладнокръвие то бе част от подготовката им. Ускори леко вървежа си, не много, не в паника; сетне, след няколко крачки, ускори още малко, докато не побягна, въпреки желанието си.

Изскочи в уличката. Тук бе тъмно, но не така тъмно, както в тунела.

Лайза изскочи от прохода, препъвайки се, подхлъзна се на едно мокро петно на асфалта и за малко да падне.

Джени я подхвана и я предпази от падането.

Те отстъпиха, наблюдавайки изхода на тъмния покрит пасаж. Джени вдигна револвера, който бе взела от кантората на шерифа.

– Усещаш ли го? – попита Лайза напрегнато.

– Горещ под покрива има нещо. Предполагам, че са птици, в най-лошия случай няколко прилепа.

Лайза поклати глава.

– Не, не. Н-не под покрива. Беше свито до стената.

Продължиха да се взират в тунела.

– Видях нещо под гредите – каза Джени.

– Не – настоя момичето, енергично тръскайки глава.

– Какво си видяла тогава?

– Беше до стената. Отляво. По средата на тунела. Почти се препънах в него.

– Какво беше?

– Аз... не мога да го определя. Всъщност не го видях.

– Чу ли нещо?

– Не. – Очите на Лайза бяха приковани към тунела.

– Подуши ли нещо?

– Не. Обаче... тъмнината беше... Значи, на едно място тъмнината беше... различна. Усещах нещо да се движи... или нещо подобно на движение... местене...

– Точно като онова, което мислех, че съм видяла – но горе на гредите.

Изчакаха. Нищо не излезе от прохода.

Постепенно ударите на сърцето на Джени преминаха от диво препускане в бърз тръс. Тя свали револвера.

Дишането им стана по-тихо. Нощта отново утихна.

Съмненията на Джени отново изплуваха. Тя започна да подозира, че двете с Лайза просто са се поддали на истерията. Това никак не ѝ хареса. Не съвпаднаше със собствената ѝ представа за себе си. Но бе

достатъчно откровена да отбележи неприятния факт, че бе изпаднала в паника.

– Просто сме напрегнати – каза тя на Лайза. – Ако нещо или някой ни застрашаваше, досега щеше да се появи зад нас, не смяташ ли?

– Може би.

– Хей, знаеш ли какво може да е?

– Какво? – попита Лайза.

Студеният вятър отново се появи и тихо зави в пасажа.

– Може да са били котки – каза Джени. – Няколко котки. Те обичат да се разхождат по такива пасажи.

– Не смятам, че бяха котки.

– Възможно е. Няколко котки горе по гредите. И една или две долу на пода, покрай стените, където си забелязала нещо.

– Изглеждаше ми по-голямо от котка. Доста по-голямо – каза нерв-но Лайза.

– Добре, може и да не са били котки. Най-вероятно е нямало нищо. От възбудата е. Нервите ни са опънати. – Тя въздъхна. – Хайде да проверим дали задната врата на пекарнята е отворена. Нали това се върнахме да проверим – помниш ли?

Те се отправиха към задната врата на пекарнята, но неколкократно поглеждаха назад към отвора на тунела.

Сервизната врата на пекарнята не бе заключена и зад нея бе светло и топло. Джени и Лайза пристъпиха в едно дълго тясно помещение, използвано за склад.

Вътрешната врата водеше от склада към огромна кухня, която ухаеше приятно на канела, брашно, орехи и екстракт от портокали. Джени пое дълбоко въздух. Апетитните ухания, които се носеха от кухнята, бяха така домашни, така естествени, така остро и успокоително напомнящи за нормалния живот, че напрежението ѝ се стопи.

Пекарнята бе добре обзаведена с двойна мивка, хладилно помещение, няколко фурни и огромни емайлени бели хладилни шкафове, машина за месене на тесто и голямо разнообразие от други уреди. Средата на стаята бе заета от дълг и широк тезгях, основното място за работа; единият му край бе покрит с блестяща неръждаема стомана, а от другия имаше месарски плот. Металната част на тезгяха – която бе по-близо до вратата на склада, откъдето Джени и Лайза влязоха – бе отрупана с тенджери, тави за сладки и тарталетки, разни тигани, форми за пай и други приспособления, всичко много чисто и блестящо. Цялата кухня лъщеше.

– Няма никой – каза Лайза.

– Така изглежда – отвърна Джени и продължи с повишен дух навътре в кухнята.

Ако Сантини бяха избягали, а Джейкъб и Айда бяха пощадени, може би не всички в града бяха мъртви. Може би...

О, Господи.

От другата страна на натрупаните кухненски съдове, по средата на месарския плот, лежеше голям разточен кръг тесто. Две ръце държаха точилката. Две отрязани човешки ръце.

Лайза отстъпи към металния шкаф с такава сила, че нещата вътре шумно издрънкаха.

– Какво по дяволите става тук? Какво?

Привлечена от болезнен интерес и неудържимо желание да разбере какво се е случило, Джени се доближи до тезгяха и сведе поглед към отрязаните ръце, разглеждайки ги със смесено чувство на отвращение и неверие – страхът ѝ се изостри като острие на бръснач. Ръцете не бяха насинени или подпухнали; цветът им бе естествен, все пак някак сивкав. Кръвта – първата кръв, която бе видяла досега – от неравно отрязаните китки бе оставила блестящи следи по непочистения от брашното плот. Ръцете бяха силни; по-точно – били са някога силни. Груби пръсти.

Големи кокалчета. Несъмнено мъжки ръце, с бели косми отгоре. Ръцете на Джейкъб Либерман.

– Джени!

Джени погледна нагоре, сепнато.

Лайза бе вдигнала ръка; сочеше към другия край на кухнята. Зад тезгяха, в далечния край на помещението, имаше три монтирани в стената фурни. Едната от тях бе огромна, с масивни метални врати. Другите две фурни бяха по-малки, но по-големи от моделите, които се използваха в домашни условия; имаха по една врата с монтирано в нея прозорче. В момента нито една от фурните не бе включена. Това бе добре, защото ако бяха включени, кухнята щеше да се изпълни с отвратително зловоние.

Във всяка от тях имаше отрязана глава.

Исусе.

Смъртно бледите лица гледаха към стаята с притиснати носове от вътрешната страна на стъклата на фурните.

Джейкъб Либерман. Бяла коса, опръскана с кръв. Едното око полузатворено, другото отворено. Устните му присвити от болка.

Айда Либерман. Двете очи отворени. Устата ѝ зяпнала, сякаш

челюстта ѝ се е откачила.

За момент Джени не можа да повярва, че главите са истински. Дойде ѝ твърде много. Твърде шокиращо. Сети се за скъпите, почти като живи маски за празника на Все Светии, които надничаха от целофанените кутии с маскарadni костюми и си спомни за отвратителните новости, продавани в сувенирните магазини – онези восъчни глави с изкуствена коса и стъклени очи, онези отвратителни неща, които малките момчета понякога намират за толкова забавни (и сигурно бяха такива) – и изведнъж се сети за една реплика от телевизионна реклама за кекс – „Нищо не показва любовта по-ясно от нещо, извадено от фурната!“

Сърцето ѝ заби силно.

Беше като трескава, зави ѝ се свят.

На тезгяха, отрязаните ръце все още бяха на точилката. Очакваше всеки момент да се раздвижат по тезгяха като два рака. Къде ли бяха обезглавените тела на Либерманови? Натъпкани в голямата фурна, зад металните врати без прозорчета? Лежащи вкочанени в огромния хладилник?

В гърлото ѝ се надигна мъка, но тя я подтисна.

45-калибровият револвер сега ѝ се струваше неефективен срещу този невероятен жесток враг.

Джени отново почувства, че я наблюдават и силните удари на сърцето ѝ вече не бяха като на заловено в капан животно, а като тимпани.

Тя се обърна към Лайза.

– Да се махаме.

Момичето тръгна към вратата на склада.

– Не оттам! – рязко каза Джени.

Лайза се обърна и премигна объркана.

– Не през алеята – каза Джени. – И не през онзи тъмен пасаж!

– За Бога, няма – съгласи се Лайза.

Забързаха през кухнята и през другата врата в магазина. Покрай празните рафтове за сладкиши. Покрай масите за кафе и столовете.

Джени се затрудни да отвори резето на предната врата. То не искаше да помръдне. Помисли си, че все пак ще трябва да минат през алеята и пасажа. После осъзна, че се опитва да дръпне резето в грешна посока. Когато обърна мандалото в правилната посока, вратата се отвори с прещракване.

Те се втурнаха в студения нощен въздух.

Лайза пресече тротоара и отиде до един висок бор. Изглежда имаше нужда да се облегне на нещо.

Джени дойде при сестра си, обръщайки се неспокойно назад към пекарнята. Не би се учудила да види как двете обезглавени тела се втурват трмаво към нея с демонични намерения. Но нищо не помръдваше, освен краят на тентата на синьо-бели ивици, която леко се надигаше от променливия ветрец.

Нощта бе все така тиха.

Луната се бе издигнала в небето откакто Джени и Лайза бяха влезли в покрития пасаж.

След малко момичето каза:

– Радиация, болест, отрова, токсичен газ – май сме тръгнали по грешна следа. Само другите хора, болните хора, правят такива странни неща. Нали? Някой извратен психопат е направил всичко това.

Джени поклати глава.

– Един човек не би могъл да извърши всичко. За опустошаването на град с почти петстотин жители е нужна цяла армия от смахнати убийци.

– Тогава какво е било? – попита Лайза, треперейки.

Джени нервно се огледа нагоре-надолу по пустата улица. Изглеждаше неблагоприятно, дори безразсъдно да стоят тук, на открито, но не можеше да измисли къде биха могли да бъдат в безопасност.

– Психопатите не образуват клубове и не планират масови убийства като че са ротарианци, планиращи благотворителни танци. Те почти винаги действат сами – каза тя.

Местейки очи от сянка на сянка, сякаш очакваше някоя от тях да се материализира със зли намерения, Лайза каза:

– Какво ще кажеш за комуната на Чарлс Менсън, през шестдесетте, онези хора, които убиха филмовата звезда – как се казваше тя?

– Шарън Тейт.

– Да. Не би ли могло това да е друга група от такива луди?

– Те бяха не повече от половин дузина хора от средите на семейство Менсън и това бе едно много рядко отклонение от шаблона на вълка-единак. Във всеки случай, половин дузина не биха могли да направят това в Сноуфилд. Нужни са били поне петдесет, сто, може би повече. Толкова много психопати просто не могат да действат заедно.

Двете замълчаха за известно време. После Джени рече:

– Има още нещо, което не съвпада. Защо нямаше повече кръв в кухнята?

– Имаше малко.

– Почти никаква. Само няколко петна по тезгяха. Би трябвало цялото място да е потънало в кръв.

Лайза разтърка бързо ръцете си с длани, опитвайки се да се стопли. На жълтеникавата светлина от близката улична лампа лицето ѝ бе во съчно. Изглеждаше с години по-възрастна от своите четиринадесет. Ужасът я бе състарил.

– Нямахте и признаци на борба – каза момичето.

Джени се намръщи.

– Точно така; нямаше.

– Забелязах го веднага – каза Лайза. – Изглеждаше странно. Не са се защитавали. Нищо не е разхвърляно. Нищо счупено. От точилката би станало добро оръжие, нали? Но той не я е употребил. Нищо не бе разбито.

– Сякаш изобщо не са се съпротивлявали. Сякаш... с готовност са сложили главите си на дъската за рязане.

– Но защо биха го сторили? Защо биха го сторили?

Джени се загледа нагоре по Скайлайн роуд към своята къща, която бе на по-малко от три пресечки оттук, после погледна надолу към Ий Олдър Таун Тавърн, Биг Никъл Варайъти Шоп, Патерсънс Айс Крийм Парлър и Мариос Пица.

Има тишина и тишина. Разликата е голяма. Тишината на смъртта, която се намира в гробищата, в запустелите гробове, в хладилните камери на градската морга и понякога в болничните стаи; това е пълна тишина, не просто мълчание, а пустота. Като лекар, участвал в лекуването на безнадеждно болни пациенти, Джени познаваше тази особена, зловеща тишина.

Точно така. И тази тук бе тишината на смъртта.

Не бе поискала да си го признае. Ето защо още не бе извикала „ало“ в тези гробовни улици. Страхуваше се, че никой няма да ѝ отговори.

Сега не викаше, защото се страхуваше, че някой може да ѝ отвърне. Някой или нещо. Някой или нещо опасно.

Най-сетне, тя нямаше друг избор освен да приеме фактите. Сноуфилд бе неоспоримо мъртъв. Всъщност вече не беше град; беше гробище, една съвършена колекция от каменно-дървено-тухлено-керемидено-фронтонено-балконени гробове, гробище, оформено като чудато планинско селище.

Вятърът се появи отново, свирейки под стрехите на сградите. Звучеше като вечността.

7

ОКРЪЖНИЯТ ШЕРИФ

Властите в окръжния град Санта Майра още не знаеха за кризата в Сноуфилд. Те си имаха своите собствени проблеми.

Лейтенант Талбърт Уитмън влезе в стаята за разпити точно когато шерифът Брайс Хамънд включи касетофона и започна да обяснява на заподозрения неговите конституционни права. Тал затвори безшумно вратата. Понеже не искаше да пречи на протичащия разпит, той не седна до голямата маса, където седяха другите трима мъже. Вместо това отиде до единствения прозорец в правоъгълната стая.

Службата на окръжния шериф на Санта Майра заемаше една сграда в испански стил, издигната в края на тридесетте години. Имаше солидни врати, дебели стени и первазът на прозореца, на който седна Тал Уитмън, бе широк близо половин метър.

Навън се виждаше Санта Майра, окръжен център с осемнадесетхилядно население. Сутрин, когато слънцето най-последно се издигнеше над Сиера и разпръснаше сенките от планината, Тал се улавяше понякога да гледа удивено и с възхищение към леките извивки на обраслите с гори хълмове, на които бе издигнат Санта Майра, един изключително чист град, който бе пуснал железобетонните си корени, съобразявайки се с естествената среда и природната красота. Сега нощта бе паднала и по хълмовете под планините проблясваха като падащи звезди хиляди светлинки.

За дете от Харлем, черно като рязко очертана зимна сянка, родено в бедност и невежество, Тал Уитмън се бе озовал на тридесет години в едно най-неочаквано място. Неочаквано, ала прекрасно.

От тази страна на прозореца обаче гледката не бе толкова привлекателна. Стаята за разпити приличаше на безчет други в полицейските участъци и шерифските канцеларии из цялата страна. Евтин линолеум на пода. Очукани картотеки. Кръгли маси с по пет стола. Учрежденски зелени стени. Голи луминисцентни осветителни тела.

На масата за съвещания в средата на стаята, сегашният обитател на мястото на заподозрения бе един висок, хубавичък двадесет и шест годишен агент по недвижими имоти на име Флетчър Кейл. Той се справяше добре с образа на накърненото честолюбие.

– Слушай, шерифе – каза Кейл, – не можем ли да минем без тези глупости? Не е нужно отново да ми четеш правата, за Бога. Не минахме

ли през това достатъчно много пъти през последните три дни?

Боб Робин, адвокатът на Кейл, бързо потупа клиента си по ръката, за да го накара да млъкне. Робин бе пълничък, кръглолик, с мила усмивка, но очите му бяха студени като на шеф на казино.

– Флетч – каза Робин, – шериф Хамънд знае, че може да те задържи като заподозрян точно толкова, колкото позволява законът и знае, че и аз зная това. Така че това, което върши, ще го извърши по един или друг начин през следващия час.

Кейл премигна, кимна и промени тактиката. Той се отпусна на стола си като под бремето на голяма мъка, тежаща на плещите му. Когато заговори, гласът му леко потреперваше:

– Съжалявам, че изпуснах за момент нервите си, шерифе. Не трябваше да се нахвърлям така върху теб. Но ми е толкова трудно... толкова трудно. – Лицето му като че хлътна и треперенето в гласа му се засили. – Искам да кажа, за Бога, загубих семейството си. Жена ми... сина ми... и двамата вече ги няма.

Брайс Хамънд отвърна:

– Съжалявам, ако мислите, че съм се отнесъл несправедливо с вас, господин Кейл. Само се опитвам да направя онова, което смятам за най-добро. Обикновено съм прав. Но този път може и да греша.

Очевидно решил, че все пак бедата не е голяма, Флетчър Кейл си позволи великодушие. Изтри сълзите от лицето си и седна изправено на стола.

– Да... добре, въ... предполагам, че мога да разбера положението ви, шерифе.

Кейл подценяваше Брайс Хамънд.

Боб Робин познаваше шерифа много по-добре от своя клиент. Той се намръщи, погледна към Тал, после тежко изгледа Брайс.

В практиката на Тал Уитмън, повечето хора, които имаха работа с шерифа, го подценяваха, точно като Флетчър Кейл. Не беше трудно. Брайс не бе внушителен. Беше на тридесет и девет години, но изглеждаше значително по-млад. Гъстата му русолява коса падаше на челото и му придаваше момчешки вид. Имаше вирнат нос, а от двете му страни лунички. Сините му очи бяха ясни и наблюдателни, но имаше натежали клепачи, които му придаваха отегчен, сънлив вид, може би дори малко глуповат. Гласът му също бе объркваш. Беше тих, мелодичен и спокоен. Освен това, от време на време говореше бавно и винаги с умерена преднамереност и някои хора взимаха внимателно подбраните му думи като затруднение да оформя мислите си. Нищо не би могло да бъде толкова

далеч от истината. Брайс Хамънд знаеше как го възприемат останалите и понякога се възползваше от преимуществото си, умишлено подсилвайки тяхното погрешно тълкуване с подкупващ доверието маниер, почти глуповата усмивка и още по-вежлива реч, което го оприличаваше на класическия образ на селския полицаи.

Само едно нещо пречеше на Тал напълно да се забавлява от тази очна ставка. Знаеше, че разследването по делото на Кейл дълбоко бе засегнало Брайс Хамънд на лична основа. Брайс бе дълбоко наранен от безсмислената смърт на Джоана и Дани Кейл, защото по странен начин това дело отразяваше събития от собствения му живот. Както Флетчър Кейл, така и шерифът бе загубил жена и син, въпреки че обстоятелствата се различаваха от тези на Кейл.

Преди една година Елън Хамънд бе загинала мигновено в автомобилна катастрофа. Седемгодишният Тими, седящ на предната седалка до майка си, бе получил сериозни наранявания на главата и бе в кома през последните дванадесет месеца. Лекарите не даваха големи надежди Тими да дойде в съзнание.

Брайс почти бе съсипан от тази трагедия. Едва наскоро Тал Уитмън започна да усеща, че приятелят му се отдалечава от бездната на отчаянието.

Делото Кейл бе отворило отново раните на Брайс Хамънд, но той не бе допуснал мъката да замъгли разума му; тя не му бе попречила да не пропусне нищо. Тал Уитмън знаеше точния момент миналия четвъртък вечер, когато Брайс започна да подозира, че Флетчър Кейл е виновен за две предумишлени убийства, защото внезапно в очите на Брайс се появи студенина и непреклонност.

Сега, шарейки по жълтата хартия, като че само малка част от вниманието му бе заета с този разпит, шерифът каза:

– Господин Кейл, вместо да ви задавам безброй въпроси, на които вече отговорихте десетина пъти, защо не направим резюме на това, което ни казахте? Ако моето резюме ви прозвучи правилно, ще можем да продължим с новите неща, за които искам да ви попитам.

– Разбира се. Нека приключим и да се махам оттук – рече Кейл.

– Добре тогава – каза Брайс. – Господин Кейл, според вашите показания съпругата ви, Джоана, чувствала, че е хваната в капан от брака и майчинството, че е твърде млада за такава отговорност. Чувствала, че е направила ужасна грешка и ще трябва да плаща за нея през целия си живот. Искала промяна, начин да избяга и така се обърнала към наркотиците. Ще потвърдите ли, че така ми описахте състоянието й.

– Да – каза Кейл. – Точно така.

– Добре – рече Брайс. – Значи тя започнала да пуши марихуана. Не след дълго била почти непрекъснато дрогирана. Две години и половина сте живели с тази пушачка на марихуана, надявайки се през цялото време, че можете да я промените. После, преди една седмица тя обезумява, натрошава много чинии и хвърля хранителни продукти из кухнята, а вие полагате страшни усилия да я успокоите. И тогава откривате, че тя отскоро употребява РСР – който на улицата наричат „ангелски прах“. Били сте потресен. Знаете, че някои хора стават маниакално буйни от влиянието на РСР, така че я карате да ви покаже къде крие наркотика си и го унищожавате. После ѝ казвате, че ако взима наркотици докато малкият Дани е около нея, ще я пребиете до смърт.

Кейл се окашля.

– Но тя само се изсмя. Каза, че не мога да посегна на жена и да не се правя на мъжага. Тя каза: „По дяволите, Флетч, ако те ритна в ташаците, ти би ми благодарил, че съм разнообразила деня ти.“

– И тогава вие не издържахте и се разплакахте? – попита Брайс.

– Аз просто... е, разбрах, че нямам никакво влияние над нея – каза Кейл.

От мястото си на прозореца Тал Уитмън наблюдаваше как лицето на Кейл се изкриви от мъка – или от сносно подражание на мъка. Проклетникът си го биваше.

– И когато тя ви видя да плачете – каза Брайс, – накара ли я това да се осъзнае?

– Именно – каза Кейл. – Предполагам, че това... ѝ повлия... голям вол като мен да плаче като бебе. Тя също заплака и обеща да не взема повече РСР. Разговаряхме за миналото, за това, което очаквахме от нашия брак, казахме си много неща, които трябваше да си кажем по-рано и се почувствахме по-близки, отколкото през последните няколко години. Поне аз я почувствах по-близка. Смятах, че и с нея е така. Тя се закле да престане с наркотиците.

Все още драскайки нещо, Брайс продължи:

– После миналия четвъртък се връщате рано у дома и намирате малкото си момче, Дани, мъртво в спалнята. Чувате нещо зад себе си. Виждате Джоана с касапски нож в ръката, този, с който е убила Дани.

– Беше дрогирана – каза Кейл. – РСР. Веднага забелязах. Дивият ѝ поглед, животинският израз в очите.

– Тя изкрещява срещу вас някакви нелогични шуротии за змии, които живеят в главите на хората, за хора, контролирани от дяволските

змии. Вие се отдалечавате от нея, а тя ви следва. Не се опитвате да ѝ отнемете касапския нож.

– Помислих, че ще ме убие. Започнах да я уговарям.

– Значи сте продължили да обикаляте докато не сте стигнали до нощното шкафче, където е стоял 38-калибровият автоматичен пистолет.

– Предупредих я да пусне ножа. Предупредих я.

– Вместо това тя се устремява към вас с ножа в ръка. И вие я прострелвате. Веднъж. В гърдите.

Кейл сега се бе навел напред, с ръце върху лицето си. Шерифът остави писалката си. Скръсти ръце на стомаха си със сплетени отпред пръсти.

– Сега, господин Кейл, надявам се, че ще издържите с мен още малко. Само още няколко въпроса и после ще излезем оттук и всеки ще поеме пътя си.

Кейл свали ръце от лицето си. За Тал Уитмън бе ясно, че за Кейл „всеки по своя път“ означава да бъде най-после освободен.

– Добре съм, шерифе. Продължавай.

Боб Робин не каза нито дума.

Отпуснал се на стола, сякаш нямаше кости, Брайс Хамънд каза:

– Докато бяхте задържан като заподозрян, господин Кейл, възникнаха няколко въпроса, на които трябва да се отговори, така че нека изясним нещата за този ужасен случай. Сега, някои от тези неща може и да ви изглеждат страшно незначителни, едва ли заслужаващи да си губим времето с тях. Дребни неща. Признавам. Причината, поради която ви досаждам... значи е, че искам следващата година да бъде преизбран, господин Кейл. Ако моите противници ме хванат в техническа грешка, дори в нещо малко и незначително, ще вдигнат такъв шум, че ще избухне скандал; ще кажат, че спя или че съм мързелив, или нещо от този сорт. – Брайс се ухили на Кейл – наистина му се ухили. Тал не можеше да повярва.

– Разбирам, шерифе – отвърна Кейл.

Талбърт Уитмън се наклони напрегнато напред от мястото си върху прозореца. А Брайс Хамънд каза:

– Първото нещо е – питам се защо си застрелял жена си, а после си изпрал една пералня пране преди да ни съобщиш за случилото се.

8 БАРИКАДИ

Отрязани ръце. Отрязани глави.

Джени не можеше да отпъди тези ужасни видения от ума си докато бързаше с Лайза по улицата.

Две пресечки на изток по Скайлайн роуд, на Вейл лейн, нощта бе неподвижна и застрашително тиха както навсякъде другаде в Сноуфилд. Дърветата бяха по-големи от тези на главната улица; спираха повечето от лунната светлина. Уличните лампи бяха по-нарядко и малките кръгове от кехлибарена светлина бяха раздалечени от зловещ мрак.

Джени мина покрай двата стълба на портата и по тухлената алея, която водеше към едноетажна английска къща, разположена навътре в двора. През цветните стъкла във форма на ромбчета се излъчваше топла светлина.

Том и Карин Оксли живееха в привидно малка къща, която в действителност имаше седем стаи и две бани. Том бе счетоводител на повечето от квартирите и мотелите в града. Карин държеше едно очарователно френско кафе, което работеше по време на сезона. Дватама бяха радиолюбители и имаха късовълнов предавател, поради което Джени бе дошла тук.

– Ако някой е саботирал радиото в канцеларията на шерифа – каза Лайза, – кое те кара да мислиш, че не са извадили от строя и това?

– Може да не са знаели за него. Заслужава си да проверим.

Тя позвъни на вратата и когато не получи отговор, опита се да я отвори. Беше заключена.

Отидоха до задната част на къщата, където от прозорците струеше жълта светлина. Джени погледна разтревожено към полянката отстрани, където не проникваше лунна светлина поради високите дървета. Стъпките им глухо кънтяха по дървения под на верандата отзад. Тя опита вратата на кухнята и откри, че също е заключена.

Пердетата на най-близката до тях стая не бяха спуснати. Джени надникна и видя само най-обикновена кухня: зелен плот, кремиви стени, дъбови шкафове, блестящи от чистота кухненски принадлежности и никакви признаци на насилие.

Джени си спомни, че единият от прозорците към верандата бе на кабинета. Осветлението бе включено, но пердетата бяха спуснати. Джени почука на стъклото, но никой не отговори. Опита прозореца, беше

затворен. Хвана револвера за дулото и с дръжката счупи стъклото в средата на прозореца. Шумът от счупени стъкла бе шокиращо силен. Въпреки че ставаше дума за спешен случай, тя се почувства като крадец. Протегна ръка през счупения прозорец и отвори, бутна двете крила на прозореца, качи се на перваза и влезе в къщата. Пипнешком мина през завесите и ги дръпна встрани, за да може Лайза по-лесно да влезе вътре.

В малкия кабинет имаше две тела. Том и Карин Оксли.

Карин лежеше на пода на една страна, със свити към корема крака, раменете ѝ превити напред, а ръцете – кръстосани на гърдите. Приличаше на ембрион. Бе посиняла и подпухнала. Изпъкналите ѝ очи гледаха ужасено. Устата ѝ бе отворена, замръзнала завинаги по средата на писък.

– Лицата са най-ужасната част – каза Лайза.

– Не мога да разбера защо лицевите мускули не се отпускат след смъртта. Не мога да си обясня как остават стегнати по този начин?

– Какво ли са видели? – питаше се Лайза.

Том Оксли седеше пред късовълновия преподавател. Беше се отпуснал върху радиото, главата му бе обърната на една страна. Целият бе в синини и ужасно отекъл, точно като Карин. Ръката му бе вкопчена в микрофона на масата, сякаш бе загинал, отказвайки да го пусне. Очевидно не бе успял да повика помощ. Ако бе успял да предаде съобщение извън Сноуфилд, досега полицията щеше да е тук.

Радиото не работеше.

Джени се досети веднага щом видя телата.

Обаче нито състоянието на радиото, нито това на трупове бе така интересно, както барикадата. Вратата на кабинета бе затворена и навярно заключена. Карин и Том бяха издърпали тежкия шкаф пред нея. Бяха наредили няколко стола до шкафа, после закрепиха телевизора върху тях.

– Решени са били да спрат нещо да влезе тук – каза Лайза.

– Но то все пак е влязло.

– Как?

И двете погледнаха към прозореца, през който влязоха.

– Беше затворен отвътре – каза Джени.

Стаята имаше само още един прозорец. Отидоха до него и дръпнаха завесите встрани.

Той също бе добре затворен отвътре.

Джени се загледа навън в нощта и усети, че нещо се крие в тъмнината, взира се в нея, оглеждайки я добре докато тя стоеше незащитена

на осветения прозорец. Тя бързо спусна пердетата.

– Залючена стая – каза Лайза.

Джени бавно се обърна и разгледа кабинета. Имаше малък отвор от една отоплителна тръба, покрит с метална решетка с тесни прорези и имаше може би един сантиметър разстояние под барикадираната врата. Обаче никой по никакъв начин не би могъл да се промъкне в стаята.

– Доколкото разбирам, само бактерия, токсичен газ или някакъв вид радиация е могла да влезе тук и да ги убие – каза Джени.

– Но никое от тези неща не е убило Либерман.

Джени кимна.

– Още повече, никой не се барикадира срещу радиация, газ или вируси.

Колко от хората в Сноуфилд са се заключили, смятайки, че са намерили безопасно убежище – само за да умрат внезапно и загадъчно като онези, които не са имали време да избягат? И какво може да е това нещо, което влиза през заключени стаи, без да отваря врати и прозорци? Какво е преминало през тази барикада, без да я развали?

Къщата на Оксли бе тиха като повърхността на Луната.

Най-накрая Лайза попита:

– Сега какво?

– Предполагам, че ще трябва да рискуваме да разпространим заразата. Ще трябва да излезем с кола от града до първия обществен телефон, да се обадим на шерифа в Санта Майра, да му разкажем за положението и да го оставим да реши какво да прави. После ще се върнем тук и ще чакаме. Няма да имаме пряк контакт с никого, а те ще могат да дезинфекцират телефонната кабина, ако сметнат за необходимо.

– Не ми харесва идеята да се върнем обратно след като веднъж излезем – каза разтревожено Лайза.

– На мен също. Но трябва да действаме отговорно. Да тръгваме – каза Джени, обръщайки се към отворения прозорец, през който бяха влезли.

Телефонът иззвъня.

Сепната, Джени се обърна към пронизващия звук. Телефонът стоеше на една и съща масичка с радиопредавателя.

Отново иззвъня.

Тя вдигна слушалката.

– Ало?

Този, който се обаждаше, не отвърна.

– Ало?

Ледена тишина.

Ръката на Джени здраво стисна слушалката.

Някой напрегнато слушаше, оставайки напълно безшумен и очаквайки тя да заговори. Тя твърдо бе решила да не му достави това удоволствие. Само притискаше слушалката до ухото си, напрягайки се да чуе нещо каквото и да е, дори нищо повече от слабите приливи и отливи на дишането му. Той не издаваше никакъв шум, но все пак тя го усещаше, от другата страна на линията – присъствието, което усети, когато вдигна слушалката в къщата на Сантини и в службата на шерифа.

Стойки в барикадираната стая, в тази притихнала къща, където Смъртта се бе промъкнала с невероятна потайност, Джени Пейдж усещаше как в самата нея се извършва странна промяна. Беше добре образована жена, със здрав разум и логика, не бе никак суеверна. Досега се бе опитвала да разреши проблемите в Сноуфилд, с използване на инструментите на разума и логиката. Но за пръв път в живота ѝ те ѝ бяха изневерили. Сега дълбоко в мозъка ѝ нещо... се раздвижи, сякаш невероятно тежък железен капак се отваряше към тъмните дебри на подсъзнанието ѝ. В тази бездна, в древните отделения на ума ѝ, лежаха множество примитивни усещания и възприятия, суеверни страхове, които бяха нови за нея. Буквално на нивото на корените на паметта, складирани в гените, тя чувстваше какво става в Сноуфилд. Знанието беше вътре в нея; обаче то беше така чуждо, така изначално нелогично, че тя му се съпротивляваше, бореше се с всички сили да потисне суеверния ужас, който се зараждаше вътре в душата ѝ.

Стиснала здраво слушалката, тя слушаше беззвучното присъствие на другия край на връзката и спореше със самата себе си:

- Това не е човек, това е нещо.
- Глупости.
- Не е човешко същество, но се усеща.
- Започваш да ставаш истерична.
- Неизразимо злобно; съвършено, изключително зло.
- Стига, престани!

Искаше ѝ се да затръшне слушалката, но не можеше. Нещото от другата страна я бе омагьосало. Лайза се доближи до нея.

– Какво има? Какво става?

Трепереща, мокра от пот, чувстваща се просто смразена от отвратителното присъствие, Джени понечи да отлепи слушалката от ухото си, когато чу съскане и прещракване – и след това свободен сигнал.

За момент, вцепенена, не можеше да реагира.

После, със стон, натисна бутона на нулата.

Имаше сигнал по линията. Чудесен, приятен, успокояващ звук.

– Централа.

– Централа, спешен случай – каза Джени. – Трябва да се свържа със службата на окръжния шериф в Санта Майра.

9

ЗОВ ЗА ПОМОЩ

– Пералня ли? – попита Кейл. – Каква пералня?

Брайс забеляза, че Кейл е неприятно изненадан от въпроса и само се преструва, че не разбира.

– Шерифе, накъде биеш? – попита Боб Робин.

Притворените очи на Брайс си останаха такива, а гласът му продължаваше да е бавен и спокоен.

– Господи, Боб, само се опитвам да стигна до дъното на нещата, така че да свършим с тази работа и да си ходим. Кълна се, мразя да работя в неделя и вече съм капнал. Трябва да му задам тези въпроси, а г-н Кейл може да не отговаря на нито един от тях, но аз ще ги задам, така че да мога да си отида у дома, да вдигна краката си нависоко и да изпия една бира.

Робин въздъхна. Погледна към Кейл.

– Не отговаряй докато не ти кажа, че може.

Разтревожен, Кейл кимна.

Намръщен, Робин се обърна към Брайс:

– Продължавай.

– Когато пристигнахме в къщата на г-н Кейл миналия четвъртък – каза Брайс, – след като той ни се обади и съобщи за двата смъртни случая, забелязах, че единият крачол на панталоните му и долният край на пуловера му са леко влажни, едва забележимо. Добих впечатление, че е изпрал всичко, което е носил на себе си и просто не е оставил достатъчно дълго дрехите си в сушилнята. Така че надникнах в мокротото помещение и открих нещо интересно. В шкафа точно до машината, където г-жа Кейл е държала сапуните, препаратите за пране и омекотителите, имаше два кървави отпечатъка върху голямата кутия „Чиър“. Единият бе размазан, но другият беше ясен. От лабораторията казаха, че отпечатъкът е на г-н Кейл.

– Чия бе кръвта по кутията! – остро попита Робин.

– И г-жа Кейл, и Дани са нулева група. Както и г-н Кейл. Това прави нещата малко по-трудни за нас...

– Кръвта върху кутията с прах за пране? – прекъсна го Робин.

– Нулева група.

– Тогава може да е била собствената кръв на клиента ми! Може да е останала върху кутията от по-рано, може би след като е работил в градината миналата седмица.

Брайс поклати глава.

– Както знаеш, Боб, цялата тази работа с кръвния тест е много усъвършенствана напоследък. Пробата може да се разгради на толкова ензими и протеини. Човешката кръв е почти така уникална, както и отпечатъците от пръсти. Така че съвсем определено кръвта по кутията с „Чир“ – кръвта върху ръката на г-н Кейл, когато е оставил тези два отпечатъка – е кръв на малкия Дани Кейл.

Сивите очи на Флетчър Кейл останаха безизразни и непроменени, но лицето му силно преbledня.

– Мога да обясня – отвърна той.

– Почакай! – каза Робин. – Първо обясни на мен, насаме. – Адвокатът заведе клиента си в далечния ъгъл на стаята.

Брайс се отпусна на стола. Чувстваше се много остарял. Съсипан. Беше в това състояние от четвъртък, откак видя покъртителното, сгърчено телце на Дани Кейл.

Очакваше да изпита значително удовлетворение като притисне Кейл. Но не изпита нищо подобно.

Робин и Кейл се върнаха.

– Шерифе, страхувам се, че моят клиент е извършил глупост.

Кейл се опита да си придаде засрамен вид.

– Сторил е нещо, което може да се изтълкува погрешно – точно както вие сте го разбрали. Г-н Кейл е бил уплашен, объркан и изпълнен с мъка. Не е разсъждавал нормално. Сигурен съм, че всеки съдебен заседател би го съжалил. Виждате ли, когато намерил малкото си момче, той го вдигнал...

– Той ни каза, че не го е докосвал.

Кейл издържа погледа на Брайс и каза:

– Когато видях Дани да лежи на пода... не можех да повярвам, че е... мъртъв. Вдигнах го... мислех да го заведа в болницата... По-късно, след като застрелях Джоана, погледнах надолу и видях, че целият съм в... кръвта на Дани. Бях застрелял жена си, но изведнъж осъзнах, че може да изглежда като че съм убил също така и собствения си син.

– В ръката на съпругата ви имаше касапски нож – каза Брайс. – И върху нея навсякъде имаше от кръвта на Дани. И вие трябва да сте мислили, че съдебният следовател ще открие РСР във вените й.

– Сега разбирам това – каза Кейл, вадейки носна кърпа от джоба си и бършейки очите си. – Но тогава бях уплашен да не ме обвинят в нещо, което не съм направил.

Думата „психопат“ не бе най-подходящата за Флетчър Кейл, реши Брайс. Не беше луд. Нито бе социопат, съвсем не. Нямаше точна дума, която да го характеризира точно. Обаче едно добро ченге можеше да разпознае този тип и да види потенциала за криминална дейност и може би склонността към брутално насилие. Има определен вид мъже, които са много жизнени и обичат действието, мъже с прекалено много кух чар, чиито дрехи са по-скъпи отколкото могат да си позволят, които нямат ни една книга у дома (както Кейл), които нямат определено мнение за политика, изкуство, икономика или по какъвто и да е съществен въпрос, които не са вярващи, освен когато ги връхлети нещастие и искат да впечатлят някого със своето благочестие (както Кейл, който не принадлежи към никоя религия, а сега чете Библията в килията си най-малко четири часа дневно), които имат атлетично телосложение, но изглежда се отвращават от всяко занимание, което е здравословно като физическо упражнение, които прекарват свободното си време в барове и коктейлни заведения, които мамят жените си по навик (както Кейл, според всички сведения), които са импулсивни, непостоянни и винаги закъсняват за уречени срещи (като Кейл), чиито цели са или смътни, или нереални („Флетчър Кейл? Той е един мечтател.“), които често превишават банковия си кредит или лъжат за пари, които лесно взимат пари назаем и бавно ги връщат, които преувеличават, които знаят, че някой ден ще станат богати, но нямат определен план за спечелването на това богатство, които никога не се съмняват и не мислят за следващата година, които се тревожат само за себе си и само когато е твърде късно. Имаше такива хора, такъв тип мъже и Флетчър Кейл бе първокласен екземпляр от въпросния животински вид.

Брайс бе виждал и други като него. Очите им бяха винаги безизразни; в тях не можеше да се види нищо. Лицата им изразяваха чувства според случая, макар и всеки израз да бе пресилен. Когато изразяваха загриженост към всеки друг освен себе си, лицемерието им бе очевидно. Не бяха обременени с разкаяние, морал, любов или съпричастие. Често водеха живот на приемлива разруха, съсипвайки и огорчавайки онези, които ги обичаха, разгърсвайки живота на приятелите си, които им

вярвах и се уповавах на тях, мамейки доверието, но никога не прекрчвах чертата на откритото престъпно поведение. От време на време обаче някой такъв мъж отиваше по-далече. И понеже бе от хората, които никога не правят нещата наполовина, винаги отиваше много, прекалено далече.

Малкото, разкъсано, кърваво тяло на Дани Кейл, лежащо на купчинка.

Сивотата, обгърнала ума на Брайс, все повече се сгъстяваше, докато накрая заприлича на студен мазен смог. Той рече на Кейл:

– Ти ни разказа, че жена ти пуши много марихуана от две години и половина.

– Точно така.

– По мое указание, следователят потърси някои признаци, които иначе не биха го заинтересували. Например състоянието на дробовете на Джоана. Тя изобщо не е била пушач, да не говорим за марихуана. Дробовете бяха чисти.

– Аз казах, че тя пушеше опиати, а не тютюн – изтъкна Кейл.

– Пушенето на марихуаната и пушенето на обикновен тютюн еднакво увреждат дробовете – каза Брайс. – В случая на Джоана няма никакви поражения.

– Но аз...

– Тихо – посъветва клиента си Боб Робин. Той насочи дългия си тънък пръст към Брайс, поклати го и каза: – Важно е дали в кръвта ѝ има РСР или няма?

– Имаше – каза Брайс. – Имаше, но не го е пушила. Джоана го е взела през устата. Все още има голямо количество в стомаха ѝ.

Робин премигна учудено, но бързо се съвзе:

– Ето – каза той. – Взимала е. Кой го е грижа как?

– Всъщност – каза Брайс, – в стомаха ѝ имаше повече, отколкото в кръвта.

Кейл се опита да си придаде едновременно невинен и изненадан вид; дори неговите гъвкави черти се бяха напрегнали от усилие.

Мръщейки се, Боб Робин каза:

– Значи имала повече в стомаха, отколкото във вените. И какво от това?

– „Ангелският прах“ се усвоява бързо от организма. Взет през устата, не остава в стомаха за дълго. Значи, ако Джоана е погълнала достатъчно наркотик, за да полудее, не е имало време да ѝ подейства. Разбиращ ли, взела е РСР със сладолед. Който е покрил нейния стомах

отвърте и забавил разтварянето на опиата. По време на аутопсията, съдебният лекар намери частично усвоен от храносмилателната система шоколадов сладолед. Така че не е имало време РСР да предизвика халюцинации или да я докара до дива ярост. – Брайс замълча и пое дълбоко въздух. – В стомаха на Дани също имаше шоколадов сладолед, но без РСР. Когато г-н Кейл ни каза, че се е върнал у дома по-рано в четвъртък, той не спомена, че е донесъл нещо за следобедно черпене на семейството. Едно кило шоколадов сладолед.

Лицето на Флетчър Кейл остана безизразно. Изглежда бе изразходвал колекцията си от човешки изразжения. Брайс каза:

– Намерихме полупразна кутия със сладолед във фризера на семейството. Шоколадов. Това, което мисля, че е станало, г-н Кейл, е, че ти си сипал сладолед на всички. Смятам, че тайно си поръсил порцията на жена си с РСР, за да можеш по-късно да обявиш, че е била в наркоманско безумие. Не си предполагал, че съдебният лекар може да те хване.

– Почакай една проклета минута! – изкрещя Робин.

– После, когато си изпрал кървавите си дрехи – каза Брайс на Кейл, – ти си измил и изцапаните със сладолед чинии и си ги прибрал, защото твоята версия е, че когато си се прибрал от работа, малкият Дани вече е бил мъртъв, а майка му – вече полудяла от РСР.

– Това е само предположение – каза Робин. – Забрави ли за мотива? Защо за Бога моят клиент ще извърши такова ужасно нещо?

Наблюдавайки очите на Кейл, Брайс каза:

– Хай кънтри инвестмънтс.

Лицето на Кейл остана безизразно, но очите му проблеснаха.

– Хай кънтри инвестмънтс? – попита Робин. – Какво е това?

Брайс погледна Кейл.

– Купувал ли си сладолед миналия четвъртък преди да се върнеш вкъщи?

– Не – глухо отвърна Кейл.

– Управителят на денонощния магазин на улица Калдър каза, че си купувал.

Мускулите на челюстите на Кейл изпъкнаха, когато стисна зъби от яд.

– Какво значи Хай кънтри инвестмънтс? – попита Робин.

Брайс изстреля още един въпрос към Кейл:

– Познаваш ли мъж на име Джейн Тър?

Кейл само зяпаше.

– Понякога хората го наричат просто Джитър.

– Кой е той? – попита Робин.

– Шефът на Хромовия Демон – каза Брайс, наблюдавайки Кейл. – Рокерска банда. Джитър търгува с наркотици. Всъщност никога не сме успявали да го хванем; успяхме да вкараме в затвора само някои от неговите хора. Притиснахме Джитър и той ни насочи към един, който призна, че е снабдявал редовно г-н Кейл с „трева“. Не г-жа Кейл. Тя никога не е купувала.

– Кой казва? – попита Робин. – Това моторизирано плашило? Тази отхвърлена от обществото отрепка? Този пласъор на наркотици? Той не е надежден свидетел!

– Според нашия източник, г-н Кейл не е купил само „трева“ миналия вторник, а и „ангелски прах“. Човекът, който му е продал наркотика, ще свидетелства в замяна на собственото си освобождение.

С животинско умение и бързина, Кейл скочи, сграбчи празния стол до себе си, хвърли го през масата срещу Брайс Хамънд и побягна към вратата на стаята за разпит.

В момента, в който столът се отдели от ръцете на Кейл и полетя във въздуха, Брайс вече бе прав и в движение и той прелетя покрай главата му, без да го засегне. Когато столът падна зад него на пода, Брайс вече бе заобиколил масата.

Кейл отвори вратата и се втурна в коридора.

Брайс бе на четири крачки зад него.

Тал Уитмън скочи от перваза на прозореца като куршум и вече бе на една крачка зад Брайс, викайки.

Като стигна коридора, Брайс видя Флетчър Кейл да се насочва към една жълта врата за навън, отдалечена на около двадесет крачки. Той се затича след кучия син.

Кейл блъсна резето и желязната врата се отвори широко.

Брайс го настигна частица от секундата по-късно, когато Кейл точно стъпваше на макадамовия паркинг.

Усещайки Брайс близо до себе си, Кейл се извърна като диво животно и замахна с огромния си юмрук.

Брайс се наведе и избегна удара, замахна и удари Кейл по стегнатия плосък корем. После замахна отново и го удари по врата.

Кейл залитна назад и хвана врата си с две ръце, давейки се и сумтейки.

Брайс пристъпи напред.

Но Кейл не бе толкова зле ударен, на колкото се правеше. Когато

Брайс се доближи, той скочи напред и го стегна в мечешка прегръдка.

– Копеле – каза Брайс, пръскайки слюнки.

Сивите му очи бяха широко отворени. Устните му се бяха отдръпнали назад от зъбите в жестока гримаса. Приличаше на див звяр.

Ръцете на Брайс бяха притиснати и въпреки че самият той бе силен мъж, не можеше да се освободи от желязната хватка. Бориха се няколко стъпки назад, препънаха се и паднаха, като Кейл остана отгоре. Главата на Брайс се удари силно о тротоара и той си помисли, че ще изгуби съзнание.

Кейл го удари веднъж, безрезултатно, после се претърколи от него и бързо изпълзя встрани.

Отблъсквайки тъмнината, която се надигна пред очите му, учуден, че Кейл се отказа от предимството си, Брайс се надигна на ръце и колене. Разтърси глава и тогава видя към какво се бе отправил другият мъж.

Един револвер.

Лежеше на чакълената настилка, на няколко метра, проблясвайки смъртно на мерзеещата се жълтеникава светлина.

Брайс напипа кобура си. Беше празен. Револверът на земята беше неговият. Очевидно бе изскочил от кобура и се бе плъзнал през тротоара при падането.

Ръката на убицеца се доближи до оръжието.

Тал Уитмън пристъпи, замахна с полицейската си палка и удари Кейл по тила. Едрият мъж падна в несвят върху револвера.

Тал приклезна, преобърна Кейл и провери пулса му.

Брайс изкуцука до него, хванал се за главата, която сякаш пулсираше.

– Как е той, Тал?

– Добре е. Ще се свести след няколко минути. – Тал вдигна оръжието на Брайс и се изправи.

Поемайки револвера, Брайс каза:

– Задължен съм ти.

– Няма защо. Как е главата ти?

– Трябва да съм късметлия, ако мина само с аспирин.

– Не очаквах той да побегне.

– Нито пък аз – каза Брайс. – Когато за такива хора нещата стават все по-лоши и по-лоши, те обикновено стават по-кротки, по-хладнокръвни, по-предпазливи.

– Е, предполагам, че този е видял как стените около него се събират.

Боб Робин стоеше на отворената врата, гледаше ги и клатеше смаяно глава.

Няколко минути по-късно, когато Брайс седеше зад бюрото си и попълваше формулярите за обвинение на Флетчър Кейл в двойно убийство, Боб Робин почука на отворената вратата.

Брайс вдигна поглед.

– Е, съветнико, как е клиентът ти?

– Добре е. Но вече не е мой клиент.

– О? Твое ли беше решението или негово?

– Мое. Не мога да се занимавам с клиент, който ме лъже за всичко.

Не обичам да ме правят на глупак.

– Дали ще пожелае да повикаме друг адвокат тази вечер?

– Не. Когато го призоват в съда, ще помоли съдията да му определи служебен защитник.

– Това ще е първата ми работа утре сутринта.

– Не си губите времето, а?

– Не и с този – каза Брайс.

Робин кимна.

– Добре. Той е гнила ябълка, Брайс. Знаеш ли, аз съм грешен католик от петнадесет години – тихо рече Робин. – Много отдавна реших, че няма такива неща като ангели, демони и чудеса. Смятах се за твърде образован да вярвам в дявола – с главно Д, – който крачи наперено по света с копитата си. Но сега в килията Кейл се завъртя към мен и каза: „Няма да ме хванат. Няма да ме унищожат. Никой няма да успее. Ще се измъкна.“ Когато го предупредих за прекаления му оптимизъм, той каза: „Не ме е страх от такива като теб. Още повече, не съм убивал никого; само изхвърлих боклука, който овоняваше живота ми.“

– Господи – каза Брайс.

Двамата замълчаха. После Робин въздъхна.

– Каква е тази работа с Хай кьнтри инвестмънтс? Какъв е мотивът?

Преди Брайс да може да обясни, Тал Уитмън нахлу в стаята.

– Брайс, може ли да поговорим? – Той хвърли поглед към Робин. – Хм, по-добре насаме.

– Разбира се – каза Робин.

Тал затвори вратата зад адвоката.

– Брайс, познаваш ли д-р Дженифър Пейдж?

– Тя започна частна практика в Сноуфилд преди известно време.

– Да. Но що за човек мислиш, че е тя?

– Никога не съм се срещал с нея. Чувал съм, че е добър лекар.

Хората горе в малките планински градчета са доволни, че не трябва да минават с кола целия път до Санта Майра за доктор.

– И аз не съм я виждал. Просто се чудех дали не си чувал нещо за... дали не пие. Искам да кажа... да прекалява с алкохола.

– Не, не съм чувал нищо такова. Защо? Какво става?

– Тя се обади преди няколко минути. Казва, че Сноуфилд е в бедствено положение.

– Бедствие? Какво иска да каже?

– Значи, тя казва, че не знае.

Брайс премигна.

– Истерично ли звучеше?

– Уплашено, да. Но не истерично. Не иска да каже повече на никого освен на теб. Тя е на линия три в момента.

Брайс посегна към телефона.

– Още нещо – каза Тал, по челото му се появиха бръчки.

Брайс спря, с ръка на слушалката.

– Каза ми нещо, но няма смисъл. Тя каза...

– Да?

– Каза, че всички са мъртви там горе. Всички в Сноуфилд. Каза, че тя и сестра ѝ са единствените живи.

10

СЕСТРИ И ПОЛИЦАИ

Джени и Лайза напуснаха къщата на Оксли по същия начин както бяха влезли: през прозореца.

Нощта ставаше все по-хладна. Вятърът отново се бе надигнал.

Върнаха се обратно в къщата на Джени в горната част на Скайлайн роуд и взеха якета, за да се предпазят от студа.

После се спуснаха отново по хълма до шерифския участък. Пред градския затвор имаше дървена пейка, закрепена до бордюра на тротоара и те седнаха и зачакаха помощта от Санта Майра.

– Колко време ще им трябва да дойдат дотук? – попита Лайза.

– Ами, Санта Майра е на повече от петдесет километра оттук и пътят е с много завой. А трябва да вземат и някои необичайни предпазни мерки. – Джени погледна ръчния си часовник. – Предполагам, че ще пристигнат след около четиридесет и пет минути. Най-много час.

– Господи.

– Не е толкова дълго, мила.

Момичето вдигна кожената пухкава яка на дънковото си яке.

– Джени, когато телефонът извъня в къщата на Оксли и ти отговори...

– Да?

– Кой се обади?

– Никой.

– Какво чу?

– Нищо – излъга Джени.

– По израза на лицето ти помислих, че някой те заплашваше.

– Бях разстроена, разбира се. Когато извъня, помислих, че телефоните са проработили, но когато вдигнах слушалката, линията пак не работеше и се почувствах... съкрушена. Това беше всичко.

– И после линията се оправи?

– Да.

„Сигурно не ми вярва – помисли си Джени. – Смята, че се опитвам да я предпазя от нещо. И разбира се, наистина го правя. Как да обясня усещането, че нещо зло беше от другата страна на линията? Дори аз самата не мога да го разбера. Кой или какво бе на телефона? Защо той – или то – ме остави накрая да набера номера?“

По улицата прелетя парче хартия. Нищо друго не помръдваше. През луната премина лек облак. След известно време Лайза каза:

– Джени, в случай че ми се случи нещо тази нощ...

– Нищо няма да ти се случи, мила.

– Но в случай, че наистина ми се случи нещо тази нощ – настоя Лайза, – искам да знаеш, че аз..., че аз наистина... се гордея с теб.

Джени прегърна сестра си през раменете и те се притиснаха силно една към друга.

– Сестричке, съжалявам, че не прекарахме повече време заедно през всичките тези години.

– Ти идваше у дома, когато можеше – каза Лайза. – Зная, че не ти беше лесно. Трябваше да изчета няколко десетки книги за това през какво трябва да премине един човек, за да стане доктор. Винаги съм знаела, че си много претоварена, че трябва да се безпокоиш за много неща.

Джени каза изненадана:

– И все пак трябваше да идвам по-често.

Понякога Джени не се връщаше къщи, понеже не можеше да понесе обвинението в очите на майка си, обвинението, което бе дори още по-силно и въздействащо, защото никога не бе изречено с думи: „Ти уби

баща си, Джени; ти разби сърцето му и това го уби.“

– И мама винаги се гордееше с теб – каза Лайза и това заявление не само изненада Джени: то направо я разтърси.

– Мама винаги казваше на хората, че дъщеря ѝ е доктор. – Лайза се усмихна, припомняйки си. – Мисля, че понякога приятелите ѝ от бридж-клуба бяха готови да я изхвърлят, ако спомене още веднъж за твоите стипендии и добрите ти бележки.

Джени премигна.

– Сериозно ли говориш?

– Разбира се, съвсем сериозно.

– Но мама не...

– Какво не? – попита Лайза.

– Ами... никога ли не каза нещо за... за татко? Той почина преди дванадесет години.

– Господи. Зная. Умрял, когато съм била на две години и половина.

– Лайза се намръщи. – За какво говориш?

– Искаш да кажеш, че никога не си чула мама да ме обвинява?

– За какво?

Преди Джени да успее да отвърне, гробищното спокойствие на Сноуфилд бе пометено. Всички светлини угаснаха.

Три патрулиращи коли потеглиха от Санта Майра и се насочиха към обвитите от мрака хълмове, към окъпаните в лунна светлина склонове на Сиера, към Сноуфилд, с включени червени мигащи светлини.

Колата, която шофираше Тал Уитмън, бе първата от носещата се с голяма скорост процесия, шерифът Хамънд седеше до него. Горди Бругън бе на задната седалка с още един помощник-шериф, Джейк Джонсън.

Горди беше уплашен.

Разбираше, че страхът му не се вижда и бе благодарен за това. В действителност той приличаше на човек, който не знае що е страх. Беше висок, с едри кости и мускулест. Ръцете му бяха силни и дълги като ръцете на професионален баскетболист; изглеждаше способен да направи на пух и прах всеки, който го ядоса. Знаеше, че лицето му е доста привлекателно; жените му го бяха казвали. Но беше сурово лице, тъмно. Устните му бяха тънки и придаваха на устата му жесток вид. Джейк Джонсън бе изразил това най-точно: „Горди, когато се намръщиш, приличаш на човек, който яде живи пилета на закуска.“

Но въпреки страшния си вид, Горди Брогън бе изплашен. И не перспективите за заразяване или отравяне бяха поводът за страха на Горди. Шерифът бе казал, че има признаци хората в Сноуфилд да са убити не от бацили или токсични вещества, а от други хора. Горди се плашеше, че може да се наложи да използва пистолета си за пръв път откакто бе станал помощник-шериф преди година и половина; плашеше се да не се наложи да застреля някого – независимо дали за да спаси собствения си живот, този на друг полицаи или на някоя жертва. Не смяташе, че може да направи това. Преди пет месеца Горди бе открил в себе си опасна слабост, когато се отзова на едно спешно обаждане от магазина Донърс спортс. Един недоволен бивш служител, як мъж на име Лео Сайпс, се върнал в магазина две седмици след като бил уволнен, набил управителя и счупил ръката на служителя, който заел неговото място. Когато Горди пристигна на мястото, Лео Сайпс – огромен, тъп и пиан – вече трошеше и цепеше с една дърварска брадва цялата стока. Горди не успя да го убеди да се предаде. Когато Сайпс се нахвърли върху него, размахвайки брадвата, Горди извади револвера си. И тогава разбра, че не може да го използва. Пръстът на спусъка стана крехък и неогъваем като лед. Трябваше да остави револвера и да рискува физически сблъсък със Сайпс. Някак си успя да му отнеме брадвата.

Сега, пет месеца по-късно, когато седна отзад в патрулната кола и слушаше разговора на Джейк Джонсън с шерифа Хамънд, стомахът на Горди се свиваше при мисълта какво би могъл да причини 45-калибровият куршум с кух връх на един човек. Би могъл буквално да му отнесе главата. Би могъл да размаже рамото му на парцали от плът и парченца кости. Би могъл да разкъса гърдния му кош, раздробявайки сърцето и всичко друго по пътя си. Би могъл да отнесе крак, ако поразии капачката на коляното, би могъл да превърне лицето в кървава каша. А Горди Брогън, Бог да му е на помощ, бе неспособен да причини някому такива неща.

Такава беше ужасната слабост на Горди. Той знаеше, че някои люде биха казали, че неговата неспособност да застреля друго същество не е слабост, а признак на морално превъзходство. Обаче той знаеше, че това не е вярно. Понякога застрояването е морален акт. Служителите на закона даваха клетва да бранят обществото. За един полицаи неспособността да застрелва (когато това е явно оправдано) бе не само слабост, но и лудост, дори може би грях.

През петте месеца, които изминаха след разстройващия епизод в магазина Донърс спорт, Горди имаше късмет. Случиха му се само

няколко повиквания, при които имаше буйстващи заподозрени. И за щастие, той успяваше да ги застави да се подчинят чрез използване на юмруците или палката си – или чрез предупредителни изстрели във въздуха. Веднъж, когато изглеждаше, че не можеше да избегне стрелянето по човек, един друг офицер, Франк Отри, стреля пръв във въоръжения мъж, преди Горди да бъде изправен пред непосилната задача да натисне спусъка.

Ала сега в Сноуфилд се бе случило някакво невъобразимо насилие. И Горди много добре знаеше, че на насилието често се налага да се отвръща с насилие.

Оръжието на бедрото му се струваше страшно тежко.

Чудеше се дали приближава моментът, когато слабостта му ще излезе наяве. Чудеше се дали ще умре тази нощ – или пък дали ще причини със своята слабост ненужната смърт на някой друг.

Пламенно се молеше да преодолее това нещо. Сигурно бе възможно един човек да бъде кротък по натура и все пак да притежава самообладанието да предпазва себе си, приятелите си и своя вид.

Червените светлини просветваха по покривите на трите бяло-зелени полицейски патрулни коли, които следваха криволичещата магистрала през обгърнатите от мрак планини, нагоре към възвишенията, където лунната светлина създаваше впечатление, че първият сняг за сезона вече бе паднал.

Горди Брогън бе уплашен.

Уличните лампи и другите светлини изгаснаха, потапяйки града в тъмнина.

Джени и Лайза скочиха от дървената пейка.

– Какво стана?

– Шшшт! – каза Джени. – Слушай!

Ала имаше само неизменна тишина. Вятърът бе спрял да духа, сякаш сепнат от внезапното прекъсване на тока.

„Слава Богу, че луната свети“ – помисли си Джени.

С разтуптяно сърце, Джени се обърна и разгледа сградите зад тях. Градския затвор. Едно малко кафене. Магазините. Градските къщи.

Всички входове бяха толкова тъмни, че бе трудно да се каже дали вратите са отворени или затворени – точно сега те може би се отваряха бавно, за да пуснат страшната, демонично съживена смърт из нощните улици.

„Стига! – помисли си Джени. – Смъртта не може да се върне отново към живот“.

Очите ѝ се спряха на вратата на покрития служебен проход между шерифския участък и съседния магазин за подаръци. Беше точно като тесния, мрачен пасаж до пекарнята на Либерман.

Криеше ли се нещо в този тунел? И не се ли промъкваше то неумолимо в мрака към другата страна на вратата, готово да изскочи на тъмния тротоар?

Отново този примитивен страх.

Това усещане за злото.

Този суеверен ужас.

– Ела – каза тя на Лайза.

– Къде?

– На улицата. Нищо не може да ни хване там...

– ...без да го видим, че идва – довърши разбиращо Лайза.

Отидоха по средата на осветената от луната улица.

– Колко остава до идването на шерифа тук? – попита Лайза.

– Поне още петнадесет-двадесет минути.

Светлините на целия град се запалиха едновременно.

Брилянтен поток от електрически лъчи ги зашемети и изненада – после всичко отново изгасна.

Джени вдигна револвера, без да знае накъде да го насочи.

Гърлото ѝ се бе стегнало от страх, устата ѝ – пресъхнала.

Взрив от звуци – нечовешки вой – префуча през Сноуфилд.

Джени и Лайза заедно изпищяха в уплаха и се завъртяха, блъскайки се една в друга, неவிждащи в осветената от луната нощ.

Сетне настана тишина.

Сетне още един писък.

Тишина.

– Какво е това? – попита Лайза.

– Пожарната!

Повтори се: кратък изблик на пронизваща сирена откъм източната страна на Сейнт Мориц уей, от станцията на Сноуфилдската доброволна пожарна команда.

Банг!

Джени подскочи отново и се завъртя.

Банг! Банг!

– Църковна камбана – каза Лайза. – Католическата църква, западно от Вейл.

Камбаната би още веднъж – силен, дълбок, тъжен звук, който отекна в тъмните прозорци по Скайлайн роуд и другите, невидими прозорци из целия мъртъв град.

– Някой трябва да дърпа въжето на камбаната – каза Лайза. – Или да натиска бутона на сирената. Значи трябва да има още някой освен нас.

Джени не каза нищо.

Сирената отново прозвуча, зави и после замря, зави и замря, и камбаната на черквата започна да бие отново; и камбаната и сирената зазвучаха едновременно, после пак и пак, сякаш обявяваха появата на някой от огромно значение.

В планините, на един километър от отклонението за Сноуфилд, нощният пейзаж се представяше единствено в черно и сребристо лунно. Мерзелеещите се дървета изобщо не бяха зелени; бяха мрачни форми, по-скоро сенки, с беловати кичури от неясно очертани иглички и листа.

За разлика от тях, банкетите на магистралата бяха осветени в кървавочервено от светлините, разпръсвани от въртящите се сигнални лампи отгоре на трите Форда, които носеха върху предните си врати отличителните знаци на Службата на окръжния шериф на Санта Майра.

Помощник-шерифът Франк Отри караше втората кола, а помощник-шерифът Стю Уоргъл се бе отпуснал на мястото до него.

Франк Отри бе строен, мускулист, с добре подстригана прошарена коса. Чертите му бяха остри и пестеливи, сякаш Господ не е бил в настроение да пропилява нищо в онзи ден, в който създаде генетичния код на Франк: пъстри очи под добре очертани вежди; прав патрициански нос; уста, която не бе нито прекалено свидлива, нито прекалено щедра; малки, почти без долната мека част уши прилепваха плътно към главата. Мустаците му бяха добре поддържани.

Франк носеше униформата точно както пишеше в правилника: черни ботуши, лъснати до огледален блясък, кафяви панталони с много добре изгладени ръбове, кожен колан с кобур, поддържан блестящ и гъвкав с ланолин, чиста и добре изгладена риза.

– Не е честно – каза Стю Уоргъл.

– Началниците не винаги трябва да бъдат честни – трябва само да бъдат прави – отвърна Франк.

– Какъв началник? – попита раздражено Уоргъл.

– Шерифът Хамънд. Не става ли дума за него?

- Не мисля за него като за началник.
- Ами че той е точно това – каза Франк.
- Иска да ме скапе – рече Уоргъл. – Копелето.

Франк не каза нищо.

Преди да постъпи в полицията, Франк Отри беше професионален армейски офицер. Беше се оттеглил от американската армия на четиридесет и четири години, след двадесет и пет години изрядна служба и се бе завърнал в Санта Майра, града, в който бе роден и отраснал. Възнамеряваше да създаде малък бизнес с цел да прибави нещичко към малката си пенсия и да се занимава с нещо, но не успя да открие нищо, което да го заинтересува. Постепенно започна да разбира, че поне за него не си струва да се занимава с работа без униформа, без заповеди, без физически риск и чувство за обществена ползност. Преди три години, на четиридесет и шест годишна възраст, Франк постъпи в отдела на шерифа и въпреки понижението от майор, който чин имаше в армията, бе доволен.

Тоест, беше доволен, освен в онези случаи, обикновено веднъж в месеца, когато беше партньор със Стю Уоргъл. Уоргъл бе непоносим. Франк го търпеше само като тест за собствената си самодисциплина.

Уоргъл бе мърляв. Често косата му се нуждаеше от миене. Когато се бръснеше, винаги пропускаше част от четината си. Униформата му бе измачкана, а ботушите никога не блестяха. Имаше прекалено голям корем, прекалено дебели бедра и прекалено дебел задник.

Уоргъл бе досаден. Нямахме никакво чувство за хумор. Не четеше, не знаеше нищо – и въпреки това имаше твърдо мнение по всеки текущ обществен или политически въпрос.

Уоргъл бе влечуго. Беше на четиридесет и пет години и все още си виреше носа на обществени места. Плямпаше и ругаше самоуверено.

Все така облегал се отпуснато върху вратата на колата, Уоргъл каза:

– Би трябвало дежурството ми да свърши в десет. По дяволите, в десет часа! С онази секс-бомба на разположение. Не е честно Хамънд да ме спира с тези шуротии в Сноуфилд.

Франк не се хвана. Не го попита с кого е имал среща. Просто караше колата и внимаваше в пътя, надявайки се Уоргъл да не му довери коя е онази „секс-бомба“.

– Тя е сервитьорка в Спанки динър – каза Уоргъл. – Може да си я виждал. Блондинка. Казва се Беатрис; викат ѝ Беа.

– Рядко се отбивам в Спанки динър – отвърна Франк.

– О. Никак не е зле в лицето, знаеш ли. Страшна е. Има няколко излишни килограма върху себе си, не много, но смята, че изглежда по-зле, отколкото е всъщност. Несигурност, разбираш ли? Така че ако я подхванеш правилно, ако поработиш върху съмненията ѝ, разбираш ли, и после ѝ кажеш колко я желаеш, както и да е, въпреки че е малко дундеста – е, по дяволите, тя ще направи всичко, което поискаш. Всичко.

Простакът се изсмя, сякаш бе казал нещо невероятно смешно.

На Франк му се искаше да го удари през лицето. Но се въздържа.

Уоргъл бе женомразец. Говореше за жените като за някаква низша порода. Представата, че един мъж може да е щастлив да сподели живота си и да се грижи съкровено за една жена, представата, че жената може да бъде обичана, уважавана, ухажвана и ценена за нейния ум, интуиция и чувство за хумор, бе напълно чужда на разбиранията на Стю Уоргъл.

Франк Отри, от друга страна, бе женен от двадесет и шест години за своята прекрасна Рут. Обожаваше я. Макар и да разбираше, че е егостично, понякога се молеше той да умре пръв, така че да не му се наложи да живее без Рут.

– Този проклет Хамънд постоянно се заяжда с мен. Винаги ме ръчка.

– За какво?

– За всичко. Не харесва начина, по който нося униформата си. Не харесва как пиша рапортите си. Каза ми, че трябва да се опитам да подобра държанието си. Господи, моето държание! Искане да ме направи за смях, но няма да стане. Ще издържа още пет години, разбираш ли, така че да взема пенсия за тридесетгодишен стаж. Това копеле няма да ме притисне да се размина с пенсията.

Приблизително преди две години, избирателите в Санта Майра бяха одобрили едно предложение, с което се закриваше градската полиция и изпълнението на закона в техния град се поставяше в ръцете на службата на окръжния шериф. Това бе вот на доверие към Брайс Хамънд, който бе изградил окръжната служба, но едно изискване на предложението бе никой от офицерите в града да не загуби работата или пенсията си поради прехвърлянето на пълномощията. Така на Брайс Хамънд му натрапиха Стюард Уоргъл.

Стигнаха отклонението за Сноуфилд.

Франк хвърли поглед в страничното огледало и видя третата патрулна кола да се отделя от останалите. Както бе планирано, тя се отклони и застана напъряко на шосето за Сноуфилд, блокирайки го.

Колата на шерифа Хамънд продължи към Сноуфилд, а Франк я

последва.

– Защо по дяволите трябва да носим вода? – попита Уоргъл.

Три шестлитрови бутилки с вода стояха отзад на пода на колата.

– Водата в Сноуфилд може да е заразена – каза Франк.

– А всичката храна, която натоварихме в багажника?

– Още по-малко можем да се доверим на храната там.

– Не вярвам всички да са мъртви.

– Шерифът не успя да се свърже с Пол Хендерсън в участъка.

– Какво тогава? Хендерсън е тъпак.

– Докторката там горе каза, че Хендерсън е мъртъв, заедно с...

– Господи, докторката или не е с всичкия си, или е пияна. И без това, кой по дяволите би отишъл при доктор-жена? Тя сигурно се е чукала с всички в медицинското училище.

– Какво?

– Някоя женска няма това, което е нужно за изкарването на такава диплома!

– Уоргъл, ти не преставах да ме учудваш.

– Какво те тормози? – попита Уоргъл.

– Нищо. Няма значение.

– Добре, аз не вярвам всички да са умрели – изблъва Уоргъл. Един друг проблем със Стю Уоргъл бе, че той нямаше никакво въображение. – Какви глупости. А аз имам среща със секс-бомба.

Франк Отри, от друга страна, имаше добре развито въображение. Може би твърде развито. Докато караше високо в планината и минаха покрай табелата, на която пишеше „СНОУФИЛД – 3 МИЛИ“, въображението му работеше с пълна пара. Имаше тревожно усещане – Предчувствие? Подозрение? – че карат направо към Ада.

Сирената на пожарната команда виеше. Църковната камбана биеше все по-бързо и по-бързо. Оглушителна какофония дрънчеше из града.

– Джени! – извика Лайза.

– Отваряй си очите! Внимавай за някакво раздвижване!

Улицата бе изпъстрена от хиляди сенки; имаше твърде много тъмни места за наблюдаване.

Сирената виеше и камбаната биеше, и светлините отново започнаха да мигат – в къщите, в магазините, по улиците, – светваха и угасваха, светваха и угасваха и то така рязко, че създаваха стробоскопичен ефект. Скайлайн роуд премигваше; сградите сякаш се накланяха към улицата, сетне се отдръпваха назад, сетне пак скачаха напред; сенките танцуваха отривисто.

Джени се завъртя в пълен кръг, с насочен пред себе си револвер.

Ако нещо се приближаваше под прикритието на стробоскопичния сняг от светлини, тя не би го забелязала.

Тя си помисли: „Дали когато шерифът пристигне, няма да намери две отрязани глави по средата на улицата? Моята и тази на Лайза.“

Църковната камбана биеше по-силно от всякога и биеше непрекъснато, бясно.

Сирената виеше оглушително в късаш нервите писък. Изглеждаше цяло чудо, че прозорците още не се бяха начупили.

Лайза бе запушила ушите си с ръце.

Ръката на Джени, която държеше оръжието, трепереше. Не можеше да я задържи неподвижна.

Сетне всичко свърши, така рязко, както и бе започнал хаосът. Сирената заглъхна. Камбаната спря. Светлините останаха включени.

Джени огледа улицата, очаквайки нещо да се случи, нещо по-лошо.

Но нищо не се случи.

Градът бе спокоен като гробище.

Изведнъж се появи вятър и дърветата се разклатиха, сякаш откликваха на неосезаема за човешкото ухо музика.

Лайза преодоля изумлението си и каза:

– Беше като че... като че се опитвах да ни стреснат... дразнейки ни.

– Дразнене – каза Джени. – Да, точно на това приличаше.

– Игрят си с нас.

– Като котка с мишка – тихо отвърна Джени.

Стояха по средата на безмълвната улица, страхувайки се да се върнат на пейката пред градския затвор, за да не би тяхното движение да предизвика отново сирената или камбаната.

Внезапно чува глухо бучене. За момент стомахът на Джени се стегна. Тя вдигна пак револвера, въпреки че не виждаше къде да стреля. После разпозна звука: моторите на коли, изкачващи стръмния планински път.

Извърна се и се загледа надолу по улицата. Шумът от двигателите се засилваше. Зад завоя се появи кола, в края на града.

Мигаща червена светлина на покрива. Полицейска кола. Две полицейски коли.

– Слава Богу! – каза Лайза.

Джени бързо отведе сестра си до постлания с каменни плочи тротуар пред участъка.

Двете бяло-зелени патрулни коли изкачиха бавно опустялата улица и завиха под ъгъл до бордюра пред дървената пейка. Двата двигателя изгаснаха едновременно. Мъртвешката тишина на Сноуфилд отново завладя нощта.

Един доста симпатичен черен мъж в униформа на помощник-шериф излезе пръв от колата, оставяйки след себе си вратата отворена. Той погледна към Джени и Лайза, но не проговори веднага. Вниманието му бе завладяно от неестествено тихата, безлюдна улица. Втори мъж излезе от предната врата на същата кола. Имаше непокорна песъчлива коса. Клепачите му бяха толкова натежали, че изглеждаше като че всеки момент ще заспи. Бе облечен в цивилни дрехи – сиви панталони, бледосиена риза и тъмносиньо яке – но на него имаше прикачена значка.

Още четирима мъже излязоха от патрулните коли. Всичките шест новодошли застанаха безмълвно за един дълъг момент, очите им оглеждаха тихите магазини и къщи.

В този странен, продължителен миг, Джени усети смразяващо предчувствие, на което не ѝ се искаше да повярва. Беше сигурна – усещаше; знаеше, – че не всички от тях щяха напуснат това място живи.

11 РАЗСЛЕДВАНЕ

Брайс приклепна до тялото на Пол Хендерсън.

Останалите седем – неговите хора, д-р Пейдж и Лайза – се бяха събрали в приемната, зад дървената преграда в сноуфилдския шерифски участък. Бяха притихнали в присъствието на смъртта.

Пол Хендерсън беше добър човек с добри инстинкти. Смъртта му бе голяма загуба.

Брайс каза:

– Д-р Пейдж?

Тя приклепна от другата страна на трупата.

– Да?

– Не сте ли местили тялото?

– Дори не съм го пипала, шерифе.

– Няма ли кръв?

– Точно както виждате. Никаква кръв.

– Раната може да е на гърба – каза Брайс.

– Дори и да е така, пак щеше да има кръв на пода.

– Може би. – Той се взря в поразителните очи на Джени – зелено, изпъстрено със злато. – Обикновено не мества тялото преди съдебният лекар да го е видял. Но този случай е извънреден. Трябва да обърна този мъж.

– Не съм сигурна дали не е опасно да го докосвате.

– Някой трябва да го стори – каза Брайс.

Д-р Пейдж се изправи и всички се отдръпнаха на няколко крачки.

Брайс сложи ръка върху пурпурно-черното обезобразено лице на Хендерсън.

– Кожата е още леко топла – рече той учудено.

Д-р Пейдж каза:

– Не смятам, че са мъртви от дълго време.

– Но едно тяло не губи цвета си и не се подува само за няколко часа – каза Тал Уитмън.

– Тези тела могат – каза докторът.

Брайс преобърна трупа, излагайки на показ гърба. Нямаше рана.

Надявайки се да открие някакво неестествено хлътване в черепа, Брайс зарови пръсти в гъстата коса на мъртвия мъж, опипвайки костите. Ако бяха ударили помощник-шерифа силно отзад по главата... Но слушат не бе такъв. Черепът бе непокътнат.

Брайс се изправи.

– Докторе, онези два случая на обезглавяване, които споменахте... струва ми се, че трябва да ги видим.

– Може ли един от вашите хора да остане тук със сестра ми?

– Разбирам чувствата ви – каза Брайс. – Но едва ли ще е разумно да разделям хората си. Може би няма сигурност в многобройността; но от друга страна може и да има.

– Всичко е наред – увери Лайза Джени. – И без това не желая да оставам.

Тя беше смело момиче. И тя, и по-голямата ѝ сестра възбуждаха любопитството на Брайс Хамънд. Бяха бледи, а очите им бяха трескави от потресение и ужас като на дервиши – но се справяха много по-добре, отколкото биха се справили повечето хора в този странен кошмар.

Сестрите Пейдж поведоха групата навън от участъка и надолу по улицата към пекарнята.

За Брайс бе трудно да повярва, че съвсем неотдавна Сноуфилд е бил нормално оживено градче. Градът изглеждаше сух, опустошен и мъртъв като стар изоставен град в далечна пустиня, някъде накрая на света, където дори вятърът често забравя да отиде. Мълчанието,

покрило града, приличаше на тишина от безброй години, от десетки години, от векове, тишина от невъобразимо дълго натрупване на епохи върху епохи.

Скоро след пристигането в Сноуфилд, Брайс бе използвал електрически мегафон, за да призове за някакъв отговор от притихналите къщи. Сега дори изглеждаше глупаво, че бе очаквал отговор.

Те влязоха в пекарнята на Либерман през предния вход и отидоха в кухнята в задната част на сградата.

На дървения плот, две отрязани ръце държаха дръжките на точилка.

Две отрязани глави надничаха от две врати на фурни.

– О, Господи – каза тихо Тал.

Брайс потръпна.

Очевидно нуждаейки се от опора, Джейк Джонсън се облегна о един висок бял шкаф.

Уоргъл каза:

– Боже мой, били са заклани като двойка тъпи крави – и всички заговориха едновременно.

– ...защо по дяволите някой би...

– ...болен, извратен...

– ...а къде са телата?

– Да – рече Брайс, повишавайки глас да надвие приказките, – къде са телата? Нека ги открием.

За няколко секунди никой не помръдна, всички се смразиха от мисълта какво биха могли да открият.

– Д-р Пейдж, Лайза, не е нужно да ни помагате – каза Брайс. – Стойте настрана.

Лекарката кимна. Момичето се усмихна с признателност.

Те тревожно претърсиха всички шкафове, отвориха всички чекмеджета и врати. Горди Брогън надникна вътре в голямата фурна, която нямаше стъклен прозорец, а Франк Отри влезе в хладилното помещение. Брайс прегледа малката, блестяща от чистота тоалетна в единия край на кухнята. Но не откриха телата – или каквито и да било части от телата – на двамата възрастни.

– Защо им е било на убийците да извозват телата? – попита Франк.

– Може да си имаме работа с някаква секта – каза Джейк Джонсън. – Може би телата са им били нужни за някакъв странен ритуал.

– Ако е имало някакъв ритуал – каза Франк, – на мене ми се струва, че е бил проведен точно тук.

Горди Брогън се стрелна към тоалетната, препъвайки се като

голямо дългуресто дете, съставено сякаш само от дълги крака, дълги ръце, лакти и колене. През вратата, която той затръшна зад себе си, се чуха звуци от повръщане.

Стю Уоргъл се изсмя и рече:

– Господи, какъв мухльо.

Брайс се обърна към него и изръмжа:

– Какво по дяволите намираш за толкова смешно, Уоргъл? Тук са умрели хора. На мен реакцията на Горди ми изглежда по-нормална от нашата.

Лицето със свински очички и големи челюсти на Уоргъл притъмня от гняв.

Той нямаше интелекта да се почувства неловко.

Господи, как презирам този мъж, помисли си Брайс.

Когато Горди се върна от банята, изглеждаше смутен.

– Извинявай, шерифе.

– Няма причини да се извиняваш, Горди.

Прекосиха кухнята и помещението за продажби и излязоха на тротоара.

Брайс веднага тръгна към дървената врата между пекарнята и съседния магазин. Надникна над нея в тъмния покрит пасаж. Д-р Пейдж се доближи до него и той попита:

– Това ли е мястото, където сте помислили, че има нещо в гредите?

– Ами, на Лайза й се стори, че се бе спотаило покрай стената.

– Но беше в този пасаж?

– Да.

Тунелът бе напълно тъмен.

Брайс взе фенерчето с дълга дръжка на Тал, отвори скърцащата врата, извади револвера си и пристъпи в пасажа. Вътре се носеше неопределена миризма на влажно. Поскърцването на ръждясалите панти на вратата и после звукът от собствените му стъпки проехтяха напред в тунела.

Лъчът на фенера бе мощен и освети почти половината дължина на тунела. Обаче шерифът го фокусира на по-късо разстояние и обходи мястото, изучавайки тухлените стени и сетне тавана, който бе около три метра над главата му. Поне в тази част на пасажа по гредите нямаше нищо.

С всяка стъпка Брайс все повече се убеждаваше, че револверът не му е нужен – докато не стигна почти средата на тунела. Тогава внезапно почувства... нещо странно... някакво вълнение, една студена тръпка на

предусещане полази по гърба му. Чувстваше, че вече не е сам.

Той бе от хората, които се доверяват на своите съмнения и не пре-небрегна това. Спря, вдигна револвера, послуша се внимателно в тишина-та, бързо задвижи фенерчето по стените и тавана, огледа с особено вни-мание гредите, погледна напред в мрака почти до изхода от другата страна и дори хвърли поглед назад, за да види дали нещо не се промъква тайнствено зад него. Нищо не го причакваше в мрака. И все пак той продължаваше да чувства, че го наблюдават недружелюбни очи.

Тръгна отново напред и фенерчето освети нещо. Покрит с метална решетка, на пода на пасажа се намираше един около тридесетсантимет-ров квадратен отводнителен канал. Вътре в канала проблесна нещо не-ясно, отразявайки лъча на фенера; то се движеше.

Брайс се доближи предпазливо и насочи светлината право надолу в канала. Каквото и да бе проблеснало, вече го нямаше.

Клекна до отводнителния канал и надникна през решетките. Свет-лината разкри само стените на една тръба. Това бе колектор за дъждов-на вода с диаметър около тридесет сантиметра и бе сух, което означава-ше, че едва ли скоро е виждал вода.

Да е било плъх? Сноуфилд бе курортно селище, което обслужваше сравнително голям приток от хора; по тази причина градът вземаше нео-бичайно строги мерки за предпазване от всякакъв вид вредители. Разби-ра се, въпреки старанието в това отношение, присъствието на един-два плъха не бе невъзможно. Онова нещо би могло да бъде плъх. Но на Брайс не му се вярваше.

Той измина разстоянието до алеята от другата страна, сетне се вър-на до вратата, където Тал и другите го чакаха.

– Видя ли нещо? – попита Тал.

– Нищо – каза Брайс, излизайки на тротоара и затваряйки вратата зад себе си.

Разказа им за чувството, че някой го наблюдава и за движението в отточния канал.

– Либерманови са били убити от хора – каза Франк Отри. – Не от нещо толкова малко, че да пълзи през каналите.

– Май случаят наистина е такъв – съгласи се Брайс.

– Но ти действително си почувствал нещо там, нали? – тревожно запита Лайза.

– Усетих нещо – каза Брайс на момичето. – Всъщност, то не ми въз-действа толкова силно, колкото ти каза. Но определено то е... странно.

– Добре – каза Лайза. – Радвам се, че не ни смятате просто за две

истерични жени.

– Вземайки под внимание какво сте преживели, вие двете сте толкова неистерични, колкото изобщо е възможно.

– Добре – каза момичето, – Джени е доктор и се надявам и аз някой ден да стана доктор, а докторите просто не могат да си позволят да са истерични.

Тя бе сладко дете – въпреки че Брайс не можеше да не отбележи, че по-голямата сестра е дори по-хубава. И момичето, и лекарката имаха една и съща прелестна кестенява коса, гъста и лъскава; това бе тъмночервеникавото кафяво на добре полирано черешово дърво. Двете имаха еднаква златиста кожа. И понеже чертите на д-р Пейдж бяха по-зрели от тези на Лайза, те бяха и по-интересни и привлекателни за Брайс. Очите ѝ бяха с една отсянка по-зелени от тези на сестра ѝ.

Брайс каза:

– Д-р Пейдж, бих искал да видя къщата с барикадираните в кабинета на тела.

– Да – каза Тал. – Убийствата в заключена стая.

– Това е къщата на Оксли на Вейл. – Тя ги поведе надолу по улицата към ъгъла на Вейл лейн и Скайлайн роуд.

Сухото влачене от стъпките им бе единствения звук и Брайс отново си помисли за запустели места, за скарабеите, пъплеши сред купища древни чупливи папируси в пусти гробници.

Като зави по Вейл лейн, д-р Пейдж спря и каза:

– Том и Карин Оксли живеят... тъ... живееха на две пресечки по-нататък.

Брайс огледа улицата и рече:

– Вместо да отидем направо до къщата на Оксли, нека погледнем във всички къщи и магазини оттук дотам – поне от тази страна на улицата. Смятам, че е безопасно да се разделим на две групи, по четирима. Няма да отиваме в две различни посоки. Ще сме достатъчно близо да си помагаме, ако се появи опасност. Д-р Пейдж, Лайза – оставете с Тал и мен. Франк, поверявам ти втората група.

Франк кимна.

– Вие четиримата няма да се делите – предупреди ги Брайс. – Всеки да бъде в полезрението на останалите трима. Разбрано?

– Да, шерифе – отвърна Франк Отри.

– Добре, вие четиримата ще прегледате първата сграда след ресторанта, а ние ще се заемем със съседната къща. Ще изминем улицата както при игра на дама и ще сравним бележките си в края на блока. Ако се

натъкнете на нещо действително интересно, нещо повече от трупове, ще ме повикате. Ако имате нужда от помощ, изстреляйте два-три куршума. Ще чуем изстрелите дори да сме вътре в някоя сграда. Вие също се ослушвайте за изстрели от наша страна.

– Може ли да направя едно предложение? – попита д-р Пейдж.

– Разбира се – отвърна Брайс.

Тя се обърна към Франк Отри и каза:

– Ако попаднете на тела, които имат показания за кръвоизливи от очите, ушите, носа или устата, осведомете ме веднага. Или пък някакви признаци за повръщане или диария.

– Защо тези неща могат да означават зараза? – попита Брайс.

– Да – каза тя. – Или отравяне.

– Но ние отхвърлихме това, нали? – попита Горди Брогън.

Джейк Джонсън, който изглеждаше по-стар от своите петдесет и седем години каза:

– Не ги е отрязала главите на тези хора някоя заразна болест.

– Мислих върху това – каза д-р Пейдж. – Какво, ако това е зараза или химическа отрова, с която никога не сме се сблъскали досега – разновидност на бяса, да кажем – и която убива някои хора, но само подлюдва други? Какво, ако осакатяванията са дело на такива хора, изпаднали в дива лудост?

– Възможно ли е? – попита Тал Уитмън.

– Не. Но не е и невъзможно. Още повече, кой може да каже кое е вероятно и кое не? Възможно ли е това да се случи за пръв път в Сноуфилд?

Франк Отри подръпна мустаците си и рече:

– Но ако тук има групи от бесни манияци, разхождащи се наоколо... къде са тогава те?

Всички обърнаха поглед към тихата улица. Към дълбоките сенки, спуснали се над дворовете, тротоарите и паркираните коли. Към тъмните прозорци на верандите. Към черните прозорци на приземните етажи.

– Крият се – каза Уоргъл.

– Дебнат – каза Горди Брогън.

– Не, това няма смисъл – каза Брайс. – Бесни манияци нямаше просто да се крият, чакат и планират. Те щяха да ни подгонят.

– Така или иначе – тихо каза Лайза, – това не са побеснели хора. Нещо много по-необикновено е.

– Може би тя е права – каза д-р Пейдж.

– Което никак не ме успокоява – каза Тал.

– Е, ако открием признаци от повръщане, диария или кръвоизлив – рече Брайс, – тогава ще разберем. А ако не открием...

– Ще трябва да измисля нова хипотеза – отвърна д-р Пейдж.

Те се смълчаха, не бързаха да започнат претърсването, защото не знаеха какво ще открият – или дали нещо няма да ги открие тях самите.

Времето сякаш бе спряло.

Никога няма да се съмне, помисли си Брайс Хамънд, никога, докато не се размърдаме.

– Да тръгваме – каза той.

Първата сграда бе тясна и дълга, с една комбинация от художествена галерия и магазин за предмети на изкуството на първия етаж. Франк Отри счупи едно стъкло на предната врата, пресегна се вътре и отключи. После влезе и включи осветлението.

Давайки знак на другите да го последват, той каза:

– Разпръснете се. Не стойте един до друг. Не трябва да представляваме лесна мишена.

Докато Франк говореше, той си спомни за службата си във Виетнам преди почти двадесет години. Тази операция имаше същото късащо нервите качество на бойна задача: търсене и унищожаване на територията на партизаните.

Промъкнаха се предпазливо през галерията, но не намериха никого. И в малкия кабинет в дъното на изложбената зала нямаше никой. Обаче една врата от този кабинет водеше към стълби в втория етаж.

Изкачиха стълбите по войнишки. Франк се изкачи догоре сам, с извадено оръжие, а другите изчакаха. Той намери ключа на осветлението в края на стълбището, натисна го и видя, че се намира в ъгъла на хола на апартамента на съдържателя на галерията. Когато се увери, че помещението е празно, направи знак на хората си да се качат. Когато другите изкачиха стъпалата, Франк влезе в хола, придържайки се бдително близо до стената.

Претърсиха останалата част на апартамента, отнасяйки се към всяка врата като към потенциална точка на засада. И кабинетът, и трапезарията бяха празни. Никой не се криеше в дрешниците.

На кухненския под откриха мъртъв мъж. Беше само със синьо долнище на пижама и подпираше отворената врата на хладилника с посинялото си подпухнало тяло. Нямаше видими наранявания. Лицето му не изразяваше ужас. Изглежда бе умрял така внезапно, че не бе успял да

зърне нападателя – и без ни най-малко предупреждение, че смъртта е близо. Продуктите за приготвяне на сандвич бяха разпилени около него по пода: счупен буркан майонеза, салам, смачкан домати, пакетче швейцарско сирене.

– Със сигурност не е убит от болест – каза натъртено Джейк Джонсън. – Колко болен би могъл да бъде, щом се е канил да яде салам?

– Станало е наистина много бързо – рече Горди. – Ръцете му са пълни с неща, които е вадил от хладилника и когато се е обърнал... просто се е случило. Банг: ей така.

В спалнята откриха още един труп. Тя лежеше в леглото, гола. Не по-млада от двадесет години и не по-стара от четиридесет; беше трудно да се разбере възрастта, защото бе напълно посиняла и подута. Лицето ѝ бе изкривено от ужас, точно като това на Пол Хендерсън. Бе умряла по средата на писък.

Джейк Джонсън извади от джоба на ризата си молив и го промуши през спусъка на 22-калибровия автоматичен пистолет, който лежеше върху измачканите чаршафи до тялото.

– Смятам, че няма нужда да внимаваме с това – каза Франк. – Не е била застреляна. Няма никакви рани; няма кръв. Ако някой е използвал пистолета, това е била тя. Дай да го видя.

Франк взе автоматичния пистолет от Джейк и извади пълнителя. Беше празен. Дръпна шейната, насочи дулото към нощната лампа и надникна в цевта; в гнездото нямаше патрон. Поднесе дулото към носа си, подуши и му замириса на барут.

– Скоро ли е стреляно? – попита Джейк.

– Съвсем наскоро. Ако предположим, че е бил пълен, когато го е използвала, това означава, че е стреляла десет пъти.

– Виж тук – рече Уоргъл.

Франк се обърна и видя Уоргъл да сочи към една дупка от куршум в стената срещу леглото. Беше на височина около два метра от пода.

– И тук – каза Горди Брогън, привличайки вниманието им към друг куршум, забил се в дървото на тъмния скрин.

Намериха десетте бронзови гилзи във или около леглото, но не успяха да открият къде се бяха забили останалите осем куршума.

– Нали не вярваш да е уцелила осем пъти? – попита Горди Франк.

– Господи, не би могла! – каза Уоргъл, издърпвайки колана с кобура нагоре по дебелиите си бедра. – Ако беше уцелила някого осем пъти, нямаше да е единственият труп в тази стая.

– Така е – каза Франк, въпреки че не обичаше да се съгласява за

каквото и да било със Стю Уоргъл. – Освен това, няма кръв. Осем попадения биха означавали много кръв.

Уоргъл отиде до края на леглото и се взря в мъртвата жена. Тя бе облежната на няколко възглавници, а краката ѝ бяха проснати в уродлива поза на желание.

– Мъжът в кухнята трябва да е бил тук, чукайки тази курва – каза Уоргъл. – Когато е свършил, отишъл в кухнята да вземе нещо за хапване. Докато са били разделени, някой е влязъл и я е убил.

– Първо са убили мъжа в кухнята – каза Франк. – Нямахте да го изненадат неподготвен, ако го бяха атакували след като тя е изстреляла десет изстрела.

– Човече, бих искал да прекарам цял ден в леглото с курва като тази – каза Уоргъл.

Франк зяпна към него.

– Уоргъл, ти си отвратителен. Наистина ли се възбуждаш дори от подпухнал труп – просто, защото тя е гола?

Лицето на Уоргъл почервения и той отмести поглед от трупа.

– Какво по дяволите ти става, Франк? Какво си мислиш, че съм – някакъв перверзен тип ли? Хм? Не. Виждал съм тази картина по време на нощните дежурства. – Той посочи към една снимка в сребърна рамка до лампата. – Виж, по бикини е. Вижда се, че е страшно парче. Големи гърди. Страхотни крака. Това ме привлече, приятелю.

Франк поклати глава.

– Просто съм смаян как изобщо нещо може да те възбуди посред толкова много смърт.

Уоргъл взе това за комплимент и намигна.

„Ако се измъкна жив от тази работа, помисли си Франк, никога няма да допусна Брайс Хамънд да ми даде Уоргъл за партньор. Преди това ще напусна.“

Горди Брогън каза:

– Как е възможно да уцели осем пъти и да не спре нещото? Как може да няма капка кръв?

Джейк Джонсън прокара отново ръка по бялата си коса.

– Не зная, Горди. Но в едно съм сигурен – много бих искал Брайс да не ме бе докарвал никога тук.

До картинната галерия, върху табелата отпред на старомодната двуетажна сграда бе написано с готически букви:

Брукхартс
Бира * Вино * Спиртни напитки * Тютюн
Списания * Вестници * Книги

Навсякъде светеше, вратата не бе заключена, Брукхартс работеше до девет дори и в неделя вечер извън сезона.

Брайс влезе пръв, следван от Дженифър и Лайза Пейдж. Тал влезе последен. Когато избираше кой да пази гърба му в опасни ситуации, Брайс винаги предпочиташе Тал Уитмън. Никому нямаше такова доверие, както на Тал, дори на Франк Отри.

Брукхартс бе претрупано място, ала учудващо уютно и приятно. Имаше високи хладилни шкафове със стъклени врати, които бяха пълни с бутилки и метални кутии бира; рафтове, стойки и кошове, препълнени с бутилки вино и спиртни питиета; други рафтове, натъпкани догоре с книги с меки корици, вестници и списания. Пури и цигари бяха наредени в кутии и кашони, метални кутии с тютюн за лула бяха изложени на купчини, разпръснати по някои от щандовете. Разни лакомства бяха натъпкани там, където е имало място: пликчета с бонбони, дъвки, фъстъци, пуканки, гевреци, чипс, царевични пръчици, мексикански царевични питки.

Брайс ги водеше през празния магазин и се оглеждаше за тела между редовете. Ала нямаше нито един труп.

Имаше обаче голяма локва вода, дълбока два-три сантиметра, която бе покрила около половината от пода. Те я заобиколиха внимателно.

– Откъде се е появила тази вода? – запита се Лайза.

– Трябва да е изтекла от кондензационното корито на някой от охладителите за бира – каза Тал Уитмън.

Заобиколиха един сандък с вино и внимателно огледаха хладилниците. Никъде около тихо бръмчащите уреди нямаше вода.

– Може да е протекло от водопроводната инсталация – каза Дженифър Пейдж.

Продължиха огледа, отправяйки се към килера, който се използваше като склад за вино и бира в картонени кашони, после се качиха на горния етаж, над магазина, където имаше канцелария. Не откриха нищо необичайно.

Върнаха се в магазина и се отправиха към предната врата. Брайс спря и клекна да погледне по-отблизо локвата. Натопи пръста си в нея; приличаше на вода и нямаше миризма.

– Какво не е наред? – попита Тал.

Изправяйки се, Брайс каза:

– Странно – тази вода тук.

– Най-вероятно е това, което каза д-р Пейдж: теч от водопровода – рече Тал.

Брайс кимна. Въпреки че не можеше да обясни защо, голямата локва му изглеждаше от значение.

Аптеката Тейтън бе малка и обслужваше Сноуфилд и всички околни планински селища. Над нея имаше апартамент, който заемаше два етажа; беше обзаведен в кремаво и прасковен цвят, с яркозелени акцентиращи части и няколко красиви старинни предмети.

Франк Отри преведе хората си през цялото здание, но не откриха нищо забележително – освен измокрения килим в дневната. Беше направо прогизнал; обувките им шляпаха по него.

Гостилницата Кендълглоу определено излъчваше очарование и изтънченост: големи стрехи и красиви инкрустирани корнизи, прозорци с резбовани бели капаци. Две лампи със стойки висяха от каменни колони, от двете страни на къса каменна алея. Три малки прожектора пръскаха ветрилообразни театрални светлини по фасадата на гостилницата.

Джени, Лайза, шерифът и лейтенант Уитмън спряха на алеята пред Кендълглоу и Хамънд каза:

– Отворено ли е по това време на годината?

– Да – отвърна Джени. – Извън сезона успяват да попълнят почти половината стаи. Имат прекрасна репутация за изтънчените пътници – а притежават само шестнадесет стаи.

– Добре... нека хвърлим един поглед.

Предната врата водеше в малък уютен салон: дъбов под, тъмен ориенталски килим, светлобежови канапета, два стола стил Кралица Ана, облечени в розова материя, маси от черешово дърво, бронзови лампи.

Рецепцията бе от дясната страна. Върху дървеното гише стоеше един звънец и Джени го натисна рязко няколко пъти, без да очаква отговор и без да получи такъв.

– Дан и Силвия имат апартамент зад тази служебна зона – каза тя и посочи към малките служебни помещения зад гишето.

– Те ли са собствениците? – попита шерифът.

– Да. Дан и Силвия Канарски.

Шерифът я изгледа за момент.

– Твои приятели ли са?

– Да. Близки приятели.

– Тогава по-добре да не гледаме в апартамента – рече той.

В неговите сини очи с тежки клепачи просветна разбиране и съчувствие. Джени бе изненадана от внезапните чувства на нежност и разбиране, които изпълниха лицето му. През изминалия час, докато наблюдаваше действията му, тя все по-силно осъзнаваше, че той е значително по-бдителен и по-умен, отколкото ѝ се стори в началото. Сега, гледайки в неговите чувствителни, пламенни очи, тя осъзна, че той е възприемчив, интересен, страхотен.

– Не можем да си отидем просто така – каза тя. – Рано или късно, това място трябва да бъде претърсено. Целият град трябва да бъде претърсен. Може би ще е добре да отметнем това място.

Тя вдигна подвижната част на дървеното гише и с отпрати към вратата, разположена зад мястото на администратора.

– Моля ви, докторе – каза шерифът, – винаги оставяйте аз или лейтенант Уитмън да влизаме първи.

Тя отстъпи покорно назад и той влезе пред нея в апартамента на Дан и Силвия, но не откриха никого. Никакви трупове.

Благодаря ти, Господи.

Когато се върнаха на гишето, лейтенант Уитмън прелистваше книгата за гости.

– Само шест стаи са били заети, всичките на втория етаж.

Шерифът откри ключовете на едно табло до кутиите за писма.

С почти отегчителна предпазливост те се качиха по стълбите и прегледаха шестте стаи. В първите пет намериха багаж, фотоапарати, написани наполовина пощенски картички и други признаци, че в хотела наистина е имало гости, но не откриха самите гости.

В шестата стая, когато лейтенант Уитмън се опита да отвори вратата на банята, тя се оказа заключена. Той задумка по нея и извика:

– Полиция! Има ли някой вътре?

Никакъв отговор.

Уитмън погледна дръжката, после шерифа.

– Няма бутон за заключване от тази страна, значи трябва да има някой вътре. Да я разбия ли?

– Изглежда солидна врата – каза Хамънд. – Не е нужно да си изкълваш рамото. Стреляй в ключалката.

Джени хвана Лайза за ръката и я дръпна встрани, за да я предпази, ако случайно куршумът рикошира.

Лейтенант Уитмън извика предупредително към онзи, който евентуално се намираше вътре, и стреля. После отвори вратата е ритник и бързо влезе вътре.

– Няма никой.

– Може да са минали през прозореца – каза шерифът.

– Тук няма никакви прозорци – каза Уитмън, мръщейки се.

– Сигурен ли си, че вратата бе заключена?

– Напълно. И може да се заключи само отвътре.

– Но как – като вътре нямаше никой?

Уитмън вдигна рамене.

– Освен това, има нещо, което трябва да погледнеш.

Всъщност всички погледнаха, защото банята бе достатъчно обширна да влязат четирима души. Върху огледалото над мивката, с едри, мазни черни букви бе надраскано набързо следното съобщение:

ТИМОТИ ФЛАЙТ ДРЕВНИЯТ ВРАГ

В един друг апартамент над един друг магазин, Франк Отри и неговите хора откриха още един прогизнал с вода килим, който джвакаше под краката им. В дневната, трапезарията и спалните килимите бяха сухи, но този в коридора към кухнята бе съвсем мокър. В самата кухня три четвърти от покрития с плочки под бе покрит с вода, на някои места до към три сантиметра дълбока.

Стойки в коридора и гледайки в кухнята, Джейк Джонсън каза:

– Трябва да е теч от водопроводната инсталация.

– Ти каза това и на другото място – припомни му Франк. – Прилича на съвпадение, не мислиш ли?

Горди Брогън рече:

– Та това е само вода. Не виждам какво общо има с... всички убийства.

– По дяволите – каза Стю Уоргъл, – губим си времето. Тук няма нищо. Да вървим.

Без да им обръща внимание, Франк влезе в кухнята, внимателно заобиколи единия край на малкото езерце и се насочи към сухата част до една редица от шкафове. Отвори няколко от вратите и намери малко пластмасово кошче за отпадъци. Беше сухо и чисто и имаше автоматичен капак, който се затваряше херметически. В едно чекмедже намери мерителна лъжичка, гребна с нея от водата и я изля в пластмасовия

контейнер.

- Какво правиш? – попита Джейк от прага.
- Вземам проба.
- Проба ли? Защо? Това е вода.
- Да – каза Франк, – но има нещо странно в нея.

Банята. Огледалото. Големите мазни черни букви. Джени се вгледа в четирите изписани думи.

– Кой е Тимоти Флайт? – попита Лайза.
– Може да е човекът, който е написал това – каза лейтенант Уитмън.

– Стаята от Флайт ли е наета? – попита шерифът.
– Сигурен съм, че не видях това име в регистъра – каза лейтенантът. – Можем да проверим, когато слезем долу, но аз съм съвсем сигурен.

– Може би Тимоти Флайт е един от убийците – каза Лайза. – Може човекът, който е наел стаята, да го е познал и да е оставил това съобщение.

Шерифът поклати глава.

– Не. Ако Флайт имаше нещо общо със случилото се в този град, не би оставил името си. Щеше да го изтрие.

– Освен ако не е знаел, че то е тук – каза Джени.

Лейтенантът каза:

– Или може би е знаел, че е тук, но е от онези бесни манияци, за които ти говореше, и не му пука дали ще го хванем или не.

Брайс Хамънд погледна към Джени.

– Някой в града да се казва Флайт?

– Никога не съм чувала за него.

– Познаваш ли всички в Сноуфилд?

– Да.

– Всичките петстотин?

– Почти всички – каза тя.

– Почти, хм? Тогава тук би могло да има някой Тимоти Флайт.

– Дори и да не съм го срещала никога, все пак щях да чуя някой да го споменава. Градът е малък, шерифе, поне извън сезона.

– Може да е някой от Маунт Ларсън, Шейди Рост или Пайнвил – предположи лейтенантът.

На Джени ѝ се искаше да разговарят за съобщението върху

огледалото някъде другаде. Навън. На открито. Където нищо не може да се промъкне наблизко, без да се разкрие. Имаше тревожното, несигурно, ала безспорно усещане, че нещо – нещо ужасно странно – се движи в този момент в някоя друга част на хотела, потайно изпълнявайки някаква ужасяваща задача, за която и тя, и шерифът, и Лайза, и помощник-шерифът нямаха представа.

– Какво ще кажете за втората част? – попита Лайза, сочейки ДРЕВНИЯ ВРАГ.

Накрая Джени каза:

– Добре, връщаме се към онова, което Лайза каза в началото. Изглежда, че човекът, който го е написал ни казва, че Тимоти Флайт е негов враг. И наш враг, също така, струва ми се.

– Възможно е – отвърна със съмнение Брайс Хамънд. – Но начинът на изразяване ми изглежда малко странен – „древния враг“. Някак тромаво. Почти архаично. Ако се е заключил в банята, за да се спаси от Флайт и после е написал набързо предупреждението, защо да не напише „Тимоти Флайт, стария ми враг“ или нещо по-недвузначно?

Лейтенант Уитмън се съгласи с него:

– Всъщност, ако е искал да остави съобщение, обвиняващо Флайт, би трябвало да напише: „Тимоти Флайт го направи“ или може би „Флайт уби всички“. Последното нещо, което би искал, е да бъде неясен.

Шерифът започна да оглежда нещата по лавицата над мивката, малко под огледалото: шишенце лосион за кожа Менен, миришещ на лимон афършейв, електрическа самобръсначка, две четки за зъби, гребени, четки за коса, комплект дамски гримове.

– Както виждам, в тази стая е имало двама души. Значи и двамата са се заключили в банята – което означава, че и двамата са се изпарили във въздуха. Но с какво са писали по огледалото?

– Изглежда трябва да е било молив за вежди – каза Лайза.

Джени кимна.

– И аз мисля така.

Прегърсиха банята за черен молив за вежди. Не го намериха.

– Страхотно – каза раздразнено шерифът. – Значи моливът за вежди е изчезнал заедно с може би двама души, които са се били заключили тук. Двама души, отвлечени от заключена стая.

Слязоха по стълбите до рецепцията. Според книгата за регистриране на гостите, стаята, в която намериха съобщението, бе заета от някои си г-н и г-жа Харълд Ордни от Сан Франциско.

– Никой от другите гости не се казва Тимоти Флайт – каза шерифът Хамънд, затваряйки книгата.

– Е – каза лейтенант Уитмън, – предполагам, че това е всичко, което можем да направим тук засега.

На Джени й олекна да чуе това.

– Добре – каза Брайс Хамънд. – Нека настигнем Франк и другите. Може те да са открили нещо, което ние не сме.

Тръгнаха през фойето. Само след няколко крачки Лайза ги спря с писък.

Всички я видяха, секунда след като бе приковала вниманието на момичето. Беше на масата, точно под светлината на една лампа с розов абажур, така красиво осветена, че изглеждаше почти като произведение на изкуството. Мъжка ръка. Отрязана ръка.

Лайза се извърна от страшната гледка.

Джени прегърна сестра си и надникна над рамото ѝ със страховито любопитство. Ръката. Проклетата, подигравателна, невъзможна ръка.

Държеше здраво молив за вежди между палеца, показалеца и средния пръст. Моливът за вежди. Същият. Той трябваше да е.

Джени изпита не по-малък ужас от Лайза, но прехапа устни и подтисна писъка си. Но не само видът на ръката будеше у нея отвращение и ужас. Това, което накара дъхът ѝ да пресекне и да изгаря гърдите ѝ бе фактът, че преди малко тази ръка я нямаше на масата. Някой я бе поставил там, докато бяха на горния етаж, знаейки, че ще я намерят; някой се подиграваше с тях, някой с изключително извратено чувство за хумор.

Присвитите очи на Брайс Хамънд бяха отворени повече, отколкото Джени бе виждала досега.

– Да го вземат мътните, това нещо го нямаше преди, нали?

– Не – каза Джени.

Шерифът и заместник-шерифът държеха револверите си с насочени към пода дула. Сега ги вдигнаха, като че ли отрязаната ръка можеше да пусне молива за вежди, да скочи от масата към нечие лице и да извади нечий очи.

Бяха занемели.

Спираловидните орнаменти на ориенталския килим сякаш се бяха превърнали в хладилни серпантини, излъчващи вълни леден въздух.

Над главите им, в някоя далечна стая, подът или несмазана врата изскърца, изстена, изскърца.

Брайс Хамънд вдигна поглед нагоре към тавана на фойето.

Кръъъъъъц.

Това можеше да е просто естествен звук. Но можеше да е и нещо друго.

– Сега няма съмнение – каза шерифът.

– Няма съмнение в какво? – попита лейтенант Уитмън, гледайки не към шерифа, а към другите врати на фоайето.

Шерифът се обърна към Джени.

– Когато чу сирената и камбаните точно преди да пристигнем, ти каза, че си разбрала, че каквото и да се е случило в Сноуфилд, то може да продължава.

– Да.

– Сега сме сигурни, че си била права.

12 БОЙНО ПОЛЕ

Джейк Джонсън чакаше заедно с Франк, Горди и Стю Уоргъл в края на блока, на един ярко осветен участък от тротоара пред магазина за хранителни стоки Джилмартинс Маркет.

Джейк гледаше как Брайс Хамънд излиза от гостилницата Кендълглоу и се молеше на Бога шерифът да се движи по-бързо. Не му харесваше да стои на светло. По дяволите, беше като на сцената. Джейк се чувстваше уязвим.

Разбира се, преди няколко минути, когато провеждаха огледа на някои от сградите по улицата, трябваше да минат през тъмни места, където сенките изглеждаха като пулсиращи живи същества и Джейк бе гледал със силен копнеж към същия този участък от ярко осветен тротоар. Беше се страхувал от тъмното толкова, колкото сега от светлото.

Той нервно прокара пръсти през гъстата си бяла коса. Другата му ръка стоеше върху револвера в кобура.

Джейк Джонсън не само вярваше в предпазливостта: той я бе издигнал в култ; предпазливостта бе неговият бог. По-добре в безопасност, отколкото да съжالياваш; птичка в ръката струва повече от две в храстите; глупците връхлитат там, където ангелите се страхуват да пристъпят... Той имаше милион максими. За него те бяха прожектори, осветяващи безопасния път, а отвъд тези светлини лежеше само студената пустота на риска, шанса и хаоса.

Джейк никога не се бе женил. Брактът означаваше да поеме много нови отговорности. Означаваше да рискува и чувствата, и парите, и

цялото си бъдеще.

Що се отнася до финансите, той водеше предпазливо, пестеливо съществуване. Беше натрупал доста съществена сума, разпръсната в голямо разнообразие от инвестиции. Джейк, сега на петдесет и осем години, бе работил за Службата на окръжния шериф на Санта Майра над тридесет и седем години. Можеше да се оттегли много отдавна и да вземе пенсия. Но се тревожеше от инфлацията, така че остана, трупайки пенсията си, спестявайки повече и повече пари.

Ставането на пазител на закона бе може би единственото непредпазливо нещо, което някога бе направил Джейк Джонсън. Той не бе искал да става полицай. Господи, не! Обаче баща му, Големия Ралф Джонсън, бе окръжен шериф през четиридесетте и петдесетте години и очакваше синът му да поеме неговия път. Големия Ралф Джонсън не приемаше отрицателен отговор. Джейк бе съвсем сигурен, че Големия Ралф ще го лиши от наследство, ако не постъпи в полицията. Не че имаше огрррно състояние; нищо подобно. Но притежаваше хубава къща и приличен влог в банката. А зад семейния гараж, закопани на един метър под поляната, имаше няколко гърнета, пълни със стегнато навити пачки от двадесет, петдесет и столарови банкноти – пари, които Големия Ралф бе вземал като подкуп и бе сложил настрана за лоши времена. Така Джейк стана полицай като баща си, който бе починал на осемдесет и две годишна възраст, когато Джейк бе на петдесет и една години. До това време Джейк бе привикнал да работи като полицай и това бе единственото нещо, което можеше.

Беше предпазлив полицай. Например, избягваше да се заема с домашни разправии, защото понякога полицаите биваха убивани, когато застанат между избухливи съпрузи; при такива сблъсъци страстите се разгорещяваха твърде много. Да вземем само този агент по недвижими имоти, Флетчър Кейл. Преди година Джейк бе купил малък участък земя в планината чрез Кейл и мъжът изглеждаше нормален като всички. А сега бе убил жена си и сина си. Ако на местопрестъплението се бе появил полицай, Кейл би убил и него. И когато диспечерът му сигнализираше за извършвана в момента кражба, Джейк обикновено лъжеше за местонахождението си, казвайки, че е толкова далеч от местопрестъплението, че другите офицери да се окажат по-близо; сетне той се показваше по-късно, когато акцията бе приключила.

Той не беше страхливец. Понякога попадеше в престрелки и в тези случаи се проявяваше като тигър, като лъв, като свирепа мечка. Той просто бе предпазлив.

Част от полицейската работа наистина харесваше на Джек. Напротив контролът на уличното движение. А канцеларската работа определено му доставяше удоволствие. При арест удовлетворение му доставяше единствено последващото попълване на различни формуляри, което го задържаше в безопасност за часове в полицейското управление.

За нещастие, този път номерът с писането на доклади му изигра лоша шега. Когато д-р Пейдж се обади, той се намирал в управлението и вършеше писмената си работа. Ако беше навън из улиците с патрулната кола, може би щеше да избегне задачата.

Но ето го сега тук. Под ярката светлина. Идеална мишена. По дяволите.

Нещата се влошаваха, очевидно в супермаркета Джилмартинс се бе случило нещо изключително. Две от петте огромни витрини бяха строшени отвътре; тротоарът бе пълен със стъкла. Каси с консервирана кучешка храна и пакети „Д-р Пепър“ бяха хвърлени през витрината и сега лежаха разпръснати по тротоара. Джейк се страхуваше, че шерифът ще ги накара да влязат вътре и разберат какво се е случило, страхуваше се, че някой опасен е все още вътре и ги очаква.

Шерифът, Тал Унтмън и двете жени стигнаха най-накрая супермаркета и Франк Отри им показа пластмасовия контейнер с пробата от водата. Шерифът каза, че е намерил друга голяма локва в Брукхартс и те се съгласиха, че може би това означава нещо. Тал Унтмън им разказа за написаното върху огледалото – както и за отрязаната ръка; мили Боже! – в хотел Кендълглоу и никой не можеше да проумее това.

Шерифът се обърна към строшените витрини и каза това, от което Джейк се страхуваше:

– Нека хвърлим един поглед.

На Джейк не му се искаше да е от първите влезли през вратата. Нито от последните. Той се мушна по средата на процесията.

В супермаркета бе пълна бъркотия. Черните метални рекламни рафтове около трите каси бяха съборени. Дъвки, бонбони, самообръсначки, книги и други дребни неща бяха разпилени навсякъде по пода.

Тръгнаха през предната част на магазина, като надничаха във всички преминали редове. Стоката бе съборена и разпилена по пода. Кутии с тестени закуски бяха смачкани и разкъсани, ярките опаковки стърчаха измежду купища зърнени пръчици и „Чириос“. Счупени бутилки оцет миришеха силно. Буркани с мармалад, туршии, горчица, майонеза и подправки бяха натрупани на гаден, лепкав куп.

В началото на последния ред, Брайс Хамънд се обърна към д-р

Пейдж:

- Бил ли е отворен магазинът тази вечер?
- Не – отвърна тя, – но мисля, че понякога зареждат рафтовете в неделя вечер. Не много често, но понякога.
- Нека видим и отзад – каза шерифът. – Може да открием нещо интересно.

Точно от това се страхувам, помисли си Джейк.

Те последваха Брайс Хамънд нататък зад последната пътека, стъпвайки върху и около трикилограмови торби захар и брашно, някои от които разкъсани.

В задната част на магазина бяха наредени високи до кръста хладилници за месо, сирене, яйца и мляко. След хладилниците имаше едно блестящо от чистота работно пространство, където режеха, мереха й опаковаха месото.

Очите на Джейк нервно оглеждаха покритите с плочки маси и месарските маси. Той въздъхна с облекчение, когато се увери, че нищо не лежи на нито една от тях. Нямахше да се учуди, ако видеше тялото на управителя, насечено на бифтеци, пържоли и котлети.

Брайс Хамънд каза:

- Нека надникнем в склада.

Нека не го правим, помисли си Джейк.

Хамънд каза:

- Може би ние...

Светлините угаснаха.

Единствените прозорци бяха витрините отпред в магазина, но дори там бе пълен мрак; уличните лампи също бяха угаснали. Тук тъмнината бе пълна, ослепяваща.

Няколко гласа заговориха едновременно:

- Фенерчетата!
- Джени!
- Фенерчетата!

После нещата се развиха със светкавична скорост.

Тал Уитмън светна едно фенерче и силният сноп лъчи прободеше пода. В същия момент нещо удари Тал отзад, нещо невидимо, появило се с невероятна бързина и крадешком под прикритието на тъмнината. Уитмън политна напред и се блъсна в Стю Уоргъл.

Отри вадеше своя фенер с дълга дръжка от колана си. Преди да успее да го светне, Уоргъл и Тал Уитмън се удариха в него и тримата паднаха.

Когато Тал падна, фенерчето изхвъркна от ръката му.

За един кратък миг Брайс Хамънд бе осветен от летящото във въздуха фенерче, посегна към него да го хване, но не успя.

Фенерчето се удари о пода и се плъзна, въртейки се и хвърляйки хаотични подскачащи сенки при всеки свой оборот, без да освети нищо.

И нещо ледено докосна тила на Джейк. Студено и влажно – и все пак живо.

Той потрепери при това докосване, опита се да се отдръпне и да се обърне.

Нещо обхвана гърлото му с внезапността на камшик.

Джейк едва си поемаше дъх.

Преди да успее да вдигне ръце и да се противопостави на нападателя, ръцете му бяха хванати и обездвижени.

Повдигнаха го от земята като дете.

Джейк се опита да извика, но една студена ръка затисна устата му. Поне той помисли, че е ръка. Но усещането бе като от плътта на змиорка, студена и влажна. И миришеше. Не много. Не излъчваше облаци смрад. Обаче миризмата бе различна от всички, които Джейк бе помиришвал преди, така остра и неопределена, че дори най-малкият полъх бе непоносим.

Вълни на отвращение и ужас нахлуха в него, той усети присъствие на нещо невъобразимо странно и безспорно зло.

Фенерчето още се търкаляше по пода. Само няколко секунди бяха изминали откак Тал го бе изпуснал, въпреки че на Джейк времето му се стори много по-дълго. Сега фенерчето се завъртя за последен път и издрънка в основата на хладилника за мляко; лупата му се разби на безброй парчета и хората се лишиха дори от тази оскъдна, несигурна светлина, която, въпреки че не можеше да освети много, беше по-добра от пълния мрак. Без фенерчето угасна и надеждата.

Джейк се изпъваше, извиваше се, превиваше се и се гърчеше в епилептичен танц на паника, в конвулсивен танц на освобождението. Но не можеше да освободи дори едната си ръка. Неговият невидим противник само затягаше хватката си.

Джейк чуваше как останалите се викат един друг; те му звучаха много отдалечено.

13 ВНЕЗАПНО

Джейк Джонсън бе изчезнал.

Преди Тал да открие другото здраво фенерче, което бе изгървал Франк Отри, светлините в супермаркета премигнаха, после светнаха стабилно. Тъмнината бе продължила не повече от петнадесет-двадесет секунди.

Ала Джейк го нямаше.

Те започнаха да го търсят. Нямаше го на пътеките между стелажите, в камерата за замразяване на месо, склада, канцеларията, банята за персонала.

Излязоха от супермаркета – вече само седмина – следвайки Брайс, придвижвайки се изключително предпазливо и надявайки се да открият Джейк навън на улицата. Но и там го нямаше.

Сноуфилдската тишина бе като една няма подигравка.

Тал Уитмън си каза, че сега нощта изглеждаше безкрайно по-тъмна отколкото преди няколко минути. Тя представляваше един чудовищен търбух, в който те вървяха, без да знаят къде. Тази дълбока зорка нощ бе гладна.

– Къде би могъл да отиде? – попита Горди, добил малко свиреп вид, както винаги, когато се намръщеше, дори ако, както сега, бе всъщност изплашен.

– Не е отишъл никъде – каза Стю Уоргъл. – Взели са го.

– Той не извика за помощ.

– Не е имал възможност.

– Мислиш ли, че е жив... или е мъртъв? – попита младото момиче Пейдж.

– Кукличка – каза Уоргъл, протърквайки четината по бузите си. – На твоето място не бих се надявал. Залагам последния си долар, че ще намерим някъде Джейк, втвърден като дъска, целия подут и морав като останалите.

Момичето премигна и се притисна по-силно о сестра си. Брайс Хамънд каза:

– Хайде, да не отписваме Джейк толкова бързо.

– Съгласен съм – рече Тал. – Има много мъртъвци в този град. Но ми се струва, че повечето не са мъртви. Просто ги няма.

– Всички те са по-мъртви от поразени с напалм деца. Не съм ли

прав, Франк? – каза Уоргъл, който никога не пропускаше възможността да бодне Отри за службата му във Виетнам. – Просто все още не сме ги открили.

Франк не се хвана на въдицата. Беше твърде умен и се контролираше чудесно. Вместо това той отвърна:

– Не разбирам защо то не ни взе всичките, когато имаше тази възможност? Защо само блъсна на пода Тал?

– Палех фенерчето – каза Тал. – То не е искало да го направя.

– Да – каза Франк, – но защо от всички нас то задигна само Джейк и защо изчезна веднага след това?

– То ни дразни – каза д-р Пейдж. Уличните лампи придаваха зелен блясък на очите ѝ. – Както казах за църковната камбана и сирената на пожарната. Играе си като котка с мишка.

– Но защо? – попита раздражено Горди. – Какво цели то с всичко това? Какво иска?

– Чакай малко – каза Брайс. – Как изведнъж всички започнахте да го наричате „то“? Последния път, когато направих неофициален преглед на нещата, ми се стори, че всички са съгласни, че единствено банда убийци-психопати могат да извършат това. Маниаци. Хора.

Всички се спогледаха неспокойно. Никой нямаше желание да изкаже мислите си. Немислимите неща сега бяха възможни. А това са неща, които нормалните хора трудно изразяват с думи.

От тъмнината изникна внезапен порив на вятъра и дърветата се наклониха почтително.

Уличните лампи премигнаха.

Всички подскочиха, сепнати от непостоянството на осветлението. Тал сложи ръка на револвера в кобура си. Но светлините не угаснаха.

Всички се вслушваха в гробищния град. Единственият звук бе шепотът на брулените от вятъра дървета, който приличаше на последното дълго издихание пред гроба, на продължителен предсмъртен стон.

Джейк е мъртъв, мислеше Тал. Този път Уоргъл е прав. Джейк е мъртъв, а може би и ние, само че още не знаем това.

Брайс каза на Франк Отри:

– Франк, защо казваш „то“ вместо „те“ или нещо друго?

Франк погледна към Тал, търсейки подкрепа, но Тал не знаеше защо и той самият бе казал „то“. Франк се окашля. Премести тежестта си от единия крак на другия, погледна към Брайс и вдигна рамене.

– Значи, сър, предполагам, че може би съм казал „то“, защото... значи... един войник, един неприятел-човек щеше да ни унищожи още

там в супермаркета, когато имаше възможността, всички ни наведнъж, в тъмнината.

– Значи ти смяташ – какво? – че този неприятел не е човек?

– Може да е някакъв вид... животно.

– Животно? Наистина ли мислиш така?

На Франк изглежда му беше много неловко.

– Не, сър.

– Какво мислиш? – попита Брайс.

– По дяволите, не зная какво да мисля – каза раздразнено Франк. – Имам военна подготовка, както знаете. Военните не обичат да се хвърлят сляпо в дадена ситуация. Свикнали са да планират старателно стратегията. Но доброто, солидно планиране на стратегията зависи от надеждно количество опит. Какво е ставало при подобни битки в други войни? Какво са правили другите хора в подобни обстоятелства? Успели ли са или са се провалили? Но този път просто няма никакви подобни битки; няма опит, на който да се опрем. Толкова е странно, че започвам да мисля за врага като за едно безлично, неутрално „то“.

Обръщайки се към д-р Пейдж, Брайс каза:

– Ти какво ще кажеш? Защо използваш думата „то“?

– Не съм сигурна. Може би защото офицер Отри я използва.

– Но ти си тази, която излезе с теорията за мутация на бяса, създавала може би банда от убийци-маниаци. Отказваш ли се сега от това?

Тя се намръщи.

– Не. Не можем да отхвърлим нищо в този момент. Но шерифе, никога не съм искала да кажа, че това е единствената възможна теория.

– Имаш ли други?

– Не.

Брайс погледна към Тал.

– А ти?

Тал се чувстваше не по-малко неловко от Франк.

– Е, предполагам, че съм използвал „то“, защото повече не мога да вярвам в теорията за убийците-маниаци.

Тежките клепащи на Брайс се повдигнаха повече от обикновено.

– О? Защо не можеш?

– Заради случилото се в Кендълглоу – отвърна Тал. – Когато слязохме по стълбите и намерихме на масата във фоайето онази отрязана ръка, държаща молива за очи, който търсехме... значи... това просто не ми заприлича на дело на смахнат убиец. Всички ние сме ченгета от дълго време и сме имали работа с неуравновесени хора. Някой от вас да е

срещал някога такъв тип с чувство за хумор? Дори гнусно, извратено чувство за хумор? Те са хора без чувство за хумор. Загубили са способността да се смеят на каквото и да било, което сигурно е една от причините да са луди. Та когато видях тази ръка на масата във фоайето, това просто не съответстваше. Съгласен съм с Франк; отсега нататък ще мисля за нашия враг като за едно безлично „то“.

– Защо никой от вас не си признае какво чувства? – тихо каза Лайза Пейдж. Тя бе на четиринадесет години, девойка на път да стане прелестна млада жена, но се взираше във всеки от тях с несъзнателната откровеност на дете. – По някакъв начин, дълбоко в себе си всички ние разбираме, че не хора са извършили тези неща. То е нещо наистина ужасно – Господи, просто го усещам, – нещо странно и отвратително. Каквото и да е то, всички го усещаме. Всички сме уплашени от него. Така че ние всички се опитваме с все сили да не признаваме, че то е тук.

Само Брайс отвърна на погледа на момичето; той я загледа замислено. Другите извърнаха очи от Лайза. Нито пък искаха да срещнат погледите си.

Не искаме да погледнем вътре в самите нас, помисли Тал, а точно това ни казва момичето да направим. Не искаме да погледнем навътре и да открием примитивно суеверие. Всички сме цивилизовани, добре образовани възрастни хора, а от възрастните не се очаква да вярват във вампири.

– Лайза е права – каза Брайс. – Единственият начин да решим проблема – може би единственият начин да предотвратим това ние самите да не станем жертви – е да отворим съзнанието си и освободим спирачките на въображението си.

– Съгласна съм – каза д-р Пейдж.

Горди Брогън поклати глава.

– Но тогава какво се очаква от нас да мислим? За каквото и да било? Искам да кажа, има ли някакви ограничения? Трябва ли да се тормозим за духове, таласъми, върколаци и... и вампири? Трябва да изключим някои неща.

– Разбира се – отвърна спокойно Брайс. – Горди, никой не е казал, че си имаме работа с духове или върколаци. Но трябва да осъзнаем, че си имаме работа с непознатото. Това е всичко. Непознатото.

– Няма да се хвана – каза намусено Стю Уоргъл. – Непознатото, глупости. Когато всичко свърши, ще открием, че е работа на някой перверзен, на някой смрадлив боклук, с каквито сме си имали работа и преди.

Франк каза:

– Уоргъл, начинът ти на мислене е такъв, че да ни накара да пре-небрегнем важни факти. И това е начинът на мислене, който ще ни убие.

– Само почакайте – каза им Уоргъл. – Ще видите, че съм прав. – Той се изплю на тротоара, мушна пръсти в колана и се опита да си при-даде вид на единствения уравновесен мъж в групата.

Тал Уитмън виждаше през бабаитската поза; виждаше и ужаса у Уоргъл. Въпреки че той бе един от най-нечувствителните мъже, които Тал познаваше, и Стю усещаше примитивния отклик, за който бе гово-рила Лайза Пейдж. Независимо дали го признаваше или не, очевидно Стю усещаше същия мраз, който тресеше всички до костите. Франк От-ри също забеляза, че спокойствието на Уоргъл бе само поза. С тон на пресилено, неискрено възхищение, Франк рече:

– Стю, с твоя пример ти ни даваш кураж. Ти ни вдъхновяваш. Как-во бихме правили без теб?

– Без мен – каза кисело Уоргъл – ти ще отидеш направо в канализа-цията, Франк.

С изкуствено слисване, Франк се обърна към Тал, Одри и Брайс.

– Не ви ли прилича на напомпана катуна?

– Така е. Но не вини Стю. В неговия случай – каза Тал – напомпа-ната катуна е резултат от отчаяните усилия на Майката Природа да за-пълни едно празно пространство.

Това бе малка шега, но смехът, който тя предизвика, бе голям. Въп-реки че Стю обичаше острите шеги, предпочиташе друг да е потърпев-шият; все пак успя да разтегли устни в усмивка.

Тал разбираше, че те не се смеят толкова на шегата, колкото на смъртта; те се смееха в нейното безплътнo лице.

Ала когато смехът изчезна, нощта си остана все така тъмна.

Градът си остана все така неестествено тих.

Джейк Джонсън все така го нямаше.

И „то“ беше все така тук.

Д-р Пейдж се обърна към Брайс Хамънд и каза:

– Готови ли сте да отидем в къщата на семейство Оксли?

Брайс поклати глава.

– Не точно сега. Смятам, че е по-разумно да не обикаляме повече, докато не повикаме подкрепление. Нямам намерение да загубя още ня-кого. Не, щом не можем да помогнем с нещо.

Тал видя как при спомена за Джейк през очите на Брайс премина

мъка.

Помисли си: „Брайс, приятелю, когато нещо не е наред, ти винаги поемаш голямата част от отговорност, точно както винаги бързаеш да поделиш заслугата за успеха, който се дължи изцяло на теб“.

– Да се връщаме в участъка – каза Брайс. – Трябва внимателно да планираме ходовете си, а и трябва да се обады.

Върнаха се по пътя, по който бяха дошли. Стю Уоргъл, все така решен да покаже безстрашието си, настоя да пази отзад този път, и присътъпяше важно зад тях.

Когато стигнаха Скайлайн роуд, църковната камбана удари, сепвайки ги. Отново заби, бавно, отново, бавно, отново...

Тал чувстваше как металния звук кънти в зъбите му.

Всички спряха на ъгъла, слушайки камбаната и гледайки на запад, към другия край на Вейл лейн. Само на малко повече от една пресечка, над другите сгради се издигаше една тухлена църковна кула; на всеки ъгъл на заострения покрив на покритата с плочи камбанария имаше по една малка светлинка.

– Католическата църква – информира ги д-р Пейдж, повишавайки глас, за да надвие камбания звън. – Служи на всички околни градчета. Нашата „Богородица на планините“.

Звънът на една църковна камбана можеше да бъде весела музика. Но в този нямаше нищо весело, реши Тал.

– Кой я бие? – питаше се на глас Горди.

– Може би никой – отвърна Франк. – Може да е прикрепена към някакво механично устройство; може да е с таймер.

В осветената камбанария камбаната се люлеееше, хвърляйки отблясъци от месинг едновременно с ясения си звън.

– Обикновено по това време ли звъни в неделя вечер? – попита Брайс д-р Пейдж.

– Не.

– Значи не е с таймер.

През една пресечка, високо над земята, камбаната продължаваше да проблясва и бие.

– Тогава кой дърпа въжето? – попита Горди Брогън.

В ума на Тал Уитмън се промъкна страховито видение: Джейк Джонсън, посинял и подпухнал, изстинал, стои в помещението на дъното на камбанарията и дърпа въжето с безкръвните си ръце, дърпа ли, дърпа, с обърнато нагоре мъртвешко лице, усмихвайки се с широката тъжна усмивка на труп, с изпъкнали очи, взиращи се в камбаната, която

се люлее и звъни под островърхия покрив. Тал потръпна.

– Може би трябва да отидем до църквата да видим кой е там – каза Франк.

– Не – отвърна веднага Брайс. – Точно това иска то да направим. Иска да отидем да видим. То иска да влезем вътре в църквата и после отново ще изгаси светлината...

Тал забеляза, че Брайс също употреби сега местоимението „то“.

– Да-а – каза Лайза Пейдж. – То е там сега и ни очаква.

Дори Стю Уоргъл не бе подготвен да ги поощри да отидат тази вечер в църквата.

В откритата камбанария се виждаше как камбаната се люлее, продължавайки да разпръсва метална светлина; полюшване, проблясване, полюшваме, премигване; сякаш изпращаше светлинни сигнали с хипнотична сила едновременно с монотонното си биене: Отпускаш се, доспива ти се, спи, заспиваш, заспиваш... заспал си дълбоко, в транс... ти си в моята власт... ще дойдеш в църквата... ще дойдеш сега, ела, ела, ела в църквата и виж прекрасната изненада, която те очаква тук... ела... ела...

Брайс се отърси като че пропъждайки сън и каза:

– Щом то иска да отидем в църквата, това е добра причина да не отиваме. Никакво разследване, докато не се съмне.

Всички се отвърнаха от Вейл лейн и се отправиха на север по Скайлайн роуд, покрай ресторант Маунтинвию, към участъка.

Бяха изминали може би двадесет крачки, когато камбаната престана да бие.

И отново нечовешката тишина нахлу като гъста течност в града и обгърна всичко.

Когато стигнаха участъка открива, че трупът на Пол Хендерсън е изчезнал. Изглеждаше, като че мъртвият помощник-шериф просто бе станал и си бе отишъл. Като Лазар.

14

ЗАДЪРЖАНЕ НА НЕПРИЯТЕЛЯ

Брайс седеше на бюрото, което бе принадлежало на Пол Хендерсън. Беше избутал встрани отвореното издание на Тайм, което Пол бе чел по време на изстребването на Сноуфилд. Върху попивателната хартия лежеше един жълт лист хартия за писма, изпълнен със сбития почерк на Брайс.

Около него, останалите шестима бяха заети със задачите, които им бяха възложени. В участъка цареше военна атмосфера. Непреклонната им решителност да оцелеят бе създавала между тях атмосфера на крехко, но постоянно засилващо се другарство. Имаше дори предпазлив оптимизъм, може би основан на това, че те все още са живи, докато толкова много други хора бяха мъртви.

Брайс бързо прегледа списъка, който бе написал, опитвайки се да определи дали не е пропуснал нещо. Накрая дръпна телефона към себе си. Веднага получи линия и бе благодарен за това, имайки предвид трудностите на Дженифър Пейдж в това отношение.

Поколеба се преди първия разговор. Чувството за огромното значение на момента му тежеше. Дивото унищожаване на цялото население в Сноуфилд не можеше да се сравни с нищо станало досега. След няколко часа в Санта Майра щяха да дойдат множество журналисти, стотици журналисти от цял свят. До сутринта случката в Сноуфилд щеше да измести от първите страници всички други новини. Си Би Ес, Ей Би Си и Ен Би Си щяха да прекъсват редовните си предавания, за да съобщават последни данни и бюлетини за развитието на кризата. Медиите щяха да отразяват напрегнато нещата. Докато светът не разбере дали някой мутирал микроб не бе играл роля в тукашните събития, стотици милиони хора щяха да чакат със затаен дъх, питайки се дали смъртните им актове не са издадени вече в Сноуфилд. Дори ако заразата беше изключена, вниманието на света нямаше да се отклони от Сноуфилд, докато мистерията не бъде обяснена. Натискът да се намери решение щеше да бъде непоносим.

От лична гледна точка, частният живот на Брайс щеше да се промени завинаги. Той отговаряше за полицейския контингент; следователно, щяха да го показват по всички новини. Тази перспектива го ужасяваше. Той не бе от шерифите, които обичат парадирането. Предпочиташе да не се изтъква.

Но точно сега не можеше просто така да напусне Сноуфилд.

Набра телефона за спешни случаи в собствената си канцелария в Санта Майра, избягвайки телефонистката. Дежурен полицай бе Чарли Мърсър, един добър човек, на когото можеше да се разчита, че ще направи точно това, което му е казано.

Чарли отговори по средата на второто позвъняване.

– Отделът на шерифа. – Имаше безизразен носов глас.

– Чарли, Брайс Хамънд е.

– Да, сър. Вече се чудехме какво е станало там.

Брайс изложи накратко положението в Сноуфилд.

– Мили Боже! – възкликна Чарли. – И Джейк ли е мъртъв?

– Не знаем със сигурност дали е мъртъв. Да се надяваме, че не е. Сега ме чуй, Чарли, има много неща за правене през следващите няколко часа и ще е много по-лесно за всички нас, ако успеем да задържим всичко в тайна, докато не създадем база тук и не обезпечим границите ѝ. Задържане на неприятеля, Чарли. Това е ключовата дума. Сноуфилд трябва да бъде здраво изолиран и това ще се извърши много по-лесно, ако можем да го направим преди журналистите да плъзнат из планините. Зная, че мога да разчитам на теб да запазиш мълчание, но има други, които...

– Не се притеснявай – каза Чарли. – Ще задържим положението за няколко часа.

– Добре. Първо, искам още дванадесет души. Още двама за барикадата на отбивката за Сноуфилд. Десет тук при мен. Ако е възможно, подбери хора без семейства.

– Толкова ли е зле?

– Наистина. И по-добре подбери такива, които нямат познати и роднини в Сноуфилд. Още нещо: Да си донесат запаси от вода и храна за няколко дни. Не искам да консумират нищо от Сноуфилд, докато не бъдем сигурни, че нещата тук са безопасни.

– Добре.

– Всеки да вземе револвера си, пушка срещу безредици и сълзотворен газ.

– Разбрано.

– Това ще те остави без достатъчно персонал, а и ще стане още по-зле, когато започнат да прииждат журналистите. Ще трябва да извикаш няколко от помощните полицаи за контролиране на трафика и наплива от хора. Сега, Чарли, ти познаваш тази местност доста добре, нали?

– Роден съм и израснал в Пайнвил.

– Точно това имах пред вид. Разгледах картата и доколкото виждам, до Сноуфилд може да се стигне само по два пътя. Първият е магистралата, която вече е блокирана. – Брайс се завъртя на стола си и се взря в голямата карта, поставена в рамка на стената. – Освен това, има една стара противопожарна просека нагоре към другата страна на планината. Там, където свършва, изглежда започва запустял път. Просто една пътека и според картата изглежда, че тя излиза на върха на най-голямата ски-писта от тази страна на планината, точно над Сноуфилд.

– Да – отвърна Чарли. – Ходил съм на екскурзия до горите там.

Официално се нарича Стария планински зелен път. Но местните хора често го наричат Мускулното шосе.

– Трябва да поставим няколко души в началото на противопожарната просека и да отпращаме всички, отправили се нататък.

– Упоритите журналисти ще видят голям зор.

– Не можем да рискуваме. Знаеш ли някакви други пътища, които ги няма на картата?

– Не – отвърна Чарли. – Иначе трябва да стигнеш до Сноуфилд направо през планината, прокарайки си собствена пътека на всяка крачка. Това там е пустош; не е място за забавление на туристи през уикенда, за Бога. Никой неопитен турист няма да се опита да премине през гората. Ще бъде пълна глупост.

– Добре. Нещо друго, трябва ми един телефонен номер от архива. Спомняш ли си онзи семинар по прилагане на закона, на който ходих в Чикаго... о... преди около шестнадесет месеца. Един от ораторите бе военен. Копърфилд, мисля. Генерал Копърфилд.

– Разбира се – каза Чарли. – От Отдел ХБВ на Армейския медицински корпус.

– Точно така.

– Мисля, че наричат службата на Копърфилд Поделение за гражданска отбрана. Почакай. – Чарли се забави по-малко от минута. Върна се с номера и го прочете на Брайс. – Намира се в Дъгуей, щата Юта. За Бога, смяташ ли, че може да е нещо, което да накара тези момчета да се втурнат. Толкова ли е страшно?

– Наистина е страшно – съгласи се Брайс. – Още няколко неща. Искам да пуснеш едно име по телекса. Тимоти Флайт. – Брайс го продиктува буква по буква. – Няма описание. Неизвестен адрес. Разбери дали го издирват някъде. Провери и във ФБР. После намери всичко за някои си г-н и г-жа Харълд Ордни от Сан Франциско. – Той даде на Чарли адреса, който бе вписан в регистъра на хотел Кендългλου. – Още нещо. Когато новите дойдат тук горе в Сноуфилд, да вземат от моргата найлонови торби за телата.

– Колко?

– За начало... двеста.

– Ъ-ъ... двеста?

– Може би ще имаме нужда от много повече докато приключим. Може да се наложи да вземем назаем от други окръзи. Най-добре да провериш това. Много хора изглеждат просто изчезнали, но телата им все пак може да се открият. Тук са живели около петстотин души.

Възможно е да ни потрѣбват толкова найлонови чували.

Дори повече от петстотин, помисли си Брайс. Може да потрѣбват няколко и за нас.

Въпреки че Чарли бе слушал внимателно, когато Брайс му каза, че целият град е избит и въпреки че нямаше причини да не вярва на Брайс, той очевидно не бе успял напълно, емоционално да схване ужасните размери на бедствието докато не чу поръчката за двеста торби за трупове. Мисълта за всички тези тела, затворени в непрозрачни найлонови чували и натрупани едно върху друго по улиците на Сноуфилд – това окончателно го потресе.

– Света Богородице – възкликна Чарли Мърсър.

Докато Брайс Хамънд разговаряше по телефона с Чарли Мърсър, Франк и Стю започнаха да разглобяват полицейската радиостанция, която се намиреше до едната стена в стаята. Брайс им бе казал да разберат какво не е наред с апарата, защото нямаше видими признаци за повреда.

Предната част бе захваната с десет стегнато завити болтчета, Франк ги развинтваше едно по едно.

Както обикновено, Стю не му бе от голяма помощ. Той продължаваше да хвърля погледи към д-р Пейдж, която се намиреше в другия край на стаята, работейки с Тал Уитмън върху нещо.

– Тя е много сладка – каза Стю, хвърляйки алчни погледи към докторката и чоплейки в същото време носата си.

Франк не каза нищо.

Стю се вгледа в това, което бе извадил от носата си, изучавайки го така, сякаш бе перла, намерена в мида. После отново хвърли поглед към докторката.

– Виж как е изпънала джинсите. Господи, как ми се иска да пхна фитила си там.

Франк гледаше трите болтчета, които бе махнал от радиото и преброи до десет, устоявайки на изкушението да забие едно от болтчетата право в дебелината на главата на Стю.

– Не си толкова тъп да я закачаш, надявам се.

– Защо не? Страхна е, не съм виждал такава.

– Ти само опитай и шерифът ще те изрита.

– Не ме е страх от него.

– Ти ме удивляваш, как можеш да мислиш за секс точно сега? Не ти ли е идвало наум, че можем да загинем тук тази нощ, може би в следващите минути?

– Още по-добра причина да се опитам да я спечеля, ако получа

възможност – отвърна Уоргъл. – Исках да кажа, по дяволите, ако животът ни виси на косъм, кой ще го е грижа? Кой иска да умре? Нали? Дори и другата е приятна.

– Другата какво?

– Момичето, малката – отвърна Стю.

– Тя е само на четиринадесет години.

– Сладко парче.

– Тя е дете, Уоргъл.

– Достатъчно е голяма.

– Отвратително.

– Не би ли искал хубавите й крачка да те обгърнат, Франк?

Отвертката се измъкна от прореза на главата на болта и се плъзна по металната плоскост със стържещ звук.

С почти недоловим глас, от който обаче усмивката на Уоргъл замръзна, Франк каза:

– Ако чуя някога, че си докоснал момичето дори с пръст или което и да е друго младо момиче, където и било и когато и да било, не само ще помогна на следствието срещу тебе; ще те преследвам. Зная как се преследват хора, Уоргъл. Във Виетнам не съм седял зад бюро. Бях на бойното поле. Все още зная как да се справям сам. Зная как да се справя с теб. Чуваш ли ме? Вярваш ли ми?

За момент Уоргъл не можеше да проговори. Само гледаше в очите на Франк.

От другия край на стаята долитаха разговори, но нито една от думите не беше ясна. Все пак бе ясно, че никой не разбираше какво става до радиото.

Най-накрая Уоргъл премигна, облиза устни и погледна надолу към обувките си, после вдигна поглед и се усмихна глупаво:

– Е-е, за Бога, Франк, не се сърди. Не се ядосвай толкова. Нямах предвид това.

– Вярваш ли ми? – настоя Франк.

– Разбира се, естествено. Но ти казвам, нямах нищо предвид. Просто си дрънках. Приказки от съблекалните. Знаеш как е. Знаеш, че нямах предвид това. Да не съм извратен, за Бога? Ей, хайде, Франк, успокой се. Окей?

Франк го изгледа продължително и рече:

– Хайде да разгложим радиото.

Тал Уитмън отвори високия метален оръжеен шкаф.

– Я гледай ти, цял арсенал – рече Джени Пейдж.

Той ѝ подаваше оръжията, а тя ги подреждаше върху близката маса.

Шкафът изглежда съдържаше прекалено голямо количество огнестрелно оръжие за град като Сноуфилд. Две свръхмощни пушки със снайпер. Две полуавтоматични картечници. Две пушки за стрелба с пластмасови куршуми. Две огнепръскачки. Две пушки за изстрелване на гранати със сълзотворен газ. Три индивидуални оръжия: два 38-калиброви и един голям Смит и Уесън 357 Магнум.

Докато лейтенантът трупаше кутии с амуниции на масата, Джени разглеждаше внимателно Магнума:

– Истинско страшилище, нали?

– Да. С него можеш да спреш и брамински бивол.

– Изглежда Пол е поддържал всичко в превъзходно състояние.

– Справяш се с оръжията, сякаш знаеш всичко за тях – каза лейтенантът, слагайки още амуниции на масата.

– Винаги съм ги мразела. Никога не съм искала да притежавам оръжие – отвърна тя. – Но след като живях тук три месеца, имахме неприятности с една моторизирана банда, която бе решила да основе нещо като летен лагер на едно място близо до Маунт Ларсън роуд.

– Хромовия Демон.

– Точно те – каза Джени. – Банда грубияни.

– Най-меко казано.

– Няколко пъти, когато отивах на нощни повиквания по домовете, към Маунт Ларсън или Пайнвил, имах нежелан моторизиран ескорт. Караха от двете страни на колата, крещейки, махайки с ръце, правеха се на интересни. Всъщност не се опитваха да направят нещо, но със сигурност бяха...

– Заплашителни.

– Ти го каза. Тогава си купих пистолет, научих се как да стрелям и получих разрешително да го нося.

Лейтенантът започна да отваря кутиите с амуниции.

– Имала ли си повод да го използваш?

– Е – каза тя, – не се е налагало да застрелвам никого, слава Богу. Но веднъж се наложи да го покажа. Беше точно след мръкване. Бях на път към Маунт Ларсън и Демоните отново ме ескортираха, но този път бе различно. Четирима от тях ме заобиколиха и започнаха да намаляват скоростта, принуждавайки ме и аз да намаля. Накрая ме накараха да спра по средата на пътя.

– Трябва доста да са те уплашили.

– Така беше. Един от Демоните слезе от мотора си. Беше огромен, може би един и деветдесет, с дълга къдрава коса и обица. Приличаше на пират.

– Имаше ли червено и жълто око, татуирани на дланта на всяка ръка?

– Да! Е, поне на дланта, която сложи на прозореца на колата, докато ме гледаше.

Лейтенантът се облегна на масата, до която бяха подредили пушките.

– Името му е Джийн Тър. Той е водачът на Хромовите демони. Не са много агресивни. Той няколко пъти е прибиран, но никога за нещо сериозно или за дълго. Винаги, когато изглежда, че Джитър го очакват неприятности, някой от хората му поема вината по всички обвинения. Той има невероятно влияние върху последователите си. Правят всичко, което пожелае; като че ли го обожават. Дори след като попаднат в затвора, Джитър се грижи за тях, успява да им изпрати пари и наркотици, а те му остават верни. Той знае, че не можем да го пипнем, така че винаги е вбесяващо любезен и услужлив към нас, правейки се на честен гражданин; за него това е една голяма шега. Както и да е, Джитър дошъл до колата ти и се загледал в теб?

– Да. Искаше да изляза, а аз не исках. Каза ми поне да смъкна стъклото, за да не си викаме един на друг. Аз му отвърнах, че не ми пречи да викам. Той заплаши да счупи стъклото, ако не го сваля. Знаех, че ако го направя, той ще отвори вратата отвътре, така че реших, че е по-добре да изляза от колата по собствено желание. Казах му, че ще изляза, ако отстъпи малко назад. Той се отдръпна от вратата и аз извадих пистолета изпод седалката. В момента, в който отворих вратата и излязох, той се опита да се приближи. Аз забих дулото в корема му. Предпазителят бе свален; той веднага го забеляза.

– Господи. Бих искал да видя израза на лицето му! – рече ухилено лейтенант Уитмън.

– Бях уплашена до смърт – каза Джени. – Искам да кажа, бях уплашена от него, разбира се, но също се страхувах, че може да се наложи да натисна спусъка. Не бях сигурна дали бих могла да натисна спусъка. Обаче разбирах, че не трябва да оставя Джитър да забележи, че имам каквито и да било съмнения.

– Ако го бе забелязал, щеше да те изяде жива.

– Точно това си помислих. Така че се държах невъзмутимо и решително. Казах му, че съм доктор, че съм на път към тежко болен пациент

и нямам намерение да се задържам. Говорех тихо. Другите трима все още бяха на моторите си и от местата си не можеха да видят пистолета или да чуят какво говорех. Този Джитър изглежда е от онзи тип хора, които по-скоро ще умрат отколкото да приемат заповеди от жена, така че не исках да го карам да се чувства неудобно и евентуално да го предизвикам да направи някоя глупост.

Лейтенантът поклати глава.

– Наистина си го поставила на място.

– Напомних му освен това, че някой ден ще се нуждае от доктор. Какво щеше да стане, ако падне от този свой мотоциклет и остане неподвижен на пътя, сериозно наранен, и аз съм докторът, който дойде – след като ме е наранил, ще имам добра причина да си го върна? Казах му, че един лекар може да направи разни неща за усложняване на раните, така че пациентът да се възстановява продължително и болезнено. Помолех го да си помисли върху това.

Уитмън я беше зяпнал. Тя каза:

– Не зная дали това го разколеба или просто пистолетът, но той се замисли, след което направи една сцена заради тримата си другари. Каза им, че съм приятелка на негов приятел. Каза, че ме е срещал веднъж, преди години, но не ме познал отначало. Отдадох ми цялата вежливост, на която бяха способни Демоните. Той обеща, че никои вече няма да ме безпокои. Качи се отново на своя Харли и отпраши, а другите трима го последваха.

– А ти просто продължи към Маунт Ларсън?

– Какво друго? Пациентът ме очакваше.

– Невероятно.

– Трябва все пак да призная, че се потих и тресях чак до Маунт Ларсън.

– И оттогава не са те безпокоили мотористи?

– Всъщност, когато ме задминават по пътищата, те ми се усмихват широко и ми махат.

Уитмън се разсмя. Джени каза:

– Значи, това е отговорът на твоя въпрос: Да, зная как да стрелям, но не надявам никога да не се наложи да стрелям по никого.

Тя погледна към Магнума 357 в ръката си, намръщи се, отвори една кутия с амуниции и започна да зарежда револвера.

Лейтенантът взе няколко патрона от една друга кутия и зареди една пушка.

За момент замълчаха, после той рече:

– Щеше ли да направиш това, което си казала на Джийн Тер?

– Какво? Да го застрелям?

– Не. Искам да кажа, ако те беше наранил или може би изнасилал, а по-късно получиш възможност да го лекуваш като твой пациент... щеше ли...?

Джени свърши със зареждането на Магнума и остави оръжието.

– Е, бих се изкушила. Но от друга страна, много уважавам хипократовата клетва. Така че... значи... имам меко сърце и ще дам на Джитър най-добрата медицинска помощ, на каквата съм способна.

– Знаех си, че ще отговориш така.

– Говоря грубовато, но отвътре съм много мека.

– Съвсем вярно – отвърна той. – Като си се изправила срещу него, ти е била нужна твърдост, която не всеки притежава. Но ако ти беше сторил нещо лошо и ако ти по-късно злоупотребиш с него като доктор, просто за да си го върнеш... е, това ще е съвсем различно.

Джени вдигна поглед от тридесет и осем калибровия пистолет, който току-що бе взела от разнообразните оръжия на масата и срещна очите на чернокожия мъж. Бяха ясни, изучаващи очи.

– Доктор Пейдж, ти си човек на място. Ако искаш, наричай ме Тал. Повечето хора го правят. Това е съкратено от Талбърт.

– Добре, Тал. А ти ме наричай Джени.

– Не мога да обещаая.

– О? Защо не?

– Ти все пак си доктор. Леля ми Беки – тя ме отгледа – винаги се отнасяше към докторите с голямо уважение. Просто не ми е удобно да се обръщам към един доктор с неговото... с нейното малко име.

– И докторите са хора, както знаеш. А като се има предвид, че всички тук се намираме в нещо като тенджерата под налягане...

– Все едно – отвърна той, клатейки глава.

– Ако това те притеснява, тогава ми викай като повечето от пациентите ми.

– Как?

– Просто Док.

– Док? – Той размисли и по лицето му постепенно се разля усмивка. – Док. Звучи ми като онези прошарени заядливи стари глупаци, които Бари Фицджералд играе във филмите през тридесетте и четиридесетте години.

– За съжаление не съм прошарена.

– Няма нищо. Още по-малко си стар глупак.

Тя тихо се изсмя.

– Харесва ми иронията в това – каза Уитмън. – Док. Да-а, и когато си помисля как си забила дулото на револвера в корема на Джийн Тър, всичко си отива на мястото.

Заредиха още две пушки.

– Тал, защо са всичките тези оръжия за малък участък в градче като Сноуфилд?

– Когато искаш да получаващ от съответните щатски и федерални фондове за окръжния правоохранителен бюджет, налага се да изпълняваш техните изисквания за всякакви смешни неща. Едно от изискванията е да имаш минимални арсенали в полицейските участъци. Сега... значи... може би трябва да сме доволни, че имаме всичката тази железария.

– Особено ако има по кого да стреляме.

– Подозирам, че ще има – отвърна Тал. – Ще ти кажа нещо.

– Какво?

Хубавото му тъмно лице можеше да изглежда и обърквашо сурово.

– Смятам, че стрелянето по хора не трябва да те притеснява. Някак не ми се вярва, че си имаме работа с хора.

Брайс набра частния, нефигуриращ никъде номер на резиденцията на губернатора в Сакраменто и попадна на една прислужница, която заяви твърдо, че губернаторът не може да дойде на телефона, дори за обаждане от стар приятел, изпаднал в опасно за живота положение. Тя искаше от Брайс да остави съобщение. След това той говори с главния иконом, който също поиска от него да остави съобщение. Сетне, след като го свързаха, той говори с Гари По, главния политически помощник и съветник на губернатора Джек Ретлок.

– Брайс – каза Гари. – Джек не може да се обади в момента. Има много важна вечеря. Японския министър на търговията и генералния консул в Сан Франциско.

– Гари...

– Опитваме се с всички сили да спечелим новия японско-американски завод за електроника за Калифорния, страхуваме се, че може да отиде в Тексас или Аризона, може би дори в Ню Йорк. Господи, Ню Йорк!

– Гари...

– Защо изобщо имат предвид Ню Йорк с всички проблеми с работниците и тамошните данъци?

– Гари, млъкни.

– А?

Брайс никога не бе викал на някого. Дори Гари По – който можеше да говори по-бързо и по-високо от панаирен викач – бе шокиран и замълча.

– Гари, спешно е. Повикай Джек.

По отвърна обидено:

– Брайс, аз съм упълномощен да...

– Имам страшно много работа в следващите един-два часа, Гари. Ако доживея дотогава. Не мога да загубя петнадесет минути да ти разкажа всичко и после още петнадесет да го предадеш на Джек. Слушай, аз съм в Сноуфилд. Оказа се, че всички които живееха тук, са мъртви, Гари.

– Какво?

– Петстотин души.

– Брайс, това някаква шега ли е или...

– Петстотин умрели. Това е най-малкото. Сега ще викнеш ли Джек?

– Но Брайс, петстотин...

– Викни Джек, по дяволите!

По се замисли, после каза:

– Стари приятелю, дано наистина да си в беда. – Той остави слушалката и отиде да викне губернатора.

Брайс познаваше Джек Ретлок от седемнадесет години. Когато постъпи в полицията в Лос Анджелис, беше прикрепен към Джек през първата година. По това време Джек бе ветеран със седем години в полицията. И наистина Джек изглеждаше така ловък и опитен, че Брайс не вярваше да стане дори наполовина толкова добър полицай. След година обаче стана по-добър. Поискаха да останат в двойка, партньори. Но осемнадесет месеца по-късно на Джек му писна от съдебната система, която непрекъснато освобождаваше хулиганите, за чието вкарване в затвора той хвърляше толкова сили, напусна полицията и се захвана с политика. Като ченге бе събрал купища грамоти за храброст. Той повтори своя образ на герой в креслото на градския съвет на Лос Анджелис, после стана кмет, побеждавайки в изборите. Оттам скочи направо на губернаторското място. Кариерата му бе много по-впечатляваща от колебливия успех на Брайс до шерифския пост в Санта Майра, но Джек винаги бе по-енергичния от двамата.

– Дуди? Ти ли си? – попита Джек, вдигайки слушалката в Сакраменто.

Дуди бе прякорът, с който той наричаше Брайс. Винаги бе казал,

че пясъчно русата коса, лунчките, благото лице и кукленските очи на Брайс му напомнят за Хауди Дуди.

– Аз съм, Джек.

– Гари бълнува някакви небивалици...

– Истина е – отвърна Брайс и разказа на Джек всичко за Сноуфилд.

След като изслуша цялата история, Джек пое дълбоко въздух и рече:

– Иска ми се да беше пияница, Дуди.

– Не са пиянски приказки, Джек. Чуй ме, първо искам...

– Националната гвардия?

– Не! – каза Брайс. – Точно това искам да избегна колкото може по-дълго, ако имаме избор.

– Ако не използвам гвардията и другите сили на мое разположение и по-късно се окаже, че не съм ги изпратил веднага, ще ми трият сол на главата.

– Джек, разчитам на теб да вземеш правилното решение, а не просто правилното политическо решение. Докато не разберем повече за положението, не искам орди гвардейци да бродят наоколо. Те са страхотни, когато помагат при наводнение, пощенски стачки, такъв вид неща. Но не са истински военни. Те са продавачи, адвокати, дърводелци и учители. Тук има нужда от здраво контролирана, ефикасна малка полицейска акция, а такова нещо може да се проведе само от истински полицаи, професионални полицаи.

– А ако твоите хора не могат да се справят?

– Тогава аз ще съм първият, който ще викне гвардията.

Накрая Ретлок каза:

– Добре. Никаква гвардия. Засега.

Брайс въздъхна.

– И искам да държиш настрана щатската здравна служба.

– Дуди, бъди разумен. Как да го сторя? Ако има най-малко съмнение, че някаква заразна болест е очистила Сноуфилд – или пък някакво отравяне на околната среда...

– Чуй ме, Джек, Здравната служба върши добра работа, щом работата дойде до откриване и контролиране на чумни епидемии, масови хранителни отравяния или заразяване на водата. Но в основата си те са бюрократи; те действат бавно. Не можем да си позволим да се бавим. Имам усещането, че времето ни изтича. Всеки момент адът ще се отвори; всъщност ще се учудя, ако това не стане. Между другото, Здравната служба няма нужната апаратура да се справи и те нямат евентуален

план да обхванат цял град с мъртъвци. Но има кой да го направи, Джек. Отдел ХБВ на Армейския медицински корпус има една сравнително нова програма, която те наричат Поделение за гражданска отбрана.

– Отдел ХБВ? – попита Ретлок. В гласа му се появи непознато напрежение. – Да не искаш да кажеш момчетата за химическа и биологическа война?

– Да.

– Господи, не мислиш, че това има нещо общо с нервнопаралитичен газ или бактериологична война...

– Вероятно не – отвърна Брайс, спомняйки си за отрязаните глави на Либерманови, ужасното чувство докато преминаваше през пасажа, невероятната бързина, с която Джейк Джонсън изчезна. – Но не зная много, за да отхвърля ХБВ или каквото и да било друго.

В гласа на губернатора изкрисализира силен гняв.

– Ако проклетата армия е проявила нехайство към някой от тези шибани смъртоносни вируси, ще им взема главите!

– Спокойно, Джек. Може да не е злополука. Може да е работа на терористи, които са се добрали до проба с някакво вещество за ХБВ. Или може би руснаците изпитват нашата система за анализ и защита срещу ХБВ. Точно за справяне с такива ситуации Армейският медицински корпус нареди на своя отдел ХБВ да създаде службата на генерал Копърфилд.

– Кой е Копърфилд?

– Генерал Гейлърн Копърфилд. Командир на Поделението за гражданска отбрана на отдела ХБВ. Точно за такъв вид положения трябва да бъдат уведомявани те. За няколко часа Копърфилд може да изпрати екип от добре обучени учени в Сноуфилд. Първокласни биолози, вирусолози, бактериолози и патолози с подготовка по най-съвременната съдебна медицина, поне един имунолог и биохимик, невролог – дори невропсихолог. Отделът на Копърфилд е конструирал съвършени подвижни полеви лаборатории. Намират се в депа из цялата страна, значи трябва някоя от тях да е относително близо до нас. Дръж на разстояние Здравната служба. Те нямат хора от калибъра на тези, които може да даде Копърфилд и нямат подвижна диагностична апаратура като Копърфилд. Искам да се обадя на генерала; всъщност веднага ще му се обадя, но искам твоето съгласие и твоите гаранции, че щатските бюрократи няма да се мотаят наоколо и да се намесват.

След кратко колебание, Джек Ретлок каза:

– Дуди, какъв сме оставили да стане светът, щом неща като отделът

на Копърфилд стават необходими?

– Ще се справиш ли със Здравната служба?

– Да. Какво още ти трябва?

Брайс погледна списъка пред себе си.

– Може да се обърнеш към телефонната компания да изключи автоматичното набиране на Сноуфилд. Когато светът разбере какво се е случило тук, всички телефони в града ще зазвънят и ние няма да можем да поддържаме основните връзки. Ако е възможно, нека всички разговори от и за Сноуфилд да минават през специални оператори, които да отхвърлят ненужното и...

– Ще имам грижата – отвърна Джек.

– Всъщност всеки момент телефонът може да прекъсне. Д-р Пейдж е имала неприятности, когато се е опитала да се свърже с нас, така че се нуждае от късовълнов предавател. Един тук в участъка изглежда е бил саботиран.

– Мога да ти намеря подвижен късовълнов предавател, каравана със собствен бензинов генератор. Службата за готовност при земетресения има няколко. Нещо друго?

– Като говорим за генератори, хубаво ще е, ако не зависим от електроснабдяването. Очевидно нашият враг тук може да се намесва когато пожелае. Можеш ли да ни намериш два генератора?

– Мога. Нещо друго?

– Ако се сетя за още нещо, няма да се замисля да го поискам.

– Да ти кажа Брайс, като на приятел, никак не ми харесва, че се намираш в такава ситуация. Но като губернатор страшно се радвам, че това попадна под твоята юрисдикция, каквото и по дяволите да е то. Тук има няколко първокласни задници, които да са развалили вече всичко, ако случаят бе попаднал в ръцете им. Досега, ако беше заразна болест, да са я разпространили в половината щат. На теб със сигурност можем да разчитаме там горе.

– Благодаря, Джек.

За момент и двамата замълчаха. После Редлок каза:

– Дуди?

– Да, Джек?

– Пази се.

– Ще се пазя, Джек – отвърна Брайс. – Е, трябва да се свържа с Копърфилд. Ще ти се обадя по-късно.

– Моля те, направи го, Брайс. Обади ми се по-късно. Да не изчезнеш, стари приятелю.

Брайс затвори телефона и огледа полицейското управление. Стю Уоргъл и Франк сваляха предния панел на радиостанцията. Тал и д-р Пейдж зареждаха оръжията Горди Брогън и малката Лайза Пейдж, най-едрият и най-дребният в групата, правеха кафе и нареждаха храна на една от работните маси.

Дори по средата на бедствието, помисли си Брайс, дори в Зоната на мрака, ние си искаме кафето и храната. Животът си тече.

Той вдигна слушалката да се обади на Копърфилд в Дъгуей, щата Юта.

Нямаше сигнал. Натисна няколко пъти бутона за прекъсване.

– Ало.

Нищо.

Брайс почувства, че някой или нещо слуша. Можеше да усети присъствието, точно както го бе описала д-р Пейдж.

– Кой е? – попита Брайс.

Всъщност не очакваше отговор, но получи. Не беше глас. Беше някакъв особен и все пак познат звук: писък на птици, може би чайки; да, чайки, летящи нависоко над бруления от вятъра бряг.

Звукът се промени. Стана тракащ. Като зърна в празна катуна. Предупредителен звук на гърмяща змия. Да, без съмнение. Много ясен звук на гърмяща змия.

И изведнъж отново се промени. Електронно жужене. Не, не електронно. Пчели. Жужене на пчели, рояк пчели. И сега отново писъци на чайки. И гласът на друга птица, треперливо мелодично чуруликане.

И задъхване. Като уморено куче.

И ръмжене. Не на куче. Нещо по-едро.

И съскане на биещи се котки.

Въпреки че в самите звуци нямаше нищо особено заплашително – освен може би гърмящата змия и ръмженето, – Брайс го побиха тръпки.

Животинските звуци престанаха.

Брайс почака, заслуша се и попита:

– Кой е на телефона?

Никакъв отговор.

– Какво искаш?

От слушалката долетя друг звук и прободе Брайс като с ледена кама. Писъци. Мъжки, женски и детски. Много писъци. Десетки писъци. Не театрални писъци; не престорен ужас. Бяха истински, шокиращи писъци на прокълнати: писъци на силна болка, страх и разкъсващо душата отчаяние.

На Брайс му призля. Сърцето му беше лудо.

Изглеждаше му като че се бе свързал със самия ад. Бяха ли това писъците на мъртвците от Сноуфилд, запечатани на магнетофонна лента? От кого? Защо?

Един последен писък. Дете. Малко момиченце. Пицеше от ужас, сетне от болка, сетне от невъобразимо страдание, сякаш го разкъсваха. Гласът му се извиси спираловидно все по-високо и по-високо... Тишина.

Тишината бе дори по-лоша от писъците, защото неизвестното присъствие все още беше на линията, сега Брайс можеше да го усети още по-силно. Той бе поразен от съзнанието за абсолютно, безпощадно зло. То беше тук. Той бързо затвори телефона. Тресеше се. Не беше в опасност – и въпреки това целият трепереше.

Погледна през дървената преграда. Другите все още бяха заети със задачите, които им бе възложил. Всъщност никой не бе забелязал, че този разговор бе твърде по-различен от предишния.

Пот загъделичка врата му.

В края на краищата, трябваше да каже на другите какво се бе случило. Ала не точно сега. Защото точно сега не можеше да контролира гласа си. Щяха да чуят вълнението в гласа му и щяха да разберат, че това странно преживяване силно го е разтърсило.

Докато пристигнат подкрепленията, докато не се установят на позиции в Сноуфилд, докато страхът им не попремине, не беше разумно другите да го видят тресящ се от ужас. В края на краищата, те чакаха от него да ги ръководи; той нямаше намерение да ги разочарова.

Пое дълбоко въздух.

Вдигна слушалката и веднага чу сигнала за свободно.

С огромно облекчение набра номера на Поделението за гражданската отбрана на ХБВ в Дъгуй, Юта.

Лайза харесваше Горди Брогън.

На пръв поглед той изглеждаше застрашителен и намусен. Беше толкова едър и ръцете му толкова големи, че ѝ напомняше за чудовището на Франкенщайн. Всъщност лицето му бе доста привлекателно, ала като се намръщеше, дори когато не беше ядосан, дори когато просто се безпокоеше за нещо или мислеше усилено, веждите му се съединяваха страховито и тъмните му очи ставаха почти черни.

Усмивката го преобразяваше. Беше удивително. Когато Горди се

усмихнеше, човек веднага разбираше, че това е истинският Горди Бругън. Разбираше, че другият Горди – онзи, който си е помислил, че вижда, когато Горди е бил намръщен или когато лицето му си е почивало – е бил само плод на въображението. Неговата топла, широка усмивка привличаше вниманието с добротата, която светеше в очите му, спокойствието, изписано на лицето му.

Когато човек го опознаеше, Горди му заприличваше на голямо бебе, нетърпеливо да бъде харесвано. Той беше от онези рядко срещани възрастни хора, които говорят с децата без смущение, снизходителност или покровителство. Беше дори по-добър от Джени в това отношение. И можеше да се усмихва дори в сегашното положение.

Когато наредиха храната на масата – консервирано месо, хляб, сирене, пресни плодове, понички и запарено кафе, – Лайза каза:

– Изобщо не ми приличаш на ченге.

– О? – отвърна Горди. – Как трябва да изглежда ченгето?

– Извинявай! Нещо лошо ли казах? „Ченге“ обидна дума ли е?

– В някои места. Например в затвора.

Тя бе удивена, че той все още може да се смее след всичко случило се тази вечер и каза:

– Сериозно. Как предпочитат пазителите на закона да бъдат наричани? Полицаи?

– Няма значение. Аз съм помощник-шериф, полицаи, ченге – както ти харесва. Като изключим това дето мислиш, че не ти приличам на такъв.

– О, приличаш – отвърна Лайза. – Особено като се намръщиш. Но не приличаш на ченге.

– На какво ти приличам?

– Чакай да помисля. – Тя веднага се включи в тази игра, която отклоняваше мислите ѝ от кошмарите наоколо. – Може би приличаш... на млад свещеник.

– Аз?

– Ами да, на амвона би бил направо фантастичен да произнасяш огнени проповеди. И те виждам как вкъщи с усмивка на лице изслушваш проблемите на хората.

– Аз, свещеник? – възкликна той, явно изненадан. – С твоето въображение, трябва да станеш писателка като пораснеш.

– Мисля да стана доктор като Джени. Докторът може да прави толкова добри неща. – Тя замълча. – Знаеш ли защо не приличаш на ченге? Не мога да си те представя да използваш това. – Тя посочи револвера. –

Не мога да си представя да стреляш по някого. Дори и да го заслужава.

Тя се изненада от изражението, което се появи на лицето на Горди Брогън. Той видимо бе шокиран.

Преди Лайза да успее да попита какво има, лампите премигнаха.

Тя вдигна поглед.

Лампите премигнаха отново. И отново.

Тя погледна към прозорците. Навън уличните лампи също премигнаха.

Не, помисли си тя. Не, моля ти се, Господи, не отново. Не ни потапяй отново в мрак; моля те, моля те!

Светлините угаснаха.

15

НЕЩОТО НА ПРОЗОРЕЦА

Брайс Хамънд се свърза с нощния дежурен офицер, който обслужваше линията за спешни случаи в Поделението за гражданска отбрана на отдела ХБВ в Дъгуй, Юта. Не беше нужно да обяснява дълго и го свързаха с частния телефон на генерал Гален Копърфилд. Копърфилд го изслуша, но не каза много. Брайс искаше да разбере дали е възможно някакъв биологичен или химичен агент да е причината за унищожението на хората в Сноуфилд. Копърфилд отвърна „Да“. Но това бе всичко. Той предупреди Брайс, че разговарят по линия, която не е изолирана и направи смътни, но твърди споменавания за секретна информация и разрешително за получаването ѝ. Когато чу основното и само някои подробности, той грубо прекъсна Брайс и предложи да обсъдят останалото, когато се срещнат лице в лице.

– Чух достатъчно, за да се убедя, че моята организация трябва да се включи. – Генералът обеща да изпрати една полева лаборатория и екип изследователи в Сноуфилд до разсъване или скоро след това.

Брайс вече оставяше слушалката, когато светлината премигна, намалая, премигна, затрептя и изгасна.

Затърси пипнешком фенерчето на бюрото пред себе си, откри го и светна.

При връщането си в участъка бяха намерили още две полицейски фенерчета с дълги дръжки. Горди бе взел едното, д-р Пейдж – другото. Сега двете светнаха едновременно, дълбаейки големи ярки рани в мрака.

Бяха обсъдили един план на действие, един ред, който да следват, ако светлините угаснат отново. Сега, както бяха планирали, всички отидоха в центъра на стаята, далеч от вратите и прозорците и се събраха в кръг, с лица навън и обърнати един към друг гърбове, намалявайки по този начин уязвимостта си.

Никой не говореше. Всички се заслушаха напрегнато. Лайза Пейдж стоеше отляво на Брайс, сгърбила слабите си рамене и навела глава.

Тал Уитмън стоеше отдясно на Брайс. Беше се озъбил беззвучно и се взираше в тъмнината зад косите лъчи на фенерчетата.

Тал и Брайс държеха револвери.

Тримата бяха с лице към задната половина на стаята, докато другите четирима – д-р Пейдж, Горди, Франк и Стю – бяха с лице към предната страна.

Брайс движеше лъча на фенера си върху всичко наоколо, защото дори смътните очертания на най-обикновените предмети изведнъж изглеждаха застрашителни. Но нищо не се криеше или движеше между познатите мебели и апаратурата. Тишина.

На задната стена, близо до десния ъгъл, имаше две врати. Едната водеше към коридора за трите килии. По-рано бяха претърсили тази част на сградата; килиите, стаята за разпити и двете тоалетни, които заемаха половината от приземния етаж, бяха празни. Другата врата водеше към стълбите за апартамента на помощник-шерифа горе; тези помещения също бяха незаети. Въпреки това Брайс освети полуотворените врати; те с нещо го тревожеха. В тъмното нещо тупна меко.

– Какво беше това? – попита Уоргъл.

– Дойде от тази страна – каза Горди.

– Не, оттук – каза Лайза Пейдж.

– Тихо! – остро рече Брайс.

Туп... туп-туп.

Звукът бе глух. Като падаща на пода възглавница.

Брайс движеше бързо фенерчето напред-назад.

Тал следваше лъча с револвера си.

Брайс си помисли: Какво да правим, ако не светне до края на нощта? Какво да правим, когато батериите се изтощят? Какво ще стане тогава?

От детството си досега той не се бе страхувал от тъмното. Сега си спомни какво означаваше този страх.

Туп-туп... туп... туп-туп.

По-силно. Но не по-близо.

Туп!

– Прозорците! – каза Франк.

Брайс се обърна, сондирайки с фенерчето.

Три ярки лъча се насочиха едновременно към прозореца, превръщайки квадратните стъкла в огледала, които скриваха каквото и да се криеше зад тях.

– Завъртете фенерчетата към тавана или пода – каза Брайс.

Единият лъч отиде нагоре, другите два – надолу.

Неп пряката светлина разкри прозорците, но не ги превърна в отразяващи сребристи повърхности.

Туп!

Нещо се удари о единия прозорец, карайки хлабавата рамка да издрънчи, и отскочи в нощта. Брайс доби впечатление за криле.

– Какво беше това?

– ...птица...

– ...не от птиците, които някога...

– ...нещо...

– ...ужасно...

То се върна, удрайки се отново о стъклото с по-голяма настойчивост от преди: Туп-туп-туп-туп-туп!

Лайза изпищя.

Франк Отри ахна, а Стю Уоргъл каза:

– Мили Боже!

Горди издаде задавен звук.

Гледайки в прозореца, Брайс се чувстваше като че преминава през завесите на реалността в някакво място на кошмари и илюзии.

С угаснали улични лампи, Скайлайн роуд бе напълно тъмна освен бледата лунна светлина; обаче нещото на прозореца бе смътно осветено.

Дори смътното осветяване на това пърхашо чудовище бе прекалено. Това, което Брайс видя от другата страна на прозореца – което сметна, че вижда в многообразието на калейдоскопа от светлини, сенки и блещукаща лунна светлина, – бе нещо, излязло от кошмарен сън. То имаше разпереност на крилето около един метър. Глава на насекомо. Къси, трептящи пипала. Малки, остри и непрестанно движещи се челюсти. Сегментно тяло. Тялото висеше между светлосивите криле и имаше приблизително размера и формата на две футболни топки, поставени една до друга; и то бе сиво, със същия оттенък, както крилето – мухлясало, отвратително сиво, – и мъхесто и влажно на вид. Брайс съзря и очи: огромни, черни като мастило, мултифасетни, изпъкнали лещи,

които улавяха светлината, пречупваха я и я отразяваха, блестяйки мрачно и алчно.

Ако наистина виждаше това, което смяташе, че вижда, нещото на прозореца бе нощна пеперуда с размерите на орел. Което беше пълна лудост.

То се нахвърляше върху прозореца с нова ярост, вече бясно, бледите му криле удряха така бързо, че то се превърна в петно. Движеше се покрай тъмните прозорци, многократно отскачайки в нощта, после се връщаше и се опитваше бясно да премине през прозореца. Туптуптуптуп. Но нямаше сили да пробие вътре. Освен това нямаше черупка; тялото му бе меко и въпреки невероятните размери и страшния вид, то бе неспособно да счупи стъклото.

Туптуптуп.

После изчезна.

Лампите светнаха.

Това е като проклето театрално представление, помисли си Брайс.

Когато разбраха, че нещото на прозореца няма да се върне, всички се придвижиха, по неизказано съгласие, към предната част на помещението. Преминаха през оградението в мястото за посетители, до прозорците и се възряха навън в пълно мълчание.

Скайлайн роуд си беше същата.

Нощта бе пуста.

Нищо не помръдваше.

Брайс седна на скърцащия стол зад бюрото на Пол Хендерсън. Другите го заобиколиха.

– Така – възкликна Брайс.

– Така – отвърна Тал.

Спогледаха се. Бяха неспокойни.

– Някакви мнения? – попита Брайс.

Никой не каза нищо.

– Някаква теория какво би могло да е това?

– Отвратително – отвърна Лайза и потръпна.

– Точно такава беше – каза д-р Пейдж, успокояващо прегръщайки малката си сестра през раменете.

Брайс бе впечатлен от емоционалната сила и жилавост на докторката. Тя изглежда поемаше всяко сътресение, на което я подлагаше Сноуфилд. Всъщност тя се държеше по-добре от неговите хора. Единствено тя не отклони очи, когато срещна неговите; посрещна погледа му открито.

Тази жена, помисли си той, е изключителна.

– Невъзможно – каза Франк Отри. – Точно такава беше. Абсолютно невъзможно.

– По дяволите, какво става с вас? – попита Уоргъл и сви вежди. – То беше само една птица. Нищо повече. Само една проклетата птица.

– Да имаш да вземаш! – отвърна Франк.

– Само една отвратителна птица – настоя Уоргъл. Когато другите не се съгласиха, той каза: – Лошото осветление и сенките навън ви дават фалшиво впечатление. Не сте видели това, което си мислите, че сте видели.

– И какво смяташ, че сме видели? – попита го Тал.

Лицето на Уоргъл почервения.

– Не видяхме ли същото нещо, което ти не искаш да повярваш, че си видял? – настоя Тал. – Една нощна пеперуда? Видя ли една дяволски голяма, отвратително невъзможна пеперуда?

Уоргъл сведе поглед към обувките си.

– Видях една птица. Просто една птица.

Брайс разбра, че Уоргъл има толкова малко въображение, че не може да обхване невъзможното дори когато го види със собствените си очи.

– Откъде дойде? – попита Брайс.

Никой не знаеше.

– Какво искаше? – попита той.

– Нас – каза Лайза.

Всички изглежда бяха съгласни с тази оценка.

– Но нещото на прозореца не беше това, което взе Джейк – каза Франк. – То беше слабо, леко. Не би могло да отнесе едър мъж.

– Тогава какво е взело Джейк? – попита Горди.

– Нещо по-голямо – отвърна Франк. – Нещо много по-силно и по-зло.

Брайс реши, че е дошло времето да им разкаже за нещата, които бе чул – и почувствал – по телефона, между разговорите с губернатора Ретлок и генерал Копърфилд: мълчаливото присъствие; окаяните писъци на чайките; предупредителния звук на гърмящата змия; и най-лошото, агонизиращите отчаяни писъци на мъже, жени, деца. Не бе имал намерение да отваря дума за това преди настъпването на утрото, преди идването на дневната светлина и подкрепленията. Но те биха могли да забележат нещо важно, което той бе пропуснал, някоя следа, която да им бъде от помощ. Още повече, сега, когато всички те бяха видели нещото на

прозореца; в сравнение с него случката с телефона вече не бе така шокираща.

Другите изслушаха Брайс и тази нова информация предизвика отрицателен ефект върху тяхното държание.

– Кой ли дегенерат би записал писъците на жертвите си? – попита Горди.

Тал Уитмън поклати глава.

– Може да е нещо друго. Може да е...

– Да?

– Е, никой от вас не би искал да чуе това точно сега.

– След като си започнал, довърши – настоя Брайс.

– Добре – отвърна Тал, – ами ако не е било запис? Искам да кажа, ние знаем, че от Сноуфилд са изчезнали хора. В действителност изчезналите са повече от мъртвите. Значи... ами ако изчезналите са били държани някъде? Като заложници. Може би писъците са идвали от хора, които още са били живи, които са били измъчвани и може би убивани точно тогава, точно докато ти си бил на телефона и си слушал.

Припомняйки си тези ужасяващи писъци, Брайс почувства как постепенно се смразява до мозъка на костите си.

– Независимо дали е било запис или не – каза Франк Отри, – вероятно ще сбъркаме, ако мислим за заложници.

– Да – отвърна д-р Пейдж. – Ако г-н Отри иска да каже, че трябва да внимаваме да не ограничаваме мисленето си само до стандартни ситуации, напълно съм съгласна. Това просто не прилича на драма със заложници. Тук става нещо страшно особено, нещо, с което никой не се е сблъсквал преди, така че нека не се заблуждаваме само защото ще ни е по-удобно с познатото обяснение. Освен това, ако си имаме работа с терористи, как се връзва това с нещото на прозореца? Не се връзва.

Брайс кимна.

– Права си. Но не мисля, че Тал искаше да каже, че хората са задържани по традиционни мотиви.

– Не, не – отвърна Тал. – Това не ще да са терористи или похитители. Дори ако хората са били задържани, това не означава непременно, че други хора ги държат. По-скоро смятам, че са задържани от нещо, което не е човешко същество. Нека бъдем непредубедени! Може би то ги държи, нещото, което никой от нас не може да определи. Може би то ги държи само за да продължи удоволствието си, като изсмуква живота от тях. Може би то ги държи, за да ни дразни с писъците им, точно както е дразнело Брайс по телефона. Да го вземат мътните, ако си имаме работа

с нещо наистина извънредно, наистина нечовешко, неговите причини да държи заложници – ако изобщо държи заложници – сигурно са неразбираеми за нас.

– Господи, говорите като лунатици – възкликна Уоргъл.

Никой не му обърна внимание.

Те бяха преминали през огледалото. Невъзможното ставаше възможно. Врагът бе непознатото.

Лайза Пейдж се окашля. Лицето ѝ бе пепеляво. С едва доловим глас тя каза:

– Може да е изплело паяжина някъде на тъмно, в мазе или пещера, може би е омотало липсващите хора в паяжината си, направило ги е на живи пашкули. Може би ги пази докато огладнее отново.

Ако абсолютно нищо не стоеше зад царството на възможното, ако дори най-ексцентричните теории можеха да бъдат верни, то тогава може би момичето е право, помисли си Брайс. Може би на някое тъмно място вибрира огромна паяжина, на която висят сто-двеста или дори повече хапки с размери на мъже, жени и деца, увити в индивидуални опаковки, за да се запазят пресни и за удобство. Може би някъде в Сноуфилд живи човешки същества са превърнати в отвратителен еквивалент на опаковани във фолио кексове, очакващи само да нахранят някакъв брутален, непредсказуемо зъл, загадъчно разумен ужас от друго измерение.

Не. Глупости.

От друга страна: възможно е.

Господи! Брайс прилекна пред късовълновото радио и разгледа обезобразените му вътрешности. Имаше скъсани проводници. Някои части бяха раздробени или смазани като с чук.

Франк каза:

– Трябва да са махнали капака, за да стигнат до частите, точно както и ние.

– Значи след като са разбили чарковете – каза Уоргъл, – са се погрижили отново да монтират капака?

– И защо изобщо са си създали толкова работа? – чудеше се Франк.

– Могли са да извадят радиото от строя просто като изтръгнат шнура.

Лайза и Горди се появиха точно когато Брайс обръщаше гръб на радиото. Момичето каза:

– Храната и кафето са готови, ако някой има желание.

– Гладен съм – каза Уоргъл, облизвайки устни.

– Всички трябва да хапнем нещо, дори да не ни се иска – рече Брайс.

– Шерифе – каза Горди. – Лайза и аз се питахме какво е станало с животните, домашните животни. Спомнихме си за тях, когато ти разправяше, че си чул звуци от куче и котка по телефона. Сър, какво се е случило с всички животни?

– Никой не е забелязал куче или котка – каза Лайза. – Или пък чул лай.

Спомняйки си безмълвните улици, Брайс се намръщи и каза:

– Прави сте. Това е много странно.

– Джени казва, че в града е имало известен брой доста големи кучета. Няколко немски овчарки. Един доберман, който тя познава. Дори един датски дог. Не мислиш ли, че те трябва да са се съпротивлявали? Не мислиш ли, че някои от кучетата са успели да избягат? – попита момичето.

– Добре – каза бързо Горди, изпреварвайки отговора на Брайс, – значи може би то е било достатъчно голямо да се справи с едно обикновено ядосано куче. Добре, значи ние знаем също така, че куршумите не го спират, което показва, че сигурно нищо не може да го спре. То изглежда е голямо и силно. Обаче, сър, голямо и силно не означава непременно много нещо за една котка. Котките са бързи като светкавица. Трябва да е нещо страшно много коварно, за да се справи с всички котки в града.

– Много коварно и много бързо – каза Лайза.

– Да-а – каза разтревожено Брайс. – Много бързо.

Джени точно бе започнала да яде сандвича си, когато шерифът Хамънд седна на един стол до бюрото и постави чинията на коленете си.

– Имаш ли нещо против да ти правя компания?

– Съвсем не.

– Тал Уитмън ми разказа, че си била бичът на местната моторизирана банда.

Тя се усмихна.

– Тал преувеличава.

– Този човек не знае да преувеличава – отвърна шерифът. – Нека ти разкажа нещо за него. Преди шестнадесет месеца бях за три дни на една конференция в Чикаго и когато се завърнах, Тал бе първият човек, когото видях. Попитах го дали се е случило нещо докато ме е нямало, а той отвърна, че всичко било както обикновено – пияни шофьори, сбивания по баровете, няколко кражби, разни КНД...

– Какво е КНД? – попита Джени.

– О, това са случаите с котка на дърво.

– В действителност полицаите не спасяват котки, нали?

– Да не ни мислиш за безсърдечни? – попита той, преструвайки се на възмутен.

– КНД? Хайде де!

Той се усмихна. Имаше прекрасна усмивка.

– На всеки няколко месеца ни се случва да сваляме някоя котка от дърво. Но КНД не означава само котка на дърво. Това е нашето съкращение за всяко досадно обаждане, което ни отвлича от по-важната работа.

– А-ха.

– Няма значение, когато се върнах от Чикаго онзи път, Тал ми каза, че през тези три дни всичко било наред. А после, сякаш съвсем случайно, добави, че имало опит за обир в един денонощен магазин. Когато се случило, Тали бил там като купувач, без униформа. Но дори когато не е на служба, от полия се изисква да носи оръжието си и Тал имал револвер в кобур на глезена. Разказа ми, че единият от нападателите бил въоръжен; каза, че бил принуден да го убие и каза да не се тревожа дали е имал право да го застреля или не. Каза, че е направил нужното. Когато се заинтересувах за него, той отвърна: „Брайс, това наистина бе едно забавление“. По-късно разбрах, че двама от нападателите са заплашвали да застрелят всички. Вместо това, Тал застрелял единия, но не преди той да стреля по него. Негодният прострелял лявата му ръка и чак секунда след; това Тал го убил. Раната на Тал не била сериозна, но страшно кървяла и трябвало много да го е боляло. Разбира се, не видях превръзката, защото тя беше под ръкава на ризата му и Тал не си даде труда да спомене за нея. Та ето го Тал в денонощния магазин, целият в кръв, и разбира, че е свършил патроните. Вторият негодник, който грабнал изпуснатото от първия оръжие, също няма патрони и решава да избяга. Тал се втурва след него, започва бой от единия до другия край на малкия супермаркет. Мъжът бил пет сантиметра по-висок и десет кило по-тежък от Тал и не бил ранен. Но знаеш ли какво ми каза офицерът от подкреплението, че намерили, когато дошли по-късно? Казаха, че Тал бил седнал на тезгяха до касата, без риза, и пиел чаша благодарствено кафе, а в същото време продавачът се опитвал да спре кръвоизлива. Единият от заподозрените бил мъртъв. Другият бил в безсъзнание, проснат в лепкава маса от различни сладкиши. Изглежда те паднали върху рафт с кексове по средата на боя. Стотина пакети със закуски били разпилени по пода, а Тал и другият ги били изпотъпкали докато се борели. Повечето от опаковките били разкъсани. Имало различни видове бисквити и десертчета по

цялата пътека. Зигзагообразни следи от обувки били отпечатани направо върху боклука, така че можело да се проследи развитието на боя, просто гледайки лепкавата следа.

Шерифът завърши разказа си и погледна с очакване към Джени.

– О! Да, той ти е казал, че арестуването е било лесно – просто едно забавление.

– Да, забавление. – Шерифът се усмихна.

Джени погледна към Тал Уитмън, който в другия край на стаята ядеше сандвич и разговаряше с Брогън и Лайза.

– Виждаш ли – каза шерифът, – щом Тал казва, че си бичът на Хромовия демон, аз зная, че той не преувеличава. Просто не му е в стила.

Джени поклати глава, впечатлена.

– Когато разказах на Тал за малкото си недоразумение с онзи мъж, когото той нарича Джийн Тър, той реагира така, сякаш това е най-смелата постъпка, която някой е извършил. В сравнение с неговия арест, моята случка изглежда като препирня на детска площадка.

– Не, не – отвърна Хамънд. – Тал не се е шегувал. Наистина мисли, че си много смела. И аз мисля така. Джитър е змия, д-р Пейдж. От отровните.

– Можеш да ме наричаш Джени, ако искаш.

– Добре, Джени-ако-искаш, ти можеш да ме наричаш Брайс.

Той притежаваше най-сините очи, които тя бе виждала някога. Усмивката му се отразяваше ясно както в светещите му очи, така и в извивката на устните му.

Докато се хранеха, те разговаряха за незначителни неща, сякаш тази вечер бе като всяка друга. Той притежаваше впечатляваща способност да предразполага хората, независимо от обстоятелствата. Излъчваше спокойствие. Тя бе благодарна за мирния антракт.

Обаче, когато привършиха с храненето, той насочи разговора отново към сегашното критично положение.

– Познаваш Сноуфилд по-добре от мен. Трябва да намерим подходяща щаб-квартира за тази операция. Това място е твърде малко. Скоро ще дойдат още десетина мъже. И групата на Копърфилд сутринта.

– Колко души ще изпрати?

– Поне десетина. Може би двадесет. Нужна ми е щаб-квартира, от която да мога да контролирам всяко действие. Може да останем тук с дни, така че трябва да има помещение за спане на хората, които не са на дежурство, и трябва да имаме място, където всички да се хранят.

- Някой от хотелите сигурно ще свърши работа – каза Джени.
- Може би. Но не искам хората да спят двама по двама в различни стаи. Ще са много уязвими. Трябва да намерим една голяма спалня.
- Тогава хотел Хилтоп е най-подходящото място. Намира се на една пресечка оттук, от другата страна на улицата.
- О, да, разбира се. Най-големия хотел в града, нали?
- Да. Хилтоп има голямо фойе, което преминава в бар.
- Пил съм там един-два пъти. Ако сменим мебелите във фойето, можем да го превърнем в работно помещение за всички.
- Има освен това голям ресторант, разделен на две помещения. Едната част може да стане трапезария, а ако свалим матраци от стаите, другата част може да стане спалня.
- Хайде да погледнем – каза Брайс.
- Той остави празната си картонена чиния на бюрото и стана.
- Джени погледна към прозорците. Помисли си за странното създание, което се блъскаше в стъклото и в себе си чу тихото, но смразяващо туптуптуптуп.
- Искаш да кажеш... да отидем сега? – попита Джени.
- Защо не?
- Няма ли да е по-разумно да изчакаме подкреплението?
- Те сигурно няма да пристигнат скоро. Няма смисъл да седим тук и да се маем. Ще се почувстваме по-добре, ако вършим нещо полезно; това ще отклони мислите ни от... най-лошите неща, които видяхме.
- Джени не можеше да се освободи от спомена за онези черни очи на насекомо, толкова зловни, толкова алчни. Тя се взря в прозорците, в нощта зад тях. Градът вече не изглеждаше познат. Сега той бе напълно чужд, едно враждебно място, в което тя бе нежелан чужденец.
- Тук няма да сме в по-голяма безопасност, отколкото навън – каза тихо Брайс.
- Джени кимна, спомняйки си за семейство Оксли в тяхната барикадирана стая. Докато ставаше от бюрото, тя каза:
- Никъде тук няма безопасно място.

16

НАВЪН В МРАКА

Брайс Хамънд излезе пръв от полицейския участък. Пресякоха нашествията от лунни лъчи паваж, преминаха под кехлибарената светлина

на една улична лампа и поеха по Скайлайн роуд. Брайс носеше пушка, както и Тал.

Градът бе бездиханен. Дърветата стояха неподвижни, сградите бяха като миражи от тънка мъгла, висящи във въздуха.

Брайс излезе от светлината и тръгна по осветения от луната паваж, пресичайки улицата, по която бяха разпръснати сенки. Навсякъде сенки.

Другите тръгнаха след Брайс.

Нещо изхрущя под крака му и го стресна. Беше повяхнал лист.

Брайс можеше да види хотел Хилтоп малко по-нагоре по Скайлайн роуд. Той представляваше четириетажна сграда от сив камък почти на една пресечка от тях и бе съвсем тъмен. Някои от прозорците на четвъртия етаж отразяваха почти пълната луна, но вътре в хотела нито една стая не светеше.

Всички бяха стигнали или преминали средата на улицата, когато нещо изскочи от тъмнината. Брайс го усети пръв – една лунна сянка, летяща над паважа, като лека вълна по езеро. Инстинктивно се наведе. Чу крилата. Усети нещо леко да минава над главата му.

Стю Уоргъл изпищя.

Брайс стреля от позицията си и се извърна.

Пеперудата.

Беше се захванала здраво за лицето на Уоргъл, държейки се по някакъв начин, който Брайс не можеше да види. Цялата глава на Уоргъл бе скрита от нещото.

Не само Уоргъл пищеше. Другите изкрещяха и отстъпиха назад изненадани. Пеперудата също вресчеше, издавайки висок пронизителен звук.

На сребристите лъчи на луната, огромните кадифени криле на невероятното насекомо пляскаха и се сгъваха и разтваряха с ужасяваща грация и красота, блъскайки главата и раменете на Уоргъл.

Уоргъл се заклати и тръгна обратно надолу по улицата, движейки се слепешката, забил нокти в нещото, което се бе впило в лицето му. Виковете му бързо заглъхнаха; за няколко секунди всичко утихна.

Брайс бе парализиран като останалите от отвращение и невъзможност да повярва на очите си.

Уоргъл се затича, но измина само няколко метра и рязко спря. Ръцете му пуснаха нещото на лицето му. Коленете му се подкосиха.

Отърсвайки се от краткото си вцепенение, Брайс пусна ненужното оръжие и се затича към Стю.

Въпреки всичко, Уоргъл не падна на земята. Вместо това

треперещите му колене блокираха и той остана изправен. Раменете му се изтеглиха назад. Тялото му потрепваше сякаш през него минаваше електрически ток.

Брайс се опита да хване и откъсне пеперудата от лицето на Уоргъл. Но полицаят започна да се вие и мята в лудешки танц на болка и задушаване, а ръцете на Брайс се съединиха в празния въздух. Уоргъл се движеше блуждаейки през улицата, хвърляйки се ту в една, ту в друга посока, гърчейки се и въртейки се като закачен за конци, управлявани от пиян кукловод. Ръцете му висяха отпуснато от страни, което правеше безумните му подскоци да изглеждат особено зловещи. Ръцете му леко се полюшваха, но не се вдигаха да откъснат нападателя. Сякаш сега Стю бе завладян от екстаз, а не от силна болка. Брайс го следваше, опитваше се да го стигне, но не успяваше.

Тогава Уоргъл се строполи.

В същия момент пеперудата се надигна, извърна се и увисна във въздуха, размахвайки яростно криле, окото ѝ черно като нощта и отвратително. Спусна се към Брайс.

Той отстъпи назад и закри лицето си с ръце. Падна.

Пеперудата прелетя над главата му.

Брайс се извъртя и погледна нагоре.

Насекомото с размер на хвърчило планираше беззвучно над улицата към зданията от другата страна.

Тал Уитмън вдигна пушката си. Изстрелът прозвуча като канонада в тишината.

Пеперудата замря във въздуха. Зави несръчно, спусна се почти до земята, после отново се устреми нагоре и отлетя и се изгуби над един покрив.

Стю Уоргъл се беше проснал по гръб на паважа. Неподвижен.

Брайс се изправи бързо и отиде до Уоргъл. Помощник-шерифът легеше по средата на улицата, където имаше достатъчно светлина да се види, че лицето му го няма. Господи. Нямахме го. Сякаш бе одрано. Косата и назъбените краища на скалпа му стърчаха над белите кости на челото му. Черепът се вираше нагоре към Брайс.

17

ЧАСЪТ ПРЕДИ ПОЛУНОЩ

Тал, Горди, Франк и Лайза седяха на червените кожени фотьойли в

ъгъла на фойето на хотел Хилтоп, който бе затворен от края на миналия ски сезон. Те бяха махнали белите калфи от столовете преди да се стропоят в тях, вцепенени от ужас. Овалната масичка за кафе все още бе покрита с плат; те се бяха втренчили в покрития предмет, неспособни да се погледнат един друг.

В далечния край на помещението, Брайс и Джени бяха застанали над окървавеното тяло на Стю Уоргъл, който лежеше на дълъг нисък бюфет до стената. Никой от седящите във фотьойлите не бе в състояние да погледне в тази посока.

Гледайки в покритата масичка за кафе, Тал каза:

– Застрелях проклетото нещо. Ударих го. Сигурен съм.

– Всички видяхме – съгласи се Франк.

– Тогава защо не се пръсна на парчета? – възрази Тал. – Застрелян от двадесеткалибров куршум. Би трябвало да направи проклетото нещо на парчета.

– Пушките няма да ни спасят – отвърна Лайза.

С далечен, отнесен глас, Горди каза:

– Можеше да бъде всеки от нас. Това нещо можеше да хване и мен.

Бях точно зад Стю. Ако беше се навел или отскочил от пътя му...

– Не – каза Лайза. – Не. То искаше офицер Уоргъл. Никой друг. Само офицер Уоргъл.

Тал се вгледа в момичето.

– Какво искаш да кажеш?

Лайза беше пребледняла.

– Офицер Уоргъл отказваше да признае, че го е видял, когато то се блъскаше о прозореца. Той настояваше, че е било само птица.

– Е?

– Наистина го искаше. Само него – отвърна тя. – Да му даде урок. Но най-вече да даде урок на нас.

– Не може да е чуло какво каза Стю.

– Чуло е.

– Но не би могло да разбере.

– Могло е.

– Смятам, че му приписваш твърде много интелект – каза Тал. – Беше голямо, наистина, и не приличаше на нищо, което някой от нас е виждал преди. Но все пак то бе само едно насекомо. Една пеперуда. Нали?

Момичето не отвърна.

– То не е всесведущо – каза Тал, опитвайки се да убеди повече себе

си отколкото другите. – Не е всевиждащо, всечуващо и всезнаещо.

Момичето се бе втренчило безмълвно в покритата масичка за кафе.

Потискайки гаденето, Джени преглеждаше ужасната рана на Уоргъл. Светлините във фойето не бяха достатъчно силни, така че тя използва фенерче да изследва краищата на раната и да погледне вътре в черепа. Средата на обезобразеното лице на мъртвия мъж бе изядена до костта; кожата, месото и хрущялът ги нямаше. Дори самата кост на места бе частично разядена, като полята с киселина. Очите липсваха. Въпреки това, около раната кожата беше нормална; гладка непокътната плът имаше от двете страни на лицето, от външните краища на челюстите до скулите, кожата не бе докосната от брадичката надолу и от челото нагоре. Сякаш някой извратен художник бе създал рамка от здрава кожа, за да подчертае отвратителната картина на костите в центъра на лицето.

След като видя достатъчно, Джени изгаси фенерчето. Преди това бяха покрили тялото с калъфа на един от фотьойлите. Сега Джени дръпна покривката върху лицето на мъртвия мъж, облекчена, че покрива това скелетно озъбване.

– Е? – попита Брайс.

– Няма следи от зъби – каза тя.

– Може ли такова нещо да има зъби?

– Видях, че има уста, малка хитинова човка. Видях движещите се мандибули, когато то се блъскаше о прозореца на полицейския участък.

– Да, аз също ги видях.

– Такава уста би наранила плътта. Би трябвало да има рани. Отпечатъци от ухапване. Признаци за дъвчене и разкъсване.

– Но няма.

– Не. Плътта не прилича на разкъсана. Прилича на... разтопена. По краищата на раната останалото месо е като обгорено, като изсушено от нещо.

– Мислиш, че... това насекомо... изпуска киселина?

Тя кимна.

– И е разтворило лицето на Уоргъл?

– И е изсмукало втечената плът – каза тя.

– О, Боже.

– Да.

Брайс бе блед като небоядисана смъртна маска, а луничките му,

напротив, светеха ярко на лицето му.

– Това обяснява как е могло да нанесе толкова поражения за няколко секунди.

Джени се опита да не мисли за лицето, което се подаваше – като чудовишно видение, свалило маската на нормалното.

– Мисля, че кръвта е изтекла – каза тя. – Всичката.

– Какво?

– Тялото в локва от кръв ли лежеше?

– Не.

– Няма кръв и по униформата.

– Забелязах това.

– Трябва да има кръв. Той би трябвало да кърви като фонтан. Очните гнезда трябваше да са пълни. Но там няма и капка.

Брайс изтри лицето си с ръка – така силно, че по страните му се появи малко цвят.

– Прегледай врата му – рече тя. – Югуларната вена.

Той не се приближи до трупа.

Тя каза:

– И погледни ръцете му. Никъде няма синини от вени.

– Изпразнени кръвоносни съдове?

– Да. Мисля, че всичката му кръв е източена.

Брайс пое дълбоко въздух и каза:

– Аз го убих. Аз съм виновен. Трябваше да изчакаме подкреплението, преди да напуснем участъка – точно както каза ти.

– Не, не. Ти постъпи правилно. Там не беше по-безопасно, отколкото на улицата.

– Но той загина на улицата.

– Подкреплението изобщо нямаше да промени нещата. Начина, по който това проклето нещо се спусна от небето... по дяволите, и армия не би могла да го спре. Прекалено бързо. Прекалено изненадващо.

Тъгата бе върнала твърдостта в очите му. Той прекалено остро се чувстваше отговорен и щеше да продължава да твърди настойчиво, че е виновен за смъртта на своя подчинен.

Джени неохотно каза:

– Има и по-лошо.

– Не може да има по-лошо.

– Мозъкът му...

Брайс изчака малко и попита:

– Какво? Какво има с мозъка му?

– Няма го.

– Как така?

– Черепът му е празен. Съвършено празен.

– Откъде можеш да знаеш това, без да си отворила...

Тя го прекъсна, подавайки му фенерчето:

– Вземи това и светни в очните му гнезда.

Той не направи опит да последва нейното предложение. Очите му сега не бяха притворени. Бяха широко отворени, учудени.

Тя забеляза, че не може държи неподвижно фенерчето. Ръцете ѝ силно трепереха.

Той също го забеляза. Взе фенерчето от ръката ѝ и го остави на бюфета, до покрития труп. Взе двете ѝ ръце и ги задържа в своите големи меки ръце; затопли ги.

Тя каза:

– Няма нищо зад очните гнезда, съвсем нищо, нищо, каквото и да е, освен задната част на черепа.

Брайс поглади успокоително ръцете ѝ.

– Само една влажна кухня – каза тя. Докато говореше, гласът ѝ се извиси и секна: – Прояло е лицето му, направо през очите, вероятно бързо колкото да премигнеш, за Бога, прояло е устата и е изтръгнало езика му, обрало е венците от зъбите, проникнало е нагоре и е погълнало мозъка, Господи, погълнало е всичката кръв от тялото, сигурно просто я е изсмукало от него и...

– По-спокойно, по-спокойно – рече Брайс.

Ала думите излизаха нескончаемо от нея:

– ...погълнало е всичко това за не повече от десет-дванадесет секунди, което е невъзможно, да го вземат дяволите, направо невъзможно! Глътнало е – разбираш ли? – глътнало е килограми тъкани – само мозъкът тежи около три килограма – глътнало е всичко това за десет-дванадесет секунди!

Тя стоеше задъхана, с ръце в неговите.

Той я поведе към канапето, на което бе постлана прашна бяла покривка. Седнаха един до друг.

От другия край на стаята никой не гледаше към тях.

Джени бе благодарна за това. Не искаше Лайза да я вижда в такова състояние.

Брайс постави ръка на рамото ѝ и ѝ заговори с тих и успокояващ глас.

Постепенно тя се поуспокои. Тревогата ѝ не намаля. Нито страхът.

Просто се поуспокои.

– По-добре ли си? – попита Брайс.

– Както казва сестра ми – предполагам, че съм си го изкарала на теб, а?

– Никак. Да не се шегуваш? Аз дори не бих взел фенерчето да погледна в тези очи, както ти искаше. Ти си тази, която имаше смелостта да го прегледа.

– Добре, благодаря ти, че ме успокои. Знаеш как да съшиваш скъсани нерви.

– Аз ли? Нищо не съм направил.

– Значи имаш успокояващ начин на неправене на нищо.

Седяха смълчани, мислейки за неща, за които не искаха да мислят.

После той рече:

– Онази пеперуда...

Тя чакаше.

– Откъде би могла да дойде?

– От ада?

– Други предположения?

Джени потръпна.

– От мезозойската ера? – каза полушеговито тя.

– Кога е била тя?

– Епохата на динозаврите.

В сините му очи проблесна любопитство.

– Дали са съществували тогава такива пеперуди?

– Не зная – призна тя.

– Мога да си я представя как се извисява над праисторическите блата.

– Да. Нападайки дребни животни, досаждайки на тиранозаврите почти така, както ни досаждат нашите летни мушици.

– Но ако е от мезозойската ера, къде се е крила през последните сто милиона години? – попита той.

Изтекоха още няколко секунди.

– Не би ли могло да е... нещо от някоя лаборатория по генетично инженерство? – чудеше се тя. – Някакъв експеримент на рекомбиниране на дезоксирибонук-леинова киселина?

– Толкова ли далече са стигнали? Могат ли да създават напълно нови биологични видове? Зная само това, което пише по вестниците, но мисля, че ще им трябват още много години за такъв вид неща. Все още работят с бактерии.

– Сигурно си прав – каза тя. – Но все пак...

– Да. Нищо не е невъзможно, защото пеперудата е тук.

След още една пауза, тя каза:

– И какво ли още пълзи или лети наоколо?

– Мислиш за случилото се с Джейк Джонсън?

– Да. Какво го отнесе? Не е пеперудата. Колкото и да е смъртоносна, тя не може да го убие безшумно и да го отнесе. – Тя въздъхна. – Знаеш ли, отначало не се опитах да напусна града, защото се страхувах да не разнеса някаква епидемия. Сега не бих се опитала, защото зная, че няма да се измъкнем живи. Ще ни спрат.

– Не, не. Сигурен съм, че ще се измъкнем – отвърна Брайс. – Ако успеем да докажем, че тук не става дума за никаква зараза, ако хората на генерал Копърфилд могат да установят това, тогава, разбира се, ти и Лайза ще бъдете отведени веднага на безопасно място.

Тя поклати глава.

– Не. Тук има нещо, Брайс, нещо по-коварно и много по-ужасно от пеперудата, и то не иска ни пусне да си отидем. То иска да си поиграе с нас преди да ни убие. Няма да пусне никой от нас да си отиде, така че по-добре да открием как да се справим с него преди то да се е уморило от играта.

В двете зали на огромния ресторант на хотел Хилтоп столовете бяха вдигнати върху масите и покрити със зелени найлонови покривала. В първата зала Брайс и останалите махнаха найлоновите покривки, свалиха столовете от масите и започнаха да подготвят мястото като за трапезария.

Във втората зала трябваше да отнесат мебелите, за да направят място за матраците, които щяха да донесат от горните етажи. Точно бяха започнали да изпразват тази част от ресторанта, когато чуха далечния, но несъмнен шум от автомобилни двигатели.

Брайс отиде до стъклените врати на терасата. Погледна наляво, надолу по хълма, към Скайлайн роуд. По улицата се качваха три полицейски коли с мигащи червени сигнални светлини.

– Пристигнаха – каза Брайс на останалите.

Той бе разглеждал подкреплението като вдъхващо увереност голямо попълнение на техния намалял контингент. Ала сега разбираше, че десет души повече едва ли са по-добре от един повече.

Джени Пейдж имаше право, когато каза, че животът на Стю Уоргъл

вероятно нямаше да бъде спасен, ако бяха изчакали подкреплението преди да напуснат полицейския участък.

Всички лампи в хотел Хилтоп и всички лампи по главната улица замигаха. Намаляха. Угаснаха. И отново светнаха след секунда на тъмнина.

Беше 11:15, неделя вечер, и времето отброяваше минутите до часа на вещиците.

18

ЛОНДОН, АНГЛИЯ

Когато в Калифорния настъпи полунощ, в Лондон бе понеделник, осем часът сутринта.

Денят бе мрачен. Над града се носеха сиви облаци. От рано сутринта валеше непрестанен, безрадостен дъждец. Мокрите дървета бяха отпуснали омърлушено клони, улиците блестяха и всички по тротоарите изглежда носеха черни чадъри.

В хотел Чърчил на площад Портмън, дъждът удряше в прозорците и се стичаше по стъклата, размазвайки гледката от трапезарията. От време на време ярки блясъци от светкавици преминаваха през набраздените с вода стъкла на прозорците и за кратко хвърляха призрачни изображения на дъждовни капки по чистите бели покривки на масите.

Бърт Сандлър, дошъл по работа в Лондон от Ню Йорк, седеше на една от масите до прозорците и се чудеше как, за Бога, ще оправдае сумата от тази сметка за закуска в отчета си за разходи. Гостът му започна поръчката си с бутилка добро шампанско, „Мъмс екстра драй“, което не бе никак евтино. С шампанското гостът поръча хайвер – шампанско и хайвер за закуска! – и два вида пресни плодове. И очевидно не бе привършил с поръчките.

От другата страна на масата, д-р Тимоти Флайт обектът, който удивляваше Сандлър – разгледа подробно менюто с детско възхищение и каза на сервитьора:

– Бих искал да поръчам от вашите кроасани.

– Да, сър – отвърна сервитьорът.

– Хрупкави ли са?

– Да, сър. Доста.

– О, много добре. И яйца – каза Флайт. – Две хубави яйца, разбира се, рожки, с препечена филийка с масло.

– Препечена филийка? – запита сервитьорът. – В добавка към двата кроасана, сър?

– Да, да – отвърна Флайт, докосвайки леко с пръсти ухабената яка на бялата си риза. – И резенче бекон с яйцата.

Сервитьорът премигна:

– Да, сър.

Най-после Флайт вдигна поглед към Бърт Сандлър:

– Какво е закуската без бекон? Прав ли съм?

– Аз също съм почитател на яйцата с бекон – съгласи се Бърт Сандлър, усмихвайки се насила.

– Много разумно от ваша страна – каза дълбокомислено Флайт. Неговите телени очила се бяха смъкнали почти до върха на зачервения му нос. Той ги намести с дълъг, тънък пръст.

Сандлър забеляза, че частта от рамките, която свързваше двете стъкла, бе чупена и после запоявана. Поправката бе така видимо любителска, че той заподозря, че Флайт сам е запоил рамките, за да спести пари.

– Имате ли хубави свински наденички? – попита Флайт сервитьора. – Не ме лъжете. Ще ги върна веднага, ако не са от най-високо качество.

– Наденичките ни са много добри – увери го сервитьорът. – Аз също съм пристрастен към тях.

– Наденички тогава.

– Вместо бекона ли, сър?

– Не, не, не. В добавка – отвърна Флайт, сякаш въпросът на сервитьора бе не просто любопитство, а признак на ограниченост.

Флайт бе на петдесет и осем години, ала изглеждаше поне с десет години по-стар. Тънката му бяла коса се къдреше по главата и се изви-ваше около големите му уши като пукаща от статично електричество. Вратът му бе мършав и набръчкан; раменете му бяха тесни; тялото му бе само кости и сухожилия. Човек имаше основание да се усъмни дали наистина може да изяде всичко, което бе поръчал.

– Каргофи – каза Флайт.

– Много добре, сър – отвърна сервитьорът, записвайки поръчката в бележника си, вече почти изписал страницата.

– Имате ли подходящи сладкиши? – попита Флайт.

Сервитьорът, образец за поведение в тези обстоятелства, не направи ни най-малък намек за удивителната лакомия на Флайт, но погледна към Бърт Сандлър така, сякаш искаше да каже: „Вашият дядо безнадежден склеротик ли е, сър, или на тази възраст е състезател по маратон,

който се нуждае от много калории?“

Сандлър само се усмихна.

На Флайт сервитьорът каза:

– Да, сър, имаме няколко вида паста. Има вкусен...

– Избери и донеси няколко – рече Флайт. – В края на закуската, естествено.

– Оставете това на мен, сър.

– Добре. Много добре. Отлично! – каза Флайт, грейнал. Накрая, с известно нежелание, остави менюто.

Сандлър едва не въздъхна от облекчение. Той поръча портокалов сок, яйца, бекон и препечена филийка, докато в същото време професор Флайт оправяше повехналия карамфил, който бе забоден на ревера на поизлъскания му син костюм.

Когато Сандлър завърши поръчката си, Флайт се наведе към него заговорнически:

– Ще пийнете ли малко шампанско, г-н Сандлър?

– Бих пийнал една-две чаши – отвърна Сандлър, надявайки се блъкащата течност да отпусне мозъка му и да му помогне да формулира някакво приемливо обяснение за това разточителство, някаква правдоподобна история, която да убеди дори пестеливите чиновници в счетоводството, които щяха да се ровят в тази сметка с електронен микроскоп.

Флайт погледна към сервитьора.

– Тогава по-добре донеси две бутилки.

Сандлър, който пиеше вода с лед, едва не се задави. Сервитьорът си отиде, а Флайт се загледа навън през набраздения от дъжда прозорец до тяхната маса.

– Отвратително време. Така ли е в Ню Йорк през есента?

– Има дъждовни дни. Но понякога есента е прекрасна в Ню Йорк.

– И тук е така – каза Флайт. – Макар да ми се струва, че ние имаме повече такива дни от вас. Репутацията на Лондон за дъждовно време не е напълно незаслужена.

Професорът поддържаеше банален разговор до сервирането на шампанското и хайвера, сякаш се страхуваше, че щом приключи обсъждането на работата, Сандлър бързо ще откаже останалото от поръчката.

Същински дикенсов герой, помисли си Сандлър.

Веднага след като вдигнаха тост, пожелавайки си взаимно щастие, и пийнаха от шампанското, Флайт каза:

– Значи вие сте изминали целия този път от Ню Йорк, за да ме

видите, така ли? – Очите му бяха весели.

– Всъщност за да се срещна с няколко писатели – отвърна Сандлър.
– Всяка година правя това пътуване. Разузнавам за пишещи се книги. Английските автори са популярни в Щатите, особено писателите на криминални романи.

– Маклийн, Фолет, Форсайт, Бегли, такива ли?

– Да, много са популярни, някои от тях.

Хайверът бе превъзходен. По настояване на професора, Сандлър си взе малко от него с нарязан на ситно лук. Флайт слагаше по малко на парченца препечен хляб и го ядеше без да се смущава.

– Но аз търся не само известни писатели на криминални романи – каза Сандлър. – Търся най-различни книги. Както и неизвестни автори. И понякога предлагам теми, когато имам сюжет за определен писател.

– Както изглежда, имате наум нещо за мен.

– Първо на първо, трябва да кажа, че прочетох „Древният враг“, когато бе публикуван за първи път, и ми се стори впечатляващ.

– На някои хора им се стори впечатляващ – каза Флайт. – Но на повечето им се стори вбесяващ.

– Чух, че книгата ви е създала неприятности.

– Всъщност, нищо друго освен неприятности.

– Какви?

– Загубих мястото си в университета преди петнадесет години, когато бях на четиридесет и пет години – възраст, на която повечето учени постигат сигурна позиция.

– Загубили сте работата си заради „Древният враг“?

– Не поставиха въпроса толкова направо – каза Флайт, слагайки хапка хайвер в устата си. – Това щеше да ги направи да изглеждат твърде ограничени. Бюрократите в колежа, ръководителят на моята катедра и повечето от моите видни колеги избраха непреките атаки. Скъпи ми Сандлър, конкуренцията между обзетите от жажда за власт политици и безскрупулните игри на младите карьеристи в една голяма корпорация са нищо, по отношение на грубостта и злобата, ако ги съпоставим с държанието на учените, които изведнъж видят възможност да се изкачат по университетската стълбичка за сметка на някой от тях самите. Те разпространиха неоснователни слухове, скандални глупости за сексуалните ми предпочитания, предположения за интимни отношения с мои студентки. Всъщност, и със студенти. Нито една от тези клевети не бе дискутирана открито, за да мога да я отхвърля. Само сплетни. Шушукания зад гърба ми. Отровни. По-открито правеха изтънчени внушения за

некомпетентност, преумора, умствено изтощение. Разтоварвах ме, разбираш ли; така си мислеха те, въпреки че в това нямаше нищо разтоварващо от моя гледна точка. Осемнадесет месеца след публикуването на „Древният враг“ си отидох. И никой друг университет не ме искаше, уж заради моята лоша репутация. Истинската причина разбира се бе, че теориите ми бяха твърде чудати за академичния вкус. Останах си обвинен в опит да натрупам състояние от насърчаването на обичайното човешко влечение към псевдонаука и сензации, в продаване на доброто си име.

Флайт спря да говори и отпи с наслада малко шампанско.

Сандлър бе искрено ужасен от разказа на Флайт.

– Но това е оскърбително! Книгата ви е научен трактат. Никога не е била в списъка на бестселърите. Обикновеният човек би имал невероятни трудности в четенето на „Древният враг“. Да направиш състояние от такъв труд е наистина невъзможно.

– Факт, който моя милост може да потвърди – отвърна Флайт и довърши хайвера.

– Бил сте уважаван археолог – възкликна Сандлър.

– О, никога всъщност чак пък уважаван – каза Флайт с пресилена скромност. – Въпреки че никога не съм бил срам за професията, както често твърдыха след това. Ако поведението на колегите ми ви се струва невероятно, господин Сандлър, то е защото не разбирате поведението на животните. Искам да кажа, учените-животни. Учените са свикнали всички знания да идват на малки части, капка по капка. И наистина, така се натрупват повечето от знанията. Следователно, никога не са подготвени за онези фантазори, които пристигат с нови прозрения, напълно променяйки за един ден цели области на изследване. Коперник е бил осмиван от съвременниците си, дето вярвал, че планетите се въртят около слънцето. Естествено, Коперник се оказа прав. Има безброй примери в историята на науката. – Флайт се изчерви и пийна още от шампанското. – Не че се сравнявам с Коперник или с някой друг велик мъж. Просто се опитвам да обясня защо колегите ми се обърнаха срещу мен. Трябваше да го предвидя.

Сервитьорът дойде да отнесе празната чиния от хайвер и сервира портокаловия сок на Сандлър и плодовете на Флайт.

Когато отново остана насаме с Флайт, Сандлър каза:

– Продължавате ли да вярвате, че теорията ви е валидна?

– Абсолютно! – отвърна Флайт. – Аз съм прав; или най-малкото има страховта вероятност да съм прав. Историята е пълна със загадъчни масови изчезвания, за които историците и археолозите не могат да дадат

приемливо обяснение.

Съзрящите очи на професора станаха остри и изпитателни под буйните му бели вежди. Той се наклони над масата, фиксирайки Сандлър с хипнотичен поглед.

– На десети декември 1939 година – каза Флайт, – на хълмовете до Нанкин, една армия от три хиляди китайски войници на път към фронтовата линия да се бият с японците, просто изчезва без никаква следа, преди да стигне до бойното поле. Нито едно тяло не е намерено. Нито един гроб. Нито един свидетел. Японските военни историци никога не са открили какъвто и да било документ, отнасящ се до тази китайска военна част. През провинцията, през която минали изчезналите китайски войници, селяните не чули престрелка или други признаци на сблъсък. Армията просто се изпарила във въздуха. А в 1711 година, по време на Войната за испанското наследство, четирихилядна войска започнала поход в Пиринеите. Всички до един изчезнали на позната и приятелска земя, преди да се установят на първия нощен лагер!

Флайт все още бе погълнат от темата, както когато бе писал книгата, преди седемнадесет години. Той бе забравил за плодовете и шампанското. Беше се втренчил в Сандлър, сякаш го приканваше да оспорва скандалните теории на Флайт.

– В по-голям мащаб – продължи професорът, – да разгледаме градовете на маите – Копан, Пиедрас Неграс, Паленк, Менче, Сейбал и още няколко, – които са били напуснати за един ден. Десетки хиляди, стотици хиляди май напускат домовете си, приблизително в 610 година след Христа, вероятно за една единствена седмица, дори за един ден. Някои изглежда отишли на север и основали други градове, но има доказателства, че безброй хиляди просто са изчезнали. Всички за шокиращо кратко време. Не са се погрижили да вземат със себе си много от своите гърнета, инструменти, готварски принадлежности... Многоуважаваните ми колеги казват, че земите около градовете на маите станали неплодородни, което наложило хората да се изместят на север, където земята била по-продуктивна. Но ако миграцията е била планирана, защо са изоставили покъщнината си? Защо не са взели скъпоценните си царевични зърна? Защо нито един от тях не се е върнал да плякосо изоставените богатства в опустелите градове? – Флайт леко удари с юмрук по масата. – Това е нелогично! Емигрантите не тръгват на трудно пътешествие без подготовка, без да вземат всяко сечиво, което може да им е полезно. Освен това, в някои от къщите в Пиедрас Неграс и Сейбал има доказателства, че семействата са напуснали след като са приготвили изобилни

вечери – но преди да ги изядат. Това със сигурност идва да покаже, че са напуснали внезапно. Някоя от известните теории не може да отговори ясно на тези въпроси – освен моята, колкото и да е причудлива, колкото и да е странна, колкото и да е невероятна.

– Колкото и да е страшна – добави Сандлър.

– Именно – каза Флайт.

Професорът се облегна на стола си, задъхан. Забеляза чашата с шампанско, грабна я, изпразни я и облиза устни.

Появи се сервитьорът и отново напълни чашите.

Флайт бързо изяде плодовете, сякаш се страхуваше сервитьорът да не отнесе парниковите ягоди.

Сандлър изпита съжаление към възрастния мъж. Очевидно професорът отдавна не бе имал случай да бъде поканен в скъп ресторант.

– Бях обвинен, че се опитвам да обясня всяко загадъчно изчезване, от маите до съдията Крейтър и Амелия Йърхарт, с една единствена теория. Това бе съвсем несправедливо. Никога не съм отварял дума за съдията или нещастната авиаторка. Интересуват ме единствено необяснените масови изчезвания, както на хора, така и на животни, каквито в историята има буквално стотици.

Сервитьорът донесе кроасаните.

Навън слънчевата светлина проникна през мрачните облаци и стъпи върху друга част на града; яркият десант бе придружен от ужасен гръм, който проехтя из целия небесен свод.

Сандлър каза:

– Ако след публикуването на вашата книга има ново, потресаващо масово изчезване, то може да придаде значителна достоверност...

– Ах – прекъсна го Флайт, удряйки натъртено с пръст по масата, – но и преди е имало такива изчезвания!

– Но тогава те трябва да са били на първите страници на всички вестници...

– Осведомен съм за два такива случая. Може да има и други – заяви твърдо Флайт. – Единият е свързан с масово изчезване на по-низши организми – по-специално, риби. Отбелязан бе в пресата, но без особен ентузиазъм. Политика, убийства, секс и двуглави кози са единствените неща, за които вестниците си дават труда да съобщават. За да разбереш какво всъщност става, трябва да четеш научни списания. От тях разбрах, че преди осем години морски биолози забелязали драматично намаляване на броя на рибите в една област на Тихия океан. И наистина, броят им намалял наполовина. В някои научни кръгове първоначално се

разтревожиха, уплашиха се, че океанските температури може би претърпяват внезапна промяна, която може да унищожи живота в моретата с изключение на най-издръжливите форми. Но случаят не се оказа такъв. Постепенно морският живот в тази област – от хиляди квадратни километри – се възстанови. Накрая никой не успя да обясни какво се бе случило с милионите същества, които бяха изчезнали.

– Замърсяване – предположи Сандлър, между две последователни глътки портокалов сок и шампанско.

Мажейки мармалад на парче кроасан, Флайт каза:

– Не, не и не. Не, сър. За предизвикване на такова опустошително намаление на видове в това огромно пространство се изисква най-голямото замърсяване на водата в историята. Злополука от такъв размер не би останала незабелязана. Но не е имало никакви злополуки, никакво разливане на петрол – нищо. Нещо повече, едно обикновено разливане на петрол не би могло да причини това; засегнатата област и обемът на водата са огромни. А и по бреговете не бе изхвърлена мъртва риба. Тя просто изчезна безследно.

Бърт Сандлър бе възбуден. Направо надуваше парите. Той имаше усет за някои книги и никога предчувствието не го бе лъгало. (Е, освен онази книга за диети от филмовата звезда, която, една седмица преди публикуването, почина от недояждане, след като шест месеца не бе яла нищо друго освен грейпфрут, папая, стафиди и моркови.) Тук се криеше бестселър: двеста-триста хиляди броя с твърда корица, може би дори повече; два милиона с мека корица. Ако можеше да убеди Флайт да изложи популарно и преработи сухия научен материал на „Древният враг“, професорът щеше да има средства за шампанско за много години напред.

– Казахте, че знаете за две масови изчезвания от публикуването на книгата насам – каза Сандлър, насърчавайки го да продължи.

– Другият случай бе в Африка през 1980 година. Между три и четири хиляди души от едно първобитно племе – мъже, жени и деца – изчезнаха от един относително отдалечен район в Централна Африка. Намериха колибите им празни; те бяха изоставили всичките си принадлежности, включително големи запаси храна. Изглеждаше, че просто са побягнали в гората. Единствените следи от насилие бяха няколко счупени гърнета. Разбира се, масовите изчезвания в тази част на света са поразяващо по-чести от преди, главно поради политическо насилие. Кубински наемници, действащи със съветско оръжие, са съдействали за ликвидирането на цели племена, не желаещи да поставят етническата си

самоличност на второ място след революционните цели. Обаче когато цели села са били изколвани по политически причини, те винаги са били плякосвани, после подпалвани, а телата винаги заравяни в масови гробове. В този случай не е имало плякосване, нито палеж, нито пък са открити трупове. Няколко седмици по-късно, ловни надзиратели от тази област докладвали за необяснимо намаляване на дивеча. Никой не свързал това с липсващите селяни; за това било докладвано като за самостоятелно явление.

– Но вие знаете, че не е така.

– Да, аз подозирам, че не е така – отвърна Флайт, мажейки последното парче от кроасана с ягодов мармалад.

– Повечето от тези изчезвания изглежда се случват в отдалечени райони – каза Сандлър. – Кое то затруднява доказването им.

– Да. И за това ми натякваха. Всъщност повечето произшествия стават в морето, защото то покрива по-голямата част от Земята. Морето може да бъде отдалечено като Луната, а какво става под водата е отвъд нашите възможности. Все пак не забравяйте двете армии, които ви споменах – китайската и испанската. Тези изчезвания са станали в съвременната цивилизация. И ако десетки хиляди май са паднали жертва на Древният враг, теорията за чието съществуване създадох, значи това е случай на атакуване с ужасяваща дързост на цели градове, центрове на цивилизацията.

– И вие смятате, че това може да се случи и сега, днес...

– Несъмнено!

– ... в място като Ню Йорк или дори тук в Лондон?

– Безспорно! Може да се случи буквално навсякъде, където са налице геоложките основания, които изложих в книгата си.

Двамата отпиха шампанско и се замислиха.

Дъждът удряше по прозорците с още по-голяма ярост.

Сандлър не бе сигурен дали вярва на теориите, които бе изложил Флайт в „Древният враг“. Той разбираше, че те биха могли да образуват основата на една много успешна книга, написана в популярен стил, но това не означаваше, че трябва да вярва в тях. Той в действителност не искаше да вярва. Да вярваш бе като да отвориш вратите на ада.

Погледна към Флайт, който отново наместваше повяхналия карамфил на ревера си и каза:

– От това ме побиват тръпки.

– Би трябвало – кимна Флайт. – Би трябвало.

Доиде сервитьорът с яйцата, бекона, наденичките и препечените

филийки.

19 В ПОТАЙНА ДОБА

Хотелът приличаше на крепост.

Брайс бе доволен от извършените приготовления.

Накрая, след двучасов непосилен труд, той седна на една маса в ресторанта, пийки безкофеиново кафе от бяла керамична чаша със синия герб на хотела.

С помощта на десетте полицаи, които пристигнаха от Санта Майра, до един и тридесет сутринта бяха извършени много неща. Едното от двете помещения бе превърнато в обща спалня; на пода бяха наредени двадесет матрака, достатъчно за настаняване на една смяна от изследователския екип, дори и след като пристигнеха хората на генерал Копърфилд. В единия край на другата половина на ресторанта бяха поставени няколко маси, където можеше да се сервира по времето за хранене. Кухнята бе изчистена и подредена. Обширното фойе бе превърнато в огромен оперативен център, с бюра, пишещи машини, картотеки, информационни табла и голяма карта на Сноуфилд.

Освен това бе извършена основна проверка на хотела и взети мерки за предпазване от вмъкване на врага. Двата странични входа – единият през кухнята, другият през фойето – бяха заключени и заковани с дебели дъски; Брайс бе заповядал тези допълнителни мерки, за да спести поставянето на охрана на тези входове. Вратата към аварийната стълба бе също така закована; нищо не можеше да се качи или слезе от по-горните етажи и да ги изненада. Сега само два малки асансьора свързваха фойето с горните етажи, а до тях бяха поставени двама пазачи. Един друг пазач стоеше до главния вход. Една команда от четирима души бе установила, че всички стаи на горните етажи са празни. Друга команда се бе уверила, че всички прозорци на приземния етаж са заключени; освен това, повечето от тях бяха слепени при боядисване. Въпреки това прозорците бяха слабото място в тяхното укрепление.

Най-малкото, помисли си Брайс, ако нещо се опита да влезе вътре през някой прозорец, трясъкът от счупени стъкла ще ни предупреди.

Бяха взети и множество други предпазни мерки. Обезобразеното тяло на Стю Уоргъл временно бе оставено в едно служебно помещение, свързано с фойето. Брайс бе съставил график за дванадесетчасови

дежурства за следващите три дни, в случай че кризата продължеше толкова дълго. Накрая той не се сети за нищо друго, което можеше да бъде направено до разсъмване.

Сега Брайс седеше сам на една от кръглите маси в трапезарията и пиеше кафе, опитвайки се да проумее събитията от тази вечер. Постоянно му се въртеше една нежелана мисъл:

„Мозъкът му го нямаше. Кръвта му бе изсмукана – до последната капка.“

Той се опита да отпъди отвратителната гледка на унищоженото лице на Уоргъл, изправи се, отиде за още кафе и се върна обратно на масата.

Хотелът бе съвсем тих.

На една друга маса, трима от дежурните – Мигел Ернандес, Сам Потър и Хенри Уонг – играеха карти, но почти не говореха. Когато говореха, шепнеха. Хотелът бе съвсем тих.

Хотелът бе крепост.

Хотелът бе крепост, дявол да го вземе.

Ала беше ли безопасен?

Лайза си избра един матрак в дъното на общата спалня, където можеше да се облегне на голата стена.

Джени разгъна едно от двете одеяла, сгънати в края на всеки матрак и зави момичето.

– Искаш ли още едно?

– Не – отвърна Лайза. – Това е достатъчно. Все пак ми е непривично да си лягам с дрехите.

– Нещата скоро ще се нормализират – каза Джени, но дори докато изричаше това твърдение, усети колко глупаво звучеше то.

– Ще спиш ли?

– Не веднага.

– Иска ми се да го направиш – каза Лайза. – Искам да си легнеш на съседния матрак.

– Не си сама, момичето ми. – Джени я погали по косата.

Няколко полицаи – включително Тал Уитман, Горди Брогън и Франк Отри – бяха легнали на импровизираните си легла. Трима тежко въоръжени дежурни щяха да ги пазят през цялата нощ.

– Ще изгасят ли лампите? – попита Лайза.

– Не. Не можем да рискуваме.

– Добре. Достатъчно са мъжделиви. Ще останеш ли при мен докато заспя? – попита Лайза, изглеждайки много по-малка от своите четиринадесет години.

– Разбира се.

– И ще си говориш с мен.

– Разбира се. Но ще разговаряме тихо, за да не смущаваме останалите.

Джени легна до сестра си и подпря глава с една ръка.

– За какво искаш да си говорим?

– Все едно. За всичко. За всичко, освен... тази нощ.

– Добре, искам да те попитам нещо – рече Джени. – Не е за тази нощ, а за нещо, което каза по-рано. Спомняш ли си когато седяхме на пейката пред затвора и чакахме шерифа? Спомняш ли си как говорехме за Мама и ти каза, че Мама често... често се хвалила с мен?

Лайза се усмихна.

– Нейната дъщеря, докторката. О, тя толкова се гордееше с теб, Джени.

Както и първия път, това твърдение обърка Джени.

– И Мама никога не ме е обвинявала за удара на Татко? – попита тя.

Лайза се намръщи.

– Защо да те обвинява?

– Ами... защото предполагам, че съм му причинила душевна болка. Душевна болка и тревоги.

– Ти? – попита Лайза, удивена.

– И когато докторът на Татко не могъл да контролира високото му кръвно налягане и после той получил удар...

– Според Мама, единствената лоша постъпка в целия ти живот е, когато си решила да боядисаш в черно шарената котка за празника на Все светии.

Джени се засмя от изненада.

– Забравила съм това. Тогава бях само на осем години.

Те се усмихваха една на друга и в този момент се чувстваха по-близки и от сестри. После Лайза рече:

– Защо смяташ, че Мама те вине за смъртта на Татко? Тя стана по естествени причини, нали? Удар. Как би могло да бъде по твоя вина?

Джени се замисли, връщайки се тринадесет години назад. Това, че майка ѝ не я бе обвинявала за смъртта на баща ѝ, беше голямо облекчение за нея. Чувстваше се свободна за пръв път откакто бе на деветнадесет години.

– Джени?

– М-м-м?

– Плачеш ли?

– Не. Добре съм – отвърна тя, преглъщайки сълзите си. – Ако Мама не ми е била сърдита, сигурно е било неправилно да се самообвинявам. Просто съм щастлива, скъпа. Щастлива от това, което ми каза.

– Но какво смяташ, че си сторила? Ако ще бъдем добри сестри, не трябва да имаме тайни. Каж ми, Джени.

– Това е дълга история, сестричке. Ще ти я разкажа някой ден, но не сега. А сега, разкажи ми всичко за себе си.

Те разговаряха за обикновени неща още няколко минути и очите на Лайза започнаха да се затварят.

Джени си припомни кротките очи на Брайс Хамънд.

И очите на Джейкъб и Айда Либерман, бляскащи от отрязаните им глави. И очите на полицаия Уоргъл. Изчезнали. Онези угаснали, пусти гнезда в празния череп.

Опита се да отклони мислите си от този ужас, от този ясно запечатан в паметта ѝ, символизиращ смъртта поглед. Но умът ѝ продължаваше да се връща към тази картина на чудовищно насилие и смърт.

Искаше ѝ се до нея да има някой, с когото да поговори и да заспи. Както тя бе направила с Лайза. Нощта се очертаваше да бъде неспокойна.

В служебното помещение, което бе свързано с фойето и се допираше до асансьорната шахта, светлината бе угасена. Нямаше прозорци.

Из стаята се носеше слаба миризма на препарати за почистване. Пинезол, Лизол. Мебелочистител. Подова вакса. Всичко бе подредено на рафтове до стената.

В десния ъгъл, най-отдалечения от вратата, имаше дълга метална мивка. От кранчето капеше вода – по капка на всеки десет-петнадесет секунди. Всяка капка удряше в металното дъно с мек глух звук.

По средата на стаята, потънал в мрак както всичко останало, обезобразеният труп на Стю Уоргъл лежеше покрит върху масата. Всичко бе неподвижно. Освен монотонните капки вода.

Във въздуха се долавяше напрегнато очакване.

Франк Отри се бе завил през глава, очите му бяха затворени. Мислеше за Рут. Висока, гъвкава, Рути с милото лице. Рути с тихия и все

пак ясен глас, Рути с гърления смях, който много хора намираха за заразителен, неговата съпруга от двадесет и шест години. Тя бе единствената жена, която някога бе обичал; и още я обичаше.

Той бе разговарял с нея по телефона няколко минути преди да погледят. Не можеше да ѝ каже много за това, което ставаше – каза ѝ само, че в Сноуфилд е обявено обсадно положение, че ще държат това в тайна колкото е възможно по-дълго и че както изглежда няма да се прибере в къщи тази нощ. Рути не настоя за подробности. Тя беше добра съпруга на военен през всичките години на службата му. И все още беше такава.

Да мисли за Рут бе основната му психологическа защита. В моменти на стрес, страх, болка и депресия, той просто мислеше за Рут, концентрираше се единствено върху нея и изпълненият с конфликти свят изчезваше. За човек, прекарал толкова много от живота си в опасна работа, за човек, чиито занимания рядко му позволяваха да забрави, че смъртта е съществена част от живота, жена като Рут бе необходимо лекарство, ваксина срещу отчаянието.

Горди Брогън се страхуваше да затвори очи. Всеки път, когато ги затваряше, се потапяше в кървави видения, които изплуваха от собствения му мрак. Сега лежеше под одеялото, втренчил очи в гърба на Франк Отри.

Горди съставяше мислено молбата си за напускане до Брайс Хамънд. Нямахше да може да я напечата и представи до приключването на тази работа в Сноуфилд. Не искаше да изостави колегите си посред битката; не беше справедливо. Всъщност можеше да им бъде полезен, като се имаше предвид, че изглежда нямаше да му се наложи да стреля по хора. Обаче в момента, в който всичко свършеше, в момента, в който се върнеха в Санта Майра, той щеше да напише молбата и да я връчи собственооръчно на шерифа.

У Горди вече нямаше никакво съмнение: полицейската работа не беше – и никога не е била – за него.

Той все още беше млад; имаше време да смени професията си. Причината да стане полицай в известен смисъл беше акт на бунт спрямо родителите му, защото това бе последното нещо, което те биха желали. Те бяха забелязали нежността, с която се отнасяше към животните, способността му бързо да печели доверието и приятелството на всяко четириногло същество точно за една минута и се надяваха той да стане ветеринарен лекар. Горди се задушаваше от неотслабващата обич на майка си

и баща си и когато те го подтикваша към кариера във ветеринарната медицина, той отхвърли тази възможност. Сега разбираше, че те са били прави и са желали единствено най-доброто за него. Наистина, дълбоко в себе си, той винаги бе смятал, че те са прави. Той беше лечител, а не пазител на реда.

Освен това, униформата и значката го привличаха, защото да си ченге изглеждаше добър начин да докажеш своята мъжественост. Въпреки огромния си ръст и мускули, въпреки острия си интерес към жените, той винаги бе вярвал, че другите го мислят за хермафродит. Като момче не се интересувахе от спорта, който бе завладял всичките му връстници от мъжки пол. А непрекъснатите разговори за коли го отегчаваха. Интересите му бяха насочени другаде и за някои изглеждаше изнежен. Въпреки че нямаше особен талант, обичаше да рисува. Свириеше на валдохорна. Природата го привличаше и той ненаситно можеше да наблюдава птиците. Отвращението му към насилието не бе придобито като възрастен; още от дете избягваше сблъсъците. Неговото миролюбие и сдържаността му в компания на момичета го правеха да изглежда, поне според него, някак не съвсем мъжествен. Ала сега, най-сетне, той разбираше, че не е нужно да доказва каквото и да било.

Трябва да се учи, да стане ветеринар. Щеше да е доволен. И родителите му щяха да са щастливи. Животът му пак щеше да потече в правилното русло.

Той затвори очи, въздъхна, искаше да заспи. Ала от тъмнината изникваха кошмарни видения на отрязани глави на кучета и котки, на разчленени и осакатени животни.

Бързо отвори очи, задъхвайки се.

Какво се беше случило с всички животни в Сноуфилд?

Служебното помещение до фойето.

Без прозорци, без светлина.

Монотонният звън на капеща вода о металната мивка бе спрял.

Ала вече не бе тихо. Нещо помръдна в мрака. Издаваше тих, мокър, потаен звук, движейки се в съвсем тъмната стая.

Джени не успя да заспи и се отправи към ресторанта, наля си кафе и се присъедини към шерифа на ъгловата маса.

– Лайза спи ли? – попита той.

– Като пън.

– Как се справяш? Трябва да ти е много тежко. Всичките ти съседни, приятели...

– Трудно е да се скърби както му е редът – каза тя. – Някак си съм вцепенена. Ако се оставя да реагирам на всяка смърт, която има въздействие върху мен, да съм се подула от плач. Ето защо съм оставила чувствата си да се вцепенят.

– Напълно естествена реакция. Така се справяме всички.

Пиха още кафе, разговаряха за дребни неща. И тогава той попита:

– Омъжена ли си?

– Не. А ти?

– Бях.

– Разведен ли си?

– Тя почина.

– О, Господи, разбира се. Четох във вестниците. Извинявай. Преди година, нали? Автомобилна катастрофа?

– Връхлетя я камион.

Тя гледаше очите му и й се стори, че се замъглиха и вече не бяха толкова сини.

– Как е синът ти?

– Все още е в кома. Не вярвам някога да излезе от нея.

– Съжалявам, Брайс. Наистина съжалявам.

Той хвана чашата си с две ръце и се загледа в кафето.

– Състоянието на Тими е такова, че всъщност за него ще бъде облекчение, когато накрая угасне. Бях като зашеметен известно време. Не чувствах нищо, не само емоционално, но и физически. Веднъж порязвах пръста си докато разрязвах един портокал и опръсках цялата кухня с кръв и дори изядох няколко парчета портокал, по които имаше кръв, преди да забележа, че нещо не е наред. Дори тогава не почувствах някаква болка. Неотдавна започнах да разбирам, да се примирявам. – Той вдигна очи и срещна погледа на Джени. – Много странно, откакто съм в Сноуфилд, сивотата изчезна.

– Сивотата?

– От дълго време този цвят бе заличил останалите. Всичко беше сиво. Но тази нощ – точно обратното. Тази нощ имаше толкова много възбуда, толкова много напрежение, толкова много страх, че всичко изглеждаше изключително ярко.

Тогава Джени разказа за смъртта на майка си, за изненадващо силното въздействие, което бе изпитала, въпреки дванадесетте години на частично отчуждение, което би трябвало да смекчи удара.

Джени отново бе впечатлена от способността на Брайс Хамънд да я кара да се чувства добре. Като че се познаваха от години.

Тя дори му разказа за грешките, които бе допуснала на осемнадесет-деветнадесет години, за наивното и опako държание, което бе наранило родителите ѝ. Към края на първата година в колежа бе срещнала мъж, който я бе очаровал. Той беше студент последна година – Кемпбъл Хъдсън; тя го наричаше Кем, – пет години по-голям от нея. Неговото внимание, чар и страстно ухажване я бяха спечелили. Дотогава тя живееше затворено; никога не бе имала постоянен приятел и изобщо не излизаше на много срещи. Беше лесна мишена. След като се влюби в Кем Хъдсън, тя стана не само негова любовница, но и негова прехласнатата ученичка и последователка и почти предана робиня.

– Не мога да си те представя да се подчиняваш на някого – рече Брайс.

– Бях много млада.

– Това винаги е едно приемливо извинение.

Тя се бе преместила да живее при Кем, без да вземе достатъчно мерки да прикрие своя грях от майка си и баща си; а за тях това бе грях. По-късно тя реши – по-скоро остави Кем да вземе решението вместо нея – да напусне училище и да работи като сервитьорка, помагайки му в плащането на сметките, докато той завърши дипломната си работа и дисертацията си.

Веднъж оплетена в егоистичния сценарий на Кем Хъдсън, тя постепенно започна да го намира не толкова привлекателен и очарователен както преди. Разбра, че той има буен нрав. Сетне баща ѝ почина докато още живееше с Кем и на погребението тя почувства, че майки ѝ я вини за тази преждевременна смърт. Месец след погребението на баща си разбра, че е бременна. Че е била бременна, когато той умря. Кем беше бесен и настояваше за незабавен аборт. Тя поиска един ден за размисъл, но дори едно отлагане с двадесет и четири часа го разяри. Той я наби така жестоко, че тя пометна. Тогава всичко свърши. Глупостта ѝ се изпари. Тя изведнъж порасна – въпреки че рязката промяна бе твърде закъсняла, за да зарадва баща ѝ.

– Оттогава – каза тя на Брайс – заработих усилено – може би твърде усилено, – за да покажа на Мама, че съжалявам и че въпреки всичко заслужавам любовта ѝ. Работех през почивните дни, отказвах безброй покани за събирания, прескочих повечето ваканции през последните дванадесет години и всичко това, за да подобра общественото си положение. Не се връщах у дома толкова често, колкото ми се искаше. Не

можех да гледам майка си. Не исках да виждам обвинението в очите ѝ. А сега научих от Лайза нещо поразително.

– Майка ти никога не те е обвинявала – рече Брайс, показвайки онази необикновена чувствителност и пронизателност, която тя бе забелязала в него.

– Да! – възкликна Джени. – Никога не е имала нищо против мен.

– Сигурно дори се е гордеела с теб.

– Да, наистина! Никога не ме е винила за смъртта на Татко. Сама съм се обвинявала. Това, което съм смятала за обвинение, е било само отражение на моето чувство за вина. – Джени се усмихна горчиво, поклащайки глава. – Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно.

В очите на Брайс Хамънд тя съзря съчувствието и разбирането, които търсеше от смъртта на баща си насам. Брайс каза:

– В някои отношения си приличаме доста, ти и аз. Мисля, че и двамата имаме мъченически комплекси.

– Вече не – каза тя. – Животът е прекалено кратък. Осъзнах това тази нощ. Отсега нататък искам да живея, да живея истински – ако Сноуфилд ми остави такъв шанс.

– Ще го преживеем – отвърна той.

– Не съм сигурна.

Брайс каза:

– Знаеш ли, ако човек очаква нещо с нетърпение, това му помага. Какво ще кажеш да ми дадеш нещо, което ще очаквам с нетърпение?

– Х-м?

– Една среща. – Той се наведе напред. Гъстата му руса коса падна пред очите му. – Ресторант Джервасио в Санта Майра. Минестроне. Скампи с масло и чесън. Хубаво телешко или бифтек. Чиния макарони. Правят чудесни вермичели ал песто. Хубаво вино.

Тя се усмихна.

– С най-голямо удоволствие.

– Забравих да спомена за чесновия хляб.

– О, обичам чеснов хляб.

– Забальоне за десерт.

– Ще трябва да ни изнесат на ръце – каза тя.

– Ще уредим и ръчна количка.

Разговаряха още няколко минути, разговарвайки се от напрежението и накрая и на двамата им се доспа.

Кап.

В тъмното служебно помещение, където тялото на Стю Уоргъл лежеше на една маса, водата отново започна да капе в металната мивка.

Кап.

Нещо продължаваше да се движи тайнствено в мрака, обикаляйки около масата. Издаваше звук като от шляпане в кал.

Това не бе единственият шум в стаята; имаше много други, всички-те тихи. Задъханото дишане на изтощено куче. Съскането на разярена котка. Тих, звънлив, преследващ смях; смехът на малко дете. Сетне женски болезнен стон. Охкане. Въздишка. Цвърченето на лястовица – ясно, ала тихо, за да не привлече вниманието на караула от фойето. Предупреждението на гърмяща змия. Бръмченето на пчели. И високото, заплашително жужене на оси. Ръмжене на куче.

Звущите изчезнаха така внезапно, както бяха започнали.

Отново настана тишина.

Кап.

Тишината продължи може би около минута, прекъсвана на равни интервали само от капещата вода.

Кап.

В тъмната стая прошумя плат. Покривката върху тялото на Стю Уоргъл. Покривката се бе плъзнала от мъртвия мъж и бе паднала на пода.

Отново хлъзгане.

И звук от цепене на сухо дърво. Кратък, приглушен, но груб звук. Силно, остро хрущане.

Отново тишина.

Кап.

Тишина.

Кап. Кап. Кап.

Докато Тал Уитмън чакаше да заспи, той си мислеше за страха. Това бе ключовата дума; това бе чувството, което го човъркаше. Страхът. Животът му представляваше едно дълго убедително опровержение на страха, отхвърляне на съществуването му. Той не позволяваше да бъде засегнат – потискан или преследван – от страха. Той не би признал, че нещо може да го уплаши. Като малък, суровият опит го научи, че дори само признанието за страха може да те изложи на неутолимия му апетит.

Тал беше роден и израснал в Харлем, където страхът бе навсякъде: страх от улични банди, страх от наркомани, страх от случайно насилие, страх от лишенията на бедността, страх от това да не бъдеш изключен от основното течение на живота. В тези евтини жилища, по тези сиви улици, страхът дебнеше да те налага в самия миг, когато дадеш най-малкия знак, че го признаваш.

В детството си Тал не бе в безопасност дори в апартаментата, който делеше с майка си, брат си и трите си сестри. Башата на Тал бе един социопат, който се показваше един-два пъти месечно, само заради удоволствието да набие жена си до безсъзнание и да тероризира децата си. Разбира се, Мама не беше по-добра от татко. Тя пиеше прекалено много вино, вземаше прекалено много наркотици и бе почти толкова безмилостна към децата си, колкото техният баща.

Когато беше на девет години, в една от редките вечери, когато баща му бе у дома, сградата се запали. Тал единствен от семейството оцеля. Майка му и баща му умряха в леглото, задушени в съня си от дима. Братът на Тал, Оливър, и сестрите му – Хеди, Луиза и бебето Франческа – загинаха. Сега, след толкова години, понякога му бе трудно да повярва, че те наистина са съществували някога.

След пожара него го прибра сестрата на майка му, леля Ребека. Тя също живееше в Харлем. Беки не пиеше и не вземаше наркотици. Тя нямаше собствени деца, но имаше работа, ходеше на вечерно училище, вярваше в самостоятелността и имаше големи надежди. Често повтаряше на Тал, че няма от какво да се страхува, освен от Самия Страх, а Самия Страх е нещо като призрак, просто една сянка, от която изобщо не си заслужава да се страхуваш. „Господ те е надарил със здраве и добър ум, Талбърт. Така че ако се забъркаш в нещо, вината ще е само твоя.“ С любовта, дисциплината и напътствията на леля Беки, младият Талбърт в края на краищата започна да се смята за буквално непобедим. Той не се страхуваше от нищо в живота; не се страхуваше и от смъртта.

Ето защо, след години, след като оцеля в престрелката в денонощния магазин в Санта Майра, Тал можеше да каже на Брайс, че това е било просто едно забавление.

Сега, за пръв път след толкова много години, той се бе сблъскал със страха.

Тал си мислеше за Стю Уоргъл и възелът на страха все по-здраво се затягаше, изцеждайки волята му.

Очите бяха изядени направо от черепа.

Самия Страх.

Но този призрак беше истински.

Половин година след тридесет и първия си рожден ден Тал Уитмън откриваше, че все още можеше да се плаши, без значение колко упорито не признаваше това. Безстрашието му го бе отвело далеч в живота. Ала обратно на всичко, в което бе вярвал преди, той осъзна, че има моменти, когато да си изплашен значи просто да бъдеш разумен.

Малко преди разсъмване, Лайза се събуди от някакъв кошмар, който не успя да си спомни.

Тя погледна към Джени и другите двама спящи, после извърна очи към прозореца. Навън Скайлайн роуд бе измамно спокойна с приближаването на края на нощта.

На Лайза ѝ се доходи до тоалетната. Стана и тихо се промъкна между двете редици от матраци. При сводестата врата тя се усмихна на охраняващия и той ѝ намигна.

В трапезарията имаше един друг мъж, който разлистваше някакво списание.

Във фойето, двама охраняващи бяха разположени до вратите на асансьора. Двете лакирани дъбови входни врати на хотела, всяка с овален прозорец в средата, бяха заключени, но до този вход се бе разположил трети мъж. Той държеше пушка и гледаше навън през едното от стъклата, наблюдавайки подстъпите към сградата.

Един четвърти мъж се намираше във фойето. Лайза го бе виждала и преди – плешив, червендалест полицай на има Фред Търпнър. Той седеше зад голямото бюро и наглеждаше телефона. Трябва да бяха звънели често през нощта, защото няколко големи листа хартия бяха изпълнени със съобщения. Докато Лайза минаваше покрай телефона, той извън отново. Фред вдигна ръка за поздрав и после грабна слушалката. Лайза отиде право към тоалетните, които бяха закътани в единия ъгъл на фойето:

СЪРНИЧКИ ЕЛЕНИ

Тя влезе през вратата с надпис СЪРНИЧКИ. Тоалетните бяха преценени за безопасна територия, защото нямаша прозорци и в тях можеше да се влезе само през фойето, където винаги имаше охрана. Помещението на женската тоалетна бе обширно и чисто, с четири отделения и мивки. Подът и стените бяха покрити с бяла теракота, а около краищата на пода и около горната част на стените имаше тъмносиня теракота.

Лайза използва първото отделение и сетне най-близката мивка.

Когато привърши с миенето на ръцете си и погледна нагоре в огледалото над мивката, тя го видя. Него. Мъртвия полицай. Уоргъл.

Той стоеше на два-три метра зад нея, в средата на помещението и се хилеше.

Тя се завъртя, убедена, че в огледалото има някакъв дефект, че това е оптическа измама. Разбира се, че той не беше наистина там.

Ала той беше там. Гол. Хилейки се мръснишки.

Лицето му бе възстановено: тежките челюсти, мазнишката уста с дебели устни, свинския нос, малките пъргави очички. По магически начин плътта бе отново цяла.

Невъзможно.

Преди Лайза да може да реагира, Уоргъл застана между нея и вратата. Голият му крак шляпна по пода.

Някой удряше по вратата.

Уоргъл сякаш не чуваше.

Удряше, удряше и удряше.

Защо просто не отвореха вратата и не влезнеха вътре?

Уоргъл протегна ръце и ги замърда приканващо. Хилейки се.

Лайза бе намразила Уоргъл от мига, в който го бе видяла. Тя бе забелязала как я гледа той, когато си мисли, че вниманието ѝ е заето с нещо друго и изражението на очите му бе объркващо.

– Ела тук, сладурче – каза той.

Тя погледна към вратата и осъзна, че никой не удряше по нея. Тя просто чуваше лудото биене на собственото си сърце.

Уоргъл облиза устни.

Внезапно Лайза се задъха, за своя собствена изненада. Тя бе така парализирана от завръщането на мъжа от смъртта, че бе забравила да диша.

– Ела тук, малка кучко.

Тя се опита да изпищи, ала не можа. Уоргъл се попипа мръснишки.

– Обзалагам се, че обичаш вкуса на това, а? – каза той, хилейки се.

Устните му бяха омокрени от гладно облизващия се език.

Лайза отново се опита за изпищи. И отново не можа. Тя с мъка успяваше да всмукне така нужните глътки въздух в изгарящите я дробове.

Той не е истински, каза си тя.

Ако затвори очи за няколко секунди и ги стисне силно и преброи до десет, той няма да бъде тук, когато ги отвори.

– Малка кучка.

Той е една илюзия. Може би дори сън. Може би отиването ѝ в

тоалетната в действителност е само част от нейния кошмарен сън.

Но тя не провери теорията си. Не затвори очи и не преброи до десет. Не посмя.

Уоргъл направи крачка към нея, продължавайки да се попипва.

Той не е истински. Той е една илюзия.

Още една крачка.

Той не е истински, той е една илюзия.

– Ела, сладурче, дай да си хапна от тези цици.

Той не е истински, той е една илюзия, той не е истински, той е...

– Ще ти хареса, сладурче. – Тя се дръпна. – Какво хубаво телце имаш, сладурче. Колко хубаво. Той продължи да се приближава.

Лампата бе зад него. Неговата сянка падна върху нея. Призраците не хвърлят сенки.

Въпреки усмивката му, гласът му ставаше все по-дрезгав и по-отвратителен.

– Ти, глупава малка уличнице. Ще те използвам хубавичко. Дяволски хубавичко. По-добре от който и да е от твоите съученици. Няма да можеш да ходиш цяла седмица след като те обладая, сладурче.

Неговата сянка я бе погълнала цялата.

Сърцето ѝ тупкаше така силно, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Лайза отстъпи още малко, още малко, но скоро се опря о стената в тъгла.

Огледа се наоколо за някакво оръжие или поне за нещо, което да хвърли по него. Нямахше нищо.

Тя всмукваше с все по-голяма мъка всяка следваща глътка въздух. Чувстваше се замаяна и слаба.

Той не е истински. Той е една илюзия.

Тя не можеше да се самозаблуждава повече; тя повече не можеше да вярва, че това е сън.

Уоргъл спря на една ръка разстояние от нея. Той я изяждаше с поглед. Люлееше се настрани и се клатеше напред-назад върху пръстите на голите си крака, сякаш някаква безумна мрачна музика се засилваше и отслабваше вътре в него.

Той затвори противните си очи, люлеейки се замечтано.

Мина една секунда.

Какво прави той?

Две секунди, три, шест, десет.

Очите му все още бяха затворени.

Тя усещаше как я отнася някаква вихрушка от истерия.

Ще може ли да се шмугне покрай него? Докато той е със затворени очи? Господи. Не. Той е прекалено близо. За да се измъкне, ще трябва да се допре до него. Господи. Да се допре до него? Не. Божичко, това ще го изкара от този транс или каквото и друго да е това, и той ще я хване, а ръцете му ще бъдат студени, мъртвешки студени. Не, тя не би могла да се накара да го докосне. Не.

Тогава тя забеляза, че зад очите му ставаше нещо странно. Някакво гърчене. Клепачите вече не съответстваха на извивката на неговите очни ябълки.

Той отвори очи.

Тях ги нямаше.

Зад клепачите лежаха само празни черни гнезда.

Тя най-накрая изпищя, ала произведеният вик не можеше да бъде чул от човешко ухо. Въздухът излезе като експресен влак и тя почувства как гърлото ѝ работи конвулсивно, но не излизаше никакъв звук, който да привлече помощ.

Неговите очи.

Неговите празни очи.

Тя беше сигурна, че тези празни гнезда продължават да я виждат. Те я поглъщаха с пустотата си.

Усмивката му не бе изчезнала.

– Котенце – каза той.

Тя продължаваше да издава беззвучния си писък.

– Котенце. Целуни ме, котенце.

Някак си тези тъмни като нощ, обрамчени с кости гнезда продължаваха да блещукат злобно.

– Целуни ме.

Не!

Остави ме да умра, молеше се тя. Господи, остави ме да умра първа.

– Искам да засмуча сочния ти език – каза настоятелно Уоргъл, избхвайки в кикот.

Той посегна към нея.

Тя се притисна силно о твърдата стена.

Уоргъл докосна бузата ѝ.

Тя потрепери и се опита да го отдръпне.

Крайчетата на пръстите му се прокараха надолу по бузата ѝ.

Ръката му бе ледена и хлъзгава.

Тя чу един тънък, сух, зловещ стон – „У-у-у-у-ухxxxxxxxx“ – и

осъзна, че чува самата себе си. Замириша ѝ на нещо странно, парливо. Неговият дъх? Спареният дъх на мъртвец, изхвърлен от гниещи дробове? Дишаше ли движещият се мъртвец? Вонята бе слаба, но непоноси-ма. На Лайза ѝ се догади.

Той наведе лицето си към нейното.

Тя се взря в избодените очи, в бездънния мрак зад тях и ѝ се стори, че наднича през две шпионки в дълбоките камери на Ада.

Ръката му се стегна върху гърлото ѝ.

Той рече:

– Дай ми...

Тя изпусна гореща струя въздух.

– ...една целувчица.

Тя изпусна още един писък.

Този път писъкът не бе беззвучен. Този път издаде такъв звук, който изглеждаше достатъчно силен да разбие огледалата на тоалетната и да строши теракотните плочки.

И докато мъртвото безоко лице на Уоргъл се навеждаше бавно-бавно към нея, докато чуваше как писъкът отеква в стените, вихрушката от истерия, в която се въртеше, се превърна сега във вихрушка от мрак и Лайза постепенно изгуби съзнание.

20

КРАДЦИ НА ТРУПОВЕ

Във фойето на хотел Хилтоп, на едно канапе с керемиден цвят срещу най-отдалечената от тоалетните стена, Дженифър Пейдж бе седнала до сестра си и обгърнала раменете ѝ с ръка.

Брайс бе клекнал пред канапето, държейки Лайза за ръката, която изглежда не можеше да се сгрее отново, независимо колко силно я масажираше и триеше.

С изключение на дежурните, всички се бяха събрали в полукръг зад Брайс.

Лайза изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха хлътнали, бдителни и призрачни. Лицето ѝ бе бяло като плочките в дамската тоалетна, където я бяха открили в безсъзнание.

– Стю Уоргъл е мъртъв – увери я Брайс още веднъж.

– Той искаше да го... целуна – повтори момичето, придържайки се непоколебимо към странния си разказ.

– В тоалетната нямаше никой друг освен теб – каза Брайс. – Никой друг, Лайза.

– Той беше там – настояваше момичето.

– Ние се втурнахме веднага, щом ти изпищя. Намерихме те сама...

– Той беше там.

– ...на пода, в ъгъла.

– Той беше там.

– Тялото му е в служебната стая – каза Брайс, стискайки леко ръката ѝ. – Сложихме го там. Спомняш си, нали?

– Още ли е там? – попита момичето. – Може би е по-добре да проверите.

Брайс срещна погледа на Джени. Тя кимна. Спомняйки си, че всичко е възможно през тази нощ, Брайс се изправи, пусна ръката на момичето и се обърна към служебното помещение.

– Тал?

– Да?

– Ела с мен.

Тал извади револвера си.

Като издърпа собственото си оръжие от кобура, Брайс каза:

– Останалите стойте тук.

С Тал до себе си, Брайс прекоси фойето до вратата на стаичката и спря пред нея.

– Не мисля, че тя е от децата, които обичат да си съчиняват невероятни истории – каза Тал.

– Зная, че не е.

Брайс мислеше за това как тялото на Пол Хендерсън бе изчезнало от полицейския участък. Да го вземат дяволите, но онзи случай бе съвсем различен. Никой не охраняваше тялото на Пол. Обаче никой не можеше да стигне до тялото на Уоргъл – а то не би могло да се вдигне и си отиде само, – без да го види поне от един от тримата полицаи, които дежуреха във фойето. И все пак не бяха видели никого и нищо.

Брайс застана отляво на вратата и направи знак на Тал да отиде до дясната ѝ страна.

Няколко секунди се заслушаха. Хотелът беше тих. От стаичката не идваше никакъв звук.

Държейки тялото си встрани от вратата, Брайс протегна ръка, хвана дръжката и я завъртя бавно и безшумно. Поколеба се. Погледна към Тал, който беше в пълна готовност. Брайс пое дълбоко въздух, блъсна вратата навътре и отскочи назад.

Нищо не изхвъркна от неосветената стая.

Тал се приближи предпазливо до рамката на вратата, протегна ръка, опипа стената за ключа на лампата и го намери.

Брайс приклепна в очакване. В мига, в който лампата светна, той се хвърли напред, с насочен пред себе си револвер.

От двете вградени в тавана осветителни тела се пръскаше силна луминисцентна светлина, която се отразяваше в краищата на металната мивка и многобройните шишета и кутии с препарати за почистване.

Покривалото, в което бяха увили тялото, лежеше на купчинка на пода, до масата.

Трупът на Уоргъл липсваше.

Дийк Кувър пазеше предните врати на хотела. Не можеше да помогне особено на Брайс. Беше прекарал много време в наблюдение на Скайлайн роуд, с гръб към фойето. Някой би могъл да измъкне тялото на Уоргъл, без Кувър да забележи.

– Ти ми каза да наблюдавам предните подстъпи, шерифе – рече Дийк. – Стига да не е вдигал шум, Уоргъл би могъл да излезе победоносно оттам, без да привлече вниманието ми.

Двамата дежурни при асансьорите, Кели Макхийт и Дони Джесъп, бяха от по-младите подчинени на Брайс, около двадесет и пет годишни, но бяха способни, заслужаващи доверие и сравнително опитни.

Макхийт, рус и едър мъж с мускулест врат и широки плещи, поклати глава:

– Никой не е влизал или излизал от стаичката през цялата нощ.

– Никой – потвърди Джесъп. Той бе жилив къдрокос мъж с жълтеникаво-кафяви очи. – Щяхме да го видим.

– Вратата е точно пред нас – отбеляза Макхийт.

– А и ние бяхме тук цялата нощ.

– Нали ни познаваш, шерифе – каза Макхийт.

– Знаеш, че не сме кръшкачи – рече Джесъп.

– Когато трябва да дежурим...

– ... ние наистина дежурим – довърши Джесъп.

– По дяволите – каза Брайс. – Тялото на Уоргъл го няма. Да не би просто да е скочило от масата и минало през стената?

– Още по-малко пък е скочило от масата и минало през тази врата – заяви твърдо Макхийт.

– Сър – каза Джесъп, – Уоргъл бе мъртъв. Лично аз не съм виждал

тялото, но от това, което чух, той е бил съвсем мъртъв. Мъртвците остават там, където ги сложиш.

– Не е задължително – рече Брайс. – Не и в този град. Не и тази нощ.

Когато влязоха с Тал в стаята, Брайс каза:

– Тук просто няма друг изход освен вратата.

Обиколиха бавно помещението, разглеждайки го.

На капещото кранче увисна капка вода и падна в металната мивка с тих звук.

– Отдушникът – посочи Тал към една решетка на стената, точно под тавана. – Какво ще кажеш за него?

– Сериозно ли говориш?

– По-добре да проверим.

– Не е достатъчно голям да мине човек. – Помниш ли кражбата в бижутерийния магазин на Крибински?

– Как бих могъл да я забравя? Още не е разкрита, както и Алекс Крибински подчертано ми напомня за това всеки път, когато се срещнем.

– Онзи човек влязъл в мазето на Крибински през незатворен прозорец, почти толкова малък, колкото тази решетка.

Брайс знаеше, както всяко ченге, което си имаше работа с кражби, че мъж със среден ръст може да проникне в здание през учудващо малък отвор. Всяка дупка, достатъчно широка да поеме човешка глава, бе достатъчно широка и за минаване на цялото тяло. Раменете са по-широки от главата, разбира се, но могат по някакъв начин да се свият или промушат, а където са минали раменете, с малко усилие минава и тазът. Но Стю Уоргъл не беше човек с обикновено телосложение.

– Коремът на Стю щеше да се запречи като тапа в гърлото на бутилка – каза Брайс.

Въпреки това, той дръпна една табуретка, която стоеше в единия ъгъл, качи се на нея и разгледа отблизо отдушника.

– Решетката не е закрепена с болтове – каза той на Тал. – Този модел е със скоба на пружина, така че може евентуално да се затвори от вътрешната страна, ако Уоргъл е минал оттам, стига да се е проврял с краката напред.

Брайс свали решетката от стената.

Тал му подаде фенерче.

Брайс насочи лъча в тъмния отдушник и се намръщи. Тесният метален отвор бе съвсем къс, след което завиваше нагоре под ъгъл от

деветдесет градуса.

Като изключи фенерчето и го върна на Тал, Брайс каза:

– Невъзможно. За да се провере оттук, Уоргъл би трябвало да бъде не по-едър от Сами Дейвис и гъвкав като човека-змия по панаирите.

Франк Отри се доближи до Брайс Хамънд при централното оперативно бюро в средата на фойето, където шерифът се бе настанил и преглеждаше съобщенията, които бяха пристигнали през нощта.

– Сър, трябва да научите нещо за Уоргъл.

Брайс вдигна поглед:

– Какво?

– Ами... не искам да говоря лошо за умрелия...

– Никой от нас не го уважаваше особено – каза решително Брайс. – Всеки опит да го възхваляваме ще бъде лицемерие. Така че, ако знаеш нещо, което ще ми помогне, изплюй го, Франк.

Франк се усмихна.

– Щеше да се справиш много добре в армията. – Той приседна на края на бюрото. – Миналата нощ, когато Уоргъл и аз разглобявахме радиото в участъка, Уоргъл направи няколко отвратителни забележки за д-р Пейдж и Лайза.

– Нещо за секс?

– Да.

Франк повтори разговора, който бе имал с Уоргъл.

– Господи – възкликна Брайс, клатейки глава.

Франк каза:

– Най-много ме разтревожи това, което той каза за момичето. Уоргъл бе наполовина сериозен, когато каза, че би се опитал да се сближи с нея, ако има удобен случай. Не смятам, че би стигнал чак до изнасилване, но той беше способен да стане много нахален и да използва властта си, значката си, за да я принуди. Не вярвам, че това дете може да бъде принудено; тя е много смела. Но въпреки всичко смятам, че Уоргъл би се опитал.

Шерифът почукваше с молив по бюрото, а погледът му се рееше замислено във въздуха.

– Обаче Лайза не би могла да знае – каза Франк.

– Не би ли могла да дочуе разговора ви?

– Нито дума.

– Може би е заподозряла що за човек е Уоргъл от начина, по който я е гледал?

– Обаче тя не би могла да знае – рече Франк. – Не схващаш ли

какво искам да кажа?

– Да.

– Повечето деца – продължи Франк, – ако искат да разправят небивалици, просто ще се задоволят да кажат, че ги е преследвал мъртвец. Те не биха украсили историята с това, че мъртвецът ги е задирял.

Брайс бе склонен да се съгласи.

– Умовете на децата не са толкова причудливи. Лъжите им обикновено са прости, а не изпипани.

– Именно – рече Франк. – Фактът, че тя казва, че Уоргъл бил гол и я задирял... значи... за мен прибавя правдоподобност на разказа ѝ. Сега, на всички ни се иска да повярваме, че някой се е промъкнал в служебното помещение и е откраднал тялото на Уоргъл. И на всички ни се иска да повярваме, че са оставили тялото в дамската тоалетна, че Лайза го е видяла, паникьосала се е, и си е въобразила всичко останало. Искане ни се да повярваме, че след като тя е припаднала, някой е изнесъл трупа по някакъв невероятно хитър начин. Но това обяснение е пълно с недостатъци. Случилото се е много по-странно.

Брайс остави молива и се облегна назад.

– По дяволите. Да не би да вярваш в призраци, Франк? В живи мъртъвци?

– Не. Всичко може би си има естествено обяснение – каза Франк. – Не някакви суеверни дрънканици. Естествено обяснение.

– Съгласен съм – каза Брайс. – Но лицето на Уоргъл бе...

– Зная. Видях го.

– Как може лицето му да се сглоби отново?

– Не зная.

– И Лайза каза, че очите му...

– Да. Чух я какво разправяше.

Брайс въздъхна.

– Занимавал ли си се някога с кубчето на Рубик?

Франк премигна.

– Не. Никога.

– Е, аз съм се занимавал – каза шерифът. – Проклетото нещо почти ме подлуди, но аз не се отказах и в края на краищата го наредих. Всички си мислят, че това е много трудно, но в сравнение с този случай кубчето на Рубик е детска играчка.

– Има още една разлика – каза Франк.

– Каква?

– Ако не наредиш кубчето на Рубик, наказанието не е смърт.

В Санта Майра, в килията си в окръжния затвор, Флетчър Кейл, убиец на съпруга и син, се събуди преди разсъмване. Лежеше неподвижен върху тънкия дунапренов дюшек и гледаше към прозореца, който му предоставяше за изследване един правоъгълен резен предутринно небе.

Нямаше да прекара живота си в затвора. Никога.

Той имаше величествено предопределение. Точно това никой не разбираше. Хората виждаха съществуващия сега Флетчър Кейл, без да могат да видят какъв щеше да стане. Той бе предопределен да има всичко: безброй пари, невъобразима власт, слава, уважение.

Кейл знаеше, че е различен от човешката тълпа и точно това го крепеше при всички несполуки. Семената на величието вече поклъваха вътре в него. Когато дойдеше времето, той щеше да им покаже на всички тях колко неправи са били спрямо него.

Възприемчивостта, мислеше си той докато гледаше решетките на прозореца, възприемчивостта е най-голямата ми дарба. Аз съм свръхвъзприемчив.

Той знаеше, че човешките същества без изключение се водят от собствения интерес. В това няма нищо лошо. Такава е природата на видовете. Такава е предназначението на човешкия род. Но повечето хора не могат да погледнат истината в лицето. Те са измислили така наречените вдъхновяващи понятия като любов, приятелство, чест, истинност, вяра, доверие и лично достойнство. Те се правят, че вярват във всички тези неща и все пак дълбоко в сърцата си разбират, че всичко това са тъпотии. Просто не могат да си го признаят. И така, те глупаво се спъват сами с един мазнишки, самодоволен кодекс на поведение, с благородни, ала безсмислени чувства, проваляйки по такъв начин истинските си жадувания, потапяйки се в падение и нещастие.

Глупци. Господи, той ги ненавиждаше.

С необикновения си усет Кейл виждаше, че всъщност човешкият род е най-грубият, опасен, злопамен вид на земята. Това му знание го опиваше. Той се гордеше, че е член на такава раса.

Аз съм изпреварил собственото си време, мислеше си Кейл, докато седеше на края на койката, сложил босите си крака на студения под на килията. Аз съм следващата крачка на еволюцията. Аз съм се издигнал над нуждата да вярвам в нравствеността. Точно затова те ме гледат с такава омраза. Не защото убих Джоана и Дани. Те ме мразят, защото съм

по-добър от тях, защото съм по-близо до истинската си човешка същност.

Той не бе имал друг избор, освен да убие Джоана. В края на краищата, тя бе отказала да му даде пари. Тя се готвеше да го унижи професионално, да го съсипе финансово и да разбие цялото му бъдеще.

Той трябваше да я убие. Тя стоеше на пътя му.

С Дани се получи прекалено лошо. Кейл донякъде се разкайваше за него. Не винаги. Само от време на време. Прекалено лошо. Беше необходимо, но се получи прекалено лошо.

Както и да е, Дани винаги бе детето на мама. Всъщност той бе направо хладен към баща си. Това бе дело на Джоана. Тя вероятно е промивала мозъка на детето, обръщайки го срещу баща му. Накрая Дани фактически изобщо не беше негов син. Беше станал напълно чужд.

Кейл стъпи на пода на килията и започна да прави упражнения.

Едно-две, едно-две, едно-две.

Имаше намерение да поддържа формата си за онзи момент, когато щеше да му се отдаде случай да избяга от затвора. Знаеше съвсем точно къде ще отиде, когато избяга. Не на запад, не извън страната, нито към Сакраменто. Точно това ще очакват от него.

Едно-две, едно-две.

Знаеше едно идеално скривалище. То се намираще съвсем наблизко, в същия окръг. Нямахте да го търсят под носа си. Като не го намерят до няколко дни, ще решат, че се е измъкнал и ще спрат да го издирват активно наоколо. Когато изминат няколко седмици, ще престанат да мислят повече за него и тогава той ще напусне скривалището, ще се върне по дирите си през града и ще тръгне на запад.

Едно-две.

Но първо ще трябва да се качи в планините. Там беше скривалището. Планините му предлагаха най-добрата възможност да заблуди ченгелата щом избяга. Предчувстваше това. Планините. Да. Чувстваше се притеглен към планините.

Зората дойде в планините, разпространявайки се като светло петно през небето, просмуквайки се в мрака и обезцветявайки го.

Гората над Сноуфилд бе тиха. Много тиха.

Листата на шубраците бяха украсени с утринна роса. От рохкавата горска почва се издигаше приятна миризма на богат хумус.

Въздухът бе хладен, сякаш последното издихание на нощта още

лежеше върху земята.

Лисицата стоеше неподвижна върху едно варовиково образуване, което се издигаше от един открит склон, току до върховете на дърветата. Вятърът леко рошеше сивата ѝ козина.

Дъхът ѝ образуваше леки облачета в студения въздух.

Лисицата не бе нощен ловец и все пак търсеше плячка от един час преди разсъмване. Не беше яла почти два дни.

Не можеше да открие никакъв дивеч. Дърветата бяха неестествено тихи и лишени от миризмата на плячка.

През всичките си сезони като ловец, лисицата никога не се бе сблъсквала с такава тишина. Най-страшните зимни дни бяха изпълнени с повече надежда от сега. Дори в дълбоките януарски снегове имаше мирис на кръв, мирис на жертва. Но не и сега. Сега нямаше нищо.

Смъртта изглежда бе покосила всичко живо в тази част на гората – освен една дребна, гладна лисица. И въпреки това нямаше дори миризма на смърт, нито зловоние на леш, разлагаща се в ниските храсти.

Но накрая, както подскачаше по камъните, внимавайки да не стъпи в някоя от онези цепнатини и дупки, които се спускаха в пещерите отдолу, лисицата забеляза, че нещо шава по склона пред нея, нещо, което не бе движено от вятъра. Тя замръзна върху ниските камъни, взирайки се нагоре в неясната граница на този нов клон на гората.

Една катерица. Две катерици. Не, бяха повече – пет, десет, двадесет. Бяха застанали една до друга в полумрака на редицата от дървета.

Отначало нямаше дивеч. Сега имаше не по-малко странно изобилие от дивеч. Лисицата задуши.

Въпреки че катериците бяха на пет-шест метра, не можеше да надуши миризмата им.

Катериците гледаха право в нея, но не изглеждаха изплашени.

Лисицата надигна глава, подозрението надделя над глада ѝ.

Катериците се придвижиха наляво, всички едновременно, в стегната малка група, и сетне излязоха от сенките на дърветата, навън от защитата на гората, на открито, право срещу лисицата. Започнаха да играят, скачат и се търкалят една през друга, безумна бъркотия от кафява козина, кълбо, движещо се из кафеникавата трева. Когато спряха рязко, всички едновременно, бяха само на три-четири метра от лисицата. И вече не бяха катерици. Лисицата потрепери и изсъска.

Двадесетте катерички сега бяха четири големи миещи мечки.

Лисицата изръмжа тихо.

Без да ѝ обръща внимание, една от миещите мечки застана на

задните си лапи и започна да чисти предните.

Козината на гърба на лисицата настръхна.

Подуши въздуха.

Никаква миризма.

Тя снижи глава и задебна отблизо миешите мечки. Мускулите ѝ се напрегнаха още повече отпреди, ала не, защото възнамеряваше да скочи, а защото възнамеряваше да побегне.

Нещо не беше наред.

Сега и четирите миешки мечки бяха застанали на задните си крака, с подвити до гърдите предни лапи и открити нежни коремчета.

Наблюдаваха лисицата.

Обикновено миешите мечки не бяха плячка за лисиците. Бяха твърде агресивни, с прекалено остри зъби, с прекалено бързо действащи нокти. Но въпреки че не бяха застрашени от лисиците, миешите мечки не обичаха сблъсъците; те никога не се перчеха като тези четирите.

Лисицата близна студения въздух с език.

Отново подуши и накрая усети миризма.

Ушите ѝ се присвиха до главата и тя изръмжа.

Миризмата не беше на миешки мечки. Не беше и миризма на никой горски обитател, с който се бе сблъсквала преди. Това беше някаква непозната, остра, неприятна миризма. Слаба. Ала отблъскваща.

Тази отвратителна миризма не идваше от миешите мечки, които позираха пред лисицата. Тя не можеше да разбере откъде идва миризмата.

Усещайки смъртна опасност, лисицата се обърна рязко и започна да се отдалечава от миешите мечки, въпреки че не ѝ се искаше да им излага гърба си.

Лапите ѝ дращеха, ноктите ѝ тропаха по твърдата повърхност докато се спускаше по склона, по гладката обветрена скала, опашката ѝ се развяваше зад нея. Скочи през една около тридесетсантиметрова цепнатина в камъните...

...и по средата на скока бе сграбчена във въздуха от нещо тъмно, хладно и пулсиращо. Нещото изскочи от цепнатината с безмилостна, шокираща сила и скорост.

Агонизиращият писък на лисицата бе остър и кратък.

В мига, в който бе уловена, лисицата изчезна надолу в цепнатината. На около два метра по-надолу, на дъното на миниатюрното празно пространство, имаше малка дупка, която водеше към пещерите под варовика. Дупката бе прекалено малка, за да побере лисицата, но борещото се животно бе издърпано, въпреки съпротивата си, като кокалите му

изпращяха при преминаването.

Изчезна.

Всичко стана за секунда. За половин секунда.

Всъщност животното бе всмукано в земята преди ехото от писъка му да се върне от далечния склон.

Миешките мечки бяха изчезнали.

Сега един порой от полски мишки се разля по варовиковите скали. Десетки мишки. Най-малко сто.

Те стигнаха до ръба на цепнатината.

Взряха се надолу в нея.

Една по една, мишките се шмугваха вътре, падаха на дъното и минаваха през малкия естествен отвор към пещерата отдолу.

Скоро всички мишки също изчезнаха.

Гората над Сноуфилд отново бе тиха.

ЧАСТ ВТОРА ФАНТОМИ

Злото не е някаква абстрактна представа. То живее. То притежава форма. То вилнее. То е прекалено реално.

Д-р Том Дули

Фантоми! Всеки път, когато мисля, аз напълно разбирам целта на човешкия род на земята и точно когато безразсъдно си представям, че съм схванал значението на живота... внезапно виждам танцуващи в сенките фантоми, тайнствени фантоми, изпълняващи гавот, които казват многозначително: „Това, което знаеш, човече, е нищо; това, което имаш да учиш, е безмерно.“

Чарлс Дикенс

21 СЕНЗАЦИОННИЯТ МАТЕРИАЛ

Санта Майра.

Понеделник, 1:02 през нощта.

- Ало?
- Санта Майра Дейли Нюз?
- Да.
- Вестникът?
- Госпожо, вестникът е затворен. Вече сме един часа през нощта.
- Затворен? Не знаех, че и вестниците затварят.
- Това не е Ню Йорк Таймс.
- Не печатате ли сега утрешния брой?
- Печатането не става тук. Тук са стопанските и редакционните служби. Печатницата ли търсите или нещо друго?
- Ами... имам един материал.
- Ако става дума за некролог или продажба на сладки или нещо друго, обадете се пак сутринта след девет и...
- Не, не. Това е сензационен материал.
- А-ха, разпродажба на домашно имущество?
- Какво?

- Няма значение. Ще трябва да звъннете пак сутринта.
- Чакайте, чуйте, аз работя в телефонната компания.
- Това не е чак пък сензационен материал.
- Не, виждате ли, аз открих това нещо, понеже работя в телефонната компания. Вие редакторът ли сте?
- Не. Отговарям за рекламните материали.
- Добре... може би все пак ще можете да ми помогнете.
- Госпожо. Аз седя тук в една неделна нощ – не, вече понеделнишката сутрин – съвсем сам в една тъжна малка канцелария и се опитвам да измисля как по дяволите да намеря достатъчно материали, за да остане този вестник платежоспособен. Уморен съм. Раздразнителен съм...
- Лоша работа.
- ... и се страхувам, че ще трябва да позвъните пак сутринта.
- Но в Сноуфилд става нещо ужасно. Не зная какво точно, но зная, че има загинали. Може би има дори много мъртви хора или най-малкото в смъртна опасност.
- Господи, сигурно съм по-уморен, отколкото си мисля. Това започва да ме интересува. Разкажете ми.
- Ние пренасочихме телефонната служба на Сноуфилд, откъснахме я от системата за автоматично набиране и спряхме всички входящи повиквания. Сега имаме достъп само до два номера там и на двата отговарят хората на шерифа. Причината да направят това е да изолират мястото преди журналистите да разберат какво става.
- Госпожо, какво сте пили?
- Аз не пия.
- Тогава какво сте пушили?
- Слушайте, зная и още нещо. Звънят им непрекъснато от службата на шерифа в Санта Майра, от канцеларията на губернатора и от някаква военна база в Юта и те...

Сан Франциско. Понеделник, 1:40 през нощта.

- Тук Сид Сандовиц. С какво мога да ви бъда полезен?
- Казвах им, че искам да говоря с някой репортьор от Сан Франциско Кроникъл, човече.
- Аз съм такъв.
- Човече, вашите хора ми тряскаха телефона три пъти! Що за шибани маниери имате?
- Подбирай си думите.

- Айде стига, бе.
- Слушай, знаеш ли колко деца като теб звънят по вестниците и ни губят времето с тъпи шегички и номера?
- Хм? Как разбра, че съм дете?
- Защото звучиш като дванайсетгодишен.
- Аз съм на петнайсет!
- Поздравления.
- Айде стига, бе.
- Слушай, синко, имам момче на твоята възраст и само затова си давам труда да те слушам, когато другите не искат. Така че ако наистина имаш нещо интересно, изплюй го.
- Добре, баща ми е професор в Станфорд. Той е вирусолог и епидемиолог. Разбираш ли какво означава това, човече?
- Изучава вируси, заразни болести и други подобни.
- Да. И той се продаде.
- Как така?
- Прие една субсидия от шибаните военни. Човече, той е включен в някаква биологична военна група. Счита се, че това е мирно приложение на неговите изследвания, обаче ти знаеш, че това е дрън-дрън ярина. Той продаде душата си и сега те предявяват претенциите си. Как ти се струва?
- Фактът, че баща ти се е продал – ако наистина се е продал, – може да е сензация за вашето семейство, но се страхувам, че няма да заинтересува особено читателите.
- Хей, човече, не ти се обаждам да ти продавам лимонада. Имам истински материал. Тази нощ те дойдоха за него. Има някаква криза. Склонен съм да мисля, че той трябваше да отлети по работа на изток. Аз се прокраднах горе и ги подслушах в стаята, докато той излагаше всичко на майка ми. В Сноуфилд има някакво заразяване. Тревога първа степен. Опитват се да го държат в тайна.
- Сноуфилд, Калифорния?
- Да, да. Това, което си мисля, човече, е че те са провеждали тайни изпитания на някакво бактериологично оръжие върху нашия собствен народ и то е излязло от контрол. Или може би е имало случайно изтичане. Със сигурност там става нещо наистина сериозно.
- Как се казваш, синко?
- Рики Бетънби. Името на баща ми е Уилсън Бетънби.
- Станфорд ли каза?
- Да. Ще се заемеш ли с това, човече?

– Може би тук има нещо. Обаче преди да започна да се обаждам на хората в Станфорд, трябва да ти задам още много въпроси.

– Давай. Ще ти разкажа всичко, което мога. Искам всичко да излезе наяве. Искам той да си плати, дето се продаде.

През цялата нощ изтичаха поверителни сведения. В Дъгуей, Юта, един армейски офицер, който трябваше да бъде по-предпазлив, използва един телефонен автомат извън базата, за да се обади в Ню Йорк и изплати историята на многообичния си по-малък брат, който бе репортьор-новак на Таймс. В леглото, след правене на секс, един помощник на губернатора разказа на своята любовница-журналистка. Тази и други дупки в дигата доведоха до разрастването на потока информация от тънка струйка до пълноводна река.

Към три часа сутринта, номераторът в службата на окръжния шериф в Санта Майра бе претоварен. На разсъмване Санта Майра гъмжеше от вестникарски, телевизионни и радиорепортьори. За няколко часа улицата пред службата на шерифа се напълни с журналистически коли, микробуси с камери, носещи емблемите на телевизионни станции от Сакраменто и Сан Франциско, репортьори и любопитни хора от всички възрасти.

Полицаяте отказаха да се борят със струпването на хора в средата на улицата, защото те бяха прекалено много, за да се поберат на тротоарите. Оградиха мястото и го превърнаха в огромен прес-център на открито. Няколко предприемчиви момчета от един съседен жилищен блок започнаха да продават сандвичи и сладки и – с помощта на невиджана дотогава редица от електрически шнулове – горещо кафе. Техният подкрепителен пункт стана център на слуховете, където репортьорите се трупяха да си разменят теории и мълви, чакайки най-новите официални бюлетини.

Други новинари се пръснаха из Санта Майра, търсейки хора с приятели или роднини в Сноуфилд или които по някакъв начин бяха свързани с разположените там полицаи. Други репортьори се разположиха до полицейската барикада на отклонението за Сноуфилд.

Въпреки всичката тази дандания, половината от пресата все още не бе пристигнала. Много представители на източните медии и чуждестранната преса бяха още на път. За властите, които се опитваха геройски да се справят с бъркотията, най-лошото предстоеше. Следобед щеше да стане истински цирк.

22 СУТРИН В СНОУФИЛД

Малко след като се съмна, късовълновата радиостанция и двата бензинови електрически генератора пристигнаха на барикадата на пътя, която бележеше границата на карантинната зона. Двата, малки фургона, които ги носеха, бяха управлявани от полицаи от калифорнийската служба за контрол на пътищата. След като им разрешиха да минат през блокадата, колите бяха паркирани и изоставени по средата на шесткилометровия път за Сноуфилд.

Когато служителите от пътната служба се върнаха при барикадата, местните полицаи докладваха по радиото за положението до щаб-квартирата в Санта Майра. На свой ред, оттам сигнализираха на Брайс Хамънд в хотел Хилтоп.

Тал Уитман, Франк Отри и още двама души отидоха с една патрулна кола до мястото и взеха оставените фургони. По такъв начин се ограничаваше разпространението на евентуално заразяване.

Инсталираха радиостанцията в един ъгъл на фойето на хотел Хилтоп. Изпратиха съобщение до щаб-квартирата в Санта Майра и получиха отговор. Сега, ако се случеше нещо с телефоните, нямаше да бъдат напълно изолирани.

След един час, единият от генераторите бе свързан с мрежата на уличните лампи от западната страна на Скайлайн роуд. Другият бе съединен с електрическата инсталация на хотела. Вечерта, ако захранването бъдеше изключено по тайнствен начин, генераторите щяха да се задействат автоматически. Тъмнината нямаше да трае повече от една-две секунди.

Брайс бе уверен, че дори техният неизвестен неприятел нямаше да може да отвлече някоя жертва толкова бързо.

Джени Пейдж започна сутринта с едно незадоволително измиване с мокра гъба, последвано от напълно задоволителна закуска от яйца, шунка, препечени филийки и кафе.

После, придружена от трима тежко въоръжени мъже, тя отиде по улицата до своята къща и взе оттам чисти дрехи за себе си и Лайза. Отби се и в службата си, откъдето взе един стетоскоп, един апарат за измерване на кръвно налягане, памук, марля, шини, бинтове, турникети, антисептични и болкоуспокояващи средства, спринцовки, антибиотици и други инструменти и материали, които щяха да й бъдат нужни да

оборудва извънредна амбулатория в един ъгъл на фойето на хотел Хилтоп.

Сградата бе притихнала.

Полицайте продължиха да се оглеждат нервно, влизайки във всяка нова стая така, сякаш подозираха, че над вратата е монтирана гилотина.

Джени тъкмо привършваше с опаковането на материалите в своята служба, когато телефонът иззвъня. Всички се втренчиха в него.

Те знаеха, че в града работят само два телефона, но и двата се намираха в хотел Хилтоп.

Телефонът звънна отново.

Джени вдигна слушалката, без да говори.

Мълчание.

Тя зачака.

След секунда чу далечните крясъци на чайки. Бръмченето на пчели. Мяукането на котка. Детски плач. Детски смях. Задъхано куче. Звукът на гърмяща змия: чика-чика-чика-чика.

Брайс бе чул подобни неща по телефона миналата нощ, в полицейския участък, точно преди пеперудата да започне да се блъска о прозорците. Той бе казал, че звуците са съвсем обикновени, познати животински шумове. И въпреки това го бяха обезпокоили. Той не беше в състояние да обясни защо.

Сега Джени разбра какви точно бяха те.

Чуруликане на птици.

Крякане на жаби.

Котешко мъркане.

Мъркането премина в съскане. Съскането премина в ядосан котешки крясък. Крясъкът премина в кратък, ала ужасяващ писък на болка.

После един глас:

– Ще натикам големия си бодил в сочната ти сестричка.

Джени позна гласа. Уоргъл. Мъртвецът.

– Чуваш ли ме, докторе?

Тя мълчеше.

– И хич не ми пука в кой край ще я мушна. – Той се изкикоти.

Тя затръшна слушалката. Полицайте я гледаха очакващо.

– Ъ-ъ... никой не се обади – рече тя, решавайки да не им казва какво бе чула. Те вече бяха твърде неспокойни.

От медицинската служба отидоха до аптеката Тейтън на Вейл лейн, откъдето Джени се запаси с още лекарства: болкоуспокояващи средства, широк спектър от антибиотици, коагуланти, антикоагуланти и всякакви

други неща, които биха могли да потрябват.

Когато привършваха в аптеката, телефонът звънна.

Джени се оказа най-близо до него. Не ѝ се искаше да отговаря, но не можа да се сдържи.

И то отново беше там.

Джени изчака малко и каза:

– Ало?

Уоргъл каза:

– Така ще обладая сестричката ти, че няма да може да ходи цяла седмица.

Джени затвори.

– Нямаше никой – каза тя на полицаите.

Те изглежда не ѝ повярваха. Стояха и гледаха треперещите ѝ ръце.

Брайс седеше на централния оперативен пулт и говореше по телефона с щаб-квартирата в Санта Майра.

Проучването върху Тимоти Флайт не бе разкрило нищо. Флайт не бе търсен от никоя полицейска агенция в Щатите и Канада. ФБР никога не бе чувало за него. Името върху огледалото в банята на хотел Кендълглю си оставаше загадка.

Полицията в Сан Франциско бе успяла да представи някои данни за изчезналия Харълд Ордни и неговата съпруга, в чиято стая бе намерено името Тимоти Флайт. Ордни притежавали две книжарници в Сан Франциско. Едната била обикновен магазин за продажба на дребно. Другата представлявала търговска агенция за антикварни и редки книги и изглежда била далеч по-печеливша от първата. Ордни били широко известни и уважавани в средите на колекционерите. Според тяхното семейство, Харълд и Бланш отишли в Сноуфилд на четиридневна почивка да отпразнуват тридесет и първата си годишнина. Семейството никога не било чувало за Тимоти Флайт. Когато позволили на полицаите да прегледат личния адресник на Ордни, те не открили там запис за лице с име Флайт.

Полицията все още не била успяла да намери някой от служителите в книжарниците; обаче се надявали да сторят това веднага щом двата магазина бъдат отворени, в десет часа тази сутрин. Надявали се Флайт да е познат на Ордни от търговията и известен на служителите.

– Дръжте ме в течение – рече Брайс на сутрешния дежурен в Санта Майра. – Как са нещата при вас?

– Ад.

– Ще стане и по-лошо.

Когато Брайс затваряше телефона, Джени Пейдж се върна от своя лов на лекарства и оборудване.

– Къде е Лайза? – попита тя.

– С кухненската команда – отвърна Брайс.

– Добре ли е?

– Разбира се. С нея са трима едри, силни и добре въоръжени мъже. Забрави ли? Нещо не е ли на ред?

– Ще ти разкажа по-късно.

Брайс даде нови задачи на тримата въоръжени телохранители на Джени и после започна да ѝ помага в изграждането на амбулатория в единия ъгъл на фоайето.

– Това вероятно са хвърлени на вятъра усилия – каза тя.

– Защо?

– Досега няма ранени. Само убити.

– Е, това може да се промени.

– Аз мисля, че то удря само когато иска да убие. То не предприема половинчати мерки.

– Може би. Обаче с всички тези носещи оръжие мъже и при тази изнервеност не бих се учудил особено, ако някой простреля някой друг или дори се самопростреля в крака.

Както подреждаше шишенца в чекмеджето на едно бюро, Джени каза:

– Телефонът звънна в моята служба и още веднъж в аптеката. Беше Уоргъл. – Тя му разказа за двете обаждания.

– Сигурна ли си, че беше наистина той?

– Помня ясно гласа му. Неприятен глас.

– Но Джени, той беше...

– Зная, зная. Лицето му бе огризано, мозъкът му го нямаше и всичката му кръв бе изсмукана. Зная. Когато се опитвам да проумея това, направо полудявам.

– Може би някой се представя за него?

– Ако е така, тогава там има някой, в сравнение с когото Рич Литъл е любител.

– Той не звучи ли така сякаш...

Брайс спря на средата на изречението и двамата с Джени се обърнаха към Лайза, която влезе тичешком през сводестия портал и се насочи към тях.

– Елате! Бързо! В кухнята става нещо странно.

Преди Брайс да успее да я спре, тя се затича обратно. Няколко

души се завтекоха след нея, вадейки оръжията си, но Брайс им заповяда да спрат.

– Останете тук. Не напускайте поста.

Джени вече спринтираше след момичето.

Брайс се втурна в трапезарията, догони Джени, изпревари я, извади револвера си и влезе след Лайза през летящите врати в кухнята на хотела.

Тримата мъже, които изпълняваха наряд в кухнята през тази смяна – Горди Брогън, Хенри Уонг и Макс Дънбър, – бяха оставили отварачките за консерви и готварските принадлежности за сметка на служебните си револвери, но не знаеха към какво да ги насочат. Погледнаха нагоре към Брайс с объркан вид.

Обикаляме около черницата,
черницата, черницата.

Въздухът бе изпълнен с детско пеене. На момченце. Гласчето му бе ясно, крехко и сладко.

Обикаляме около черницата,
тъй рано сутринтаа!

– Мивката – посочи Лайза.

Озадачен, Брайс отиде до най-близката от трите двойни мивки. Джени го последва.

Песента се смени. Гласчето бе същото:

Това старче удря на барабана бум-бам.
Бум-бам-пляс дай на Шаро кокал...

Детското гласче идваше от канала на мивката, сякаш бе хванато в капан някъде далече надолу в тръбите.

... това старче към къщи се търкаля.

Няколко секунди Брайс слушаше като омагьосан, без да каже нито дума.

Той погледна към Джени. Тя му отвърна със същия удивен поглед, който той видя върху лицата на хората си, когато влезе през летящите врати.

– Това започна съвсем внезапно – каза Лайза, извисявайки глас над песента.

– Кога? – попита Брайс.

– Преди няколко минути – отвърна Горди Бругън.

– Аз стоях до мивката – каза Макс Дънбър. Той бе едър, космат, грубоват мъж с топли, срамежливи кафяви очи. – Когато пеенето започна... Божичко, подскочих половин метър!

Песента отново се смени. Благозвучността се смени с преситена, почти подигравателна набожност:

Исус ме обича, знам това,
Библията ми казва това.

– Това не ми харесва – каза Хенри Уонг. – Какво може да е?

Малките дечица към него тичат те.
Слаби са, но той сила е.

В пеенето нямаше нещо особено заплашително; и все пак, както шумовете, които Джени и Брайс бяха чули по телефона, нежното детско гласче, излизащо от такъв необичаен източник, бе обезпокоително. Зловещо.

Да, Исус ме обича.
Да, Исус ме обича.
Да, Исус...

Пеенето рязко секна.

– Слава Богу! – каза Макс Дънбър с тръпка на облекчение, тъй като мелодичното пеене на детето бе непоносимо пронизващо, дразнещо, фалшиво. – Този глас направо пробиваше до корените на зъбите ми.

След като изминаха няколко секунди на тишина, Брайс понечи да се наведе към канала, за да го разгледа...

...и Джени каза, че може би не трябва...
...и нещо избухна от тъмната кръгла дупка.

Всички извикаха, Лайза изпищя, а Брайс залитна назад от страх и изненада, ругаейки се, че не е бил по-предпазлив, вдигайки рязко револвера си и насочвайки дулото към нещото, което излезе от канала.

Ала това бе само вода.

Един дълга струя под високо налягане от изключително мръсна, мазна вода се изстреля почти до тавана и се изля надолу върху всичко. Избликът бе краткотраен, само за една-две секунди, и се разпръсна във всички посоки.

Няколко гнусни капки удариха Брайс по лицето. Отпред на ризата му се появиха тъмни петна. Течността смърдеше.

Тя представляваше точно това, което човек би очаквал да бликне назад от канал: мръсна кафява вода, струйки лепкава мътилка, частици от остатъците от сутрешната закуска, които се бяха промушили при изхвърлянето на отпадъците.

Горди взе едно руло хартия за ръце и те затъркаха лицата си и запопиваха лекетата по дрехите си.

Още се бършеха и чакаха да видят дали пеенето ще започне отново, когато Тал Уитмън влезе през една от летящите врати:

– Брайс, току-що ни се обадиха. Генерал Копърфилд и неговият екип са стигнали барикадата на пътя и са минали през нея преди няколко минути.

23

КРИЗИСНИЯТ ЕКИП

В кристалната утринна светлина Сноуфилд изглеждаше току-що почистен и спокоен. Лек ветрец поклащаше дърветата. Небето бе безоблачно.

Като излезе от хотела заедно с Брайс, Франк, д-р Пейдж и още няколко души, Тал Уитмън погледна нагоре към слънцето и гледката му припомни един спомен от детството му в Харлем. Той често си купуваше бонбони от вестникарската будка на Боуз, която се намиреше до блока с апартамента на леля Беки. Брайс предпочиташе лимоновите дражета. Те притежаваха най-приятния оттенък на жълтото, който той бе виждал. И сега, тази сутрин, той видя, че слънцето имаше точно същия оттенък на жълтото и висеше като огромно лимоново драже. Това му припомни с изненадваща сила вида, шумовете и миризмите на вестникарската будка на Боуз.

Лайза вървеше зад Тал. Всички спряха на тротоара и зачакаха пристигането на поделението за защита от ХБВ отдолу по склона.

В подножието на хълма не се движеше нищо. Планинският склон

бе притихнал. Очевидно екипът на Копърфилд още бе далеч.

Чакайки на лимонената светлина, Тал се питаше дали вестникарската будка на Боуз продължава да работи на старото си място. Най-вероятно бе празна, мръсна и порутена. Или може би продаваше списания, тютюн и бонбони само като параван за незаконна продажба на наркотици.

С възрастта Тал все по-остро усещаше една тенденция към израждане на всичко. Приятните квартали западаха, западналите запустяваха, запуснатите се рушеха. Редът даваше път на хаоса. Това можеше да се види навсякъде. Повече убийства с всяка следваща година. Все по-голяма злоупотреба с наркотици. Спираловидни темпове на нападения, изнасилвания, кражби с взлом. Това, което спасяваше Тал от песимизма по отношение на бъдещето на човешкия род, бе неговото страстно убеждение, че добрите хора – хората като Брайс, Франк и д-р Пейдж; хората като леля му Беки – ще съумяват да задържат течението на израждането и може би от време на време да го обръщат назад.

Обаче вярата му в силата на добрите хора и отговорните действия се бе изправила пред една сериозна проверка тук в Сноуфилд. Това зло изглеждаше непобедимо.

– Чуйте! – каза Горди Брогън. – Мотори.

Тал погледна към Брайс:

– Мислех, че не трябва да ги очакваме по-рано от обяд. Те идват три часа по-рано.

– Обяд е възможно най-късното време на пристигане – каза Брайс. – Копърфилд искаше да дойде колкото може по-скоро. Съдейки по разговора ми с него, той е твърд командир, човек, който обикновено получава от хората си това, което иска.

– Точно като теб, а? – попита Тал.

Брайс го изгледа изпод сънливите си, отпуснати клепачи:

– Аз? Твърд? Защо, аз съм мек като котенце.

– Или като пантера – ухили се Тал.

– Идват!

В началото на Скайлайн роуд се показва една голяма кола и шумът от работещия ѝ двигател ставаше все по-силен.

Колите на Поделението за гражданска отбрана от ХБВ бяха три. Джени ги гледаше как пълзят бавно нагоре по дългата стръмна улица към хотел Хилтоп.

Процесията се водеше от блестящ бял самоходен фургон – една преустроена единадесетметрова грамада. Тя нямаше врати и прозорци

отстриани. Единственият ѝ вход очевидно се намираше отзад. Извитото предно стъкло на кабината бе тъмно, така че не можеше да се вижда вътре, и изглежда бе от много по-дебело стъкло, отколкото обикновените фургоци. По колата нямаше нито опознавателни знаци, нито някаква маркировка, че принадлежи на армията. Табелата с номера беше стандартната за Калифорния. Очевидно анонимността по време на придвижване бе част от програмата на Копърфилд.

Зад първия фургон идваше втори. Колоната завършваше един камион без знаци, който теглеше деветметрово сиво ремарке. Прозорците на камиона също бяха от цветно бронирано стъкло.

Понеже не беше сигурен, че шофьорът на водещия камион вижда тяхната група пред хотел Хилтоп, Брайс излезе на платното на улицата и размахна ръце над главата си.

Товарите във фургоните и камиона очевидно бяха доста тежки. Двигателите се напъваха и изкачваха мъчително улицата, движейки се с по-малко от петнадесет километра в час, после с по-малко от десет, напредвайки бавно, но сигурно, стенойки, стържейки. Когато най-накрая стигнаха Хилтоп, те продължиха и на ъгъла завиха надясно по пресечката отстриани на хотела.

Докато автоколоната спре и паркира, Джени, Брайс и другите заобиколиха отстриани на хотела. Всички улици на Сноуфилд с направление изток-запад вървяха покрай планината и повечето от тях бяха равни. Беше много по-лесно и безопасно трите коли да паркират там, отколкото на стръмната Скайлайн роуд.

Джени стоеше на тротоара, гледаше задната врата на първия фургон и чакаше някой да излезе.

Трите прегрети двигатели угаснаха един след друг и настъпи тягостна тишина.

Настроението на Джени се повиши за пръв път откак пристигна в Сноуфилд миналата вечер. Специалистите бяха дошли. Както повечето американци, тя имаше огромна вяра в специалистите, в техниката, в науката. Всъщност, вярваше сигурно повече от останалите, защото самата тя бе специалист, човек на науката. Скоро те ще разберат какво е убило Хилда Бек, Либерманови и другите. Специалистите бяха пристигнали. Най-после кавалерията бе дошла.

Първо се отвори задната врата на камиона и оттам долу скочиха хора. Те бяха облечени като за операции в биологически заразена атмосфера. Носеха бели пластмасови костюми от разработения от НАСА вид, с широки шлемове, които имаха гигантски плексигласови зрителни

стъкла, всички носеха на гърба си индивидуални бутилки с въздух, както и системи за пречистване и регенерация с големина на чанта за документи.

Интересно защо, ала на Джени отначало мъжете не ѝ заприличаха на космонавти. Те изглеждаха като последователи на някаква странна религия, блестящи в своите жречески одежди.

От камиона се бяха изсипали една дузина пъргави мъже. Още продължаваха да се появяват, когато Джени осъзна, че те бяха тежко въоръжени. Те се разпръснаха около двете страни на фургона и заеха позиции между своето превозно средство и хората на тротоара, обръщайки се с гръб към колите. Тези мъже не бяха учени. Те бяха поддържаща част. Имената им бяха изписани върху шлемовете, точно над зрителните стъкла: СЕРЖ. ХАРКЪР, Р-К ФОУДЪР, Р-К ЛАСКАЛИ, ЛЕЙТ. ЪНДЪРХИЛ. Те извадиха оръжията си и се прицелиха навън, обезпечавайки един периметър по решителен начин, който не допускаше вмешателство.

Потресена и объркана, Джени видя пред себе си дулото на един автомат.

Като пристъпи към войската, Брайс каза:

– Какво по дяволите означава това?

Сержант Харкър, който се намираше най-близо до Брайс, насочи оръжието се към небето и изстреля кратък предупредителен откос.

Брайс спря като закован.

Тал и Франк посегнаха автоматически към револверите си.

– Не! – извика Брайс. – Не стреляйте, за Бога! Ние сме от една и съща страна.

Един от войниците заговори. Лейтенант Ъндърхил. Гласът му, излизащ от един малък усилвател, намиращ се в една петнадесетсантиметрова квадратна кутия на гърдите му, звучеше тенекиено:

– Моля не се приближавайте до колите. Наше първо задължение е да запазим целостта на лабораториите и ще го направим на всяка цена.

– По дяволите – рече Брайс, – нямаме намерение да създаваме никакви неприятности. Аз съм този, който ви повика първи.

– Не се приближавайте – заяви твърдо Ъндърхил.

Най-накрая задната врата на първия самоходен фургон се отвори. Четиримата души, които излязоха оттам, бяха също облечени в херметически костюми, но не бяха войници. Те се движеха, без да бързат. Не бяха въоръжени. Единият бе жена; Джени зърна едно поразително красиво женско ориенталско лице. Пред имената върху шлемовете на

четиримата нямаше военни звания: БЕТЪНБИ, ВАЛДЕС, НИВЪН, ЯМАГУЧИ. Това бяха цивилни учени, които в случай на извънредна химическо-биологическа тревога се вдигаха от частните си жилища в Лос Анджелис, Сан Франциско, Сиатъл и други западни градове и постъпваха под разпореждането на Копърфилд. Според Брайс имаше по един такъв екип за западните, източните и южните щати.

От втория фургон излязоха шест души. ГОЛДСТЕЙН, РОБЪРТС, КОПЪРФИЛД, ХАУК. Последните двама бяха с костюми без знаци и без имена над зрителните стъкла. Те се придвижиха зад линията от въоръжени войници и застанаха до Бетънби, Валдес, Нивън и Ямагучи.

Тези десет души започнаха да разговарят помежду си с помощта на вградените в костюмите си радиостанции. Джени виждаше как устните им се мърдат зад плексигласовите визьори, обаче крякащите кутии на гърдите им не препредаваха нито дума, което означаваше, че разполагат с възможности да водят както публични, така и строго поверителни дискусии. Засага бяха избрали поверителността.

Но защо? питаше се Джени. Те нямат какво да крият от нас. Нали?

Генерал Копърфилд, най-високият от двадесетте, се отдели от групата зад първия фургон, стъпи на тротоара и се доближи до Брайс.

Преди Копърфилд да вземе инициативата, Брайс излезе напред:

– Господин генерал, искам да зная защо ни държат на мушка.

– Съжалявам – каза Копърфилд, обърна се към войниците, които стояха с каменни лица, и рече: – Добре, момчета. Положението е под контрол. Свободно.

Поради контейнерите с въздух, които носеха, войниците не можеха да заемат удобно класическата позиция свободно. Движейки се обаче с плавната хармония на прецизен в строевата подготовка екип, те веднага смъкнаха автоматите от раменете си, разтвориха краката си точно тридесет сантиметра, поставиха оръжията право долу отстрани и застанаха неподвижни, с лице напред.

Брайс бе прав, когато каза на Тал, че Копърфилд прилича на строг командир. За Джени бе очевидно, че в поделението на генерала няма проблеми с дисциплината.

Като се обърна отново към Брайс, Копърфилд се усмихваше иззад зрителното си стъкло и каза:

– Така по-добре ли е?

– По-добре е – каза Брайс. – И все пак искам обяснение.

– Просто СПД – отвърна Копърфилд. – Стандартна процедура на действие. Това е част от обичайната рутина. Нямаме нищо против теб

или хората ти, шерифе. Ти си шерифът Брайс Хамънд, нали? Помня те от конференцията в Чикаго миналата година.

– Да, сър, аз съм Хамънд. Обаче вие все още не сте ми дали задоволително обяснение. Просто СПД не е достатъчно.

– Няма нужда да повишаваш тон, шерифе. – Копърфилд потупа с ръкавица крякащата кутия на гърдите си. – Това нещо не е просто един говорител. То е снабдено и с изключително чувствителен микрофон. Виждаш ли, когато отиваме в някое място, където може да има сериозно биологическо или химическо заразяване, ние трябва да отчитаме възможността, че можем да бъдем залети от множество болни и умиращи хора. Ние обаче просто не сме екипирани да провеждаме лечение. Ние сме изследователски екип. Занимаваме се стриктно с патология, а не с лечение. Нашата работа е да разберем всичко каквото можем за заразяването, така че снабдени както трябва медицински екипи да дойдат веднага след нас, за да се занимаят с оцелелите. Обаче умиращи и отчаяни хора могат да не разберат, че не можем да ги лекуваме. Такива хора биха могли да нападнат подвижните лаборатории от яд или чувство за безизходност.

– Или страх – вметна Тал Уитмън.

– Точно така – каза генералът, не забелязвайки иронията. – Нашите имитации на психологически стрес показват, че това е една реална възможност.

– А ако болни и умиращи хора наистина се опитат да разстроят работата ви – попита Джени, – ще ги убие ли?

Копърфилд се обърна към нея. Слънцето озари зрителното му стъкло, превръщайки го в огледало, и за момент тя не можеше да го види. После той леко се отмести и лицето му отново изплува, не дотолкова, че тя да види как изглежда в действителност. Това бе едно нереално лице, ограничено от прозрачната част на шлема.

– Д-р Пейдж, предполагам – каза Копърфилд.

– Да.

– Е добре, докторе, ако терористи или агенти на чуждо правителство извършат акт на биологическа война срещу някоя американска общност, нашата работа, на мен и моите хора, е да изолираме микроба, да го идентифицираме и да предложим мерки за удържането му. Това е отрезвяваща отговорност. Ако позволим някому, дори на страдащите жертви, да ни възпре, опасността от разпространение на чумата ще нарасне драматично.

– Значи – каза Джени, продължавайки да го притиска, – ако болни и

умиращи хора наистина се опитат да разстроят работата ви, вие ще ги убиете.

– Да – каза той сухо. – Дори благоприличните хора трябва понякога да избират по-малката от две злини.

Джени се загледа в Сноуфилд, който на утринното слънце приличаше на гробище не по-малко, отколкото в нощния мрак. Генерал Копърфилд имаше право. Каквото и да направеше за предпазване на екипа си, щеше да бъде по-малкото зло. Голямото зло бе направеното – или предстоеше да бъде направено – на този град.

Тя не можеше да си обясни защо избухна така пред генерала.

Може би, защото си ги бе представяла, него и хората му, като спасителната конница. Искало ѝ се беше всички проблеми да бъдат разрешени, всички неясноти да бъдат изяснени незабавно с пристигането на Копърфилд. Бе осъзнала, че няма да стане така, когато те бяха насочили оръжията си към нея. Мечтата бе угаснала бързо. И съвсем неоправдано тя бе стоварила вината върху генерала.

Това не беше типично за нея. Сигурно нервите ѝ бяха опънати повече, отколкото си мислеше.

Брайс започна да представя хората си на Копърфилд, ала генералът го прекъсна:

– Не искам да бъда невъзпитан, шерифе, обаче нямам време за запознанства. По-късно. Точно сега искам да действам. Искам да видя всички онези неща, за които ми разказа по телефона миналата нощ и после искам да се направи аутопсия.

Той иска да прескочи представянията, защото не вижда смисъл да интимничис с хора, които може би са обречени, помисли си Джени. Ако ние развием симптоми на заразяване, ако това се окаже някакво мозъчно заболяване и ако ние обезумеем и се опитаме да шурмуваме подвижните лаборатории, за него ще бъде по-лесно да ни разстреля, ако не ни познава много добре.

Стига! – каза си ядосано тя.

Тя се загледа в Лайза и си помисли: О, небеса, дете, ако аз съм толкова изтощена, как ли се чувстваш ти. И все пак ти се държиш по-мъжки от всички. Каква прекрасна сестричка имам.

– Преди да ви разведа наоколо – каза Брайс на Копърфилд, – трябва да ви разкажа за нещото, което видяхме миналата нощ, и какво се случи на...

– Не, не – прекъсна го нетърпеливо Копърфилд. – Искам да проуча това стъпка по стъпка. Точно както сте се натъкнали на нещата. Ще има

достатъчно време да ми разкажеш какво е станало миналата нощ. Нека започнем да действаме.

– Обаче, виждате ли, все повече изглежда, че не заразна болест е очистила този град – възрази Брайс.

Генералът каза:

– Хората ми дойдоха тук да разследват за евентуална връзка с ХБВ. Това и ще направим най-напред. После можем да разгледаме други възможности. СПД, шерифе.

Брайс отпрати повечето от хората си обратно в хотел Хилтоп, оставайки със себе си само Тал и Франк.

Джени хвана Лайза за ръка и двете също се насочиха обратно към хотела.

Копърфилд ѝ подвикна:

– Докторе! Почакайте. Искам да дойдете с нас. Вие бяхте първият лекар на мястото на действието. Ако състоянието на телата се е изменило, вие сте тази, която ще го установи най-добре.

Джени погледна към Лайза:

– Искаш ли да дойдеш?

– Обратно в пекарницата? Благодаря, не искам. – Момичето потръпна.

Мислейки си за сладкото детско гласче, което идваше от канала на мивката, Джени каза:

– Не отивай в кухнята. И ако ти се наложи да отидеш в тоалетната, помоли някой да те придружи.

– Джени, всички те са мъже!

– Пет пари не давам. Помоли Горди. Той може да стои пред отделението с гръб към теб.

– Божичко, това няма да е удобно.

– Иска ти се да отидеш в тази тоалетна отново сама?

Момичето пребледня:

– В никакъв случай.

– Добре. Дръж се близо до другите. Подчертавам, близо. Не просто в едно и също помещение. Стой в същата част на помещението. Обеща-ваш ли?

– Обещавам.

Джени мислеше за двете телефонни обаждания на Уоргъл тази сутрин. За грубите му заплахи. И въпреки че това бяха заплахи на мъртъв човек, които не би трябвало да имат значение, Джени бе изплашена.

– И ти се пази – каза Лайза.

Джени целуна момичето по бузата.

– Сега побързай и настигни Горди, преди той да завие зад ъгла.

Лайза се затича и викна:

– Горди! Почакай!

Високият млад полицаи спря на ъгла и погледна назад.

Наблюдавайки как Лайза спринтира по калдъръмения тротоар, сърцето на Джени се сви.

Тя си помисли: Дали няма да е изчезнала, когато се върна? Ще я видя ли отново жива?

24

ХЛАДНОКРЪВЕН ТЕРОР

Пекарницата на Либерман.

Брайс, Тал, Франк и Джени влязоха в кухнята. Генерал Копърфилд и деветимата учени от неговия екип ги следваха по петите, а четирима войници, мъкнейки автомати, завършваха колоната.

Кухнята се изпълни с хора. Брайс се чувстваше неловко. Ами ако ги нападнаха, докато са притиснати заедно? Ами ако се наложеше да напуснат бързо?

Двете глави си стояха точно на същото място, където бяха миналата нощ: във фурните, взирайки се през стъклото. Върху работната маса двете отрязани ръце все така стискаха здраво точилката.

Нивън от хората на генерала направи няколко снимки на кухнята от различни ъгли, после десетина едри планове на главите и ръцете.

Другите се местеха из помещението, старайки се да не му пречат. Снимането трябваше да бъде извършено преди започването на съдебно-медицинската работа, която не бе много по-различна от установената полицейска практика на мястото на действие на едно престъпление.

При движението на облечените в скафандри учени, техните гумирани дрехи скърцаха. Тежките им обувки стържеха шумно по настлания с плочки под.

– Все още ли мислите, че това прилича на обикновен случай на ХБВ? – попита Брайс Копърфилд.

– Би могло.

Наистина ли?

Копърфилд каза:

– Фил, ти си специалистът по нервнопаралитични газове. Не

мислиш ли като мен?

На въпроса отговори човекът, на чийто шлем бе изписано името ХАУК:

– Прекалено рано е да се каже нещо с положителност, обаче изглежда, че може би си имаме работа с невролептичен токсин. И има някои неща – най-вече изключителната психопатична жестокост, – които ме карат да се питам дали не става дума за Т-139.

– Това определено е една възможност – рече Копърфилд. – Точно това си помислих, когато влязох.

Нивън продължаваше да шрака с фотоапарата, а Брайс попита:

– Какво е това Т-139?

– Един от основните невропаралитични газове в арсенала на руснаците – каза генералът. – Пълното име е Тимошенко-139. Наречен е на Иля Тимошенко – ученият, който го разработил.

– Какъв възхитителен паметник – каза саркастично Тал.

– Повечето невропаралитични газове предизвикват смърт от тридесет секунди до пет минути след контакта с кожата – каза Хаук. – Обаче Т-139 не е така милостив.

– Милостив ли? – възкликна ужасен Франк Отри.

– Т-139 не е просто убиец – каза Хаук. – В сравнение с него един убиец е милостив. Т-139 е това, което военните стратегии наричат деморализатор.

Копърфилд се намеси:

– Той минава през кожата и влиза в кръвта за по-малко от десет секунди, след което се преселва в мозъка и почти мигновено предизвиква непоправими увреждания на мозъчните тъкани.

– За един период от около четири до шест часа – обясни Хаук – жертвата запазва пълна способност на крайниците и сто процента от нормалната си сила. Отначало само съзнанието пострадва.

– Дементиа параноидес – каза Копърфилд. – Умствено объркване, страх, ярост, загуба на контрол върху чувствата и неудържимо усещане, че всички заговорничат срещу теб. Това е съчетано с непреодолим импулс за извършване на насилствени актове. По същество, шерифе, Т-139 превръща хората в безмозъчни машини-убийци за четири до шест часа. Те се гонят един друг и преследват незасегнати хора извън зоната на газовата атака. Виждате какъв изключително деморализиращ ефект би могло да има това върху неприятеля.

– Разбирам – каза Брайс. – И д-р Пейдж развиваше теорията за подобна заразна болест миналата нощ, за мутация на бяса, която убива

някои хора, а други превръща в побъркани убийци.

– Т-139 не е заразна болест – каза бързо Хаук, – а невропаралитичен газ. И ако питате мен, аз предпочитам това да е било нападение с невропаралитичен газ. Щом веднъж газът се разсее, заплахата изчезва. Една биологична заплаха е значително по-трудна за удържане.

– Ако е било газ – каза Копърфилд – трябва да се е разсеял отдавна, обаче би имало следи от него върху почти всичко. Втечен остатък. Ще можем да го идентифицираме за нула време.

Те се отдръпнаха до стената, за да направят път на Нивън и неговия фотоапарат.

– Д-р Хаук – каза Джени, – по отношение на този Т-139 вие споменахте, че амбулаторният стадий трае от четири до шест часа. Какво следва по-нататък?

– Значи – отвърна Хаук, – вторият стадий е и последен. Той трае от шест до дванадесет часа. Започва с израждане на еферентните нерви и се изостря до парализа на сърдечния и вазомоторния център, както и центъра на дихателния рефлекс в мозъка.

– Господи Боже – възкликна Джени.

– Обяснете още веднъж и за нас, профаните – помоли Франк.

Джени каза:

– Това означава, че по време на втория стадий от болестта, за един интервал от шест до дванадесет часа, Т-139 постепенно намалява способността на мозъка да управлява автоматичните функции на тялото – като дишане, сърдечни пулсации, разширяване на кръвоносните съдове, функции на органите... Жертвата започва да изпитва неравномерни сърдечни пулсации, изключителни трудности с дишането и постепенно отслабване на всички жлези и органи. Дванадесет часа може да не ти се струват постепенно, но за жертвата са като вечност. Ще има повръщане, диария, неконтролируемо уриниране, продължителни и силни мускулни спазми... И ако са повредени само еферентните мускули, а останалата част от нервната система е незасегната, ще има мъчителна и неотслабваща болка.

– От шест до дванадесет часа ад – потвърди Копърфилд.

– Докато сърцето спре – каза Хаук – или докато жертвата просто спре да диша и се задуши.

За известно време всички замълчаха и се чуваше само тракането на фотоапарата на Нивън. Накрая Джени каза:

– Аз продължавам да считам, че тук изобщо не може да става дума за невропаралитичен газ и че дори нещо като Т-139 не би могло да

обясни тези обезглавявания. Първо на първо, никой от жертвите няма признаци на повръщане или инконтиненция.

– Добре – рече Копърфилд, – ние може да имаме работа с някой деришат на Т-139, който не предизвиква такива симптоми. Или пък някой друг газ.

– Никой газ не може да обясни пеперудата – каза Тал Уитмън.

– Или случилото се със Стю Уоргъл – каза Франк.

– Пеперудата? – учуди се Копърфилд.

– Вие не искахте да чуete нищо за нея, докато не видите другите неща – напомни Брайс на Копърфилд. – Обаче мисля, че вече е време...

– Свърших – каза Нивън.

– Добре – рече Копърфилд. – Шерифе, д-р Пейдж, полицаи, ако бъдете така добри да пазите тишина докато завършим останалите си задачи тук, ще ви бъдем много благодарни за вашето сътрудничество.

Другите веднага се захванаха за работа. Ямагучи и Бетънби прехвърлиха отрязаните глави в две облицовани с порцелан кофи за образци с херметически затварящи се капаци. Валдес внимателно отдели ръцете от точилката и ги постави в трета кофа за образци. Хаук остърга малко брашно от масата и го сложи в малък пластмасов буркан, очевидно защото сухото брашно трябваше да е абсорбирало – и още да съдържа – следи от нервнопаралитичния газ – ако наистина е имало нервнопаралитичен газ. Хаук също така взе проба от масленото тесто под точилката. Голдстейн и Робъртс прегледаха двете пещи, от които бяха извадени главите и сетне Голдстейн измете първата пещ с помощта на една малка прахосмукачка, задвижвана от батерия. Когато свърши с това, Робъртс взе торбичката с прах, запечата я и я надписа, а в същото време Голдстейн използваше прахосмукачката за събиране на незначителни и дори микроскопични доказателства от втората фурна.

Всички учени бяха заети, с изключение на двамата мъже, които носеха костюми без имена върху шлемовете. Те стояха отстрани и само наблюдаваха.

Брайс наблюдаваше наблюдателите и се чудеше кои бяха те и каква функция изпълняваха.

Докато другите работеха, те описваха какво правят и обясняваха какво са намерили, говорейки на един жаргон, който Брайс не разбираше. Нито веднъж двама от тях не заговориха едновременно; този факт – съчетан с молбата на Копърфилд за мълчание от страна на нечленовете на екипа – даваше основание да се предположи, че разговорът се записва.

Между нещата, които висяха на колана около кръста на Копърфилд, имаше касетофон, свързан с комуникационната система на костюма на генерала. Брайс видя, че ролките на лентата се движат.

Когато учените взеха всичко, което искаха от кухнята, Копърфилд каза:

– Добре, шерифе. Сега накъде?

Брайс посочи към касетофона:

– Няма ли да спрете това, докато стигнем дотам?

– Не. Ние започнахме да записваме откакто преминахме барьерата на пътя и ще продължим да записваме докато не открием какво се е случило с този град. По такъв начин, ако нещо се провали, ако умрем преди да сме намерили решението, новият екип ще знае всяка наша стъпка. Няма да им се наложи да започнат отначало и дори ще имат подробен запис на фаталната грешка, която ни е убила.

Втората спирка бе художествената галерия, в която Франк Отри бе водил другите трима мъже миналата нощ. Той отново водеше през изложбената зала, канцеларията отзад и нагоре по стълбите към апартамента на втория етаж.

На Франк му се струваше, че в тази сцена има нещо почти комично: всички тези космонавти, трополящи по тесните стъпала с театрално сурови лица зад плексигласовите зрителни стъкла, звукът от тяхното дишане, усилян от затворените пространства на шлемовете и изхвърлян от говорителите на гърдите им с прекомерна сила и зловещо звучене. Приличаше на един фантастичен филм от 50-те години – Атаката на чуждите астронавти – и Франк не можа да удържи усмивката си.

Ала тази смътна усмивка се изпари, когато той влезе в кухнята на апартамента и отново видя мъртвия мъж. Тялото лежеше до хладилника, на същото място както миналата нощ, облечено само в долнището на синя пижама. Все така подуто, посиняло, виращо се с празни очи в нищото.

Франк се отмести от пътя на хората на Копърфилд и отиде при Брайс зад бара, където стоеше тостерът.

След като Копърфилд отново помоли за тишина, учените старателно заобиколиха пръснатите по пода продукти за сандвич и се струпаха около трупа.

За няколко минути те привършиха с предварителния оглед на тялото.

Копърфилд се обърна към Брайс и каза:

– Ще го вземем за аутопсия.

– Още ли мислите, че си имаме работа с обикновен случай на ХБВ?

– попита както и по-рано Брайс.

– Напълно е възможно, да – отвърна генералът.

– А посиняването и подуването? – попита Тал.

– Може да е алергична реакция от нервнопаралитичен газ – каза Хаук.

– Ако плъзнете нагоре крачолата на пижамата – каза Джени, – надявам се да откриете, че реакцията се разпростира дори върху неоткритата част от кожата.

– Да, така е – каза Копърфилд. – Вече видяхме.

– Но как ще обясните реакцията на кожата, след като не е имала допир с нервнопаралитичен газ?

– Такива газове обикновено имат висок проникващ фактор – каза Хаук. – Те преминават през повечето дрехи. Фактически почти единственото нещо, което може да спре много от тях, е пластмасово или гумено облекло.

Точно каквото вие носите, а ние нямаме, помисли си Франк.

– Там има още едно тяло – каза Брайс на генерала. – Искате ли да хвърлите поглед и на него?

– Непременно.

– Оттук, сър – каза Франк.

Той ги изведе от кухнята и ги поведе по коридора с извадено оръжие.

Франк се страхуваше да влезе в спалнята, където мъртвата жена легеше гола върху измачканите чаршафи. Той помнеше грубите неща, които Стю Уоргъл бе казал за нея, и имаше ужасното усещане, че Стю сега е там, с русокосата и техните мъртви тела са скопчени в студена и вечна страст.

Ала само жената се намираще там. Простряна на леглото. С широко разтворени крака. С уста, зинала в безконечен писък.

Когато Копърфилд и хората му свършиха предварителния оглед на тялото и бяха готови да тръгнат, Франк им обърна внимание върху автоматичния 22-калибров пистолет, който тя изглежда бе изпразнила в убицеца.

– Считате ли, че тя ще стреля в някакво си облаче, нервнопаралитичен газ, г-н генерал?

– Не, разбира се – каза Копърфилд. – Обаче може би тя вече е била

засегната от газа, с увреден мозък. Може би е стреляла по халюцинации, по фантоми.

– Фантоми – повтори Франк. – Да, сър, точно това трябва да е било. Защото, вижте, тя е изстреляла всичките десет патрона в пълнителя и все пак ние открихме само два куршума – един в онзи висок скрин и един в стената, където виждате дупката. Това означава, че по-голямата част са попаднали в онова, по което е стреляла.

– Аз познавах тези хора – каза д-р Пейдж. – Гари и Сенди Уечлас. Тя беше добър стрелец. Спечели няколко състезания на окръжния панаир миналата година.

– Значи е притежавала уменията да уцели осем пъти от десет – каза Франк. – И дори осем попадения не са спрели нещото, което тя се е опитвала да спре. Осем попадения дори не са му пуснали кръв. Разбира се, фантомите не кървят. Обаче, сър, би ли могъл един фантом да излезе оттук и да отнесе със себе си тези осем куршума?

Копърфилд го гледаше намръщено.

Всички учени също се бяха смръщили.

Войниците не само се мръщеа, но и се оглеждаха неспокойно.

Франк виждаше, че състоянието на двете тела – и особено кошмарното изражение на жената – оказаха въздействие върху генерала и хората му. Въпреки че не искаха да си признаят, те се бяха сблъскали с нещо отвъд техния опит. Те продължаваха да се придържат към обяснения, които имаха смисъл за тях – нервнопаралитичен газ, вирус, отрова, – ала започваха да се съмняват.

Хората на Копърфилд бяха взели със себе си един пластмасов чувал с цип за тела. В кухнята те плъзнаха облеченото с пижама тяло в чувала, сетне го изнесоха от сградата и го оставиха на тротоара с намерение да го приберат на връщане към подвижните лаборатории.

Брайс ги поведе към супермаркета Джилмартин. Вътре, отзад до хладилниците за млечни продукти, където беше станал инцидентът, той им разказа за изчезването на Джейк Джонсън.

– Нямаше писъци. Изобщо нямаше звук. Само няколко секунди тъмнина. Няколко секунди. Обаче когато светна отново, Джейк го нямаше.

– Вие погледнахте ли... – започна Копърфилд.

– Навсякъде.

– Може да е побягнал навън – предположи Робъртс.

– Да – каза д-р Ямагучи. – Може би е дезертирал. Като се има предвид какво е видял...

– Боже мой – каза Голдстейн, – ами ако е напуснал Сноуфилд? Може да се намира зад карантинната линия, разнасяйки инфекцията...

– Не, не и не. Джейк не би могъл да дезертира. Той не бе най-енергичният полицай от групата, обаче не би могъл да избяга. Той не бе безотговорен човек.

– Със сигурност не – съгласи се Тал. – Освен това, бащата на Джейк е бил окръжен шериф, така че тук се намесва и семейната гордост.

– А и Джейк беше предпазлив човек – каза Франк. – Той не правеше нищо без да го обмисли.

Брайс кимна:

– Във всеки случай, ако е побягнал ужасен, той щеше да вземе някоя патрулна кола. Със сигурност не е напуснал пеш града.

– Вижте – каза Копърфилд, – той би трябвало да знае, че няма да го пуснат през бариерата, така че изобщо се е държал далече от магистралата. Трябва да е минал през горите.

Джени поклати глава:

– Не, генерале. Тук земята е дива. Полицаят Джонсън би трябвало да знае, че може да се изгуби и умре.

– Освен това – каза Брайс, – един изплашен човек би ли се гмурнал лудешки в непозната гора през нощта? Не вярвам, г-н генерал. Обаче мисля, че е време да чуете какво се случи с другия ми полицай.

Като се облегна о един хладилник със сирене и месни консерви, Брайс им разказа за пеперудата, за нападението върху Уоргъл и смразяващото кръвта състояние на тялото. Разказа им и за сблъсъка на Лайза с възкръсналия Уоргъл и за последвалото откритие, че тялото го няма.

Копърфилд и неговите хора отначало изразяваха удивление, сетне объркване, сетне страх. Обаче по време на по-голямата част от разказа на Брайс те го гледаха в предпазливо мълчание и си разменяха многозначителни погледи.

Накрая той им разказа за детското гласче, което идваше от кухненския канал малко преди тяхното пристигане. И тогава, за трети път, попита:

– Е добре, г-н генерал, все още ли мислите, че това прилича на обикновен случай на ХБВ?

Копърфилд се поколеба, огледа осветения магазин, накрая срещна очите на Брайс и каза:

– Шерифе, искам д-р Робъртс и д-р Голдстейн да направят пълен медицински преглед на теб и всички, които са видели тази... ъ-ъ...

пеперуда.

– Вие не ми вярвате.

– О, аз вярвам, че вие наистина мислите, че сте видели всички тези неща.

– По дяволите – възкликна Тал.

Генералът продължи:

– Вие сигурно разбирате, че ни изглеждате като заразени, като страдащи от халюцинации.

Брайс бе отегчен от тяхното неверие и разочарован от умствената им ограниченост. От тях като учени се очакваше да бъдат възприемчиви към нови идеи и неочаквани възможности. Вместо това те изглеждаха решени да насилват фактите, за да пасват на техните предварително създадени представи за онова, което ще открият в Сноуфилд.

– Мислите, че всички ние сме имали едни и същи халюцинации? – попита Брайс.

– Известни са масови халюцинации – отвърна Копърфилд.

– Генерале – каза Джени, – това, което видяхме, изобщо не беше халюцинация. То притежаваше характерните качества на реалността.

– Доктор Пейдж, отдавам специално внимание на всяко ваше изказване. Но тъй като сте една от тези, които твърдят, че са видели онази пеперуда, вашето мнение по въпроса просто не е обективно.

Гледайки навъсено Копърфилд, Франк Отри каза:

– Обаче, сър, ако това е било само наша халюцинация – тогава къде е Стю Уоргъл?

– Може би и той, и Джейк Джонсън са избягали от вас – каза Робъртс. – И може би вие просто сте обединили тяхното изчезване с вашите заблуждения.

От дългата си практика Брайс знаеше, че всяка дискусия се проваля, когато човек се възбуди. Той се насили да остане спокоен, както си беше облегнат о хладилника, и стараяйки се да говори тихо и бавно, каза:

– Г-н генерал, от нещата, които казахте, вие и вашите хора, някой би си помислил, че отделът на окръжния шериф на Санта Майра е пълен изключително със страхливци, луди и кръшкачи.

Копърфилд замаха помирително с обшитите си с гума ръце:

– Не, не, не. Ние не казваме нищо подобно. Моля те, шерифе, помъчи се да разбереш. Ние само сме откровени с вас. Ние ви казваме как виждаме положението – как то изглежда на кой да е човек със специални познания по химическа и биологична война. Халюцинациите са едно

от нещата, които очакваме да открием у оцелелите. Те са едно от нещата, които трябва да търсим. Сега, ако можете да ни предложите логическо обяснение за съществуването на тази пеперуда с размери на орел... е, може би тогава и ние ще можем да повярваме в нея. Обаче вие не можете. Което оставя нашето предположение – че вие просто сте имали халюцинации – като единствено разумно обяснение.

Брайс забеляза, че четиримата войници го гледаха по много по-различен начин сега, когато го подозираха, че е жертва на нервнопаралитичен газ. В края на краищата, един човек, страдащ от чудновати халюцинации, очевидно е неустойчив, опасен, може би дори достатъчно буен да реже човешки глави и да ги пъха във фурни. Войниците повдигнаха автоматите си с няколко сантиметра, въпреки че все още не се целеха в Брайс. Те го гледаха – както гледаха и Джени, и Тал, и Франк – с едно ново и явно подозрително изражение.

Преди Брайс да успее да отговори на Копърфилд, стресна го силен шум отзад в магазина, отвъд месарските маси. Брайс се отдели от хладилния шкаф, обърна се към източника на вълнението и постави дясната си ръка върху револвера в кобура.

С гълчето на окоето си видя, че двама от войниците реагират по-скоро на него самия, отколкото на шума.

Когато той постави ръката си върху револвера, те незабавно повдигнаха автоматите си.

Това, което бе привлякло вниманието на Брайс, бе някакво чукане. И един глас. И двете идваха от хладилното помещение от другата страна на месарската зона, което беше на не повече от пет метра почти срещу мястото, където се бяха струпали Брайс и другите. Дебелата изолирана врата на хладилното отделение притъпяваше валящите по нея удари, но те все пак се чуваха силно. Гласът също беше притъпен, думите неясни, ала Брайс сметна, че чува нечий викове за помощ.

– Някой е затворен там – каза Копърфилд.

– Не може да бъде – каза Брайс.

Намеси се Франк:

– Не може да бъде затворен, защото вратата се отваря и от двете страни.

Внезапно чукането и викането спряха.

Дрънчене.

Тракане на метал о метал.

Дръжката на широката, лъскава стоманена врата се повдигна нагоре, надолу, нагоре, надолу, нагоре...

Ключалката щракна. Вратата се отвори. Но само няколко сантиметра. После спря.

Охладеният въздух отвътре се втурна навън, смесвайки се с по-топлия въздух в магазина. По дължината на отворената врата се издигнаха мустачета ледена пара.

Макар в помещението зад вратата да светеше, Брайс не можеше да види нищо през тесния отвор. Въпреки това той знаеше как изглежда отделението за замразено месо. По време на издирването на Джейк Джонсън миналата нощ, Брайс бе влизал и търсил вътре. Това беше ледено клаустрофобично място без прозорци, около три и половина на четири и половина метра. Имаше още една врата – снабдена с две резета, – която се отваряше към пасажа за приемане на доставките от месо. Боядисан бетонен под. Изолирани бетонни стени. Луминисцентни лампи. Студен въздух, идващ от вентилационни отвори на три от стените, циркулираше около дебелиите парчета говеждо, телешко и свинско месо, които висяха на монтирани в тавана куки.

Брайс не чуваше нищо освен усиленото в защитните костюми дишане на учените и войниците, дори то бе сподавено; някои от тях изглежда бяха спрели да дишат.

Тogaва от хладилното отделение дойде стон на болка. Някакъв жалостен слаб глас викаше за помощ. Отеквайки от студените бетонни стени, носен от спираловидно издигащите се струи въздух, които излизаха от леко откренатата врата, гласът бе немощен, изкривен от ехото и все пак узнаваем.

– Брайс... Тал...? Кой е там навън? Франк? Горди? Има ли някой навън? Може ли... някой... да ми помогне?

Това беше Джейк Джонсън.

Брайс, Джени, Тал и Франк стояха неподвижни и слушаха.

Копърфилд каза:

– Който и да е, той се нуждае силно от помощ.

– Брайс... моля ви... някой...

– Познаваш ли го? – попита Копърфилд. – Той вика твоето име – нали, шерифе?

Без да дочака отговора, генералът заповяда на двама от хората си – сержант Харкър и редник Паскали – да погледнат в хладилното помещение за месо.

– Чакайте! – каза Брайс. – Никой да не ходи там. Нека тези хладилни шкафове останат между нас и хладилното помещение докато не узнаем повече.

– Шерифе, макар и да имам намерение да си сътрудничим, доколкото е възможно, ти нямаш власт върху мен и хората ми.

– Брайс... аз съм... Джейк... За Бога, помогни ми. Счуших проклетия си крак.

– Джейк? – попита Копърфилд, хвърляйки бърз любопитен поглед към Брайс. – Значи този човек вътре е същият, за когото ти каза, че е отвлечен оттук миналата нощ?

– Някой... да ми помогне... Господи, с-студено е... т-толкова е с-студено.

– Звучи като него – съгласи се Брайс.

– Ето на! – каза Копърфилд. – Няма нищо загадъчно, в края на краищата. Той е бил тук през цялото време.

Брайс погледна генерала:

– Казах ти, че миналата нощ претърсихме навсякъде. Дори и в този проклет хладилник. Нямахме го там.

– Е добре, сега е там – каза генералът.

– Хей, вие вънка! С-студено ми е. Не м-м-мога да движа този... проклет крак!

Джени докосна ръката на Брайс:

– Нещо не е наред. Нещо не е наред.

Копърфилд каза:

– Шерифе, не можем да стоим тук и да оставим един ранен човек да страда.

– Ако Джейк действително е бил тук цяла нощ – каза Франк Отри, – досега да е измръзнал до смърт.

– Ако това е хладилно отделение за месо – каза Копърфилд, – тогава въздухът вътре не е леден, а само студен. Ако човекът е топло облечен, спокойно би могъл да оцелее толкова дълго.

– Но първо на първо как е попаднал вътре? – попита Франк. – Какво по дяволите е правил там?

– Той не беше там миналата нощ – каза нетърпеливо Тал.

Джейк Джонсън отново извика за помощ.

– Там е опасно – каза Брайс на Копърфилд. – Чувствам го. Моите хора го чувстват. Д-р Пейдж го чувства.

– А аз не – рече Копърфилд.

– Генерале, ти не си бил достатъчно дълго в Сноуфилд, за да разбереш, че трябва да очакваш най-неочакваното.

– Като например пеперуди с размери на орел?

Преглъщайки гнева си, Брайс каза:

– Ти не си бил тук достатъчно дълго, за да... ъ-ъ... нищо не е така, както изглежда.

Копърфилд го изучаваше скептично.

– Не ми се прави на загадъчен, шерифе.

В хладилното отделение Джейк Джонсън започна да вика. Хленчещите му молби бяха страшни за слушане. Той звучеше като изнемощял от болка и изпаднал в ужас старец. Изобщо не изглеждаше опасен.

– Трябва да помогнем на този човек – каза Копърфилд.

– Няма да рискувам хората си – каза Брайс. – Вече не.

Копърфилд отново заповяда на сержант Харкър и редник Паскали да огледат хладилното отделение. Макар и да личеше от поведението му, че не вижда никаква голяма опасност за въоръжени с автомати мъже, той им заповяда да действат предпазливо. Генералът продължаваше да вярва, че врагът е нещо малко като бактерия или молекула нервнопаралитичен газ.

Двамата войници закрачиха бързо покрай редиците с хладилници към вратата, от която се влизаше в помещението за обработка на месо.

Франк каза:

– Щом Джейк можа да откряне вратата, защо не я отвори напълно, за да го видим?

– Той вероятно е употребил последните си сили, за да отключи вратата – каза Копърфилд. – Та това личи от гласа му, за Бога. Пълно изтощение.

Харкър и Паскали преминаха вратата зад хладилниците.

Ръката на Брайс стисна здраво дръжката на револвера в кобура му.

Тал Уитмън каза:

– В това положение нещо хич не е наред, по дяволите. Ако това наистина е Джейк и ако той се нуждае от помощ, защо е чакал досега, за да отвори вратата?

– Единственият начин да разберем е да го попитаме – отвърна генералът.

– Не, искам да кажа, че този хладилник има и външен вход – рече Тал. – Той е могъл да отвори вратата по-рано и да се провикне в пасажа. Както е тих градът, щяхме да го чуем по пътя си към Хилтоп.

– Може би досега е бил в безсъзнание – каза Копърфилд.

Харкър и Паскали се движеха покрай месарските маси и електрическия трион за месо.

Джейк Джонсън отново завика:

– Идва ли... някой? Идва ли... някой?

Джени понечи да повдигне ново възражение, обаче Брайс каза:

– Не говори!

– Докторе – каза Копърфилд, – можете ли наистина да очаквате от нас да пренебрегнем виковете на човека за помощ?

– Не, разбира се – отвърна Джени. – Обаче трябва да помислим за безопасен начин да погледнем вътре.

Клатейки глава, Копърфилд я прекъсна:

– Трябва да се погрижим за него незабавно. Чуйте го, докторе. Той е тежко ранен.

Джейк отново стенеше от болка.

Харкър се приближи до вратата на хладилното отделение за месо.

Паскали отстъпи малко назад и встрани, за да може да прикрива по-добре сержанта.

Мускулите на Брайс по гърба, раменете и врата се стегнаха от напрежение.

Харкър стигна вратата.

– Не – каза тихо Джени.

Вратата бе окачена така, че се отваряше навътре. Харкър посегна с дулото на автомата си и я бутна да се отвори напълно. Ледените панти изстъргаха и изскърцаха остро.

През Брайс премина тръпка.

Джейк не бе проснат пред вратата. Той изобщо не се виждаше.

Нищо не можеше да се види покрай сержанта, освен висящо говеждо месо: тъмно, нашарено със сланина, кърваво.

Харкър се поколеба...

(Не прави това! – помисли си Брайс.)

...и сетне хлътна вътре. Той пресече приведен прага, погледна наляво, завъртайки оръжието натат, сетне почти мигновено погледна надясно, обръщайки дулото.

Отдясно Харкър видя нещо. Той се изправи рязко от изненада и уплаха. Като се препъна припряно назад, той се удари о един говежди бут.

– По дяволите!

Харкър придружи вика си с къс автоматен откос. Брайс потрепна. Бумтежът бе оглушителен. Нещо бутна далечния край на вратата на хладилника и тя се затръшна.

Харкър хванат в капан с онова. С онова.

– Господи! – възкликна Брайс.

Без да губи време в заобикаляне, Брайс се покатери на високия до кръста хладилник пред себе си, стъпвайки върху пакети с швейцарско

сирене Крафт и покрито с восък холандско сирене Гауда, и се прехвърли от другата страна, в месарската секция.

Чу се още един автоматен откос. Този път по-дълъг, може би до изпразване на пълнителя на оръжието.

Паскали се бореше неистово с дръжката на вратата на хладилника.

Брайс заобиколи месарските маси:

– Какво става?

Редник Паскали изглеждаше прекалено млад за войник – и много изплашен.

– Трябва да го измъкнем оттам! – каза Брайс.

– Не мога! Тая шибания не се отваря!

Вътре стрелбата бе спряла. Започнаха писъци.

Паскали извиваше отчаяно непреклонната дръжка.

Макар дебелията изолирана врата да притъпяваше писъците на Харкър, те въпреки това бяха силни и за кратки мигове дори се засилваха. Излизайки през вграденото в костюма на Паскали уоки-токи, агонизиращите вопли изглеждат бяха оглушителни, защото редникът внезапно вдигна ръка на шлема си, сякаш опитвайки се да запуши уши.

Брайс бутна войника встрани и сграбчи дългата дръжка на вратата с две ръце. Ала тя не помръдваше ни нагоре, ни надолу.

В хладилника пронизващите звуци ту заглъхваха, ту се издигаха, ставайки по-силни, по-остри и по-ужасяващи.

Какво по дяволите правеше то с Харкър? – питаше се Брайс. – Жив ли го дереше?

Брайс хвърли поглед към хладилните шкафове. Тал се бе прекатурил през изложбения шкаф и идваше на помощ. Генералът и един друг войник, редник Фоудър, се бяха спуснали към портала. Франк бе скочил върху един хладилен шкаф и се бе обърнал към главната част на магазина, внимавайки това безредие до месарския хладилник да не е само диверсия. Всички останали продължаваха да стоят заедно на пътеката зад хладилниците.

Брайс се провикна:

– Джени!

– Да?

– Този магазин има ли железарска секция?

– Има.

– Трябва ми отвертка.

– Сега. – Тя вече тичаше.

Харкър пишеше.

Божичко, колко ужасно пицеше. По-ужасно от кошмар. По-ужасно от лудница. По-ужасно от Ада.

От слушането на тези писъци Брайс го изби ледена пот. Копърфилд стигна до хладилното помещение:

– Оставете ми тази дръжка.

– Няма смисъл.

– Оставете ми я!

Брайс се отдръпна.

Генералът бе едър мускулест човек – фактически най-едрият тук. Изглеждаше достатъчно силен да изкорени столетен дъб. Напрягайки се и ругаейки, той не помръдна дръжката нито милиметър повече от Брайс.

– Проклетото резе трябва да се е строшило или изкривило – каза задъхано Копърфилд.

А Харкър пицеше ли пицеше. Брайс си помисли за пекарницата на Либерманови. Точилката на масата. Ръцете. Отрязаните глави. Точно така би пицял човек, гледайки как отрязват ръцете му до китките.

Копърфилд заудря по вратата от ярост и безсилие.

Брайс хвърли поглед към Тал. Това се случваше за пръв път: Тал-бърт Уитмън видимо изплашен.

Викайки на Брайс, Джени мина през портала. Носеше три отвертки в ярко оцветени опаковки от картон и пластмаса.

– Не знаех какъв размер ти е нужен – каза тя.

– Добре – каза Брайс, посягайки към инструментите, – а сега бързо да те няма. Върни се при другите.

Без да обръща внимание на неговата заповед, тя му подаде две от отвертките, но задържа третата.

Писъците на Харкър бяха станали толкова пронизителни, толкова ужасяващи, че вече не приличаха на човешки.

Докато Брайс късаше една от опаковките, Джени разкъса на парцали третата яркочълта кутия и извади оттам отвертката.

– Аз съм лекар. Оставам.

– Той няма нужда от лекарска помощ – каза Брайс, неистово разкъсвайки втората опаковка.

– Може би не е така. Ако ти мислеше, че няма никакъв шанс, нямаше да се опитваш да го извадиш оттам.

– По дяволите, Джени!

Той се безпокоеше за нея, но разбираше, че няма да може да я разубеди, щом тя вече бе решила да остане.

Той взе от нея третата отвертка, избута с рамо генерал Копърфилд

и се върна при вратата.

Не можеше да махне щифтовете на пантите на вратата, понеже тя се отваряше навътре и пантите бяха от вътрешната страна.

Обаче дръжката бе монтирана през една широка пластина, зад която се намираше затварящия механизъм. Пластината бе закрепена за вратата с четири винта. Брайс клекна пред нея, избра най-подходящата отвертка и свали първия винт, оставяйки го да падне на пода.

Письците на Харкър спряха.

Настъпилата тишина бе така непоносима, както и писъците.

Брайс отвинти втория, третия и четвъртия винт.

Сержант Харкър не се чуваше.

Когато пластината се разхлаби, Брайс я плъзна по дръжката, освободи я и я отстрани. Хвърли бърз поглед на вътрешностите на ключалката, зачовърка механизма с отвертката. В отговор на това от ключалката изхвъркнаха назъбени частици разкъсан метал; още части изтрополяха надолу в някакво празно пространство вътре във вратата. Ключалката бе старателно раздробена изотвътре във вратата. Брайс намери жлеба за освобождаване на резето, пхна отвертката и натисна надясно. Изглежда пружината бе изкривена или изскочила, защото имаше много малък свободен ход. Все пак шерифът успя да издърпа достатъчно резето, то излезе от дупката в касата на вратата и той бутна навътре. Нещо изщрака; вратата започна да се отваря.

Всички, включително и Брайс, се дръпнаха встрани.

Собственото тегло на вратата подпомогна значително тласъка и тя продължи бавно-бавно да се отваря навътре.

Редник Паскали прикриваше с автомата си, а Брайс и Копърфилд извадиха револверите си, въпреки че сержант Харкър бе доказал, че такива оръжия са безполезни.

Вратата се отвори изцяло.

Брайс очакваше нещо да се хвърли към тях, ала не се случи нищо.

Като погледна през рамката на вратата, той видя, че външната врата е отворена, въпреки че със сигурност беше затворена няколко минути преди това, когато Харкър влезе вътре. Зад тази врата лежеше залетият от слънцето пасаж.

Копърфилд заповяда на Паскали и Фоудър да проверят помещението. Те бързо минаха през вратата и единият зави наляво, а другият надясно и двамата изчезнаха от полезрението.

След няколко секунди Паскали се върна:

– Чисто е, сър.

Копърфилд влезе вътре и Брайс го последва.

Автоматът на Харкър лежеше на пода.

Сержант Харкър висеше от окачалката за месо на тавана до един говежди бут – висеше на една огромна, отвратително остра двузъба кука за месо, която бе промушена през гърдите му.

Стомахът на Брайс се сви конвулсивно. Той започна да се извърща от окачения мъж – и тогава осъзна, че това в действителност не е Харкър. Това бяха само защитният костюм и шлемът на сержанта, които висяха отпуснати и празни. Здравата изкуствена материя бе разкъсана. Плексигласовото зрително стъкло бе строшено и наполовина откъснато от гуменото уплътнение, за което бе прикрепено здраво. Харкър е бил издърпан от костюма преди окачването.

Но къде е Харкър?

Изчезнал.

Още един. Просто изчезнал.

Паскали и Фоудър излязоха на площадката за товарене навън и заоглеждаха нагоре и надолу по пасажа.

– След всички тези писъци – каза Джени, приближавайки се до Брайс – няма кръв нито по пода, нито по костюма.

Тал Уитмън загреба няколко гилзи, изхвърлени от автоматa; подът бе залят от тях. Медните гилзи блещукаха в отворената му ръка:

– Много такива, обаче не виждам много куршуми. Изглежда сержантът е уцелил онова, по което е стрелял. Трябва да го е ударил поне стотина пъти. Може би двеста. Колко патрона има в един от тези големи пълнители, генерале?

Копърфилд се втренчи в лъскавите кутийки, ала не отговори.

Паскали и Фоудър се върнаха от площадката за товарене и Паскали каза:

– Там няма и следа от него, сър. Искате ли да потърсим по-надалече по алеята?

Преди Копърфилд да успее да отговори, Брайс каза:

– Генерале, трябва да отпишеш сержант Харкър, колкото и да ти е мъчно. Той е мъртъв. Не храни никакви надежди за него. Това е смъртта. Смъртта. Не вземане на заложници. Не тероризъм. Не нервнопаралитичен газ. Тук няма нищичко такова. Ние си играем на топчета. Аз не разбирам напълно какво по дяволите става тук и откъде е дошло то, обаче зная със сигурност, че то е олицетворение на Смъртта. Смъртта е тук под някаква форма, която ние все още не можем дори да си представим, движена от някаква цел, която може никога да не разберем. Пеперудата,

която уби Стю Уоргъл – тя не беше истинският вид на това нещо. Чувствам го. Пеперудата беше като съживяването на тялото на Уоргъл, когато той тичаше след Лайза в тоалетната – мъничко заблуда... ловкост на ръцете.

– Един фантом – каза Тал, използвайки думата, която Копърфилд бе използвал с малко по-различно значение.

– Един фантом, да – каза Брайс. – Още не сме се сблъскали с истинския противник. Той е нещо, което чисто и просто обича да убива. То може да убива бързо и безшумно, както отмъкна Джейк Джонсън. Обаче то уби Харкър по-бавно, причинявайки му истинска болка, карайки го да пиши. Защото то искаше да чуем тези писъци. Убийството на Харкър прилича на онова, което казахте за Т-139: то е един деморализатор. Това нещо не е отнесло сержант Харкър. То го е утрепало, генерале. Утрепало го е. Не рискувай живота на повече хора в търсене на тялото.

Известно време Копърфилд мълчеше, после каза:

– А гласа, който чухме. Това беше твоят човек, Джейк Джонсън.

– Не – каза Брайс. – Не мисля, че това в действителност беше Джейк. Звучеше като него, обаче сега започвам да подозирам, че ние сме се изправили срещу нещо, което е страхотен имитатор.

– Имитатор ли? – възкликна Копърфилд.

Джени погледна към Брайс:

– Онези животински звуци по телефона.

– Да. Котките, кучетата, птиците, гърмящите змии, плачещото дете... Това почти приличаше на представление. Сякаш то се фукаше: „Хей, вижте какво мога, вижте колко съм умно.“ Гласът на Джейк Джонсън беше само поредното превъплъщение от неговия репертоар.

– Какво предполагаш? – попита Копърфилд. – Нещо свръхестествено?

– Не. То е реално.

– Тогава какво? Назови го – поиска Копърфилд.

– Не мога, да го вземат мъгните – каза Брайс. – Може би то е естествена мутация или дори нещо излязло от някоя лаборатория по генно инженерство. Знаеш ли нещо за това, генерале? Може би армията има цяла проклета дивизия от генетици, които създават биологични бойни машини, изкуствени чудовища, предназначени да колят и тероризират, същества, изплетени от ДНК на половин дузина животни. Взemi част от генетичната структура на паяк-тарантул и я комбинирай с част от генетичната структура на крокодил, кобра, оса, може би дори мечка гризли, и вмъкни гените на човешки ум просто ей така, на майтап. Пъхни

всичко това в една епруветка; дръж я в инкубатор; грижи се за нея. Какво ще получиш? На какво ще прилича то? Изглеждам ли като бълнуващ лунатик просто защото предлагам такава неща? Един съвременен смахнат Франкенщайн? Наистина ли са отишли толкова далече в изследванията по рекомбиниране на ДНК? Може би дори не трябва да отхвърлям свръхестественото. Това, което се опитвам да кажа, генерале, е, че то може да бъде всичко. Затова не мога да го назова. Отпусни въображението си, генерале. Без значение какви ужасни неща ще извикаш, не можем да ги отхвърлим. Ние си имаме работа с непознатото, а непознатото обхваща всички наши кошмари.

Копърфилд се втрени в него, после погледна нагоре към костюма и шлема на сержант Харкър, които висяха на куката за месо. Сетне се обърна към Паскали и Фуудър:

– Няма да претърсваме алеята. Шерифът вероятно е прав. Сержант Харкър е изчезнал и ние не можем да направим нищо за него.

За четвърти път от пристигането на Копърфилд в града, Брайс попита:

– Още ли мислиш, че си имаме работа просто с един обикновен случай на ХБВ?

– Може да са замесени химични или биологични агенти – каза Копърфилд. – Както отбеляза ти, не можем да изключим нищо. Обаче ти си прав, шерифе, случаят не е прост. Съжалявам за предположението си, че сте имали халюцинации и...

– Приемам извинението – каза Брайс.

– Някакви теории? – попита Джени.

– Добре – каза Копърфилд. – Искам незабавно да започнем първата аутопсия и патологичните тестове. Може и да не открием зараза или нервнопаралитичен газ, обаче бихме могли да намерим нещо, което да ни наведе на следа.

– Най-добре е да постъпите така, сър – каза Тал. – Защото имам предчувствие, че времето изтича.

25 ВЪПРОСИ

Ефрейтор Били Веласкес, един от войниците на Копърфилд, се спускаше надолу през люка в отводнителния канал. Въпреки че не напругаше сили, той дишаше тежко. Защото беше изплашен.

Какво се бе случило със сержант Харкър?

Когато се върнаха, другите изглеждаха шокирани. Шефът Копърфилд каза, че Харкър е мъртъв и че те не знаят със сигурност какво е убило сержанта, но имат намерение да разберат. Божичко, що за глупости! Те трябва да знаят какво го е убило. Просто не искат да кажат. Това е типично за офицерите, да крият всичко.

По стълбата се слизаше през една къса тръбовидна секция до основния хоризонтален канал. Били стигна дъното. От ударите на ботушите му о бетонния под излизаха твърди, глухи звуци.

Тунелът не бе достатъчно висок да се върви изправено. Били се бе привел и движеше фенерчето си насам-натам.

Сиви бетонни стени. Тръби на електрическата и телефонната компания. Малко влага. Тук-там плесен. Нищо друго.

Щом Били се отмести от стълбата, още един войник от поддържащото отделение, Рон Пийк, слезе в канала.

Защо те поне не бяха взели тялото на Харкър със себе си при обратния си път от магазин Джилмартин?

Били продължаваше да шари с фенерчето наоколо и да поглежда нервно назад.

Защо дъртият Железен Гъз, Копърфилд, непрекъснато наблягаше да бъдат бдителни и предпазливи тук долу?

„Сър, какво очаквате да открием?“ – попита Били.

Копърфилд бе отговорил: „Каквото и да е. Всичко. Не зная дали там е опасно или не. Не зная какво трябва да търсите. Просто бъдете дяволски предпазливи. И ако нещо се раздвижи там долу, без значение колко невинно изглежда, дори ако е само някоя мишка, бързо си вдигайте чуковете.“

Що за отговор бе това, по дяволите?

Господи.

Той потръпна от страх.

На Били му се искаше да бе имал възможност да поговори с Паскали или Фуудър. Те не бяха като проклетите офицери. Те щяха да му разкажат всичко за Харкър – ако изобщо някога получеше възможност да ги попита за това.

Рон Пийк стигна долния край на стълбата и погледна тревожно към Били.

Веласкес освети с фенерчето пътя между тях двамата, за да покаже на другия мъж, че няма от какво да се безпокои.

Рон включи фенерчето си и се усмихна смутено, объркан от своята

нервност.

Мъжете горе започнаха да спускат през люка един силов кабел, който бе свързан с двете подвижни лаборатории, паркирани на няколко метра от входа в канала.

Рон пое края на кабела и Били, влачейки приведен крака, се отправи на изток. Мъжете горе на улицата развиваха още кабел в канала.

Тунелът трябваше да пресече един също толкова широк или може би по-широк канал под главната улица, Скайлайн роуд. В тази точка трябваше да се намира съединителната кутия на електрическата компания, където се съединяваха няколко нишки от електрическата паяжина на града. Действайки съгласно предупрежденията на Копърфилд, Били шареше с лъча на фенерчето по стените на тунела, търсейки знаците на електрическата компания.

Съединителната кутия бе отляво, на около метър и половина от пресечната точка на двата канала. Били мина покрай нея до канала на Скайлайн роуд, наведе се към галерията и насочи светлината надясно и наляво, проверявайки дали нещо не се спотайва наоколо. Тръбата на Скайлайн роуд имаше същия размер като тази, в която стоеше той сега, ала следваше наклона на улицата, спускайки се надолу по планинския склон. В ползрението не се виждаше нищо.

Гледайки надолу в смаляващия се отвор на тунела, Били Веласкес си спомни една история, която бе прочел преди години в един комикс на ужасите. Беше забравил заглавието. Разказваше се за един престъпник, който убива двама души по време на нападение на банка и сетне, бягайки от полицията, се вмъква в градската отводнителна система. Негодникът поема по един спускащ се надолу тунел, мислейки, че води към реката, ала се оказва, че води към Ада. Така изглеждаше и каналът на Скайлайн роуд, който се спускаше надолу, надолу и надолу като път към Ада.

Били се обърна да погледне нагоре, питайки се дали това ще прилича на път към Рая. Ала и двете посоки изглеждаха по един и същ начин. Нагоре или надолу, това си приличаше на пътя към Ада. Какво се бе случило със сержант Харкър?

Щеше ли същото да се случи с всички, по-рано или по-късно?

Дори с Уилям Луис Веласкес, който винаги бе толкова уверен (досега), че ще живее вечно?

Внезапно почувства сухота в устата.

Завъртя глава вътре в шлема и сложи пресъхналите си устни върху тръбичката за течност. Засмука, извличайки една сладка, студена

витаминизирана течност. Искаше му се да пийне бира. Обаче докато се намираше в този костюм, имаше на разположение само хранителния разтвор. Той стигаше за четиридесет и осем часа – ако не приемаш повече от шестдесет милилитра за час.

Били извърна глава от пътя към Ада и отиде до съединителната кутия. Рон Пийк вече работеше. Като действаша умело, въпреки обемистите защитни костюми и ограниченото пространство, двамата съединиха своя кабел с основния захранващ кабел.

Частта носеше собствен генератор, но щеше да го използва само ако общинското захранване беше изключено.

За няколко минути Веласкес и Пийк привършиха. Били се обади на хората на повърхността чрез вградената в костюма си радиостанция:

– Г-н генерал, направихме връзката. Сега трябва да имате напрежение, сър.

Отговорът дойде незабавно:

– Имаме. Сега си обирайте крушите, бегом!

– Слушам, сър – каза Били.

И тогава чу... нещо. Шумолене.

Пъхтене.

Рон Пийк сграбчи рамото на Били. Посочи зад него. Към канала на Скайлайн роуд.

Били се завъртя кръгом, мигновено се приведе и освети с фенерчето си кръстовището, където бе фокусирано фенерчето на Пийк.

Надолу по тунела под Скайлайн роуд се лееше поток от животни. Дузини след дузини. Кучета. Бели, сиви, черни, кафяви, ръждивочервени и златисти, всякакви големини и видове: най-вече от смесени породи, но също така и зайчари, дребни и едри пудели, немски овчарки, спаниели, два големи датски дога, двойка териери, един шнауцер, два катранено черни добермана с кафяви намордници. Имаше и котки. Големи и малки. Мършави и охранени. Черни, шарени, бели, жълти, кафяви, петнисти, на райета и сиви. Никое куче не лаеше или ръмжеше. Никоя котка не мяукаше или съскаше. Единствените звуци бяха тяхното задъхано дишане и тихото топуркане и стържене на техните лапи о бетона. Животните се стичаха надолу през канала с необикновена напрегнатост, всички устремени напред, никое дори не поглеждаше към канала, в който стояха Били и Пийк.

– Какво правят тук? – недоумяваше Били. – Как са попаднали тук?

Копърфилд се обади по радиото от улицата отгоре:

– Какво става, Веласкес?

Били бе така смаян от животинската процесия, че не отговори веднага.

Между котките и кучетата започнаха да се мяркат и други животни. Катерици. Зайци. Сива лисица. Миещи мечки. Още лисици и катерици. Скунси. Всички гледаха право напред, забравили всичко друго, освен нуждата да не спират да се движат. Опусуми и язовци. Мишки и койоти. Всички се спускаха стремително по пътя към Ада, трупайки се едни връз други, без нито веднъж да се препънат, поколебаят или захаят. Този странен парад бе бърз, непрекъснат и хармоничен като лееща се вода.

– Веласкес! Пийк! Докладвайте!

– Животни – каза Били на генерала. – Кучета, котки, миещи мечки, всякакви видове. Река от животни.

– Сър, те бягат надолу по тунела под Скайлайн роуд – рече Рон Пийк.

– Под земята – каза объркан Били. – Това е лудост.

– Оттеглете се, дявол да го вземе! – каза настоятелно Копърфилд. – Измъквайте се веднага. Веднага!

Били се сети за предупреждението на генерала непосредствено преди да слязат през люка: „Ако нещо се раздвижи там долу... дори ако е само някоя мишка, бързо си вдигайте чуковете.“

Отначало подземният парад на животните бе потресаващ, ала не особено плашещ. Сега странната процесия стана изведнъж зловеща, дори заплашителна.

Ту-там между животните се виждаха змии. Десетки змии. Дълги черни смокове, плъзгащи се бързо с глави, вдигнати на една-две педи над пода на отводнителния канал. Имаше и гърмящи змии, чиито плоски дяволски глави стояха по-ниско от тези на по-дългите смокове, ала и те се движеха така бързо и извиващо се, тъйпейки се със загадъчна цел към едно мрачно и не по-малко загадъчно местоназначение.

Въпреки че змиите обръщаха не по-голямо внимание на Веласкес и Пийк, отколкото кучетата и котките, тяхното появяване бързо извади Били от унесеността. Той мразеше змиите. Обърна се към посоката, от която бяха дошли и срѣга Пийк:

– Давай. Мърдай. Да се махаме. Бегом!

Чу се нещо между писък, крясък и рев. Сърцето на Били заби като пневматичен чук. Звучите идваха от канала на Скайлайн роуд, от пътя към Ада. Били не посмя да погледне назад.

Това не беше нито човешки писък, нито животински звук и все пак

беше безспорно вик на живо същество. Не можеше да има съмнение в грубите чувства на чуждото, смразяващо кръвта врещене. Това не бе писък на страх или болка. Това бе изблик на ярост, омраза и трескава жажда за кръв.

За щастие този злобен рев не идваше отблизо, а отдалече нагоре в планината, откъм горния край на канала на Скайлайн роуд. Звярът – или каквото бе това – още не беше до тях. Ала идваше бързо.

Рон Пийк се спусна назад към стълбата и Били го последва. Затруднени от обеимистите си костюми, забавяни от извития под на тръбата, те тичаха залитайки. Въпреки че разстоянието не бе голямо, те напредваха подлудяващо бавно.

Нещото в тунела изкрещя отново.

По-близо.

Това бе едновременно и вой, и ръмжене, и рев, и бучене, и раздражено врещене, един злобен звук, който пробождаше ушите на Били и забиваше студени метални шипове в сърцето му.

По-близо.

Ако Били Веласкес бе страхуващ се от Бога назаретянин или фанатичен християнин-фундаменталист, той щеше да знае кое животно може да издава такъв рев. Ако му бяха обяснили, че Нечестивия и Неговите безбожни слуги шестват по земята в телесни форми и търсят да завладеят лековерни души, той веднага щеше да разпознае този звяр. Той щеше да каже: „Това е Сатаната.“ Ехтящият през бетонните тунели рев бе наистина така ужасяващ.

И по-близо.

Приближавайки се.

Идвайки по-бързо.

Обаче Били бе католик. Съвременният католицизъм е склонен да омаловажи разказите за миришещите на сяр ами на Ада в полза на изтъкването на огромното милосърдие и безкрайното състрадание на Бога. Протестантите-фундаменталисти и екстремисти виждат ръката на Дявола във всичко, от телевизионните филми по романите на Джуди Блум до сутiena. Обаче католицизмът дърпа една по-спокойна, по-безгрижна струна. Римската църква даде сега на света неща като пеещи монахини и свещеници като Ендрю Грийли. Ето защо Били Веласкес, отгледан като католик, не свърза веднага свръхестествените сатанински сили със смразяващия рев на този непознат звяр – макар и да си бе спомнил така ясно онази стара история от комиксите за пътя към Ада. Били просто разбираше, че мучащото създание, което се приближаваше през червата

на земята, е лошо същество. Много лошо същество.

И то се приближаваше. Все повече и повече.

Рон Пийк стигна стълбата, започна да се изкачва, изпусна фенерчето си, но не се опита да се върне за него.

Пийк действаше прекалено бавно и Били му викна:

– Размърдай си задника!

Писъкът на непознатото животно се бе превърнал в зловещ вой, който изпълни подземния лабиринт от тунели като воден поток. Били не можеше да чуе дори собственото си викане.

Пийк бе по средата на стълбата.

Вече имаше място за Били да почне да се изкачва. Той постави ръка на стълбата.

Кракът на Пийк се подхлъзна и се смъкна едно стъпало надолу.

Били изруга и махна ръката си.

Пронизителният призрачен вой се усили.

По-близо, по-близо.

Падналото фенерче на Пийк сочеше към канала на Скайлайн роуд, но Били не поглеждаше натам. Той гледаше само нагоре към слънчевата светлина. Ако погледнеше назад и видеше нещо отвратително, силите му щяха да го напуснат, той нямаше да бъде в състояние да се движи и то щеше да го хване, Божичко, да го хване.

Пийк се закатери отново. Този път краката му се задържаха на стъпалата.

Бетонният канал предаваше вибрации, които Били чувстваше през подметките на ботушите си. Вибрациите бяха като от тежки, тромави и все пак бързи като светкавица стъпки.

Не поглеждай, не поглеждай!

Били сграбчи страните на стълбата и се закатери толкова бързо, колкото позволяваше напредването на Пийк. Едно стъпало. Две. Три.

Горе Пийк мина през люка и излезе на улицата.

Сега, когато Пийк го нямаше на пътя му, есенната слънчева светлина блисна върху Били Веласкес и това някак си приличаше на проникване на светлина през черковен прозорец – може би, защото изразяваше надеждата.

Били се намираще по средата на стълбата.

Ще се справиш, ще се справиш, със сигурност ще се справиш, казваше си той задъхано.

Какво пискане и виене, Господи, сякаш съм в центъра на циклон!

Още едно стъпало.

И още едно.

Защитният костюм му тежеше повече от всякога. Един тон. Като брониран костюм. Теглеше го надолу.

Сега Били се намираще във вертикалната тръба, излязъл от хоризонталния канал под улицата. Гледаше жадно нагоре към светлината и вперените в него лица и продължаваше да се движи.

Ще се справиш.

Главата му мина през люка.

Някой му подаде ръка. Самият Копърфилд.

Писъкът зад Били спря.

Той изкачи още едно стъпало, пусна едната си ръка от стълбата и посегна към генерала...

...ала нещо хвана крака му отдолу преди да успее да улови ръката на Копърфилд.

– Не!

Нещо го сграбчи, отскубна краката му от стълбата и го дръпна рязко. Пищейки – странно, Били се чу как пици за майка си, – той падна надолу, блъскайки шлема си о стената на тръбата и после о едно стъпало, зашеметявайки се, удряйки лактите и коленете си, опитвайки се отчаяно, ала безуспешно да се хване за едно стъпало, рухвайки накрая в мощната прегръдка на нещо неопикуемо, което го повлече назад към канала под Скайлайн роуд.

Той безуспешно се извиваше, риташе, удряше с юмруци. Държаха го здраво и го влачеха все по-надълбоко в каналите.

В идващата от люка светлина, после в бързо чезнещия лъч от изоставеното фенерче на Пийк, Били успя да зърне нещичко от съществото, което го бе сграбчило. Съвсем мъничко. Показващи се от сенките откъслечи, които после пак изчезваха в мрака. Това, което видя, бе достатъчно червата и пикочния му мехур да се изпуснат. То приличаше на гущер. Ала не бе гущер. Приличаше на насекомо. Ала не бе насекомо. То съскаше, мяукаше и ръмжеше. Влачейки Били, то захапа и разкъса костюма му. Имаше хлътнали челюсти и зъби. Господи Боже, Света Богородице и Йосифе – зъбите! Двойна редица от остри като бръснач шипове. То притежаваше нокти и беше огромно, очите му бяха опушено червени и с удължени зеници, черни като дъно на гроб. Вместо кожа имаше люспи и два рога, издаващи се от челото над злите очи, извити навън и нагоре и наточени като кинжали. Имаше по-скоро зурла, отколкото нос – зурла, от която се процеждаха лиги. Имаше раздвоен език, който ту излизаше, ту се прибираще обратно зад смъртоносните зъби, и нещо

приличащо на жило на оса или може би на шип.

То завлече Били Веласкес в канала под Скайлайн роуд. Той забиваше нокти в бетона, опитвайки се отчаяно да се задържи, но само съдра пръстите и дланите на ръкавиците си. Почувства по ръцете си студения подземен въздух и осъзна, че сега може да бъде заразен, ала това бе най-малката му тревога.

Влачеше го към биещото сърце на мрака. Спря и разкъса костюма му, строши шлема и надникна през плексигласовото стъкло. Стремеше се към него, сякаш той бе вкусна ядка в твърда черупка.

Способността на Били да разсъждава разумно бе намалала, ала той се мъчеше да съобразява, опитваше се да разбере. Първо на първо, изглеждаше му, че това е праисторическо създание, нещо на милиони години, което някак си е пропаднало през някакво изкривяване на времето в отводнителните канали. Обаче това беше лудост. Той почувства как го обхваща звънлив, пронизителен, лудешки кикот и осъзна, че ако не се удържи, ще бъде загубен. Звярът бе откъснал по-голямата част от защитния костюм. То беше сега върху него, притискайки го силно – едно студено и хлъзгаво същество, което сякаш пулсираше и някак си се изменяше, докосвайки се до Били. Задъхвайки се и ридайки, Били внезапно си спомни една илюстрация в един стар катехизис. Рисунка на демон. Точно това беше. Да, точно това. Рогата. Тъмният раздвоен език. Червените очи. Един издигнал се от Ада демон. И тогава Били си помисли: Не, не, това също е лудост! И докато тези мисли препускаха през мозъка му, ненаситното създание го разголи и почти разкъса на парчета шлема му. Той почувства в неизменния мрак как зурлата напъва душейки през половините на разбития шлем към лицето му, усети мърдащия се език върху устата и носа си и една слаба, но отблъскваща миризма, която му бе съвсем непозната. Звярът дълбаеше в корема и бедрата му и Били почувства как го разяжда странен и ужасно болезнен огън; киселинен огън. Той се гърчеше, извиваше, опъваше, свиваше – безрезултатно. Били чуваше собствените си викове на ужас и болка: „Това е Дявола, това е Дявола!“ Осъзна, че е викал и пищял почти непрекъснато откакто го откъснаха от стълбата. Сега, не можещ повече да говори от този огън без пламък, който изгаряше дробовете му и кипеше в гърлото му, той се молеше в беззвучна монотонна песен, отблъсквайки страха и смъртта и ужасното чувство за нищожност и безполезност: Пресвета Дево, Богородице, Пресвета Дево, чуй молбата ми... чуй молбата ми, Света Богородице, моли се за мен... моли се, моли се за мен, Пресвета Дево, Богородице, Пресвета Дево, застъпи се за мен и...

Никой не му отговори.

Той разбра какво се е случило със сержант Харкър.

Гейлърн Копърфилд обичаше и познаваше добре дивата природа на Северна Америка. За едни от най-интересните същества той считаше някои видове паяци. Тези умни инженери изграждаха дълбоко тръбовидно гнездо в земята с шарнирен капак отгоре. Капакът се съчетаваше така съвършено с почвата, че насекомите минаваха покрай него, без да усетят опасността отдолу и биваха внезапно отнасяни в гнездото, издърпвани надолу и поглъщани. Ненадейността на това бе ужасяваща и пленителна. В един миг плячката се намираще там, над отвора, и в следващия миг вече я нямаше, сякаш никога не е била там.

Изчезването на ефрейтор Веласкес бе така внезапно, сякаш бе стъпил върху капак на паешка дупка.

Изчезнал.

Хората на Копърфилд вече бяха изнервени от изчезването на Харкър и изплашени от кошмарния вой, който спря непосредствено преди Веласкес да бъде издърпан. Когато ефрейторът бе отнесен, всички те отстъпиха объркано назад, страхувайки се, че нещо ще изскочи от люка.

Копърфилд, който бе посегнал към Веласкес, когато отвлякоха войника, отскочи назад. После се смрази в нерешителност. Това не бе типично за него. Никога преди това не се бе оказвал нерешителен в кризисен момент.

Веласкес пицеше през вграденото в костюма радио.

Разбивайки леда, който бе приковал ставите му, Копърфилд отиде до люка и погледна надолу. Фенерчето на Пийк лежеше на пода на канала. Обаче нямаше нищо друго. Никаква следа от Веласкес.

Копърфилд се поколеба.

Ефрейторът продължаваше да пици.

Да изпрати ли долу още хора след нещастника?

Не. Това щеше да бъде самоубийствена мисия. Не трябва да забравя за Харкър. Загубите трябва вече да спрат.

Обаче, за Бога, пищенето бе ужасно. Не така страшно като онова на Харкър. Онези писъци бяха рожба на остра болка, тези – на смъртен ужас. Не така болезнени, може би, и все пак доста болезнени. По-болезнени от всичко, което Копърфилд бе чувал на бойното поле.

Измежду писъците имаше думи, изречени с експлозивно задъхване. Ефрейторът правеше отчаяни опити да обясни на хората горе – и може

би на себе си – какво вижда:

- ...гущер...
- ...насекомо...
- ...дракон...
- ...праисторически...
- ...демон...

И накрая, едновременно с физическа болка и душевно страдание в гласа, ефрейторът извика:

– Това е Дявола, това е Дявола!

След това писъците станаха така болезнени, както на Харкър. Но поне не продължиха толкова дълго.

Когато настъпи тишина, Копърфилд плъзна люка на мястото му. Поради силовия кабел металната плоча не прилегна плътно и единият ѝ край бе повдигнат нагоре, обаче покриваше по-голямата част от дупката.

Генералът разположи двама души на тротоара, на три метра от входа за канала и им заповяда да стрелят по всичко, което излезе оттам.

Тъй като автоматът не бе помогнал на Харкър, Копърфилд и още няколко души събраха всичко необходимо за приготвяне на „коктейли Молотов“. Взеха няколко бутилки вино от магазина за напитки Брукхарте на Вейл лейн, изпразниха ги, сложиха на дъното на всяка три сантиметра сапун на прах, напълниха ги с бензин и запушиха гърлата им с парцалени фитили.

Дали огънят щеше да успее там, където куршумите се бяха провалили?

Какво се бе случило с Харкър?

Какво се бе случило с Веласкес?

Какво ще се случи с мен? – питаше се Копърфилд.

Първата от двете подвижни лаборатории струваше повече от три милиона долара и Министерството на отбраната считаше, че тя си заслужава парите.

Лабораторията бе едно чудо на технологичната микроминиатюризация. Първо, компютърът – основаващ се на три изчислителни машини Интел 432; 690 000 транзистора, натъпкани в само девет силиконови чипа – заемаше място не повече от два куфара и въпреки това представляваше сложна система, способна да извършва комплексни медицински анализи. Фактически системата бе по-съвършена – с по-големи

логически възможности и памет – от тези в повечето лаборатории по патология на най-добрите университетски болници.

Във фургона имаше многобройна диагностична апаратура, проектирана и разположена с грижа за максимално използване на ограниченото пространство. В допълнение към двата компютърни терминала по дължината на едната стена, имаше известен брой устройства и машини: центрофуга за разделяне на основните съставки на кръв, урина и други течни проби; спектрофотометър; спектрограф; електронен микроскоп, свързан с компютрите за визуализация на резултатите; компактно устройство за бързо замразяване на проби от кръв и тъкани за запазване и използване в тестове, при които извличането на елементите става полесно в твърдо агрегатно състояние; и още много, много неща.

Към предната част на колата, зад купето на водача, имаше маса за аутопсии, която се сгъваше към стената, когато не се използваше. В момента масата бе разгъната и тялото на Гари Уечлас – пол: мъжки; години: тридесет седем; раса: бяла – лежеше върху повърхността от неръждаема стомана. Долнището на синята пижама бе срязано отделено от тялото за по-нататъшно изследване.

Д-р Сет Голдстейн, един от тримата водещи съдебни медици на Западното крайбрежие, щеше да извърши аутопсията. Той стоеше от едната страна на масата с Дейрил Робъртс, а от другата се намираще генерал Копърфилд, обърнат с лице към тях над мъртвото тяло.

Голдстейн натисна един бутон на управляващия пулт на стената от дясната си страна. Всяка дума, изговорена по време на аутопсията, щеше да бъде записана; това бе обичайна процедура дори при обикновените аутопсии. Щеше да има и видеозапис: две монтирани на тавана видеокамери бяха насочени към тялото; те също се задействаха.

Голдстейн започна с щателен преглед и описание на тялото: необичайното изражение на лицето, цялостното посиняване, странното подуване. Той търсеше по-специално пробождания, ожулвания, натъртвания, порязвания, увреждания на тъканите, мехури, фрактури и други индикации за специфични рани. Не намери нищо.

Сложил облечената си в ръкавица ръка върху подноса с инструментите, Голдстейн се колебаеше откъде да започне. Обикновено той имаше доста добра представа за причината на смъртта още в началото на аутопсията. Ако човекът бе умрял от заразна болест, Голдстейн обикновено знаеше това от историята на болестта. Ако смъртта бе резултат от злополука, имаше видими травми. Ако смъртта бе причинена от нечия друга ръка, имаше следи от насилие. Обаче в този случай състоянието

на тялото повдигаше повече въпроси, отколкото даваше отговори – странни въпроси, които не приличаха на онези, с които докторът се бе сблъсквал досега.

Сякаш уловил мислите на Голдстейн, Копърфилд каза:

– Трябва да откриеш някои отговори, докторе. Много е вероятно животът ни да зависи от това.

Вторият фургон притежаваше голяма част от машините и инструментите, както първата кола – центрофуга, електронен микроскоп и т.н. – в допълнение към оборудването, което липсваше там. Нямаше маса за аутопсии и имаше само една видеозаписваща система. Вместо два, компютърните терминали бяха три.

Д-р Енрико Валдес седеше до една компютърна клавиатура в дълбоко кресло, предназначено за човек в защитен костюм с въздушна бутилка. Беше зает, заедно с Хаук и Нивън, с химически анализ на различни вещества, събрани от няколко търговски обекти и жилища по Скайлайн роуд и Вейл лейн – като например брашно и тесто от масата в пекарницата на Либерманови. Тримата търсеха следи от кондензат на нервнопаралитичен газ и други химически вещества. Досега не бяха открили нищо необичайно.

Д-р Валдес не вярваше виновникът да се окаже нервнопаралитичен газ или заразна болест.

Валдес започваше да се пита дали случаят не е от областта на Айли или Аркхъм. Айли и Аркхъм, двамата мъже без имена върху защитните костюми, не бяха членове на Поделението за гражданска отбрана. Те бяха от един съвсем друг проект. Тази сутрин, преди разсъмване, когато д-р Валдес се бе запознал с тях на сборния пункт в Сакраменто и чул с какви изследвания се занимават, той едва сдържа смеха си. Беше си помислил, че техният проект е хвърляне на вятъра на парите на данъкоплатците. Сега обаче не бе така сигурен. Сега се питаше...

Питаше се... и се безпокоеше.

Д-р Сара Ямагучи също се намираще във втория фургон и приготвяше култури от бактерии. Използвайки проба от кръв от тялото на Гари Уечлас, тя методически заразяваше една серия от питателни среди – желеирани смеси от хранителни вещества, в които обикновено виреят бактериите: агар от конска кръв, агар от овча кръв, шоколадов агар и много други.

Сара Ямагучи бе генетик, прекарал единадесет години в изследвания по рекомбиниране на ДНК. Ако се окажеше, че Сноуфилд е бил позарен от изкуствено създадени микроорганизми, работата на Сара щеше да стане най-важна за разследването. Тя щеше да ръководи изследването на морфологията на микробите и след неговото завършване щеше да играе главна роля в опита да се определи предназначението на микроорганизма.

Подобно на д-р Валдес, Сара Ямагучи бе започнала да се пита дали Айли и Аркхъм нямаше да станат по-важни за разследването, отколкото бе смятала тя. Тази сутрин областта на техните интереси изглеждаше екзотична като магьосничеството. Ала сега, в светлината на случилото се след пристигането на екипа в Сноуфилд, тя трябваше да признае, че специалността на Айли и Аркхъм изглеждаше все по-уместна.

И подобно на д-р Валдес, Сара Ямагучи бе разтревожена.

Д-р Уилсън Бетънби, шеф на цивилния изследователски персонал на Западния екип на Поделението за гражданска отбрана при ХБВ, седеше до компютърния терминал през един стол от д-р Валдес.

Бетънби изпълняваше една програма за автоматичен анализ на няколко проби вода. Пробите бяха поставени в едно обработващо устройство, което дестилираше водата, събираше дестилата и подлагаше отфилтрираните вещества на спектрографски анализ и други тестове. Бетънби не търсеше микроорганизми; за това бяха необходими други методики. Тази машина само идентифицираше и определяше количеството на всички химични елементи, които се намираха във водата; данните се изобразяваха върху една електронно-лъчева тръба.

Всички водни проби с изключение на една бяха взети от крановете в кухните и баните на къщите и магазините по Вейл лейн и се оказваше, че не съдържат опасни химически замърсители.

Другата водна проба бе онази, която полицаят Отри бе взел миналата нощ от кухненския под на апартамента на Вейл лейн. Според шерифа Хамънд, в няколко сгради били намерени локви вода и подгизнали килими. До сутринта, обаче, повечето вода се бе изпарила, с изключение на един-два мокри килима, от които Бетънби не можеше да получи чисти проби. Той пхна пробата на полия в обработващото устройство.

След няколко минути компютърът изобрази пълния елементен химически анализ на водата и остатъка след дестилацията на течността.

Компютърът продължи със значително повече цифри в дробната

част, изкарвайки данните за всяко вещество. Резултатите бяха същите. В недестилирано състояние водата не съдържаха никакви следи от други елементи, освен двата си компонента – водород и кислород. А след пълна дестилация и филтрация нямаше никакъв остатък, никаква следа от други елементи. Пробата на Отри не би могла да дойде от градското водоснабдяване, защото не бе нито хлорирана, нито флуорирана. Не беше и бутилирана вода. Бутилираната вода щеше да има нормален минерален състав. Може би под кухненската мивка в този апартамент имаше филтрационна система – апарат на Кълигън, – ала дори и да имаше, миналата през нея вода щеше пак да съдържа повече минерални съставки. Взетото от Отри представляваше дестилирана и ултрафилтрирана вода с най-висока лабораторна чистота.

И така... какво правеше тази вода на кухненския под?

Бетънби се взираше в екрана на компютъра и се мръщеше.

Дали и малкото езерце в магазина за напитки Брукхартс се състои от такава свръхчиста вода?

Защо някой ще обикаля из града и ще разлива цели кофи дестилирана вода?

И откъде е намерил такова количество?

Странно.

Джени, Брайс и Лайза се намираха на една маса в ъгъла на трапезарията на хотел Хилтоп.

Майор Айли и капитан Аркхъм, които носеха защитните костюми без имена върху шлемовете, седяха на два стола срещу тях. Те двамата бяха донесли новината за ефрейтор Веласкес и един касетофон, който стоеше сега в средата на масата.

– Все още не мога да разбера защо това не може да почака – каза Брайс.

– Няма да отнеме много време – каза майор Айли.

– Следователският екип е готов за тръгване – възрази Брайс. – Предстои ни да претърсим всички сгради в този град, да открием колко са мъртвите и изчезналите и да намерим някаква следа от това проклето нещо, което е убило всички тези хора. Имаме работа за няколко дни, особено след като не можем да продължаваме претърсването след мръкване. Няма да позволя хората ми да бродят наоколо нощем, когато токът може да прекъсне всеки момент. Да бъде проклет, ако позволя.

Джени си спомни прояденото лице на Уоргъл. Празните очни

гнезда.

Майор Айли каза:

– Само няколко въпроса.

Аркхъм включи касетофона.

Лайза се взираше изпитателно в майора и капитана.

Джени се питаше какво си мисли момичето.

– Ще почнем с теб, шерифе – рече Айли. – В периода от четиридесет и осем часа преди тези събития, получавала ли е вашата служба някакви съобщения за прекъсване на електричеството или телефонните връзки?

– Ако има проблеми от такъв характер – каза шерифът, – хората по принцип се обръщат към комуналните служби, а не към шерифа.

– Да, обаче комуналните служби не ви ли уведомяват? Прекъсванията на електрозахранването и телефоните не спомагат ли за престъпната дейност?

Брайс кимна:

– Разбира се. И доколкото зная, не сме получавали такива сигнали.

Капитан Аркхъм се наклони напред:

– А трудности с приемането на телевизионните и радиосигналите в този район?

– Не зная за такива неща – отвърна Брайс.

– Някакви съобщения за необясними експлозии?

– Експлозии ли?

– Да – каза Айли. – Експлозии, гърмежи или каквито и да било необичайно силни и неидентифицирани шумове.

– Не. Нищо подобно.

Джени се питаше накъде, по дяволите, биеха те. Айли направи пауза и после каза:

– Някакви съобщения за необичаен самолетен полет в околността?

– Не.

Лайза попита:

– Вие не сте от екипа на Копърфилд, нали? Затова нямате имена върху шлемовете.

– И защитните ви костюми не ви прилягат така добре, както на другите – каза Брайс. – Техните са изработени по мярка. Вашите определено не са.

– Много сте наблюдателни – рече Айли.

– Щом не сте от проекта по ХБВ – каза Джени, – какво правите тук.

– Не искахме да привличаме вниманието от самото начало –

отвърна Айли. – Счетохме, че ще получим от вас по-откровени отговори, ако не знаете какво търсим.

Аркхъм каза:

– Ние не сме от Медицинския корпус. Ние сме от Военновъздушните сили.

– Проектът „Небесно наблюдение“ – каза Айли. – Нашата организация съвсем не е секретна, обаче... значи... нека речем, че не насърчаваме публичността.

– „Небесно наблюдение“? – оживи се Лайза. – Не става ли дума за НЛО? Как се казваше? Летящи чинии?

Джени забеляза, че Айли трепна при думите „летящи чинии“.

Айли заговори:

– Не ходим насам-натам да проверяваме всяко шантаво съобщение за зелени човечета от Марс. Първо на първо, нямаме пари за това. Нашата работа е планирането на научните, социалните и военните аспекти на първата среща на човешкия род с извънземен разум. Ние сме преди всичко експерти.

Брайс поклати глава:

– Никой наоколо не е съобщавал за летящи чинии.

– Ето какво имаше предвид майор Айли – обясни Аркхъм. – Вижда те ли, нашите изследвания показват, че първата среща може да започне по такъв странен начин, че дори да не можем да я разпознаем. Разпространената представа за спускащи се от небето космически кораби..., та значи, може да не стане така. Ако се окаже, че си имаме работа с наистина чужд разум, техните кораби може да бъдат толкова различни от нашата представа за кораб, че бихме могли дори да не разберем, че са се приземили.

– Ето защо проверяваме странни явления, които на пръв поглед сякаш не са свързани с НЛО – продължи Аркхъм. – Например миналата пролет един полтъргайст действаше изключително активно в една къща в щата Върмонт. Мебели се издигаха във въздуха. Съдове хвърчаха през кухнята и се разбиваха о стените. Водни струи бликаха от стени, в които нямаше водопроводни тръби. Огнени кълба избухваха от въздуха...

– Не се ли счита, че полтъргайстите са призраци? – попита Брайс. – Какво общо имат призраците с областта на вашите интереси?

– Нищо – отвърна Айли. – Ние не вярваме в призраци. Обаче се питаме дали явлението полтъргайст не би могло да бъде резултат от неправилен контакт между биологични видове. Ако се сблъскаме с чужда раса, която общува само чрез телепатия и не можем да приемем тези

телепатични мисли, може би неприетата психична енергия ще предизвика разрушителни явления от вида на онези, които често се приписват на зли духове.

– И какво в края на краищата установихте за онзи полтъргайст във Върмонт? – попита Джени.

– Какво установихме ли? Нищо – отвърна Айли.

– Само това, че... представлява интерес – каза Аркхъм.

Джени хвърли поглед към Лайза и видя, че очите на момичето бяха широко отворени. Това бе нещо, което Лайза можеше да приеме охотно. Това бе един страх, за който тя бе грижливо подготвена благодарение на филмите, книгите и телевизията. Чудовища от космоса. Нашественици от други светове. Това не правеше убийствата в Сноуфилд по-малко от-вратителни. Ала това бе позната заплаха, което я правеше безкрайно по-предпочитана от непознатата. Джени силно се съмняваше, че това е първият сблъсък със същества от звездите, обаче Лайза изглежда имаше силно желание да повярва.

– А Сноуфилд? – попита момичето. – Такава ли е работата? Да не се е приземило нещо от... там?

Аркхъм погледна неспокойно към майор Айли. Айли се окашля: звукът, предаден от крякащата кутия на гърдите му, беше дрънчаш, машинен:

– Твърде рано е да се правят каквито и да било заключения. Ние наистина вярваме, че има една малка вероятност първият контакт между човек и извънземно да бъде свързан с опасност от биологично заразяване. Ето защо имаме споразумение за обмен на информация с проекта на Копърфилд. Едно необяснимо избухване на непозната болест може да свидетелства за извънземно присъствие.

– Обаче ако си имаме работа с извънземно създание – изтъкна Брайс, – то изглежда страхотно свирепо за същество с „по-висш“ разум.

– Същото си помислих и аз – рече Джени.

Айли вдигна вежди:

– Това е общоприетата представа: понятието, че извънземните са се научили как да живеят в пълна хармония помежду си и с други биологични видове. Ала както казва старата песен... това не е задължително. Все пак хората са значително по-напред в развитието си от горилите, обаче като вид ние определено сме по-войнолюбиви от най-агресивните горили.

– Може би един ден ние ще се срещнем с някоя доброжелателна чужда раса, която ще ни научи как да живеем в мир – каза Айли. –

Може би те ще ни дадат знанията и технологиите, с които да разрешим земните си проблеми и стигнем звездите. Може би.

– Обаче не можем да отхвърлим другата възможност – каза мрачно Аркхъм.

26

ЛОНДОН, АНГЛИЯ

Когато в Сноуфилд бе единадесет часът понеделник сутринта, в Лондон бе седем часът понеделник вечерта.

Отвратителният дъждовен ден бе преминал в отвратително мокра вечер. Дъждовни капки удряха по прозореца на миниатюрната кухня в двустайната мансарда на Тимоти Флайт.

Професорът стоеше пред една дъска за рязане и си приготвяше сандвич.

След прекрасната закуска с шампанско за сметка на Бърт Сандлър, Тимоти не огладня за обяд. Прескочи също така и следобедния чай.

Днес се беше срещал с двама студенти. Даваше частни уроци на единия по анализ на йероглифи, а на другия – по латински език. Преситен от закуската, той едва не заспа по време на двата урока. Какво неудобство. Но тъй като учениците плащаха и без това малко, те трудно биха могли да се оплакват, че той веднъж е заспал по средата на урока.

Докато слагаше по едно резенче шунка и швейцарско сирене върху намазания с горчица хляб, той чу звъна на телефона долу в коридора. Не помисли, че е за него. Рядко му се обаждаха.

Но след няколко секунди на вратата се почука. Беше младият индиец, който живееше под наем в една стая на първия етаж. Със силен акцент обясни на Тимоти, че го търсят. И то спешно.

– Спешно ли? Кой? – попита Тимоти, докато слизаха по стълбите. – Каза ли някакво име?

– Санд-леер – отвърна индиецът.

Сандлър? Бърт Сандлър?

След закуската те се бяха споразумели за ново издание на „Древният враг“, преработено така, че да привлече обикновения читател. След оригиналната публикация на книгата, почти преди седемнадесет години, Тимоти бе получил няколко предложения да популяризира теорията си за масовите изчезвания в миналото, но бе отхвърлил тази идея; той знаеше, че една популяризирана версия на „Древният враг“ щеше да

е още един довод в ръцете на онези, които толкова несправедливо го обвиняваха в търсене на сензации, шарлатанство и печелене на пари. Сега обаче годините на нищета го бяха направили по-податлив към тази идея. Появата на Сандлър и неговото предложение за договор идваха точно тогава, когато прогресиращото обедняване на Тимоти бе достигнало критичен стадий; това беше истинско чудо. Тази сутрин се бяха споразумели за аванс (срещу хонорара) от петнадесет хиляди долара. При текущия обменен курс това правеше малко повече от осем хиляди лири стерлинги. Не беше цяло състояние, но означаваше повече пари, отколкото Тимоти бе виждал от много дълго време и в момента това му се струваше несметно богатство.

Докато слизаше по тясното стълбище към предното антре, където се намираше телефонът, на една малка масичка под евтиното копие на грозна картина, Тимоти се питаше дали Сандлър не се обажда да се измъкне от споразумението.

Сърцето на професора започна силно да бие с почти болезнена сила.

– Надявам се да не е нещо лошо, сър – каза младият индиец, сетне се върна в стаята си и затвори вратата.

Флайт вдигна слушалката:

– Ало?

– Господи, имате ли вечерния вестник? – попита Сандлър. Гласът му бе пронизителен, почти истеричен.

Тимоти се усъмни, че Сандлър е пиян. Това ли наричаше той спешна работа?

Преди Тимоти да отвърне, Сандлър каза:

– Мисля, че то се случи! За Бога, д-р Флайт, смятам, че наистина се случи! Има го във вечерния вестник. И по радиото. Няма много подробности. Но със сигурност изглежда, че се е случило.

Тревогите на професора за договора сега се смениха с раздражение:

– Може ли да ми обясните по-ясно, г-н Сандлър?

– Древният враг, д-р Флайт. Едно от тези създания отново е наяве. От вчера. В един град в Калифорния. Някои са мъртви. Повечето са изчезнали. Стотици. Целият град. Просто го няма.

– Господ да им е на помощ – каза Флайт.

– Имам един приятел в лондонската служба на Асошиейтед прес, който ми прочете последните служебни бюлетини – каза Сандлър. – Зная неща, които още не са стигнали до вестниците. Първо на първо,

полицията там в Калифорния е оповестила за теб. По всичко изглежда, че една от жертвите е чела твоята книга. Когато го атакували, той се заключил в банята. Така или иначе, справили се с него. Но той спечелил достатъчно време да надраска името ти и заглавието на твоята книга върху огледалото!

Тимоти бе изумен. До телефона имаше стол. Той изведнъж му потрябва.

– Властите в Калифорния не разбират какво става. Дори не разбират, че „Древният враг“ е заглавие на книга и не знаят каква е ролята ти в цялата тази работа. Те смятат, че това е било нападение с невропаралитичен газ или акт на биологична война, или дори контакт с извънземни. Обаче мъжът, който е изписал твоето име върху огледалото, е знаел много добре. Както и ние. Ще ти кажа повече в колата.

– В колата ли? – възкликна Тимоти.

– Господи, надявам се да имаш паспорт!

– Ъ-ъ... да.

– Идвам с кола да те заведа до летището. Искам да заминеш за Калифорния, д-р Флайт.

– Обаче...

– Тази нощ. Има свободно място за един полет от Хитроу. Резервирах го на твоето име.

– Но аз не мога да си го позволя...

– Издателят плаща всички разноски. Не се притеснявай. Трябва да отидеш в Сноуфилд. Няма да пишеш популярен вариант на „Древният враг“. Вече не. Сега ще напишеш пълна история на Сноуфилд и целият материал за масови изчезвания в миналото и теориите ти за древния враг ще подкрепят разказа ти. Разбираш ли? Нали е чудесно?

– Дали ще е разумно да се втурна там точно сега?

– Какво искаш да кажеш? – попита Сандлър.

– Дали е правилно? – загрижено запита Тимоти. – Няма ли да изглежда, че искам да натрупам пари от тази ужасна трагедия?

– Чуй ме, д-р Флайт, в Сноуфилд ще има стотици мошеници, всичките с договор за книга в задния джоб. Ще ти задигнат материала. Ако не напишеш книга за случилото се, някой от тях ще напише за твоя сметка.

– Но стотици хора са мъртви – каза Тимоти. Прилоша му. – Стотици. Болката, трагедията...

Сандлър очевидно губеше търпение от нерешителността на професора.

– Добре... да, добре. Може би си прав. Може и да не съм престанал да мисля за целия този ужас. Но не разбираш ли – точно поради това трябва да напишеш книга на тази тема. Никоой друг няма твоята ерудиция и състрадание.

– Значи...

Схващайки колебанието на Тимоти, Сандлър каза:

– Добре. Стягай си бързо куфара. Ще бъда при теб след половин час.

Сандлър затвори, а Тимоти остана неподвижен за момент, държейки слушалката и вслушвайки се в сигнала за свободно. Беше зашеметен.

На фаровете на таксито дъждът изглеждаше сребрист. Вятърът го носеше в различни посоки като тънки блестящи коледни гирлянди. По паважа се образуваха локви като от живак.

Таксиметровият шофьор караше дръзко. Колата се носеше с голяма скорост по мокрите улици. Тимоти здраво стискаше с ръка дръжката на вратата. Очевидно Бърт Сандлър бе обещал голям бакшиш като награда за бързото шофиране.

Седящият до професора Сандлър каза:

– В Ню Йорк има престой, но не голям. Ще отложим пресконференцията за Сан Франциско. Така че се подготви да посрещнеш армия напористи журналисти щом слезеш от самолета там.

– Не може ли просто да стигнем тихо до Санта Майра и да се представя там на властите? – попита тъжно Тимоти.

– Не, не и не! – каза Сандлър, явно ужасен от самата мисъл. – Тази пресконференция ни е необходима. Ти си единственият, който има някакъв отговор, д-р Флайт. Всички трябва да научат, че ти си единственият. Трябва да бием тъпана за твоята книга преди Норман Мейлър да остави най-новото си изследване върху Мерилин Монро и скочи в това нещо с двата крака!

– Още дори не съм започнал книгата!

– Господи, знай. И докато я издадем, търсенето ще бъде огромно!

Таксито зави на един ъгъл. Гумите изсвистяха. Тимоти се удари о вратата.

– Един журналист ще те срещне в самолета за Сан Франциско. Той ще ти дава напътствия по време на пресконференцията – каза Сандлър. – По един или друг начин ще те закара в Санта Майра. Доста е далече с кола, така че може би ще стане с хеликоптер.

– Хеликоптер ли? – възкликна удивено Тимоти.

Таксито префуча през една дълбока локва, изхвърляйки встрани сребристи пръски вода.

Летището вече се виждаше.

Откак Тимоти бе влязъл в таксито, Бърт Сандлър не бе престанал да говори.

– Още нещо. На пресконференцията разкажи нещата, които ми разказа тази сутрин. Внезапното изчезване на маите. И за трите хиляди изчезнали китайски войници. И непременно загатни нещо за масовите изчезвания в САЩ – дори преди да са били Съединени щати, дори през предишни геоложки ери. Това ще привлече пресата. Местната връзка. Това винаги помага. Първата английска колония в Америка не е ли изчезнала безследно?

– Да. Колонията на остров Роъноук.

– Непременно спомени за това.

– Но аз нямам доказателства, че изчезването на колонията в Роъноук има връзка с древния враг.

– Има ли някаква вероятност за връзка?

Запленен както винаги от тази тема, Тимоти за пръв път откъсна мислите си от самоубийственото поведение на таксиметровия шофьор.

– Когато една английска експедиция, субсидирана от сър Уолтър Роли, се върнала в колонията Роъноук през март 1590 година, не намерили никого. Сто и двадесет души били изчезнали безследно. За съдбата им са предложени безброй теории. Така например най-популярна е теорията, че хората от Роъноук са станали жертва на живеещи наблизко индианци-кратони. Единственото оставено от колонистите съобщение било името на това племе, издълбано набързо на едно дърво. Обаче кратоните твърдели, че не знаят нищо за изчезването им. А те били миролюбиви индианци. Никак не били воинствени. Всъщност, те отначало помогнали на колонистите да се установят. Освен това, в селището нямало никакви следи от насилие. Не били открити никакви тела. Нито кости. Нито гробове. Виждаш ли, дори най-широко приеманите теории повдигат повече въпроси, отколкото дават отговори.

Таксито направи още един завой и рязко удари спирачки, за да избегне сблъсък с един камион.

Но в момента Тимоти не обръщаше внимание на бясното шофиране. Той продължи:

– Хрумна ми, че думата, която колонистите издълбали в дървото – кратони, – може и да не е целяла да обвинява. Може да е означавала, че

кроатоните знаят какво се е случило. Четох статиите на няколко английски изследователи, които по-късно разговаряли с кроатоните за изчезването на колонистите и има факти, че индианците наистина са имали някаква представа за случилото се. Или са си мислели, че знаят. Но обясненията им не били взети на сериозно от белите хора. Кроатоните казали, че едновременно с изчезването на колонистите имало голямо намаление на дивеча в горите и полетата, в които ловувало племето. Няколко по-възприемчиви изследователи са отбелязали в статиите си, че индианците се отнасяли към случилото се със суеверен ужас. Изглежда са имали религиозно обяснение за изчезването. Но за нещастие белите хора, които разговаряли с тях за колонистите, не се интересували от индиански суеверия и не изследвали тази следа.

– Сигурен съм, че ти си изучил религиозните вярвания на кроатоните – каза Бърт Сандлър.

– Да – отвърна Тимоти. – Не беше лесно, защото племето е изчезнало преди много години. Това, което открих, е, че кроатоните са били спиритисти. Вярвали, че духовете продължават да бродят по земята след смъртта на тялото, вярвали, че има „велики духове“, които се изявяват чрез елементите – вятър, земя, огън, вода и така нататък. Най-интересното – що се отнася до нас – е, че те вярвали в един дух на злото, източник на всяко зло, един еквивалент на християнския Сатана. Забравил съм точната индианска дума, но в превод приблизително звучи като Онзи който може да е всичко и все пак нищо.

– Господи – възкликна Сандлър. – Добро описание на древния враг.

– Понякога зад суеверията се крият истини. Кроатоните вярвали, че и животните, и колонистите били отнесени от Онзи който може да е всичко и все пак нищо. Следователно..., макар и да не мога окончателно да кажа, че древният враг има нещо общо с изчезването на островитяните от Роъноук, това ми изглежда достатъчно основание да разгледам тази възможност.

– Фантастично! – каза Сандлър. – Разкажи им всичко това на пресконференцията в Сан Франциско. Точно както ми го разказа.

Таксито заби спирачки пред входа на летището. Бърт Сандлър пхна една банкнота от пет лири в ръката на шофьора. После погледна часовника си:

– Доктор Флайт, хайде да те кача на самолета.

Тимоти Флайт наблюдаваше от своето кресло до прозорчето как светлините на града изчезват под буреносните облаци. Самолетът се издигаше през лекия дъждец. Скоро се намериша над облаците; бурята

остана под тях, небето отгоре бе чисто. Лунните лъчи се отразяваха от кипящите върхове на облаците и нощта навън бе изпълнена с мека призрачна светлина.

Светещата табелка за предпазния колан изгасна.

Тимоти откопча колана, но не можеше да се отпусне. Умът му кипеше точно както буреносните облаци отвън.

Мина стюардесата, предлагайки напитки. Той поиска уиски.

Чувстваше се като стегната пружина. За едно денонощие животът му се бе променил. През този ден бе имало повече вълнения, отколкото през цялата изминала година.

Обхваналото го напрежение не беше неприятно. Той бе повече от щастлив да промени тъжното си съществуване; той навлизаше в един нов и по-добър живот така бързо, сякаш влизаше в нов костюм. Рискуваше отново да бъде изложен на присмех и на старите познати обвинения, че с теориите си търси само известност и пари. Обаче съществуваше и шанс, че ще успее най-накрая да докаже, че е прав.

Уискито пристигна и той го изпи. Поръча още едно. Полека-лека започна да се отпуска.

Навън нощта бе необятна.

27 БЯГСТВОТО

През решетките на прозореца в килията си Флетчър Кейл имаше добър изглед към улицата. Цяла сутрин той наблюдаваше стичането на репортерите. Сигурно се бе случило нещо наистина сензационно.

Някои от другите затворници си предаваха новините от килия на килия, но никой от тях не би споделил нищо с Кейл.

Те го мразеха. Често му се подиграваха, наричаха го детеубиец. Дори в затвора имаше социални прослойки. На най-долното стъпало бяха детеубийците.

Това беше почти смешно. Дори крадците, мошениците и бандитите имаха нужда да изпитват морално превъзходство над някого. И така, те ругаеха и преследваха всеки, който бе навредил на дете и това някак ги караше да се чувстват като свещеници и епископи в сравнение с него.

Глупаци. Кейл ги ненавиждаше.

Той не помоли никого да сподели информация с него. Нямахше да им направи удоволствието да покажат, че го мразят.

Протегна се на койката и замечта за своето прекрасно предопределение: слава, сила, богатство...

Към единадесет и половина все още лежеше, когато дохода да го заведат в съда по обвинение в две убийства. Пазачът отключи вратата. Един друг мъж – сивокос полицай с коремче – влезе вътре и му сложи белезници.

– Днес сме в намален състав – каза той на Кейл. – За тази работа изпратиха само мен. Но си избий глупавите надежди, че ще имаш шанс да избягаш. С белезници си, а имам и револвер и нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да те застрелям.

В очите и на пазача, и на полицая се четеше омраза.

Най-накрая вероятността да прекара остатък от живота си в затвора стана съвсем реална за Кейл. За своя изненада, докато го извеждаха от килията, той започна да плаче.

Другите затворници свиркаха и се смееха, подвиквайки му обидни думи.

Мъжът с коремчето го смушка в ребрата.

– Мърдай.

Кейл се запрепва по коридора на отмалелите си крака и през една решетъчна врата, която им отвориша, излезе от блока с килии в един друг коридор. Пазачът остана там, но полицаят заблъска Кейл към асансьорите. Блъскаше го твърде често и твърде грубо, дори когато не бе необходимо. Кейл усети, че самосъжалението му прераства в гняв.

В малкия, бавно спускащ се асансьор Кейл усети, че полицаят не вижда никаква заплаха. Той бе отвратен, нетърпелив, объркан от емоционалния срыв в Кейл.

Когато вратите се отвориша и в Кейл бе настъпила промяна. Той все още плачеше тихичко, но сълзите му вече не бяха искрени и тръпнеше по-скоро от възбуда, отколкото от отчаяние.

Преминаха през още един пост. Полицаят показва комплект документи на един друг пазач, който го нарече Джо. Пазачът изглежда Кейл с безразлично презрение. Кейл извърна лице като че се срамуваше от себе си. Продължи да плаче.

После той и Джо излязоха навън и пресякоха един обширен паркинг, насочвайки се към една редица бяло-зелени патрулни коли, наредени до оградата. Денят бе слънчев и топъл.

Кейл продължаваше да плаче и се преструваше, че краката не го държат. Бе присвил рамене и главата му бе сведена. Продължаваше да се влачи апатично, като сломен човек.

Освен него и полицаия, на паркинга нямаше никого. Бяха само двамата. Идеално.

По пътя към колата Кейл изчакваше удобния момент за действие. За миг си помисли, че такъв може и да не дойде.

Джо го блъсна към колата и се извърна леко да отключи вратата – и Кейл скочи. Нахвърли се върху полицаия докато той се опитваше да пхне ключа в ключалката. Полицаят ахна и замахна с юмрук. Твърде късно. Кейл се приведе и бързо го блъсна и притисна о колата. Лицето на Джо пребледня от болка, когато дръжката на вратата се заби яростно в гръбнака му. Връзката ключове изхвъркна от ръката му и докато те падаха към земята, той посегна със същата ръка да хване револвера в кобура си.

Кейл знаеше, че с окованите си в беззъбни ръце няма да може да избие оръжието. Щом револверът бъдеше изваден, борбата щеше да приключи.

Кейл атакува гърлото на другия мъж. Нападна го със зъби. Захапа го дълбоко, усети как бликна кръв, захапа отново, притисна устни към раната, като нападащо куче, ухапа отново и полицаят извика, ала това бе само една въздишка, която никой не би могъл да чуе, а оръжието изпадна от кобура и сгърчената ръка на полицаия и двамата мъже тупнаха тежко на земята. Кейл се оказа отгоре, а полицаят се опита да извика отново, ала Кейл заби коляно в чатала му и от гърлото на мъжа заблика кръв.

– Копеле – каза Кейл.

Очите на полицаия станаха неподвижни. Кръвта престана да блика от раната. Всичко свърши.

Кейл никога не се беше чувствал така силен, така могъщ.

Огледа паркинга. Все още нямаше никой наоколо.

Кейл се добра до връзката с ключове и започна да ги пробва един по един, докато не отключи беззъбниците. Хвърли ги под колата.

Прегърколи мъртвия полицаия под една от патрулните коли, за да не се вижда.

Избърса лицето си с ръкав. Ризата му бе изпръскана с кръв. Не можеше да поправи това. Нито да промени факта, че носи провиснали, сини, груби затворнически дрехи и чифт гуменки.

Чувствайки, че бие на очи, той закричи бързо покрай оградата и излезе през отворената порта. Прекоси алеята и стигна до един друг паркинг зад двуетажна жилищна сграда. Хвърли поглед към прозорците с надежда, че никой не гледа навън.

На паркинга имаше може би двадесет коли. В един жълт Датсън ключовете висяха на таблото. Кейл седна зад кормилото, затвори вратата и въздъхна с облекчение. Беше се скрил и имаше превозно средство. Отпред имаше кутия с хартиени кърпички. Той взе една, плюна отгоре ѝ и зачисти лицето си. След като отстрани кръвта, Кейл се огледа в огледалото за обратно виждане и се ухили.

28

ПРЕБРОЯВАНЕ НА ТЕЛАТА

Докато военната част на генерал Копърфилд провеждаше аутопсии и тестове в подвижната полева лаборатория, Брайс Хамънд сформира два издирващи екипа и започна да проверява града, къща по къща. Франк Отри водеше първата група, а майор Айли се присъедини като наблюдател от проекта „Небесно наблюдение“. По същия начин капитан Аркхъм се включи към екипа на Брайс. Квартал по квартал и улица по улица, двата екипа никога не се раздалечаваха на разстояние повече от една сграда, държейки постоянна връзка помежду си чрез радиотелефони.

Джени придружаваше Брайс. Тя познаваше повече от всеки друг жителите на Сноуфилд и можеше да идентифицира най-добре труповете, които откриваха. Освен това, в повечето случаи тя можеше да каже кой живее в дадена къща и от колко души е било дадено семейство – информация, нужна за съставянето на списъка на изчезналите.

Джени се безпокоеше да не бъде изложена Лайза на още ужасни сцени, но не можеше да откаже помощта си на издирващия екип. Не можеше и да остави сестра си в хотел Хилтоп. Не и след онова, което се бе случило с Харкър. И с Веласкес. Обаче момичето се справяше добре с напрежението при претърсването на къща след къща. Владееше се напълно и Джени все повече се гордееше с нея.

Известно време не откриваха никакви тела. Първите магазини и къщи, в които влязоха, бяха празни. В няколко къщи масите бяха подредени за неделната вечеря. В други ваните бяха пълни с вече изстинала вода. На няколко места телевизорите продължаваха да работят, но никой не ги гледаше.

В една кухня откриха вечерята в електрическата печка. Храната в трите тенджери се беше готвила толкова дълго, че водата се бе изпарила. Остатъците бяха сухи, твърди и овъглени и не можеха да се

идентифицират. Металните тенджери бяха съсипани; бяха станали синкаво-черни отвътре и отвън. Пластмасовите дръжки бяха омекнали и започнали да се топят. Цялата къща вонеше с толкова остра отвратителна миризма, с каквата Джени никога не се беше сблъсквала.

Брайс изключи котлоните.

– Цяло чудо, че не е избухнал пожар.

– Вероятно е щял да избухне, ако печката беше газова – отбеляза Джени.

Над трите тенджери имаше метален абсорбер с вентилатор, който бе спрял. Когато храната бе горяла, абсорберът бе поел краткотрайния изблик на пламъци и бе предотвратил разпространението на огъня из околните помещения.

Когато се намериха отново навън, всички (освен майор Аркхъм в неговия защитен костюм) поеа дълбоко от чистия планински въздух. Нужни им бяха няколко минути да прочистят дробовете си от ужасното нещо, което бяха дишали вътре в къщата.

Сетне, в следващата къща, откриха първото тяло за деня. Беше на Джон Фарли, собственика на кръчмата „Маунтин тавърн“, която работеше само по време на ски-сезона. Той беше на около четиридесет години. Приятен човек с прошарена коса, дълъг нос и тънки устни, винаги готови да се разтеглят в привлекателна усмивка. Сега беше подут и посинял, очите му изпъкнали от черепа, дрехите му силно опънати по шевовете от подуването на тялото.

Фарли седеше на масата за закуска в единия край на голямата си кухня. В една чиния пред него имаше ravioli с настърган кашкавал и кюфтета. Имаше и чаша червено вино. На масата до чинията имаше отворено списание.

Фарли седеше изправено на стола си. Едната му ръка бе на коленете, а другата – на масата, държейки парче хляб. Устата на Фарли бе полуотворена и между зъбите имаше хапка хляб. Беше загинал по време на дъвчене; челюстните му мускули нямаше да се отпуснат никога вече.

– Мили Боже – възкликна Тал, – не е имал време да изплюе хапката или да я преглътне. Смъртта му трябва да е била моментална.

– Нито я е усетил как идва – каза Брайс. – Погледни лицето му. Не изразява нито ужас, нито изненада, нито шок, както при останалите.

Взирайки се във вкочанените челюсти на мъжа, Джени каза:

– Това, което не разбирам е, защо смъртта не е довела до отпускане на мускулите. Странно.

В църквата „Света Богородица на планините“ слънчевата светлина се процеждаше през цветните стъкла на прозорците, където преобладаваха синьото и зеленото. Стотици парчета с неправилна форма в тъмно-синьо, светлосиньо, тюркоаз и аквамарин, смарагдово зелено и още много нюанси се отразяваха по полираните дървени столове, оформяха цветни петна по пейките и проблясваха по стените.

Като под водата, помисли си Горди Брогън докато следваше Франк Отри в чудатия и красиво осветен централен кораб на църквата.

Точно зад преддверието на храма, поток пурпурна светлина заливаше белия мраморен купел със светена вода. Това бе пурпурът на кръвта на Исус. Слънцето пронизваше едно изображение от цветно стъкло на кървящото сърце на Христос и пръскаше окървавени лъчи върху водата, която искреше в бледата мраморна чаша.

От петимата мъже в издирващия екип само Горди бе католик. Той потопи два пръста в светената вода, прекръсти се и коленичи.

Черквата бе тържествена, тиха, спокойна.

Въздухът бе омекотен от приятен мирис на тамян.

На пейките нямаше богомолци. На пръв поглед изглеждаше, че черквата е изоставена.

Тогава Горди погледна по-внимателно олтара и ахна. Франк също го забеляза:

– О, Боже мой.

Районът на олтара бе по в сянка, отколкото останалата част на черквата и затова хората не бяха забелязали веднага отвратителното и кошунствено нещо над олтара. Свещите на олтара бяха изгорели изцяло и угаснали.

Обаче докато мъжете от екипа се приближаваха колебливо, те виждаха все по-ясно и по-ясно големия кръст, който се издигаше от центъра на олтара покрай задната стена. Това бе дървен кръст с изящна гипсова фигура на Христос. В момента по-голямата част от божествената фигура се закриваше от едно друго тяло, което висеше пред нея. Едно истинско, а не гипсово тяло. Това бе свещеникът в своите одежди, прикован към кръста.

Двама дякони бяха коленичили на пода пред олтара. Бяха мъртви, посинели, подпухнали.

Плътта на свещеника бе започнала да потъмнява и да показва други признаци на предстоящо разлагане. Тялото му не беше в същото

странно състояние както другите намерени досега тела. Тук обезцветяването бе като при едnodневен труп.

Франк Отри, майор Айли и другите двама полицаи продължиха през портата в преградата на олтарата.

Горди не можеше да продължи с тях. Той бе така потресен, че трябваше да седне на първата пейка, за да не рухне.

След като провериха олтарата и хвърлиха поглед през вратата на ризницата, Франк повика по радиотелефона Брайс Хамънд, който се намираще в съседната сграда.

– Шерифе, намерихме трима в черквата. Трябва ни д-р Пейдж. Твърде ужасно е, обаче така, че по-добре оставете Лайза в преддверието с един-двама души.

– Идваме след две минути – каза шерифът.

Франк слезе от олтарата, мина през вратата на ризницата и седна до Горди. Той държеше радиотелефона в едната си ръка и револвера в другата.

– Ти си католик.

– Да.

– Съжалявам, че трябваше да видиш това.

– Всичко е наред – каза Горди. – И за теб не е по-лесно, макар и да не си католик.

– Познаваш ли свещеника?

– Мисля, че името му е отец Калахън. Не съм идвал в тази черква. Ходех в „Свети Андрей“ в Санта Майра.

Франк остави радиотелефона и се почеса по брадичката.

– По всички признаци личи, че нападението е станало вчера вечерта, малко преди докторката и Лайза да пристигнат в града. Но сега това... Ако тези тримата са умрели сутринта, по време на литургията...

– По-вероятно е било по време на Благословието – отвърна Горди. – Не на литургията.

– Благословието ли?

– Благословието на Светото тайнство. Неделната вечерна служба.

– Добре. Тогава съпада по време с останалите. – Франк погледна към празните скамейки. – Какво е станало с енорияшите? Защо тук са само свещеникът и дяконите?

– Ами, на Благословието не идват много хора – каза Горди. – Вероятно е имало още двама-трима. Но онова нещо ги е отнесло.

– Защо просто не е отнесло всички?

Горди не отвърна.

– Защо то е трябвало да извърши такива неща? – настоя Франк.

– За да ни се подиграе. За да ни подразни. За да ни отнеме надеждата – тъжно отвърна Горди.

Франк се втренчи в него. Горди продължи:

– Може би някои от нас или даже повечето от нас се осланят на Господа да ни измъкне живи. Зная това, аз се моля непрекъснато, откакто пристигнахме тук. Вероятно и вие също. То е знаело, че ще бъде така. То е знаело, че ще се молим на Господ да ни помогне. С това то ни дава да разберем, че не можем да се осланяме на Бога. Или поне му се иска да повярваме в това. Защото това е неговата цел. Да внуши съмнение в Бога. Това винаги е било неговата цел!

– Ти като че ли със сигурност знаеш пред какво точно сме изправени тук – рече Франк.

– Може би – каза Горди и се загледа в разпнатия свещеник, после отново се обърна към Франк: – Не разбираш ли? Наистина ли не разбираш, Франк?

След като излязоха от църквата и завиха зад ъгъла по пресечката, видяха две катастрофирани коли.

Един Кадилак Севил бе прекосил предния двор на жилището на пастора, преминавайки през градинските храсти по пътя си, и се бе блъснал в колоната на верандата в единия край на къщата. Колоната бе почти разцепена на две. Покривът на верандата бе хлътнал.

Тал Уитмън надникна през страничния прозорец на колата.

– Зад волана има жена.

– Мъртва ли е? – попита Брайс.

– Да-а. Но не от катастрофата.

От другата страна на колата Джени се опита да отвори вратата на шофьора. Всичките врати бяха заключени, а прозорците – плътно затворени.

Въпреки това жената зад волана – Една Гауър, Джени добре я познаваше – бе като останалите трупове. Тъмносиня. Издута. Със застинал писък на ужас върху изкривеното лице.

– Как е успяло да влезе и да я убие? – питаше се гласно Тал.

– Спомни си заключената баня в хотел Кендълглоу – отвърна Брайс.

– И барикадата в стаята на семейство Оксли – каза Джени.

Капитан Аркхъм се намеси:

– Това е аргумент в полза на теорията на генерала за невропаралитичен газ.

След което Аркхъм откопча миниатюрния гайгеров брояч от колана си и внимателно преслуша колата. Оказа се, че смъртта на жената вътре не е причинена от радиация.

Втората кола, на половин пресечка по-нататък, бе перлено-бял Линкълн. На паважа зад нея имаше черни следи от спирачките. Линкълнът бе застанал направо на улицата и я блокираше. Предницата се бе забила в едната страна на жълт Шевролет комби. Повредите не бяха големи, защото Линкълнът почти бе спрял преди да се удари в паркираната кола.

Шофьорът бе мустакат мъж на средна възраст. Носеше рязани джинси и тениска Доджърс. Джени познаваше и него. Марти Съсмън, административен управител на Сноуфилд през последните шест години. Приветливият, сериозен Марти Съсмън. Мъртъв. И отново причината на смъртта явно нямаше връзка с катастрофата.

Вратите на Линкълна бяха заключени. Прозорците бяха плътно затворени, точно както на Кадилака.

– Изглежда и двамата са се опитвали да избягат от нещо – рече Джени.

– Възможно е – каза Тал. – Или просто са излезли на разходка или са отивали по работа, когато е дошло нападението. Ако са се опитвали да избягат, нещо явно ги е спряло хладнокръвно и ги е заставило да завият.

– Неделя беше топъл ден. Топъл, но не горещ – каза Брайс. – Не прекалено топъл, че да шофират със затворени прозорци и с включена климатична инсталация. В такива дни повечето хора държат прозорците свалени и се радват на свежия въздух. Тъй че ми се струва, че след като са били принудени да спрат, те са вдигнали стъклата и са се заключили, опитвайки се да задържат нещо навън.

– Но то все пак се е добрало до тях – каза Джени.

То.

Нед и Сю Мари Бишоф притежаваха хубава къща стил Тюдор, разположена на двоен парцел земя и сгушена между високи борове. Живееха там с двете си деца. Осемгодишният Лий Бишоф вече свиреше учудващо добре на пиано, независимо от малките си ръце и веднъж бе заявил на Джени, че ще стане втори Стиви Уондър, само че „не спял“. Шестгодишният Тери беше същински Денис Белята, само че мургав и с мил характер.

Нед бе преуспяващ художник. Маслените му картини се продаваха

за по шест-седем хиляди долара, а графиките му в ограничен тираж вървяха по четиристотин-петстотин долара едната.

Беше пациент на Джени. Въпреки че бе на тридесет и две години и преуспяваше в живота, тя го лекуваше от язва.

Язвата вече нямаше да го измъчва. Той лежеше в ателието си на пода пред статива, мъртъв.

Сю Мари се намираще в кухнята. Както Хилда Бек, икономката на Джени и още много други хора из целия град, Сю Мари бе умряла, докато приготвяше вечерята. Беше красива жена. Вече не.

Намериха двете момчета в една от спалните.

Беше чудесна детска стая, просторна и светла, с двуетажни легла. Имаше вградена библиотека, пълна с детски книги. На стените висяха картините, които Нед бе нарисувал за децата си, странни фантастични сцени, различаващи се от другите му произведения, с които бе известен: прасе в смокинг танцуваше с крава във вечерна рокля; космическа командна зала, в която всички астронавти бяха жаби; мистериозна и все пак очарователна сцена на училищна площадка през нощта, обляна от светлината при пълнолуние, без деца наоколо, но с огромен върколак, шеметно люлеещ се на люлките.

Момчетата бяха в единия ъгъл, зад преобърнати играчки. По-малкият, Тери, беше зад Лий, който явно се бе опитвал смело да предпази братчето си. Момчетата гледаха втренчено, изпъкналите им мъртви очи бяха все така вперени в онова, което ги бе заплашвало вечерта. Мускулите на Лий се бяха напрегнали, така че малките му ръце бяха в същото положение, както са били в последните секунди от живота му: вдигнати пред него с разперени пръсти, сякаш да се предпази от удар.

Брайс приклепна до децата. Докосна с трепереща ръка лицето на Лий, сякаш отказваше да повярва, че детето наистина е мъртво.

Джени коленичи до него.

– Това са двете деца на Бишоф – каза тя, неспособна да спре трептенето на гласа си. – Значи цялото семейство е загинало.

По лицето на Брайс се стичаха сълзи.

Джени се опита да си спомни на колко години беше неговият син. Седем или осем? Почти на същата възраст като Лий Бишоф. Малкият Тими Хамънд беше в болницата в Санта Майра в същия този момент, както през цялата изминала година. Почти като растение. Да, но беше за предпочитане пред това. Всичко бе за предпочитане пред това.

Най-накрая сълзите на Брайс пресъхнаха. Сега в очите му се четеше гняв.

– Ще го хвана – каза той. – Каквото и да е... ще го накарам да си плати.

Джени никога не бе срещала такъв мъж. Толкова силен и целеустремен и в същото време способен на нежност.

Изпитваше желание да го прегърне. И да бъде прегърната от него.

Обаче, както винаги, беше прекалено предпазлива в изразяването на чувствата си. Ако притежаваше откритостта му, никога нямаше да се отчужди от майка си. Но тя не беше такава, поне засега, въпреки че ѝ се искаше да бъде. И така, в отговор на неговия обет да хване убийците на децата на Бишоф, тя рече:

– Какво би могъл да сториш, ако това, което ги е убило, не е човешко същество? Не всяко зло е човешко. Има зло и в природата. Сляпата злоба на земетресението. неизлечимото зло на рака. Това нещо тук може да е такава – далечно и непонятно. Няма да успееш да го изправиш пред съда, ако не е човешко същество. Тогава какво?

– Каквото или който и да е, по дяволите, ще го заловя. Ще го накарам да си плати за всичко сторено тук – каза непреклонно той.

След като излезе от католическата църква, издирващият екип на Франк Отри премина през три пусти къщи. Четвъртата не бе празна. Откриха Уендел Хълбъртсън, учител в гимназията на Санта Майра, който бе предпочел да живее горе в планината, в къщата на покойната си майка. Само преди пет години Горди бе посещавал часовете му по английски. Учителят не бе посинял и издут като останалите трупове: беше се самоубил. Подпрял се в ъгъла на стаята си, той бе пхнал в устата си дулото на 32-калибровия си автоматичен пистолет и бе дръпнал спусъка. Явно смъртта от собствената му ръка е била за предпочитане пред онава, което то е възнамерявало да му стори.

След напускането на дома на Бишоф, Брайс преведе групата си през още няколко къщи, без да открият никакви трупове. После, в петата къща откриха възрастна двойка, заключени в банята. Бяха се опитали да се скрият и заключат от своя убиец. Жената бе просната във ваната. Мъжът бе паднал на пода.

– Бяха мои пациенти – каза Джени. – Ник и Мелина Папандракис.

Тал записа имената им в списъка на умрелите.

Също както Харълд Ордни и неговата съпруга в хотел Кендълглоу, Ник Папандракис се бе опитал да остави съобщение с името на убиеца. Беше взел йод от аптечката и бе писал с него по стената. Не бе успял да

завърши дори една дума. Имаше само две букви и част от трета:

PRC

– Може ли някой да разбере какво се е опитвал да напише? – попита Брайс.

Един по един всички се вмъкнаха в банята, прескочиха тялото на Ник Папандракис и хвърлиха поглед върху оранжево-кафявите букви на стената, но никой не можа да предложи някаква идея.

Куршуми.

Подът в кухнята на съседната на Папандракис къща бе осеян с изразходвани куршуми. Не цели патрони. Просто десетки оловни сачми без медните им гилзи.

Фактът, че нямаше изхвърлени гилзи никъде из помещението показваше, че тук не бяха стреляли. Не миришеше на барут. Нямаше дупки от куршуми по стените или по шкафовете.

Просто навсякъде по пода имаше куршуми, сякаш появили се загадъчно от нищото.

Франк Отри събра пълна шепя от сиви метални парчета. Той не беше експерт по балистика, но беше странно, че никой от куршумите не бе разкъсан или силно деформиран; това му позволи да види, че бяха от различни оръжия. Повечето от тях – десетки – изглежда бяха от вида и калибъра на боеприпасите, с каквито стреляха автоматите, с които бяха въоръжени войниците на генерал Копърфилд.

Не са ли това куршуми от автоматата на сержант Харкър? – питаше се Франк. Не са ли това патроните, които Харкър изстреля в убиената си в хладилната камера за месо в супермаркета „Джилмартин“?

Франк се намръщи, смутен.

Пусна куршумите и те изтракаха на пода. Събра няколко други от плочките на пода. Имаше един 22-и калибър и един 32-и, още един 22-и и един 38-и калибър. Имаше и много ловни сачми.

Взе един 45-калибров куршум и го заразглежда с особен интерес. Беше точно като боеприпасите на собствения му револвер.

Горди Брогън приклепна до него.

Франк не го погледна. Продължи напрегнато да се взира в куршума. Бореше се с някаква мрачна мисъл.

Горди събра няколко куршума от плочките на пода.

– Изобщо не са деформирани.

Франк кимна.

– Трябва да са ударили нещо – каза Горди. – Така че трябва да са деформирани. Поне някои, във всеки случай. – Той замълча, после продължи: – Хей, къде се отнесе? За какво мислиш?

– Пол Хендерсън. – Франк държеше 45-калибровия куршум пред лицето на Горди. – Пол е изстрелял три такива миналата нощ, в полицейския участък.

– Към убицеца си.

– Да.

– Е и?

– Имам идиотското предчувствие, че ако поискаме балистична експертиза, ще открият, че са от револвера на Пол.

Горди премигна.

– И – продължи Франк – също така смятам, че ако потърсим изкупчината на пода, ще открием още два точно като този. Не само още един, разбираш ли, и не още три. Само още два с абсолютно същите белези като този тук.

– Искаш да кажеш... същите три, които Пол е изстрелял миналата нощ.

– Да.

– Но как са попаднали тук?

Франк не отговори. Вместо това стана и натисна копчето на радиотелефона.

– Шерифе?

Гласът на Брайс Хамънд се чуваше глухо от малкия говорител.

– Какво има, Франк?

– Все още сме в къщата на Шефилд. Май ще е по-добре да дойдете. Има нещо, което трябва да видите.

– Още трупове?

– Не, сър. Ъ-ъ... нещо странно.

– Ще дойдем – отвърна шерифът.

После Франк се обърна към Горди:

– Мисля, че... през последните няколко часа, някъде след отвличането на сержант Харкър от супермаркета „Джилмартин“, то е било тук, точно в това помещение. И се е отгървало от куршумите, които е поело миналата нощ и тази сутрин.

– От изстрелите, които са го уцелили?

– Да.

– Отгървало се е от тях? Просто така?

– Точно така – каза Франк.

– Но как?
– Изглежда сякаш някак си... ги е изхвърлило. Сякаш се е отърсило от тези куршуми като куче от окапали косми.

29 БЕГЛЕЦ

Преминавайки през Санта Майра с откраднатия Датсън, Флетчър Кейл чу по радиото за Сноуфилд.

Въпреки че новината бе привлякла вниманието на цялата страна, Кейл не се интересува особено. Никога не се интересуваше от трагедиите на останалите.

Посегна да изключи радиото, отегчен да слуша за Сноуфилд, когато имаше толкова собствени проблеми – и тогава чу едно име, което означаваше нещо за него. Джейк Джонсън. Джонсън бе един от полицаите, отишли горе в Сноуфилд миналата нощ. Беше изчезнал и може би дори мъртъв.

Джейк Джонсън...

Преди година Кейл бе продал на Джонсън солидна хижа и пет акра земя в планината.

Джонсън бе заявил, че е запален ловец и че хижата му трябва за тази цел. Обаче от казаните от полиция неща Кейл бе стигнал до заключението, че Джонсън всъщност е от онези мрачни песимисти, които вярват, че светът се движи стремително към последното сражение между силите на доброто и злото и че обществото ще рухне или поради неудържимата инфлация, или поради атомна война или друга катастрофа. Кейл все повече се убеждаваше, че Джонсън е искал тази хижа за скривалище, където да складира храна и боеприпаси – и после лесно да се отбранява във времена на социални катаклизми.

Хижата бе наистина достатъчно отдалечена за тази цел. Намираше се в планината Сноутоп, от другата страна на Сноуфилд. За да се стигне дотам, трябваше да се мине по една противопожарна просека, тесен черен път, проходим само за превозни средства със самостоятелно задвижване на четирите колела, после да се завие по друг, дори още по-лош път. Последният половин километър трябваше да се извърви пеша.

Два месеца след като Джонсън купи планинския имот, Кейл се промъкна там в една топла юнска сутрин, когато бе сигурен, че полицаят е дежурен в Санта Майра. Искаше да види дали Джонсън е превърнал

къщата в крепост, както подозираше.

Намери хижата недокосната, но откри, че Джонсън извършва усилена работа в някои от варовиковите пещери, чиито входове бяха на негова земя. Пред пещерите имаше чували цимент и пясък, ръчна количка и купчина камъни.

В гърловината на първата пещера имаше два газови фенера, които лежах на каменния под до стената. Кейл взе единия и отиде навътре в подземната кухня.

Първата пещера бе дълга и тясна, малко по-широка от тунел. В края ѝ, след поредица от остри чупки, извиващи се през несиметрични варовикови предверия, най-после стигна до първата приличаща на стая пещера.

До едната стена бяха натрупани кашони с двукилограмови херметически затворени метални кутии със сухо мляко, изсушени плодове и зеленчуци, сухи супи, яйца на прах, кутии с мед, контейнери с пшеница. Един надуваем дюшек. И много други неща. Джейк беше свършил много работа.

Първото подземно помещение водеше към друго. В него имаше естествена дупка на пода, около тридесет сантиметра в диаметър и оттам се носеха странни шумове. Шепнещи гласове. Злобен смях. Кейл за малко не побягна, но после осъзна, че не чува нищо зловещо, а само шума от течаща вода. Подводна река. Джейк Джонсън бе спуснал едноцолова каучукова тръба в естествения кладенец и бе монтирал ръчна помпа.

Имаше всички домашни удобства.

Кейл реши, че Джонсън не е просто предпазлив. Този човек беше маниак.

В един друг ден по-късно същото лято, към края на август, Кейл отново отиде до хижата. За негово учудване гърлото на пещерата – което бе високо повече от метър и широко към метър и половина – вече не се виждаше. Джонсън бе създал сполучлива преграда от растителност, която скриваше входа на скривалището му.

Кейл си проправи път през хресталака, внимавайки да не го стъпче.

Този път бе донесъл фенерче. Пролази през входа, изправи се вътре, тръгна по тесния коридор, който завиваше на три места – и внезапно стигна до задънена улица. Знаеше, че трябва да има още един тесен проход, след което идваше първата голяма пещера. Вместо това пред него се намираше само стена от варовик, преграждаща пътя към останалите пещери.

За момент Кейл се вираше объркано в преградата. После я

разгледа отблизо и след няколко минути намери скрития вход. Камъкът всъщност представляваше тънка облицовка, залепена върху вратата, която Джонсън изкусно бе монтирал в естествената рамка между последния тесен проход и първата по-голяма пещера.

В този августовски ден, възхищавайки се на скритата врата, Кейл реши да използва скривалището, ако се наложи. Все пак тези грижещи се за оцеляването си хора може би са прави. Може би глупаците ще взривят света някой ден. Ако това се случеше, Кейл щеше да стигне до скривалището пръв и когато Джонсън дойде до хитро прикритата си врата, Кейл просто щеше да го застреля.

Тази мисъл му хареса.

Накара го да се почувства хитър. Над всички.

Тринадесет месеца по-късно за своя голяма изненада и ужас той видя приближаването на края на света. Края на неговия свят. Затворен в градския затвор по обвинение в убийство, той знаеше къде да отиде, само да успееше да избяга: в планините, в пещерите. Щеше да остане там няколко седмици, докато ченгетата престанат да го търсят около Санта Майра.

Благодаря ти, Джейк Джонсън.

Джейк Джонсън...

Сега, в откраднатия жълт Датсън, когато градският затвор бе само на няколко минути път зад него, Кейл чу за Джонсън по радиото. Докато слушаше, започна да се усмихва. Съдбата бе на негова страна.

След бягството най-големият му проблем беше да се отърве от затворническите дрехи и да се екипира по подходящ начин за планината. Не му беше съвсем ясно как да го направи.

В момента, в който чу по радиото да казват, че Джейк Джонсън е мъртъв – или поне изчезнал там горе в Сноуфилд, – Кейл разбра, че може да отиде направо в къщата му, тук в Санта Майра. Джонсън нямаше семейство. Къщата му представляваше безопасно временно убежище. Размерите на Джонсън не бяха точно като тези на Кейл, но бяха доста близки, така че Кейл можеше да смени затворническата си униформа с по-подходящи дрехи от гардероба на полицаия.

И оръжия. Като грижещ се за оцеляването си човек Джейк Джонсън сигурно имаше оръжейна колекция някъде в дома си.

Полицията живееше в същата едноетажна къща с три спални, която бе наследил от баща си, Големия Ралф Джонсън. Не можеше да се нарече луксозна. Големия Ралф не беше харчил безгрижно парите от подкупите; знаеше как да не се изтъква, за да не привлече вниманието на

някой агент на данъчната служба. Не че жилището на Джонсън беше колиба. Намираше се в центъра на улица „Пайн Шедоу Лейн“, солиден квартал с големи къщи с обширни дворове и добре развити дървета. Къщата на Джонсън бе от по-малките, но имаше басейн на задната слънчева веранда, огромна стая със старинна билиардна маса и още много други удобства, невидими отвън.

Кейл бе идвал два пъти при продажбата на планинския имот и лесно намери къщата.

Паркира Датсъна на алеята пред къщата, изключи двигателя и излезе от колата. Надяваше се съседите да не го забележат.

Заобиколи къщата отзад, счупи кухненския прозорец и се прехвърли вътре.

Отиде право в гаража. Той бе достатъчно голям да побере две коли, но имаше само един джип със самостоятелно задвижване на четирите колела. Кейл знаеше, че Джонсън притежава джип и се надяваше да го намери тук. Отвори вратата на гаража и вкара вътре откраднатия Датсън. Когато затвори вратата и Датсънът вече не се виждаше от улицата, почувства се в по-голяма безопасност.

В главната спалня прегледа гардероба на Джонсън и намери здрави туристически ботуши само с половин номер по-големи от нужните. Джонсън бе с няколко сантиметра по-нисък от Кейл, така че панталоните му бяха малко късички, но напъхани в ботушите изглеждаха добре. На кръста бяха широчки, но Кейл пристегна колана. Избра си спортна риза и я изпробва. Стоеше добре.

Щом се облече, разгледа се в голямото огледало.

– Изглеждаш добре – каза той на отражението си.

После затърси из къщата за оръжия. Не откри никакви.

Добре, значи трябва да са скрити някъде. Ако се наложи, ще обърне всичко наопаки, но ще ги намери.

Започна от голямата спалня. Изпразни бюрото, чекмеджетата на скрина и двете нощни шкафчета. Никакви оръжия. Извади всичко от вградения в стената гардероб: дрехи, обувки, куфари, кутии, един корабен сандък. Никакви оръжия. Вдигна краищата на килима, затърси скриналище под него. Не откри нищо.

След половин час целият бе изпотен, но не и уморен. Всъщност беше възбуден. Огледа бъркотията, която бе създал и почувства странно задоволство. Стаята изглеждаше като бомбардирана.

Отиде в следващата стая – изследвайки, блъскайки, преобръщайки и трошейки всичко по пътя си.

Лудо желаше да намери тези оръжия.
Но също така се забавляваше добре.

30 НЯКОИ ОТГОВОРИ НОВИ ВЪПРОСИ

Къщата бе изключително чиста и подредена, но цветовата гама и ненужните украшения потискаха Брайс Хамънд. Всичко бе или в зелено, или в жълто. Всичко. Килимите бяха зелени, а стените светложълти. Канапетата в дневната бяха с жълтозелена дамаска на цветя, достатъчно ярка да те прати на очен лекар. Двама фотьойла бяха смарагдовозелени, а двата стола – светложълти. Керамичните лампи бяха жълти със зелени елементи, а абажурите – резедави с пискюли. На стената имаше две големи картини – жълти маргаритки на зелен фон. В голямата спалня бе дори още по-лошо: тапети на цветя, по-ярки от дамаската на канапетата в хола, пердета с цвят на есенни листа и с избродирани фестони. Десетина възглавнички бяха разхвърляни в горния край на леглото; някои бяха зелени, поръбени с жълта дантела, други – жълти със зелена дантела.

Според Джени в къщата живееха Ед и Тереза Лейндж, техните три деца и седемдесетгодишната майка на Тереза.

Не откриха никого. Нямаше трупове и Брайс си отдъхна. Посинелите и издути трупове щяха да изглеждат особено нелепо на фона на този почти маниакално весел декор. Кухнята също беше жълтозелена.

Застанал до мивката, Тал Уитмън каза:

– Тук има нещо. По-добре погледни, шефе.

Брайс, Джени и капитан Аркхъм отидоха при Тал, а останалите двама полицаи останаха до вратата, Лайза стоеше между тях. Трудно би могло да се каже какво толкова интересно може да има в кухненска мивка в този град, приличен на кошмар от книга на Лъвкрафт. Може би нечия глава. Или още един чифт отрязани ръце. Или нещо по-лошо.

Но не беше нещо страшно. Просто беше странно.

– Истински бижутериен магазин – каза Тал.

Двойната мивка бе пълна с бижута. Най-вече пръстени и часовници. Имаше мъжки и дамски ръчни часовници: Таймекс, Сейко, Бюлова, дори един Ролекс; някои бяха с метални каишки; други – изобщо без

каишки; нито един не беше с кожена или пластмасова каишка. Брайс съзря десетки брачни и годежни халки; ярко просветваха диаманти. Имаше и зодиакални пръстени: гранатови, аметистови, халцедонови, топазени, турмалинови; пръстени с рубини и тюркоази. Пръстени, които се носят в гимназията и в университета. Бижута без никаква стойност бяха смесени с безценни екземпляри. Брайс зарови ръце в купчината ценности, както правеха пиратите по филмите. Разбърка блестящите дрънкулки и видя и други видове бижута: обеци, гривни, отделни перли от скъсани огърлици, златни синджирчета, прекрасен медальон с камя...

– Всичко това не може да е собственост на Лейндж – възкликна Тал.

– Почакай – каза Джени.

Взе един часовник от купчината и го разгледа отблизо.

– Познаваш ли го? – попита Брайс.

– Да. Картие. Водоустойчив часовник. Не класическия вид с римски числа. Този е без числа и с черен циферблат. Силвия Канарски го подари на съпруга си Дан за тяхната петгодишнина от сватбата.

Брайс се смръщи.

– Откъде ми е познато това име?

– Собствениците на хотел Кендълглоу – отвърна Джени.

– О, да. Твои приятели.

– Те са между изчезналите – каза Тал.

– Дан харесваше този часовник – каза Джени. – Когато Силвия му го купи, беше страхотно разточителство. Хотелът беше в лошо финансово състояние, а часовникът струваше триста и петдесет долара. Сега разбира се струва много повече. Дан обичаше да се шегува, че това е най-добрата инвестиция, която някога са правили.

Джени вдигна часовника, за да го видят Тал и Брайс от другата страна. Отгоре на златния корпус, над емблемата на Картие, бе гравирано: НА МОЯ ДАН. А отдолу, под серийния номер, бе изписано: С ЛЮБОВ, СИЛ.

Брайс погледна към пълната с бижута мивка.

– Значи това вероятно принадлежи на хора от целия Сноуфилд.

– Ами, бих казал, че принадлежи на изчезналите – каза Тал. – Жертвите, които намерихме досега, бяха с бижутата си.

Брайс кимна:

– Прав си. Значи онези, които са изчезнали, са били обирани преди да бъдат отведени... във... във... добре, там, където са ги отвели, по

дяволите.

– Крадците не биха оставили бижутата да се въргалат така навсякъде – каза Джени. – Не биха ги събрали просто за да ги изхвърлят в нечия кухненска мивка. Щяха да ги вземат със себе си.

– Тогава какво правят тези неща тук? – попита Брайс.

– Нямам представа – каза Джени.

Тал сви рамене.

В двойната мивка бижутата припламваха и блещукаха.

Крясъци на чайки.

Кучешки лай.

Гейлн Копърфилд вдигна поглед от компютърния терминал, от който четеше данните. Потеше се в своя защитен костюм, беше уморен и схванат. За момент не бе сигурен дали наистина чува птици и кучета.

Тогава измяука котка.

Изцвили кон.

Генералът огледа смръщено полевата лаборатория.

Гърмяща змия. Много змии. Познатият смъртоносен звук: чика-чика-чика-чика.

Бръмчене на пчели.

И другите чуха. Спогледаха се разтревожено.

Робъртс каза:

– Идва по радиостанцията на костюмите.

– Потвърждавам – каза доктор Бетънби от втората моторизирана лаборатория. – Ние също го чуваме.

– Добре – рече Копърфилд, – да го оставим да се изяви. Ако искате да разговаряте един с друг, използвайте външната система за връзка.

Пчелите спряха да жужат.

Дете с неизвестен пол започна да пее тихичко, като от много далече:

Исус ме обича, знам това,
Библията ми казва това.
Малките дечица към него тичат те.
Слаби са, но той сила е.

Гласчето бе сладко. Мелодично.

И въпреки това смразяваше кръвта.

Копърфилд никога не бе слушал нещо подобно. Въпреки че гласът

бе детски, нежен и крехък, съдържаше нещо..., което не би трябвало да го има в детско гласче. Дълбока липса на невинност. Познания за нещата, може би. Да. Твърде много познания за твърде ужасни неща. Заплаха. Омраза. Презрение. Това не се чуваше на повърхността на ритмичната песничка, но беше под повърхността, пулсиращо, мрачно и неизмеримо тревожно.

Да, Исус ме обича.
Да, Исус ме обича.
Да, Исус ме обича –
Библията ми го казва.

– Разказаха ни за това – рече Голдстейн. – Доктор Пейдж и шерифът. Чули са го по телефона и от кухненската мивка в хотела. Не им повярвахме; звучеше толкова невероятно.

– Сега не звучи абсурдно – каза Робъртс.

– Наистина – рече Голдстейн. Дори в обемистия му костюм се забелязваше как трепери.

– То предава на вълните на нашите вътрешни радиостанции – каза Робъртс.

– Но как така? – зачуди се Копърфилд.

– Веласкес – внезапно се сети Голдстейн.

– Разбира се – каза Робъртс, – в костюма на Веласкес имаше предавател. То предава от неговото радио.

Детето престана да пее и заговори шепнешком:

– По-добре си кажете молитвата. Всички да си кажат молитвата. Не забравяйте да си кажете молитвата. – После се изсмя.

Изчакаха за още. Радиото мълчеше.

– Смятам, че то ни заплашваше – каза Робъртс.

– По дяволите, забранявам да се говори по този начин – каза Копърфилд. – Да не изпадаме в паника.

– Забелязахте ли, че вече го наричаме „то“? – попита Голдстейн.

Копърфилд и Робъртс го погледнаха, после се спогледаха, но не казаха нищо.

– Наричаме го „то“ точно както доктор Пейдж, шерифът и полицаите. Означава ли това... че сме стигнали до тяхното мнение?

В ума си Копърфилд все още чуваше преследващия го детски глас – човешки и все пак нечовешки.

То.

– Хайде – каза рязко той. – Работата ни чака.

Насочи вниманието си отново към компютъра, но не можеше да се съсредоточи.

То.

Към четири и половина следобед в понеделник Брайс отмени издирването по къщите. Оставаха още няколко часа до мръкване, но всички бяха страшно изтощени. Изтощени от изкачване и слизане по стълби. Изтощени от нелепи трупове. Изтощени от неприятни изненади. Изтощени от размерите на човешката трагедия, от ужаса, който вцепеняваше чувствата. Изтощени от страха, заседнал в гърдите им. Непрекъснатото напрежение бе уморително като тежък физически труд.

Освен това на Брайс му стана ясно, че работата просто е прекалено голяма за тях. За пет и половина часа бяха огледали само малка част от града. С тази скорост, ограничената дневна програма и ограничения брой, щяха да са им нужни поне две седмици, за да инспектират целия Сноуфилд. При това, ако изчезналите хора не бяха намерени след претърсването и на последната сграда в Сноуфилд и ако не откриеха улики за местонахождението им, очакваше ги дори още по-трудно претърсване на горите наоколо.

Миналата нощ Брайс не искаше Националната гвардия да идва в града. Но сега той и неговите хора бяха имали на разположение по-голямата част от деня, а специалистите на Копърфилд бяха взели проби и започнали работата си. Щом Копърфилд бѐдеше в състояние да потвърди, че градът не е поразен от бактериологично оръжие, можеше да доведат гвардията.

Първоначално, когато знаеше малко за положението тук, той не бе склонен да се откаже от никое от пълномощията си върху града. Но сега, въпреки че нямаше желание да предаде властта, безспорно желаше да я сподели. Нуждаеше се от хора. Час по час отговорността се превръщаше в непосилно бреме и той бе готов да прехвърли част от нея на нечий друг гръб.

И така, в четири и половина следобед в понеделник Брайс върна двата издирващи отряда в хотел Хилтоп, обади се в кабинета на губернатора и разговаря с Джек Ретлок. Споразумяха се гвардията да бѐде поставена в готовност за повикване, в очакване на сигнал от Копърфилд, че всичко е чисто.

Веднага след като Брайс затвори телефона, се обади Чарли Мърсър,

дежурният сержант в щаб-квартирата в Санта Майра. Имаше новини. Флетчър Кейл бе избягал докато го отвеждали в съда, за да бъде обвинен в двойно убийство.

Брайс се вбеси.

Чарли го остави да повилнее и когато Брайс поутихна, му каза:

– Има и нещо по-лошо. Убил е Джо Фримънт.

– По дяволите – възкликна Брайс. – Съобщихте ли на Мери?

– Да. Лично аз отидох.

– Как го понесе?

– Зле. Бяха женени от двадесет и шест години.

Още смърт.

Навсякъде смърт. Господи.

– Какво ще кажеш за Кейл? – попита Брайс Чарли.

– Смятаме, че е взел кола от жилищния комплекс срещу затвора. От паркинга там е била открадната кола. Веднага блокирахме всички пътища, но Кейл има час преднина.

– Отдавна е изчезнал.

– Вероятно. Ако не хванем копелето до седем вечерта, ще вдигна блокадата. Нямаме много хора – с всичко това, което продължава – и не можем да ги ангажираме с пътни блокади.

– Както сметнеш за добре – уморено отвърна Брайс. – А полицията в Сан Франциско? Нали знаеш – онази бележка, която Харълд Ордни бе оставил на огледалото?

– Това е другата причина да ти позвъня. Най-после ни се обадиха.

– Нещо интересно?

– Ами, разговаряли са със служителите в книжарниците на Ордни. Помниш ли, казах ти, че единият от магазините работи единствено с редки книги и такива, които вече не се издават. Помощник управителят на този магазин, Силия Медок, се сети за името Тимоти Флайт.

– Клиент ли е? – запитва Брайс.

– Не. Автор.

– Автор? На какво?

– На една книга. Познай заглавието й.

– Как по дяволите бих могъл... Ох. Разбира се. „Древният враг“.

– Позна – възкликна Чарли Мърсър.

– Що за книга е?

– Това е най-интересното. Силия Медок казва, че май била за масови изчезвания през вековете.

За миг Брайс остана безмълвен.

– Сериозно ли говориш? Искаш да кажеш, че е имало много такива?

– Предполагам. Най-малкото да запълнят цяла книга.

– Къде? Кога? Как така никога не съм чувал за тях?

– Медок каза нещо за изчезвания при древните май...

(Нещо в мозъка на Брайс се раздвижи. Една статия, която бе прочел в старо научно списание. Цивилизацията на майте. Изоставените градове.)

– ...и колонията Роъкоук, първото английско селище в Северна Америка – завърши Чарли.

– За това съм чувал. Има го в учебниците.

– Предполагам, че повечето изчезвания са се случили преди много векове – каза Чарли.

– Господи!

– Да. Очевидно Флайт има обяснение за тези неща – каза Чарли. – Всичко е описано в книгата.

– Каква е теорията му?

– Онази жена, Медок, не знае. Не е чела книгата.

– Но Харълд Ордни трябва да я е чел. И това, което е видял, че става тук в Сноуфилд, трябва да е било същото, за което пише Флайт. Значи Ордни е изписал заглавието върху огледалото в банята.

– Така излиза.

Брайс възбудено възкликна:

– Дали полицията в Сан Франциско е получила екземпляр от тази книга?

– Не. Медок я няма. Единствената причина, поради която знае за нея е, че Ордни неотдавна продал един екземпляр – преди две-три седмици.

– Можем ли да я намерим?

– Изчерпана е. Всъщност, никога не е издавана у нас. Продадената книга е била английско издание, явно единственото досега – и в малък тираж. Рядка книга е.

– На кого я е продал Ордни? Колекционера. Знаят ли името и адреса му?

– Медок не си спомня. Тя казва, че мъжът не е постоянен клиент. Казва, че сигурно Ордни знае.

– Което не ни върши работа. Виж, Чарли, тази книга ми трябва.

– Работя по въпроса – каза Чарли. – Но може и да не ти потрябва. Ще можеш да научиш цялата история от устата на самия писател. Флайт

е на път за тук от Лондон точно в този момент.

Джени бе седнала на края на централния оперативен пулт в средата на фоайето и се усмихваше на Брайс, който се бе обтегнал на стола си; беше изумена от това, което ѝ разказа.

– Идва от Лондон? Сега? Веднага? Искаш да кажеш, че е знаел какво ще стане?

– Сигурно не – отвърна Брайс. – Вероятно щом е чул новината, е разбрал, че случаят съвпада с теорията му.

– Какъвто и да е.

– Какъвто и да е.

Тал стоеше пред пулта.

– Кога ще пристигне?

– Ще бъде в Сан Франциско малко след полунощ. Неговият американски издател е организирал пресконференция на летището. После идва право в Санта Майра.

– Американски издател ли? – попита Франк Отри. – Не ни ли каза, че неговата книга никога не е била издавана тук.

– Не е била – каза Брайс. – Явно пише нова.

– За Сноуфилд ли? – попита Джени.

– Не зная. Може би. Сигурно.

– Май не си губи времето – намръщи се Джени. – Не е изминал и ден от случилото се, а той има договор да напише книга за него.

– Иска ми се да работи дори още по-бързо. Моля се на Бога вече да е тук.

Тал се намеси:

– Струва ми се, че докторката иска да каже, че този тип Флайт може да е някой търсач на бързи пари.

– Точно така – каза Джени.

– Възможно е – съгласи се Брайс. – Но не забравяй, Ордни написа името Флайт на огледалото. Между другото, Ордни е единственият ни свидетел. А от съобщението му трябва да заключим, че случилото се много прилича на нещата, които Тимоти Флайт е описал.

– Проклятие – каза Франк. – Ако Флайт наистина има някаква информация, която може да ни помогне, трябваше да ни се обади. Не трябваше да ни кара да го чакаме.

– Да – отвърна Тал. – Всички може да сме мъртви до полунощ. Трябваше да ни се обади и да ни каже какво да правим.

- Там е бедата – каза Брайс.
 – Какво искаш да кажеш? – попита Джени.

Брайс въздъхна:

– Предполагам, че Флайт щеше да се обади, ако можеше да ни каже как да се предпазим. Да, мисля, че той знае точно с какво същество си имаме работа, но подозирам, че няма никаква идея какво да правим. Без значение колко неща може да ни каже, подозирам, че не е в състояние да ни каже най-важното – как да си спасим задниците.

Джени и Брайс пиеха кафе на оперативния пулт. Разговаряха за откритото по време на днешното претърсване, опитваха се да разберат смисъла на безсмислените на вид неща: подигравателното разпъване на свещеника; куршумите по пода на кухнята в къщата на Шефилд; телата в заключените коли...

Лайза седеше наблизо. Вниманието ѝ изцяло бе погълнато от списание с кръстословици, което бе взела отнякъде по време на претърсването. Изведнъж вдигна поглед и каза:

- Зная защо бижутата бяха струпани в двете мивки.

Джени и Брайс я погледнаха в очакване.

– Първо – каза момичето, накланяйки се напред от стола си, – трябва да приемете, че всички изчезнали хора наистина са мъртви. Така е. Мъртви са. Няма съмнение.

- Имаме известни съмнения, скъпа – отвърна Джени.

– Те са мъртви – тихо промълви Лайза. – Зная го. И ти го знаеш. – Живите ѝ зелени очи бяха трескави. – То ги е отнесло и ги е изяло.

Джени си припомни реакцията на Лайза миналата вечер, в полицейския участък, след като Брайс им разказа как е чул писъците по телефона, когато то контролирало линията. Лайза бе казала: „Може да е изплело паяжина някъде на тъмно, в мазе или пещера, може би е омотало липсващите хора в паяжината си, направило ги е на живи пашкули. Може би ги пази докато огладнее отново.“

Миналата вечер всички се бяха вторачили в момичето, искаше им се да се изсмеят, но разбираха, че в налудничавата ѝ мисъл може би има частица истина. Не непременно паяжина, какавиди или огромен паяк. Но нещо. Никой не искаше да си признае, но тази възможност съществуваше. Непознатото. Непознатото нещо. Непознатото нещо, което яде хора.

Сега Лайза се върна на същата тема.

– Изяло ги е.

– Но как може да се обяснят бижутата? – попита Брайс.

– Значи – каза Лайза, – след като е изяло хората, може би то... може би то е изплюло бижутата... както ние изплюваме костилките на черешите.

Доктор Сара Ямагучи влезе в хотел Хилтоп, спря да отговори на въпроса на един от постовите на главния вход и продължи през фоайето към Джени и Брайс. Все още беше с предпазния костюм, но без шлема, кислородната бутилка и обемистия регенерационен блок на кръста. Носеше някакви сгънати дрехи и дебела папка със зелени листа.

Джени и Брайс станаха да я посрещнат. Джени попита:

– Докторе, карантината отменена ли е вече?

– Вече? Чувствам се сякаш съм в костюма от години. – Гласът на доктор Ямагучи бе различен от този през разговарящото устройство на костюма. Беше нежен и приятен. Гласът ѝ бе дори по-крехък от самата нея. – Доволна съм да дишам истински въздух.

– Вие се занимавате с отглеждане на бактериални култури, нали? – попита Джени.

– В началото съм.

– Така..., но не са ли нужни двадесет и четири до четиридесет и осем часа за получаването на резултатите?

– Да. Но решихме, че няма смисъл да чакаме посевките. Няма да отглеждаме никакви бактерии върху тях – нито доброкачествени бактерии, нито други.

Нито доброкачествени бактерии, нито други. Това странно явление възбуди любопитството на Джени, но преди да успее да зададе въпрос, генетичката рече:

– Освен това Меди ни каза, че няма опасност.

– Меди?

– Краткото название на Меданапрес – отвърна доктор Ямагучи. – Което е съкращение от Система за медицински анализи и пресмятания. Нашият компютър. След като Меди погълна цялата информация от тестовете и аутопсиите, тя ни даде вероятността причината да е биологична. Меди казва, че вероятността да е замесен биологичен агент е нулева.

– И ти толкова вярваш на компютърния анализ, че дишаш истински въздух – каза Брайс, явно учуден.

– В повече от осемстотин пробни теста Меди никога не е грешила.

– Но това не е пробен тест – каза Джени.

– Да. Но след всичко, което открихме при аутопсиите и при патологичните тестове... – Генетичката сви рамене и подаде купчината зелени листа на Джени. – Ето. Тук са всичките резултати. Генерал Копърфилд смята, че ще искаш да ги видиш. Ако имаш въпроси, ще ти обясня. Междувременно всички мъже са в лабораторията и сменят предпазните костюми, и аз горя от желание да сторя същото. Наистина горя от желание. – Тя се усмихна и зачеса врата си. Пръстите в ръкавици оставяха леки червени следи по гладката ѝ като порцелан кожа. – Има ли възможност да се измия?

Джени каза:

– Имаме сапун, кърпи и леген в ъгъла на кухнята. Не е много уединено, но е по-добре, отколкото да си сам.

Доктор Ямагучи кимна.

– Разбирам. Как да стигна до мястото за миене?

Лайза скочи от стола си, захвърляйки настрани списанието с кръстословиците.

– Ще ти покажа. Ще се погрижа мъжете, които работят в кухнята, да не гледат и да стоят с гръб към тебе.

Бледозелените листа представляваха компютърни разпечатки, нарязани на тридесетсантиметрови страници, номерирани и захванати заедно в левия горен ъгъл с пластмасов кламер.

Джени прелисти първата част на доклада, която бе компютърен запис на бележките на Сет Голдстейн от аутопсиите, а Брайс надничаше през рамото ѝ. Голдстейн бе забелязал признаци на задушаване, както и дори по-очевидни следи от остра алергична реакция от неидентифицирано вещество, но не бе успял да определи причината за смъртта.

После вниманието на Джени бе привлечено към един от първите патологични тестове. Това бе изследване с микроскоп на чисти бактерии в дълга серия от проби с висящи капки, заразени с тъкан и течност от тялото на Гари Уечълс; за идентифициране на дори най-малките микроорганизми бе използвано осветяване по метода на тъмното поле. Бяха търсили виреещи в мъртвеца бактерии. Резултатите бяха изумителни.

ПРОБИ С ВИСЯЩИ КАПКИ
АВТОСКАНИРАНЕ – МЕДАНАПРЕС
ОЧНА ПРОВЕРКА – БЕТЪНБИ

ЧЕСТОТА НА ОЧНА ПРОВЕРКА – 20% ОТ ОБРАЗЦИТЕ
ПЕЧАТ

ПРОБА 1

ЕШЕРИХИЯ ГЕКУС

НАЛИЧНИ ФОРМИ: НЯМА

ЗАБЕЛЕЖКА: АНОРМАЛНИ ДАНИИ.

ЗАБЕЛЕЖКА: НЕВЪЗМОЖЕН ВАРИАНТ – НЯМА ЖИВИ Е.

КОЛИ В ЧЕРВАТА – ЗАРАЗЕНА ПРОБА.

КЛОСТРИДИУМ ГЕКУС

НАЛИЧНИ ФОРМИ: НЯМА

ЗАБЕЛЕЖКА: АНОРМАЛНИ ДАНИИ.

ЗАБЕЛЕЖКА: НЕВЕРОЯТЕН ВАРИАНТ – НЯМА ЖИВИ К.

ВЕЛХИИ В ЧЕРВАТА – ЗАРАЗЕНА ПРОБА.

ПРОТЕУС ГЕКУС

НАЛИЧНИ ФОРМИ: НЯМА

ЗАБЕЛЕЖКА: АНОРМАЛНИ ДАНИИ.

ЗАБЕЛЕЖКА: НЕВЕРОЯТЕН ВАРИАНТ – НЯМА ЖИВИ П.

ВУЛГАРИС В ЧЕРВАТА – ЗАРАЗЕНА ПРОБА.

Разпечатката продължаваше със списъка на бактериите, които компютърът и доктор Бетънби бяха търсили. Резултатите бяха все същите.

Джени си спомни какво бе казала доктор Ямагучи, заявлението, което я бе учудило и за което искаше да разпита: нито доброкачествени бактерии, нито други. И ето тук се намираха данните, всичките аномални, както се изразяваше компютърът.

– Странно – рече Джени.

Брайс каза:

– За мен това не означава нищо. Ще ми преведеш ли?

– Виждаш ли, мъртвото тяло е чудесна среда за развитието на всякакви видове бактерии – поне за известно време. В часовете след смъртта тялото на Гари Уечълс е трябвало да изобилства с кластридиум велхий, които са свързани с газовата гангрена.

– А не е ли?

– Не са открили дори една единствена К. велхий в капката вода, която е била заразена с чревна материя. А това е точно пробата, която трябва да гъмжи от тях. Трябвало е да изобилства и с протеус вулгарис

– това са сапрофитни бактерии.

– Ще ми преведеш ли? – търпеливо помоли той.

– Извинявай. Сапрофитни означава, че се развиват в мъртва или разлагаща се материя.

– А Уечлъс несъмнено е мъртъв.

– Абсолютно. И все пак няма П. вулгарис. Трябва да има и други бактерии. Може би микрококус албус и бацилус мезентерикус. Както и да е, няма нито един микроорганизъм, свързан с разлагането, никоя от формите, които се очаква да има. Още по-странното е, че няма живи ешерихия коли в тялото. По дяволите, трябва да има, дори преди Уечлъс да е бил убит. И сега трябва да я има, все още виреещи. Е. колите обитават дебелото черво. Твоето, моето, на Гари Уечлъс, на всекиго. Докато са в червата, те обикновено са доброкачествени организми. – Тя прелисти доклада. – Ето, виж тук. Когато са използвали обикновени и диференциални петна за търсене на мъртви микроорганизми, откривали са голям брой Е. коли. Но всички образци са мъртви. В тялото на Уечлъс няма живи бактерии.

– Какво ни казва това? – попита Брайс. – Че трупът не се разлага както трябва?

– Изобщо не се разлага. И не само това. Има нещо много по-странно. Причината, поради която не се разлага е, че вероятно е инжектиран с огромна доза стерилизиращ и стабилизиращ агент. Консервант, Брайс. Тялото изглежда е инжектирано с невероятно ефикасен консервант.

Лайза донесе до масата поднос с четири чаши кафе, лъжици, салфетки. Момичето поднесе кафе на доктор Ямагучи, Джени и Брайс; четвъртата чаша остави за себе си.

Седяха в трапезарията на Хилтоп, близо до прозорците. Отвън улицата бе обляна в червеникавата слънчева светлина на късния следобед.

След един час отново ще се мръкне, помисли си Джени. Очакваше ги още една дълга нощ.

Потръпна. Наистина се нуждаеше от горещо кафе.

Сара Ямагучи сега носеше кафеникави кадифени джинси и жълта блуза. Дългата ѝ копринена черна коса се спускаше на раменете ѝ.

– Е – възкликна тя, – предполагам, че всички сте гледали от онези стари документални филми на Уолт Дисни за дивата природа и знаете, че някои паяци и земни пчели – както и някои други насекоми – инжектират консерванти в жертвите си и ги оставят някъде за по-късна

консумация или за храна на малките си. Консервантът в тялото на г-н Уечълс е донякъде сходен с тези субстанции, но е много по-силен и по-сложен.

Джени си помисли за невероятно грамадната пеперуда, която бе нападнала и убила Стюарт Уоргъл. Но не това същество бе унищожило населението на Сноуфилд. Определено не. Дори ако стотици от тези същества се носеха някъде из града, нямаше да стигнат до всички. Нито пък пеперуда с такива размери би могла да влезе в заключени коли и къщи, в барикадирани стаи. Навън имаше нещо друго.

– Искате да кажете, че някакво насекомо е убило хората? – попита Брайс Сара Ямагучи.

– Всъщност нямаме такива данни. За да убие и инжектира консерванта, насекомото би употребило жило. Трябва да има дупчица, макар и миниатюрна. Но Сет Голдстейн изследва цялото тяло на Уечълс с увеличително стъкло. Буквално всеки сантиметър от кожата. Дори два пъти. Използва депилаторен крем и отстрани всички косми от тялото, за да изследва кожата по-щателно. И въпреки това не откри дупчица или друго нарушение на кожата, през което да е инжектирано нещо. Помислихме, че данните са нетипични или неточни. Така че бе извършена втора аутопсия.

– На Керън Оксли – каза Джени.

– Да. – Сара Ямагучи се наклони към прозорците и надникна към улицата, гледайки за генерал Копърфилд и останалите. Когато се обърна пак към масата, продължи: – Обаче резултатите бяха същите. Нито една жива бактерия в тялото. Разлагането е спряно по някакъв неестествен начин. Тъканите са наситени с консервант. Отново данните са странни. Но сме доволни, че поне данните не са нетипични или неточни.

Брайс се обади:

– Ако консервантът не е бил инжектиран, как е бил вкаран?

– Най-удобните ни предположения са, че е лесно усвоим и навлиза в тялото през кожата, после се разпространява в тъканите за секунди.

– Все пак възможно ли е да е нервнопаралитичен газ? Може би консервиращото действие е само страничен ефект – попита Джени.

– Не – отвърна Сара Ямагучи. – Няма никакви следи по дрехите на жертвите, а непременно трябва да има, ако си имаме работа с газово насящане. И въпреки че веществото има токсичен ефект, химичният анализ показва, че по начало не е отровно като нервнопаралитичните газове; по начало е консервант.

– Но това ли е причината за смъртта? – попита Брайс.

– Допринесло е. Но не можем да установим точно причината. Дължи се отчасти на токсичността на консерванта, но други фактори ни карат да вярваме, че смъртта е резултат от недостиг на кислород. Жертвите са претърпели или продължителен задух, или блокиране на трахеята.

Брайс се наклони напред:

– Удушване? Задушаване?

– Да. Но не знаем със сигурност кое от двете.

– Но как би могло да е някое от двете? – попита Лайза. – Говорите за неща, които стават за минута-две. А тези хора са умрели много бързо. За една-две секунди.

– Освен това – каза Джени, – доколкото си спомням сцената в кабинета на Оксли, нямаше никакви признаци на борба. Задушавани до смърт хора биха изпотрошили всичко наоколо...

– Да – кимна генетичката. – Не е логично.

– Защо всички тела са издути? – попита Брайс.

– Смятаме, че е токсична реакция от консерванта.

– И посиняването ли?

– Не. Това е... друго нещо.

– Какво?

Сара не отговори веднага. Гледаше намръщено в кафето си. Накрая проговори:

– Кожата и тъканта под нея и при двата трупа ясно показват, че посиняването е причинено от натиск от външен източник; това са класически контузии. С други думи, натъртването не е свързано с издуването и не е отделна алергична реакция спрямо консерванта. Изглежда като че нещо е удряло жертвите. Силно. Многократно. Което е пълна лудост. Защото, за да се причини такова посиняване, трябва да има поне счупване на кост, една фрактура някъде по тялото. И още едно смахнато нещо: степента на посиняване е еднаква по цялото тяло. Тъканта е повредена абсолютно еднакво по слабините, по ръцете, по гърдите, навсякъде. Което е невъзможно.

– Защо? – попита Брайс.

Отговори му Джени:

– Ако биеш някого с тежък предмет, някои части на тялото ще се насинят по-силно от други. Не е възможно всеки удар да е точно толкова силен и точно под същия ъгъл като останалите, което би трябвало да се направи, за да се причинят такива контузии по тези тела.

– Освен това – каза Сара Ямагучи, – те са посинели дори на места, където е невъзможно. Под мишниците. Между задните бузи. И по

стъпалата! Дори тогава, както при госпожа Оксли, когато са били обути.

– Очевидно – каза Джени – натискът върху тъканите, който е предизвикал посиняването, не е резултат от удари по тялото.

– А от какво? – попита Брайс.

– Нямам представа.

– И са умирали бързо – напомни Лайза на всички.

Сара се облегна на стола, люлеейки се на задните му крака, и погледна отново през прозореца. Нагоре към хълма. Към лабораториите. Брайс каза:

– Доктор Ямагучи, какво е вашето мнение? Не като специалист, а лично, неофициално, какво мислите, че става тук? Някакви хипотези?

Тя се обърна към него, поклати глава. Черната ѝ коса се разпиля, лъчите на късното следобедно слънце заиграха по нея, образувайки вълнички от червено, зелено и синьо, като краткотрайните извиващи се дъги, каквито създава светлината, когато трепти по тъмната повърхност на петрола.

– Не. Нямам хипотези, за съжаление. Никакви определени идеи. Само това...

– Какво?

– Ами... сега вярвам, че Айли и Аркхъм са постъпили умно, като дойдоха.

Джени се отнасяше все така скептично към връзката с извънземни, но Лайза продължаваше да проявява интерес и попита:

– Наистина ли мислиш, че то е от друг свят?

– Има и други възможности – отвърна Сара, – но в момента е трудно да се разбере какви са те. – Тя погледна часовника си и разтревожено се размърда: – Защо се бавят толкова? – После отново насочи вниманието си към прозореца.

Навън дърветата бяха неподвижни.

Брезентовите навеси на магазините висяха неподвижно.

Градът бе като мъртъв.

– Ти каза, че събличали предпазните костюми.

Сара отвърна:

– Да, но това не отнема много време.

– Ако имаше някакви неприятности, щяхме да чуем стрелба. Или експлозии – каза Джени. – Онези огнени бомби.

– Трябваше да са тук поне преди пет... може би преди десет минути – заяви генетичката. – А все още няма и следа от тях.

Джени си спомни как невероятно безшумно бе отнесло то Джейк

Джонсън.

Брайс се замисли, после отблъсна назад стола си.

– Предполагам, че няма да навреди да взема няколко души и да погледнем.

Сара Ямагучи се извърна. Предните крака на стола силно се удариха в пода, издавайки остър звук.

– Нещо не е наред – каза тя.

– Не, не е. Сигурно не е – отвърна Брайс.

– И ти го чувстваш – каза Сара. – Господи.

– Не се притеснявай – каза спокойно Брайс.

Обаче очите му не бяха спокойни като гласа му. През последните двадесет и няколко часа Джени се бе научила да разбира доста добре тези присвити очи. Сега те изразяваха напрежение и студен ужас.

– Рано е да се тревожиш – каза той.

Но всички разбраха.

Не искаха да повярват, но знаеха. Ужасът започваше отново.

Брайс избра Тал, Франк и Горди да го придружат до лабораторията.

Джени каза:

– И аз ще дойда.

На Брайс не му се искаше тя да идва. Страхуваше се за нея повече, отколкото за Лайза, за хората си и дори за самия себе си.

Между тях бе възникнала неочаквана и необичайна връзка. Чувстваше се добре с нея и беше сигурен, че и тя се чувства така с него. Не искаше да я загуби.

Така че отвърна:

– Предпочитам да не идваш.

– Аз съм доктор – каза Джени така, сякаш това беше не само призвание, а и броня, която ще я защити от всякакво зло.

– Тук имаме истинска крепост – каза шерифът. – Тук е безопасно.

– Никъде не е безопасно.

– Не казах безопасно. Казах по-безопасно.

– Може да се нуждаят от лекарска помощ.

– Ако са ги нападнали, те са или мъртви, или изчезнали. Не открихме никой, който да е само ранен, нали?

– Винаги съществува шанс. – Джени се обърна към Лайза: – Дай ми докторската чанта, скъпа.

Момичето побягна към импровизирания лазарет.

– Тя остава тук – каза Брайс.

– Не – възкликна Джени. – Идва с мен.

Изваден от търпение, Брайс каза:

– Виж, Джени, ситуацията всъщност е военна. Мога да ти заповядам да останеш тук.

– И как ще приведеш заповедта в сила? С оръжие ли? – попита тя, но не враждебно.

Лайза се върна с черната кожена чанта. Застанала до предната врата на хотела, Сара Ямагучи викна на Брайс:

– Побързайте. Моля ви, побързайте.

Ако то бе нападнало полевата лаборатория, вероятно нямаше смисъл да се бърза.

Гледайки Джени, Брайс си помисли: „Не мога да те предпазя, докторе. Не виждаш ли? Остани тук, където прозорците са залостени и вратите се пазят. Не се осланяй на мен да те предпазя, защото сигурно ще се проваля, по дяволите. Както се провалих с Елън... и Тими.“

– Да тръгваме – каза Джени.

Болезнено осъзнавайки безпомощността си, Брайс ги изведе от хотела и тръгнаха по улицата към близкия ъгъл, зад който то може би ги чакаше. Тал крачеше отпред до Брайс. Франк и Горди вървяха отзад. Лайза, Сара Ямагучи и Джени бяха по средата.

Топлият ден бе започнал да захладнява.

В долината под Сноуфилд започваше да се образува мъгла.

До падането на нощта оставаше по-малко от три четвърти час. Слънцето пръскаше над града последните си кървави лъчи. Сенките бяха невероятно издължени, деформирани. Прозорците блестяха с отразен слънчев пламък, напомняйки на Брайс очите на тиквените фенери по време на празника на Все светии.

Улицата изглеждаше дори по-зловещо тиха, отколкото миналата нощ. Стъпките им ехтяха, като че прекосяваха огромна пуста катедрала.

Завиха предпазливо.

По средата на улицата лежаха заплетени и празни три защитни костюма. Друг празен костюм лежеше наполовина на улицата и наполовина на тротоара. Два от шлемовете бяха разбити.

Наоколо бяха разпръснати автомати, а покрай бордюра на тротоара бяха наредени неизползвани „коктейли Молотов“.

Камионът бе отворен отзад. Вътре имаше купчина празни костюми и разхвърляни автомати. Никакви хора.

Брайс закрещя:

– Генерале? Генерал Копърфилд?

Гробна тишина.
 Лунна тишина.
 – Сет! – извика Сара Ямагучи. – Уил? Уил Бетънби? Гейлън? Оба-дете се, моля ви!
 Нищо. Никой.
 Джени промълви:
 – Не са успели да дадат дори един изстрел.
 – Или да извикат – каза Тал. – Охраната на предната врата на хотела щеше да ги чуе, дори само да бяха викнали.
 Горди каза:
 – О, по дяволите.
 Задните врати на двете лаборатории бяха открити.
 Брайс имаше чувството, че вътре ги очаква нещо.
 Искаше му се да се обърне и да избяга. Не можеше. Беше водачът. Ако се паникьоса, всички ще се паникьосат. Паниката е покана за смърт.
 Сара тръгна към задната врата на първата лаборатория.
 Брайс я спря.
 – Те са мои приятели – възкликна тя.
 – Зная. Но нека първо огледам – каза той.
 За момент обаче не можеше да помръдне. Беше прикован от страха.
 Не можеше да помръдне и сантиметър. И тогава най-накрая успя.

31

КОМПЮТЪРНИ ИГРИ

Брайс бе извадил и заредил служебния си револвер. Хвана дръжката на вратата с другата си ръка и я отвори широко. Едновременно с това отскочи назад и насочи оръжието си към лабораторията.

Беше празна. Два смачкани предпазни костюма лежах на пода на лабораторията, а друг бе проснат на въртящия се стол пред компютъра.

Брайс отиде до задната врата на другата лаборатория.

Тал каза:

– Остави на мен.

Брайс поклати глава.

– Остани на мястото си. Пази жените; те не са въоръжени. Ако нещо изскочи отгук, когато отвори вратата, бързо изчезвайте.

Със силно биешо сърце Брайс спря зад втората полева лаборатория. Сложи ръка на вратата. Отново се спря. Сетне я отвори, по-предпазливо

от първата.

И тази лаборатория бе пуста. Два защитни костюма. Нищо друго.

Когато Брайс надникна в лабораторията, всички осветителни тела на тавана премигнаха и угаснаха. Той трепна изненадано от внезапно настъпилата тъмнина. След миг обаче светлината отново се появи, въпреки че не беше от лампите на тавана; беше необичайна светлина, зеленкав блясък, който го учуди. Тогава видя, че това просто са трите компютъра, които се бяха включили едновременно. После изгаснаха. Отново светнаха. Изгаснаха, светнаха, изгаснаха, светнаха, изгаснаха... Отначало мигаха едновременно, после последователно, отново и отново. Накрая всичките се включиха и останаха в това положение, изпълвайки иначе тъмната стая с тайнствена светлина.

– Влизам – каза Брайс.

Другите се възпротивиха, но той вече бе изкачил стълбата и влязъл през вратата. Отиде до първия монитор, където на тъмнозеления фон светеха пет думи от светлозелени букви.

ИСУС МЕ ОБИЧА – ЗНАЯ ТОВА.

Брайс погледна другите два екрана. На тях бяха написани същите думи.

Премигване. Сега имаше нови думи:

ТАКА МИ КАЗВА БИБЛИЯТА.

Брайс се намръщи.

Що за програма беше това? Това бяха думите на една от песните, които излизаха от канала на кухненската мивка в хотела.

БИБЛИЯТА Е ПЪЛНА С ГЛУПОСТИ, написа компютърът.

Премигване.

ИСУС СЕ ЧУКА С КУЧЕТА.

Последните три думи останаха няколко секунди на екрана. На Брайс му се стори, че от зелената светлина на екраните на терминалите сякаш лъха хлад. Както светлината от огнището носи суха топлина, така това излъчване носеше хлад, който го пробождаше.

На тези монитори не се изпълняваше обикновена програма. Не беше нещо вкарано в компютъра от хората на Копърфилд, нито някакъв код, нито логическо упражнение, нито проверка на системата.

Премигване.

ИСУС Е МЪРТЪВ. ГОСПОД Е МЪРТЪВ.

Премигване.

АЗ СЪМ ЖИВ.

Премигване.

ИСКАШ ЛИ ДА ИГРАЕМ НА 20 ВЪПРОСА?

Взирайки се в монитора, Брайс почувства как в него се надига примитивен, суеверен ужас; ужас и страхопочитание, свиващи стомаха и парализиращи гърлото. Но не разбираше защо. На дълбоко, почти несъзнателно ниво усещаше присъствието на нещо демонично, древно и... познато. Но как би могло да е познато? Дори не знаеше какво е. И все пак... вероятно го знаеше. Дълбоко в себе си. Инстинктивно. Само ако можеше да проникне в самия себе си, под цивилизованото лустро, включващо много скептицизъм, ако можеше да проникне в паметта на дедите си, може би щеше да открие истината за нещото, което изби хората в Сноуфилд.

Премигване.

ШЕРИФ ХАМЪНД?

Премигване.

ИСКАШ ЛИ ДА ИГРАЕШ НА 20 ВЪПРОСА С МЕН?

Използването на името му го потресе. И тогава последва много голяма и шокираща изненада.

ЕЛЪН.

Името светеше на монитора, името на починалата му съпруга и всеки мускул на тялото му се напрегна, чакаше да се появи още нещо, но за известно време нямаше нищо друго освен скъпото за него име. Не можеше да откъсне поглед от името и тогава...

ЕЛЪН ГНИЕ.

Не можеше да диша.

Как би могло да знае за Елън?

Премигване.

ЕЛЪН ХРАНИ ЧЕРВЕИТЕ.

Що за глупости? Какъв беше смисълът на всичко това?

ТИМИ ЩЕ УМРЕ.

Предсказанието светеше, зелено върху зелено.

Той ахна. „Не“ – промълви тихо. През последната година бе мислил, че е по-добре Тими да умре. По-добре, отколкото да изтлее бавно. Преди няколко дни би казал, че ще е по-добре синът му да почине. Но не и сега. Сноуфилд му доказа, че няма по-лошо от смъртта. В прегръдките на смъртта нямаше надежда. Но докато Тими бе жив, имаше шанс да се възстанови. Все пак лекарите бяха казали, че момчето няма големи поражения на мозъка. Следователно, ако Тими се събудеше някога от неестествения си сън, имаше добър шанс да възвърне нормалните си способности и функции. Шанс, обещание, надежда. И Брайс каза „Не“

на компютъра. „Не.“

Премигване.

ТИМИ ЩЕ ИЗГНИЕ. ЕЛЪН ГНИЕ. ЕЛЪН ГНИЕ В АДА.

– Кой си ти? – попита Брайс.

В момента, в който го изрече, се почувства глупаво. Не можеше да говори на компютър като на друго човешко същество. Ако искаше да задава въпроси, трябваше да ги напише.

ЩЕ СИ ПОГОВОРИМ ЛИ?

Брайс се извърна от монитора. Отиде до вратата и се показа навън.

Другите облекчено си отдъхнаха при появата му.

Окашля се, опитвайки се да потисне тревогата си, и каза:

– Доктор Ямагучи, нуждая се от помощта ви.

Тал, Джени, Лайза и Сара Ямагучи влязоха в лабораторията. Франк и Горди останаха отвън до вратата, напрегнато оглеждайки улицата, където дневната светлина бързо избледняваше.

Брайс показа на Сара компютърните екрани.

ЩЕ СИ ПОГОВОРИМ ЛИ?

Той ѝ разказа какво се бе появило на екрана и преди да довърши, Сара го прекъсна:

– Но това е невъзможно. Компютърът не разполага нито с програма, нито с лексиката, за да има възможност да...

– Нещо контролира компютъра – каза Брайс.

Сара се смръщи.

– Контролира? Как?

– Не зная.

– Кой?

– Не кой – каза Джени, прегръщайки сестра си през раменете. – По-скоро какво.

– Да – рече Тал. – Това нещо, този убиец, каквото по дяволите и да е, то контролира компютъра ви, доктор Ямагучи.

Явно озадачена, генетичката седна пред единия от терминалите и натисна някакъв бутон на принтера.

– Добре ще е да отпечатваме, в случай че наистина излезе нещо. – Деликатните ѝ, почти детски ръце за момент останаха неподвижни над клавиатурата. Брайс наблюдаваше през рамото ѝ. Тал, Джени и Лайза се извърнаха към останалите два терминала – и точно тогава всичките монитори се изчистиха. Сара се загледа в зеления екран пред себе си и най-после написа кода към програмата и зададе въпрос.

ИМА ЛИ НЯКОЙ?

Принтерът изтрака и започна да печати. Изведнъж се появи отговор.

ДА.

КОЙ СИ ТИ?

НЕИЗБРОИМ.

– Какво означава това? – попита Тал.

– Не зная – отвърна генетичката.

Сара написа отново въпроса и получи същия неясен отговор: НЕИЗБРОИМ.

– Попитай го за името – каза Брайс.

Сара се подчини и думите, които написа, се появиха моментално на трите екрана:

ИМАШ ЛИ ИМЕ?

ДА.

КАК ТИ Е ИМЕТО?

МНОГО.

ИМАШ МНОГО ИМЕНА?

ДА.

КАКВО Е ЕДНО ОТ ИМЕНАТА ТИ?

ХАОС.

КАКВИ ДРУГИ ИМЕНА ИМАШ?

ТИ СИ ОТЕГЧИТЕЛНА, ГЛУПАВА КУЧКА. ЗАДАЙ ДРУГ ВЪПРОС.

Видимо шокирана, генетичката погледна нагоре към Брайс.

– Това определено не е дума, която може да се намери в компютърните езици.

Лайза се обади:

– Не го питай кой е. Попитай го какво е.

– Да – каза Тал. – Да видим дали ще ти даде физическо описание.

– Ще помисли, че му искаме диагностичен тест – каза Сара. – Ще започне да изписва диаграми.

– Не, няма – отвърна Брайс. – Забрави ли, че не разговаряш с компютъра, а с нещо друго. Компютърът е само средство за връзка.

– О, разбира се – каза Сара. – Въпреки думата, която то употреби току-що, иска ми се да мисля за него като за добрата стара Меди.

След кратък размисъл, тя написа:

ДАЙ НИ ФИЗИЧЕСКО ОПИСАНИЕ ЗА СЕБЕ СИ.

АЗ СЪМ ЖИВ.

БЪДИ ПО-ОПРЕДЕЛЕН.

ПО ПРИРОДА СЪМ НЕОПРЕДЕЛЕН.

ЧОВЕК ЛИ СИ?

СЪДЪРЖАМ И ТАЗИ ВЪЗМОЖНОСТ.

– Той си играе с нас – каза Джени. – Забавлява се.

Брайс изтри лицето си с ръка.

– Попитай какво се е случило с Копърфилд.

КЪДЕ Е ГЕЙЛЪН КОПЪРФИЛД?

МЪРТЪВ.

КЪДЕ Е ТЯЛОТО МУ?

НЯМА ГО.

КЪДЕ Е?

ОТЕГЧИТЕЛНА КУЧКА.

КЪДЕ СА ДРУГИТЕ, КОИТО БЯХА С ГЕЙЛЪН КОПЪРФИЛД?

МЪРТВИ.

ТИ ЛИ ГИ УБИ?

ДА.

ЗАЩО ГИ УБИ?

ТИ

Сара написа на компютъра: ПОЯСНИ.

ТИ СИ

ПОЯСНИ.

ВСИЧКИ СТЕ МЪРТВИ.

Брайс видя, че ръцете ѝ треперят. Въпреки това се движеха по клавишите бързо и точно:

ЗАЩО ИСКАШ ДА НИ УБИЕШ?

ЗАЩОТО СТЕ ЗА ТОВА.

ИСКАШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ СЪЩЕСТВУВАМЕ САМО ЗА ДА БЪДЕМ УБИТИ?

ДА. ВИЕ СТЕ КОТИЛО. ВИЕ СТЕ СВИНИ. ВИЕ СТЕ БЕЗПОЛЕЗНИ.

КАК СЕ КАЗВАШ?

ПРАЗНОТА.

ПОЯСНИ.

НЕБИТИЕ.

КАК СЕ КАЗВАШ?

ЛЕГИОН.

ПОЯСНИ.

ПИСНА МИ НА ОНАЯ РАБОТА, ТЪПА КУЧКО.

Сара се изчерви и каза:

– Това е лудост.

– Усещам го тук около нас – каза Лайза.

Джени притисна окуражително сестра си през раменете и рече:

– Скъпа? Какво искаш да кажеш?

Гласът на момичето бе напрегнат, треперещ:

– Можеш да усетиш присъствието му. – Погледът ѝ обходи лабораторията. – Въздухът изглежда плътен – не усещате ли? И студен. Като че нещо ще... ще се материализира точно тук пред нас.

Брайс знаеше какво иска да каже тя.

Тал улови погледа на Брайс и кимна. Той също го чувстваше.

Обаче Брайс бе сигурен, че това което чувстваша, е субективно усещане. Нищо всъщност нямаше да се материализира. Въздухът не бе поплътен отколкото преди минута; просто изглеждаше така заради напрежението, а когато си вдървен от напрежение, напълно естествено е да поемаш по-трудно въздух. А ако въздухът е хладен... е, това се дължи на настъпването на нощта.

Екраните отново се изчистиха. После се появи:

КОГА ИДВА ТОЙ?

Сара написа: ПОЯСНИ.

КОГА ИДВА ЗАКЛИНАТЕЛЯТ?

– Господи – каза Тал. – Какво значи това?

ПОЯСНИ – написа Сара.

ТИМОТИ ФЛАЙТ.

– По дяволите – възкликна Джени.

– Това нещо познава Флайт – каза Тал. – Но как? Дали се страхува от него – или не?

СТРАХУВАШ ЛИ СЕ ОТ ФЛАЙТ?

ГЛУПАВА КУЧКА.

СТРАХУВАШ ЛИ СЕ ОТ ФЛАЙТ? – упорстваше тя.

НЕ СЕ СТРАХУВАМ ОТ НИЩО.

ЗАЩО СЕ ИНТЕРЕСУВАШ ОТ ФЛАЙТ?

ОТКРИХ, ЧЕ ТОЙ ЗНАЕ.

КАКВО ЗНАЕ ТОЙ?

ЗА МЕН.

– Очевидно – каза Брайс, – трябва да отхвърлим предположението, че Флайт е мошеник.

Сара натискаше клавишите: ФЛАЙТ ЗНАЕ ЛИ КАКВО СИ ТИ?

ДА. ИСКАМ ГО ТУК.

ЗАЩО ГО ИСКАШ ТУК?

ТОЙ Е МОЯТ МАТЕЙ.

ПОЯСНИ.

ТОЙ Е МОЯТ МАТЕЙ, МАРКО, ЛУКА И ЙОАН.

Мръщейки се, Сара спря да пише и погледна към Брайс. После пръстите ѝ полетяха по клавишите; ИСКАШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ ФЛАЙТ Е ТВОЙ АПОСТОЛ?

НЕ. ТОЙ Е МОЯТ БИОГРАФ. РАЗКАЗВА ЗА МОИТЕ ДЕЛА. ИСКАМ ДА ДОЙДЕ ТУК.

ИСКАШ ДА УБИЕШ И НЕГО?

НЕ. ЩЕ МУ ПРЕДОСТАВЯ БЕЗОПАСЕН ДОСТЪП.

ПОЯСНИ.

ВИЕ ЩЕ УМРЕТЕ. НО НА ФЛАЙТ ЩЕ МУ БЪДЕ ПОЗВОЛЕНО ДА ЖИВЕЕ. ТРЯБВА ДА МУ КАЖЕТЕ. АКО НЕ ЗНАЕ, ЧЕ ИМА БЕЗОПАСЕН ДОСТЪП, НЯМА ДА ДОЙДЕ.

Ръцете на Сара трепереха повече от всякога. Пропусна клавиш, натисна грешна буква, трябваше да изтрие думата и да я напише отново. Тя запита: АКО ДОВЕДЕМ ФЛАЙТ В СНОУФИЛД, ЩЕ НИ ОСТАВИШ ЛИ ЖИВИ?

ВИЕ СТЕ МОИ.

ЩЕ НИ ОСТАВИШ ЛИ ЖИВИ?

НЕ.

До този момент Лайза се бе държала смело за годините си, но да види съдбата си изписана толкова безцеремонно на екрана, бе прекалено много за нея. Започна тихо да плаче.

Джени успокояваше момичето доколкото можеше.

– Каквото и да е – рече Тал, – наистина е надменно.

– Е, все още не сме мъртви – каза Брайс. – Има надежда. Винаги има надежда докато си жив.

Сара отново написа на клавиатурата: ОТКЪДЕ ИДВАШ?

ОТ ВЕКОВЕТЕ.

ПОЯСНИ.

ОТЕГЧИТЕЛНА КУЧКА.

ИЗВЪНЗЕМЕН ЛИ СИ?

НЕ.

– Толкова за Аркхъм и Айли – каза Брайс, след което осъзна, че и двамата вече са мъртви.

– Освен ако не лъже – каза Джени.

Сара се върна на въпроса, който бе задала по-рано: КАКВО СИ ТИ?

ОТЕГЧАВАШ МЕ.

КАКВО СИ ТИ?
ТЪПА УЛИЧНИЦА.
КАКВО СИ ТИ?
РАЗКАРАЙ СЕ.

КАКВО СИ ТИ? – отново написа тя, удряйки клавишите толкова силно, че Брайс помисли, че може да ги счупи. Гневът ѝ изглежда бе станал по-силен от страха ѝ.

АЗ СЪМ ГЛАЗИАЛАБОЛАС.
ПОЯСНИ.

ТОВА Е МОЕТО ИМЕ. АЗ СЪМ КРИЛАТ МЪЖ С КУЧЕШКИ ЗЪБИ. АЗ СЪМ БЕСЕН. ОСЪДЕН СЪМ ДА БЕСНЕЯ ВЕЧНО.

Брайс гледаше в екрана неразбиращо. Сериозно ли беше това? Крилат мъж с кучешки зъби? Не е възможно. Сигурно си играеше с тях, забавлявайки се отново. Но какво толкова забавно имаше?

Екранът се изчисти.
Настъпи пауза.

Появиха се нови думи, въпреки че Сара не бе задала въпрос.

АЗ СЪМ ХАБОРИМ. АЗ СЪМ ТРИГЛАВ ЧОВЕК – С ЕДНА ЧОВЕШКА, ЕДНА КОТЕШКА И ЕДНА ЗМИЙСКА ГЛАВА.

– Що за гнусотии? – попита раздражено Тал.

Въздухът в стаята определено ставаше по-студен.

„От вятъра е – каза си Брайс. – Вятърът през вратата, носещ хлада на настъпващата нощ.“

АЗ СЪМ РАНТАН.
Премигване.

АЗ СЪМ ПАЛАНТЪР.

Премигване.

АЗ СЪМ АМЛУТИАС, АЛФИНА, ЕПИН, ФУАРД, ВЕЛИАЛ, ОМГОРМА, НЕБИРОС, ВААЛ, ЕЛИГОР И МНОГО ДРУГИ.

Странните имена пролясваха за миг на трите монитора, сетне изчезнаха.

АЗ СЪМ ВСИЧКО И НИЦО. АЗ СЪМ НИЦО. АЗ СЪМ ВСИЧКО.
Премигване.

Трите екрана светеха в яркозелено, празни за секунда, две, три. После угаснаха.

Горните лампи светнаха.

– Край на интервюто – каза Джени.

Велиал. Едно от имената, с което се бе нарекло.

Брайс не беше силно религиозен, но бе чел достатъчно, за да знае,

че Велиал е или едно от имената на Сатаната, или името на някой друг от падналите ангели. Не беше сигурен какво е точно.

Горди Брогън бе най-религиозният измежду всички, набожен римокатолик. Когато Брайс излезе последен от полевата лаборатория, помоли Горди да хвърли поглед върху имената в края на разпечатката.

Докато Горди четеше съответните редове, стояха на тротоара до лабораторията, на мъжделивата дневна светлина. След двадесет минути или може би по-малко щеше да се мръкне.

– Тук – каза Горди. – Това име. Ваал – посочи той на сгънатата компютърна хартия. – Не зная със сигурност къде съм го виждал преди. Не е в църква или в катехизиса. Може би съм го чел в някоя книга.

Брайс забеляза странния тон и ритъм в думите на Горди. Не беше само нервност. Изговаряше някои думи прекалено бавно, после твърде бързо, после отново бавно, после почти френетично.

– Книга ли? – попита Брайс. – В Библията?

– Не. Не мисля. Не съм голям читател на Библията. А трябва. Трябва да се чете редовно. Но това име съм го виждал в обикновена книга. В роман. Не мога да си спомня.

– Та кой е този Ваал? – попита Брайс.

– Май беше много силен демон – каза Горди.

А с гласа му ставаше нещо ненормално; със самия него.

– Какво ще кажеш за другите имена? – попита Брайс.

– Не ми говорят нищо.

– Помислих си, че може да са имена на други демони.

– Ами, знаеш ли, католическата църква не се занимава много-много с проповеди за прогонване на демони – каза Горди, продължавайки да говори странно. – Може би трябва. Да. Може би трябва. Май си прав. Мисля, че са имена на демони.

Джени уморено въздъхна:

– Значи просто си е поиграл с нас.

Горди поклати енергично глава:

– Не. Не е игра. Никак. Казваше истината.

Брайс се намръщи:

– Горди, наистина ли мислиш, че то е демон или самият Сатана, или нещо подобно – наистина ли?

– Глупости – каза Сара Ямагучи.

– Да – каза Джени. – Цялото представление с компютъра, този демоничен образ, който иска да ни внуши – всичко това е за допълнително обръкване. Никога няма да ни каже истината за себе си, защото ако

знаем истината, ще можем да измислим начин да се преборим с него.

– Как ще обясниш разпнатия на кръст свещеник на олтара на нашата „Света Богородица от планините“? – попита Горди.

– Това също е част от играта му да ни обърква – отвърна Тал.

Очите на Горди бяха странни. Не беше просто страх. Това бяха очите на духовно изтерзан, дори агонизиращ човек.

„Трябваше да го забележа по-рано“ – наруга се Брайс.

Говорейки тихо, но със замайваща скорост, Горди каза:

– Мисля, че времето е дошло. Краят. Най-последно. Точно както пише в Библията. Нещо, в което не вярвах. Вярвах във всичко друго, което казва църквата. Но не и в това. Не в деня на Страшния съд. Просто си мислех, че всичко ще продължава вечно, както досега. Но сега той е тук, нали? Да. Страшният съд. Не само за хората в Сноуфилд. За всички ни. Краят. Питам се как ли ще ме осъдят. Страх ме е. Имах дарба, извънредна дарба и я пропилях. Имах дарбата на Свети Франциск. Винаги съм се разбирал с животните. Наистина. Никога куче не е лаяло по мен. Знаете ли това? Котка никога не ме е драскала. Животните ме разбираха. Вярвах ми. Може би дори ме обичаха. Не съм срещал животно, което да не ме обича. Дивите катерички ядяха от ръката ми. Това е дарба. Родителите ми искаха да стана ветеринарен лекар. Но аз им обърнах гръб, на тях и на дарбата си. Вместо това станах полицаи. Носех оръжие. Оръжие. Не трябваше да нося оръжие. Не и аз. Никога. Направих го отчасти, за да ядосам родителите си. Проявих независимостта си, разбирате ли? Но забравих. Забравих какво казва Библията за уважението към баща и майка. Вместо това ги наскърбих. И обърнах гръб на дарбата, която Бог ми даде. Дори повече. Още по-лошо. Плюх на дарбата си. Миналата нощ взех решение да напусна полицията, да оставя оръжието и да стана ветеринар. Но мисля, че съм закъснял. Страшният съд идва, а аз не съзнавах това. Плюх на дарбата, с която Господ ме надари и сега... сега се страхувам.

Брайс не знаеше какво да каже на Горди. Въображаемите му грехове бяха толкова далеч от истинското зло, че беше смешно. Ако тук имаше някой предопределен за рая, това беше Горди. Не че Брайс вярваше в Страшния съд. Не вярваше. Но не можеше да измисли какво да каже на Горди, защото това голямо, грубовато дете бе отишло твърде далеч в заблудата си.

– Тимоти Флайт е учен, не е теолог – строго каза Джени. – Ако Флайт има обяснение за това, което става тук, то ще е строго научно, а не религиозно.

Горди не я слушаше. Сълзи се стичаха по лицето му. Очите му светеха. Когато вдигна глава и се вгледа в небето, не виждаше залеза; изглежда вместо това виждаше някакъв божествен път, по който архангелите и ангелите от небето скоро ще слязат на своите огнени колесници.

Не беше в състояние да му доверяват оръжие. Брайс извади револвера от кобура на Горди и го прибра. Полицаят изглежда дори не забеляза.

Брайс видя, че странният монолог на Горди е оказал сериозно въздействие върху Лайза. Тя изглеждаше като ударена с нещо, зашеметена.

– Всичко е наред – каза ѝ Брайс. – Не идва краят на света. Няма Стрaшен съд. Горди просто е... разстроен. Ще се справим. Вярваш ли ми, Лайза? Дръж високо хубавата си брадичка. Можеш ли да бъдеш смела още малко?

Тя не реагира веднага. Постепенно дойде на себе си и намери още сили и самообладание. Кимна. Дори успя неуверено да се усмихне.

– Страхотно момиче си – възкликна шерифът. – Също като сестра си.

Лайза погледна към Джени, после върна погледа си върху Брайс:

– Ти си страхотен шериф – каза тя.

Той се зачуди дали усмивката му не е неуверена като нейната.

Беше смутен от доверието ѝ, защото не бе достоен за него.

„Излъгах те, момиче – помисли си той. – Смъртта продължава да е с нас. Отново ще ни нападне. Може би след час. Може би след по-малко от ден. Но рано или късно ще ни нападне отново.“

Всъщност, въпреки че Брайс вероятно не знаеше това, един от тях щеше да умре в следващата минута.

32

ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИЕ

В Санта Майра, Флетчър Кейл прекара по-голямата част от понеделнишкия следобед в претърсване на къщата на Джейк Джонсън, стая по стая. Наистина се забавляваше.

В килера до кухнята най-после намери тайника на Джонсън. Не беше на рафтовете, затрупани с консерви и бутилки поне от преди година, или пък на пода, на който бяха наредени други запаси. Не, скъпоценни неща бяха под пода на килера: под линолеума на пода имаше тайник.

Тук се криеше малка, внимателно подбрана оръжейна колекция;

всяко оръжие бе увито в непромокаем найлон. Чувствайки се като през коледно утро, Кейл ги разгъна всичките. Имаше два бойни магнума „Смит енд Уесън“, може би най-добрите и най-мощните лични оръжия в света. Заредени с патрони 357-и калибър, те бяха най-смъртоносното нещо, носено от човек, достатъчно силно да спре и мечка гризли; а с леките патрони 38-и калибър бяха също толкова ефикасни и изключително точни оръжия за лек лов. Една пушка Ремингтон 870 Бръшмастър 12-и калибър с настройващ се мерник, сгъваем приклад, ръкохватка, сменяем пълнител и ремък. Две винтовки. Една полуавтоматична пушка М-1. Но най-доброто тук бе една Хеклър&Кох НК-91, превъзходна за нападение пушка, комплектувана с осем тридесетпатронови пълнители, вече заредени, и с няколко хиляди допълнителни патрони.

Повече от час Кейл седя в разглеждане и игра с пушките. Галеше ги. Ако ченгетата случайно го забележат по пътя му към планините, ще съжаляват, че не са поели по друг път.

В дупката под килера имаше и пари. Много пари. Снопове банкноти, навити и пристегнати с ластици и после наредени в пет големи, добре запечатани гърнета; във всеки контейнер имаше от три до пет снопчета. Той отнесе гърнетата в кухнята и ги постави на масата. Погледна в хладилника за бира, но трябваше да се задоволи с кутия Пепси, седна до масата и започна да брои съкровището си.

63 440 долара.

Една от най-грайните съвременни легенди в Санта Майра беше свързана с тайното съкровище на Големия Ралф Джонсън, натрупано (според слуховете) от взимане на подкупи. Очевидно това бе остатъкът от придобитото по нечестен начин състояние на Големия Ралф. Точно от такава материална помощ се нуждаеше Кейл, за да започне нов живот.

Най-смешното беше, че ако имаше тези пари в ръцете си миналата седмица, нямаше да е необходимо да убива Джоана и Дани. Бяха повече, отколкото му трябваша, за да избегне неприятностите с „Хай кънтри инвестмънтс“.

Преди година и половина, когато стана съдружник в „Хай кънтри“, не можеше да предположи, че това ще доведе до катастрофа. Тогава му се виждаше като златната възможност, която бе предопределена да му се отвори рано или късно.

Всеки от съдружниците в „Хай кънтри инвестмънтс“ бе внесъл една седма от необходимия капитал за купуването, парцелирането и разработването на сто и двадесет декара земя в източните покрайнини на

Санта Майра, на върха на Хайлайн Ридж. За да влезе в дружеството на равни начала с основателите, Кейл бе принуден да даде всеки долар, до който можа да се добере, но очакваната печалба изглежда си заслужаваше риска.

Обаче проектът Хайлайн Ридж се оказа поглъщащо пари чудовище с ненаситен апетит.

Начинът на оформяне на сделката бе такъв, че всеки съдружник бе задължен да внася допълнителни средства, ако първоначалният капитал се окажеше недостатъчен. Ако Кейл (или който и да е друг съдружник) не можеше да плати определената вноска, веднага излизаше от „Хай кънтри инвестмънтс“ без никаква компенсация за вече внесеното – благодаря и довиждане. Тогава останалите съдружници ставаха отговорни за равни части от неговата вноска и придобиваха еднакви части от неговия дял в проекта. Тази система улесняваше финансирането на проекта чрез привличане (обикновено) само на такива инвеститори, които притежават достатъчно количество ликвиден капитал – но същевременно изискваше железен стомах и стоманени нерви.

Кейл не бе предполагал, че ще има допълнителни вноски. Първоначално внесенят капитал му изглеждаше напълно достатъчен. Но беше сгрешил.

Когато първата от специалните вноски възлезе на тридесет и пет хиляди долара, той бе шокиран, но не и сразен. Пресметна, че може да вземе десет хиляди назаем от родителите на Джоана, а в къщата имаше имущество, позволяващо да се освободят още двадесет хиляди. Останалите пет хиляди можеше да скърпи оттук-оттам.

Единственият проблем бе Джоана.

От самото начало тя не желаше той да се замесва с „Хай кънтри инвестмънтс“. Каза му, че сделката е твърде скъпа за него и че трябва да престане да си играе на големец-паралия.

Той все пак продължи, а когато дойде вноската, тя започна да се наслаждава на отчаянието му. Не открито, разбира се. Беше твърде хитра. Знаеше, че може да играе ролята на мъченица много по-добре от тази на харпия. Никога не рече направо „нали ти казах“, но това самодоволно обвинение се четеше в очите ѝ, уничително очебийно в държанието ѝ към него.

Накрая успя да я уговори за залог на имуществото в къщата и за вземането на заем от родителите ѝ. Никак не беше лесно.

Той се бе усмихвал, кимал и приемал всичките им мазни съвети и фалшиви критики, но си бе обещал накрая да им натрие носовете в

мръсотията, която хвърляха по него. Когато забогатееше от „Хай кънтри“, щеше да ги накара да лаят, най-вече Джоана. Сетне, за негов ужас, бе поискана втора специална вноска от седемте съдружници. Беше за четиридесет хиляди долара.

Би могъл да посрещне и това задължение, ако Джоана искрено желаеше той да успее. Когато бабата на Джоана почина, пет месеца след раждането на Дани, старата вещица остави почти половината от състоянието си – петдесет хиляди долара – на попечителство за единствения ѝ правнук. Джоана бе посочена за главен управител на фонда. И така, когато дойде известието за втората вноска за „Хай кънтри“, тя можеше да извади четиридесет хиляди от фонда и да плати сметката. Но Джоана отказа, казвайки: „Какво ще стане, ако дойде друга сметка? Ще загубиш всичко, Флетч, всичко, а Дани ще загуби повечето от попечителския си фонд.“ Той се опита да я накара да разбере, че няма да има трета сметка. Обаче тя не искаше и да чуе, защото всъщност не желаше той да успее, защото желаше той да загуби всичко и да бъде унижен, защото желаше да го съсипе, да го пречупи.

Нямаше друг избор, освен да ги убие, нея и Дани. Според начина, по който бе организиран попечителският фонд, ако Дани починаше преди двадесет и първия си рожден ден, фондът щеше да се разтури. Парите, след удръжката на данъците, щяха да станат собственост на Джоана. А ако и Джоана починаше, цялото ѝ имущество отиваше във владение на съпруга ѝ; такова беше завещанието ѝ. Значи, ако се отървеше и от двамата, парите от попечителския фонд – плюс двадесет хиляди долара от застраховката за живот на Джоана – щяха да са негови.

Кучката не му бе оставила избор.

Не беше негова вината, че е мъртва.

Сама си го направи, наистина. Беше наредила нещата така, че за него нямаше друг изход.

Той се усмихна, спомняйки си изражението ѝ, когато видя тялото на детето – и когато забеляза, че е насочил дулото на пушката към нея.

Сега, седнал до кухненската маса на Джейк Джонсън, Кейл гледаше парите и усмивката му ставаше все по-широка.

63 440 долара.

Преди няколко часа беше в затвора, съвсем без пари, очаквайки съдебен процес, който щеше да завърши със смъртно наказание. На негово място повечето мъже щяха да са сковани от ужас. Но Флетчър Кейл не беше победен. Знаеше, че е предопределен за велики неща. И ето доказателството. За невероятно кратко време бе сменил затвора със

свободата, крайната бедност – с 63 440 долара. Сега имаше пари, превозно средство и безопасно скривалище в близките планини.

Най-сетне се започваше.

Специалното му предопределение бе започнало да се разкрива.

33 ФАНТОМИ

Брайс каза:

– Хайде да се връщаме в хотела.

В следващия четвърт час нощта щеше да завладее града.

Сенките растяха с бързината на ракови клетки, процеждайки се от потайните места, където се бяха крили през деня. Разстилаха се една връз друга и образуваха локви от мрак.

Небето бе оцветено в карнавални багри – оранжево, червено, жълто, лилаво – но хвърляше само оскъдна светлина върху Сноуфилд.

Те се отдалечиха от полевите лаборатории, където преди малко бяха разговаряли с „него“ с помощта на компютъра, и се насочиха към тъгла, когато светнаха уличните лампи.

В същия момент Брайс дочу нещо. Хленч. Мяукане. Лай. Цялата група се обърна като един и погледна назад.

Зад тях по тротоара куцаше куче, опитвайки се с всичка сила да ги стигне. Беше териер. Предният му ляв крак изглежда бе счупен. Езикът му висеше. Козината му беше провиснала и оплетена; изглеждаше раздърпано. Направи още една накуцваща стъпка и зави жално.

Брайс се прикова на място от внезапната поява на кучето. То беше първият оцелял, когото виждаха, не в много добра форма, но жив.

Но защо беше живо? Какво го бе спасило след като всички бяха загинали?

Ако можеха да намерят отговора, това би могло да им помогне да оцелеят.

Горди реагира пръв.

Появата на ранения териер го впечатли много повече от останалите. Не можеше да понесе гледката на страдащо животно. По-скоро би предпочел самият той да страда. Сърцето му заби по-бързо. Въздействието бе по-силно от друг път, защото знаеше, че това не е обикновено куче,

нуждаещо се от помощ и утеха. Този териер беше Божи знак. Да. Знак, че Господ му дава още една възможност да приеме Неговия дар. Горди се отнасяше към животните по същия начин както Свети Франциск Асизки и не трябваше да го отритва. Ако обърнеше гръб на Божия дар както преди, със сигурност щеше да бъде прокълнат. Но ако реши да помогне на това куче... В ъгълчетата на очите му се появиха сълзи; потекоха по страните му. Сълзи на облекчение и щастие. Беше обгърнат от Божията милост. Нямаше съмнение какво трябва да направи. Втурна се към кучето, което бе на около шест метра от него.

Отначало Джени бе поразена от появата на кучето. Втрени се в него. Сетне по нея се разликува неудържима радост. Животът тържествуваше над смъртта. То не бе уловило всички живи същества в Сноуфилд, въпреки всичко. Това куче (което седна уморено, когато Горди се втурна към него) бе оцеляло, което означаваше, че може би те ще успеят да напуснат града живи...

...и после се сети за пеперудата.

И пеперудата беше живо същество. Но не беше приятелски настроена.

И съживеният труп на Стю Уоргъл.

Там, на тротоара до сенките, кучето положи глава на паважа и захленчи, молейки за помощ.

Горди стигна до него, наведе се и заговори с утешаващ, нежен глас:

– Не се плаши, момчето ми. Спокойно. Какво добро куче си ти. Всичко ще се оправи. Всичко ще бъде наред, момчето ми. Спокойно...

В Джени се надигна ужас. Отвори уста да извика, но другите я изпревариха.

– Горди, недей! – изпищя Лайза.

– Връщай се! – изкрещяха Брайс и Франк Отри.

Тал викна:

– Махни се от него, Горди!

Но Горди изглежда не ги чуваше.

Когато Горди приближи териера, той повдигна четвъртитата си глава от тротоара и издаде лек угоднически звук. Беше ценен екземпляр. Ако кракът му се излекуваше, изкъпан и сресан, щеше да е прекрасен.

Горди протегна ръка към кучето.

То го помириша, но не го близна.

Той го погали. Горкото животно бе студено, невероятно студено и леко влажно.

– Горкото момче – каза Горди.

Кучето миришеше странно. Остро. Наистина отвратително. Горди не бе помиришвал нещо подобно.

– Къде, по дяволите, си бил? – попита той кучето. – В какво си се въргалиял?

Кучето зави и затрепери.

Зад себе си Горди дочу виковете на другите, но бе твърде погълнат с кучето. Вдигна го с две ръце от тротоара, изправи се и го притисна към гърдите си, а нараненият крак увисна безпомощно.

Никога не бе пипал толкова студено животно. Не само козината му бе мокра и студена; но под нея изглежда не биеше сърце.

То близна ръката му.

Езикът му бе леден.

Франк спря да крещи. Само гледаше втренчено. Горди бе взел песа и бе започнал да го прегръща и да се суети над него, без да се случи нищо лошо. Все пак можеше да е просто куче. Може би...

И тогава...

Кучето близна ръката на Горди. През лицето на Горди премина странно изражение, а кучето започна... да се променя.

Господи.

Беше като топка маджун, променяща формата си под бързите ръце на невидим скулптор. Сплъстената козина като че ли се топеше и сменяше цвета си, сетне структурата ѝ също се промени, докато не заприлича по-скоро на люспи, зеленикави люспи, а главата хлътна в тялото, което всъщност вече не беше тяло, а просто безформено нещо, купчина гърчеща се материя, краката се скъсиха и станаха дебели, и всичко това стана само за пет-шест секунди, а после...

Горди се опули шокирано в нещото в ръцете си.

От аморфната маса, в която се бе превърнало кучето, започна да се оформя глава на гущер със злобни жълти очи. Устата на гущера се появи от подобната на тесто тъкан и между многото малки остри зъби затрептя раздвоен език.

Горди се опита да хвърли нещото на земята, но то се държеше здраво за него, Господи, беше прилепнало за него, сякаш бе приело формата на ръцете му, сякаш ръцете му в действителност бяха вътре в нещото.

Сетне то престана да бъде ледено. Внезапно стана топло. И после горещо. Болезнено горещо.

Преди гушерът да възникне напълно от пулсиращата маса плът, той започна да изчезва и се заформи ново животно, лисица, но лисицата бързо се изроди преди да се оформи изцяло и се превърна в катерички, двойка катерички с тела, съединени като сиамски близнаци, но те бързо се разделиха и...

Горди започна да крещи. Тръскаше ръце нагоре-надолу, опитвайки се да се отърве от нещото.

Сега топлината беше като огън. Болката беше непоносима.

Господи, моля те.

Болката го разяждаше нагоре по ръцете, през раменете.

Той пищеше и хълцаше, залитна крачка напред, отново разтърси ръце, опитвайки се да ги раздалечи, но нещото се беше захванало здравата.

Полуоформените катерички се стопиха и от аморфната тъкан, която държеше и която го държеше, започна да се появява котка, сетне котката бързо изчезна и изникна нещо друго – Господи, не, не, Господи, не, – нещо насекомоподобно с големината на териер, но с шест или осем очи на отвратителната си глава и с много заострени крачета и...

Болката премина през цялото тяло на полицая. Той залитна встрани, падна на колене, после на една страна. Риташе и се тресеше в агония, гърчеше се и се влачеше по тротоара.

Сара Ямагучи не можеше да повярва на видяното. Звярът, нападнал Горди, изглежда напълно контролираше своята ДНК. Можеше по желание да променя формата си с учудваща скорост.

Такова същество не можеше да съществува. Тя щеше да го знае; беше биолог, генетик. Невъзможно. И все пак го имаше.

Паякообразната форма се изроди и нова фантомна форма зае мястото ѝ. В естествено състояние съществото изглежда представляваше просто маса от желеобразна тъкан, изпъстрена в сиво-кестеняво-червено, кръстоска между голяма амеба и някаква противна плесен. То пропъзля нагоре по ръцете на Горди...

...и внезапно едната ръка на Горди се промуши през слузта, която я бе обгърнала. Но това вече не беше ръка. Господи, не беше. Бяха само кости. Пръсти на скелет, неподвижни и бели, напълно оглозгани. Плътта бе изядена.

Сара онемя, залитна назад, обърна се към канавката и повърна.

Джени дръпна Лайза две крачки назад, по-далеч от нещото, с което Горди се бореше.

Момичето пищеше.

Слузта потече по кокалестата ръка, покри оголените кости, обгърна ги, обви ги като ръкавица от пулсираща тъкан. За няколко секунди костите изчезнаха и ръкавицата се сви на топка и се стопи обратно в основното тяло на организма. Нещото се гърчеше противно, саморазбъркваше се, набъбваше, образувайки тук-там вдлъбнатини, които после се издуваха, променяйки се трескаво, като че ли всеки момент на неподвижност означаваше смърт. То се надигаше нагоре по ръцете на Горди, а той се бореше отчаяно да се отърве от него, и докато то напредваше към раменете му, не оставяше нищо след себе си, нищо, нито чукани, нито кости; поглъщаше всичко. Започна да се разпростира върху гърдния кош, и където и да се придвижваше, Горди просто изчезваше в него и не се появяваше обратно, сякаш потъваше в цистерна с разяждаща киселина.

Лайза извърна поглед от умиращия мъж и здраво се вкопчи в Джени, ридайки.

Письците на Горди бяха непоносими. Револверът на Тал беше вече в ръката му. Той се втурна към Горди.

Брайс го спря.

– Да не си полудял? Тал, дявол да го вземе, безсилни сме.

– Можем да го отървем от страданията му.

– Не се приближавай прекалено до това проклето нещо!

– Не е нужно да се приближаваме много, за да уцелим.

С всяка измината секунда очите на Горди ставаха все по-измъчени и сега той започна да крещи за Божията милост и заудря с пети по паважа, извивайки гръб, тресейки се от усилието да се освободи от нарастващата тежест на кошмарния нападател. Брайс потръпна.

– Добре. Бързо.

Двамата се промъкнаха близо до мятания се, умиращ полицай и откриха огън. Няколко куршума го удариха. Письците му спряха.

Те бързо се оттеглиха.

Не се опитаха да убият нещото, което се хранеше с Горди. Знаеха, че куршумите не му действат и започваха да разбират защо. Куршумите убиват чрез разрушаването на жизнено важни органи и основни артерии. Но на външен вид това нещо нямаше нито органи, нито обичайните циркулационни системи. Нито скелет. Изглежда беше маса от недиференцирана и все пак високо усъвършенствана протоплазма. Куршумът

можеше да я пробие, но невероятно подвижната материя нахлуваше в канала от куршума и мигновено го затваряше.

Чудовището се хранеше още по-бясно от преди, в беззвучна ярост, и след секунди от Горди не остана нищо. Той бе престанал да съществува. Останал бе само променящият формата си, уголемил се, станал поедър от кучето, което беше преди, дори по-голям от Горди, чиято материя бе присъединил към своята.

Тал и Брайс се върнаха при останалите, но не се втурнаха към хотела. Докато здрачът бавно се оттегляше по небето, за да отстъпи място на мрака, те наблюдаваха амебовидното нещо на тротоара. То започна да приема нова форма. За секунди цялата безформена протоплазма се претопи в огромен, заплашителен, едър сив вълк и съществото отметна глава назад и зави към небето.

После лицето му се разкъса, елементите на свирепия му вид се изменяха и Тал можеше да види как човешки черти се опитват да се зародят през вълчето изражение. Човешки очи замениха животинските и се появи част от човешка брадичка. Очите на Горди? Брадичката на Горди? Прераждането продължи само няколко секунди и после чертите на нещото отново възвърнаха вълчия си образ.

Върколак, помисли си Тал.

Но беше сигурен, че не беше нищо подобно. То не беше нищо. Вълчата самоличност, така истинска и плашеща на вид, беше фалшива като всички останали самоличности.

За момент вълкът остана така, изправен срещу тях, оголил огромните си и противно остри зъби, далеч по-големи от зъбите на който и да е вълк, дебнеш в планините и горите на този свят. Очите му просветваха с мътно-кървавия цвят на залеза.

„Ще нападне“ – помисли си Тал.

Той стреля по него. Куршумите улучиха, но не оставиха видими рани, не потече кръв, не причиниха забележима болка.

Вълкът се извърна от Тал с нещо подобно на студено безразличие към стрелбата и тръгна към отворения люк, в който изчезваха електрическите кабели на полевата лаборатория.

Неочаквано от тази дупка се издигна нещо, излезе от отводнителния канал под улицата и се заиздига в здрача, тръпнешо, пробиващо въздуха със страхотна сила, тъмна пулсираща маса, като мръсотия от канал, само дето беше не течна, а желеобразна материя, която се превръщаше в стълб с широчината на дупката, от която продължаваше да излиза в отвратителен ритмичен поток. Ставаше все по-висок: метър, два,

два и половина...

Нещо удари Тал по гърба. Той подскочи, опита се да се обърне и осъзна, че само се е блъснал в стената на хотела.

Нямаше представа, че е отстъпвал от стърчащото нещо, което се извисяваше от люка.

Сега виждаше, че пулсирацията, накъдрен стълб бе друго тяло от безформена протоплазма, като териера, който се бе превърнал във вълк; обаче това нещо бе значително по-едро от първото същество. Огромно. Тал се чудеше колко от него все още се крие под улицата, имаше предчувствието, че отводнителният канал е изпълнен с него, че това, което виждат, е само малка част от чудовището.

Когато стигна до височина три метра, то престана да расте и започна да се променя. Горната част на стълба се разшири в качулка, в мантия, така че нещото сега заприлича на главата на кобра. Сетне още безформена плът излезе от калния, блестящ, движещ се стълб и се наля в качулката, и качулката бързо се разрасна, докато накрая вече не беше качулка, а чифт огромни криле, черни и ципести, като крилата на прилеп, излизали от централния (и все така безформен) ствол. И тогава частта от тялото между крилето започна да придобива структура – груби, прекриващи се люспи – и започнаха да се образуват малки крака с нокти. Превръщаше се в крилат змей.

Крилето се размахаша.

Звукът приличаше на камшичен удар.

Тал се притисна о стената.

Крилето се размахаша.

Лайза се вкопчи по-здраво в Джени.

Джени прегърна момичето, но очите, умът и въображението ѝ се бяха фиксирани върху чудовищното нещо, което се бе издигнало от отводнителния канал. То се огъваше, пулсираше и се извиваше в полумрака като съживена сянка.

Крилето отново се размахаша.

Джени усети студения им полъх.

Този нов фантом като че ли щеше да се откъсне от останалата протоплазма в отводнителния канал. Джени очакваше той да изскочи в притъмняващия въздух и да се зарее нанякъде – или може би право срещу тях.

Сърцето ѝ тупаше силно.

Тя разбираше, че бягството е невъзможно. Всяко нейно движение щеше само да привлече вниманието на нещото. Нямаше смисъл да се

хабят сили за бягство. Човек не можеше да се скрие никъде от такова нещо.

Светнаха още улични лампи и сенките се прокраднаха с призрачна потайност.

Джени наблюдаваше със страхопочитание как на върха на триметровия стълб от петниста тъкан се оформи змейска глава. Чифт изпълнени с омраза зелени очи се издуха от безформената плът; като че ли гледаше ускорен филм за развитието на два злокачествени тумора. Мътни очи, явно слепи, млечнозелени елипси; те бързо се проявиха и се видяха удължени черни зеници. Очите погледнаха злобно надолу към Джени и другите. Отвори се тридесетсантиметрова цепната уста; от черните венци израснаха редица бели змийски зъби.

Джени си спомни за демоничните имена от екраните на терминалите, дяволските имена, с които се бе нарекло нещото. Масата от аморфна плът, преобразувала се в крилат змей, приличаше на демон, появил се от отвъдния свят.

Вълкът-фантом, който се сля с материята на Горди Брогън, се приближи до основата на стърчащия змей. Докосна се до стълба от пулсираща плът и просто се стопи в него. За по-малко от миг двете същества се превърнаха в едно.

Очевидно първият променящ формата си не бе отделна личност. Той сега беше и вероятно винаги беше представлявал част от огромното същество, което се движеше из отводнителните канали под улиците. Изглежда обемистото тяло-майка отделяше части от себе си и ги изпращаше със самостоятелни задачи – като нападението върху Горди Брогън, – след което ги повикваше обратно.

Крилете се размахаха и звукът отекна по целия град. Сетне започнаха да се стопяват в централния стълб и с поглъщането им той стана по-дебел. Змейското лице също се разтвори. Нещото се уморяваше от това изпълнение, краката, трипръстите стъпала и ужасните нокти се прибраха в стълба, докато не остана нищо друго освен кипящата маса от тъмно оцветена тъкан, както преди. Тя постоя няколко секунди в потискащия здрач, като видение на злото, сетне започна да се стопява в каналите отдолу през люка.

След малко я нямаше.

Лайза бе спряла да пищи. Дишаше тежко и плачеше.

Някои от останалите бяха потресени почти колкото момичето. Гледаха се един друг, но никой не говореше.

Брайс приличаше на бит човек.

Най-накрая той каза:

– Хайде. Да се връщаме в хотела преди да се е стъмнило съвсем.

На главния вход на хотела нямаше пазач.

– Неприятности – каза Тал.

Брайс кимна. Пристъпи предпазливо през двойната врата и за малко не настъпи една пушка, която лежеше на пода.

Фойето бе пусто.

– По дяволите – каза Франк Отри.

Претърсиха мястото, стая по стая. Нямаше никой нито в трапезари-ята, нито в импровизираната спалня. Кухнята също бе празна.

Не беше даден нито един изстрел.

Никой не бе викал.

Но и никой не се бе спасил.

Още десет полицаи бяха изчезнали.

Навън бе настъпила нощта.

34 СБОГУВАНЕ

Шестимата оцелели – Брайс, Тал, Франк, Джени, Лайза и Сара – стояха до прозорците във фойето на хотел Хилтоп. Отвън улица „Скайлайн роуд“ бе тиха и неподвижна, изпълнена с мозайка от нощни сенки и отблясъци от уличните лампи. Нощта тихо тиктакаше като бомба с часовников механизъм.

Джени си спомняше покрития пасаж до пекарницата на Либерман. Миналата нощ ѝ се бе сторило, че има нещо на тавана на сервизния коридор, а Лайза бе сметнала, че е забелязала нещо да пълзи по стената; най-вероятно и двете бяха прави. Променящото формата си – или поне част от него – е било там, пълзейки безшумно по тавана и стените. По-късно, когато Брайс бе видял нещо да проблясва в канала вътре в този пасаж, сигурно бе съзрял тъмно кълбо от протоплазма, пълзящо по тръбата, което или ги е следяло, или е било заето с някаква непозната и неразгадаема задача.

Сещайки се също и за семейство Оксли в барикадирания кабинет, Джени каза:

– Загадката на заключената стая вече не е загадка. Това нещо може

да се просмуче под вратата или през вентилационния канал. Ще му стигне и най-малката дупка или цепнатина. Колкото до Харълд Ордни... след като се е заключил в банята на хотел „Кендълглоу“, нещото сигурно е стигнало до него през канала на мивката или на ваната.

– Така е било и със заключените коли с жертви в тях – каза Франк.
– То може да обгърне колата и да се промъкне през отдушниците.

– Ако иска – каза Тал, – то може да се движи много тихо. Ето защо толкова хора са били хванати неподготвени. То е било зад тях, промушвайки се под вратата или през отдушника, ставайки все по-голямо и по-голямо, но те не са знаели, че е там, докато не ги е нападнало.

Отвън по улицата се качваше рядка мъгла, идваща от долината. Около уличните лампи се образуваха мъгливи петна.

– Колко голямо мислите, че е? – попита Лайза.

Никой не отговори веднага. Сетне Брайс каза:

– Голямо.

– Може би колкото къща – рече Франк.

– Или колкото целия хотел – каза Сара.

– Дори по-голямо – каза Тал. – Все пак е нападнало целия град едновременно. Може да е като... като подземно езеро, езеро от жива тъкан под по-голямата част от Сноуфилд.

– Като Бог – рече Лайза.

– Хм?

– То е навсякъде – каза Лайза. – Вижда и знае всичко. Точно като Бог.

– Имаме пет патрулни коли – каза Франк. – Ако се разделим, вземем петте коли и потеглим оттук едновременно...

– То ще ни спре – каза Брайс.

– Може би няма да успее да ни спре всичките. Може би една кола ще успее да премине.

– Спряло е цял град.

– Е... добре – неохотно каза Франк.

Джени се обади:

– И без това сигурно ни слуша точно в този момент. Ще ни спре преди да стигнем до колите.

Всички погледнаха към каналите на климатичната инсталация до тавана. Нищо не се виждаше зад металните решетки. Нищо освен тъмнина.

Събраха се около масата в трапезарията на укреплението, което вече не бе укрепление. Престориха се, че им се пие кафе, защото пиенето

на кафе заедно им даваше някакво чувство за общност и нормален живот. Брайс не си направи труда да постави някого на пост пред главните врати. Безсмислено беше да се охранява. Ако то ги поискаше, със сигурност щеше да ги получи.

Зад прозорците мъглата се съгъстяваше. Напираше върху стъклата.

Бяха принудени да говорят за видяното. Всички разбираха, че смъртта ги преследва и искаха да разберат защо и как е предопределено да умрат. Да, смъртта бе ужасяваща; обаче безсмислената смърт бе възможно най-лошата.

Брайс познаваше безсмислената смърт. Преди година един неудържим камион му бе изяснил всичко по този въпрос.

– Пеперудата – каза Лайза. – И тя ли е била като териера, като нещото... което хвана Горди?

– Да – каза Джени. – Пеперудата е била само един фантом, малка частица от нещото.

Тал се обърна към Лайза:

– Когато Стю Уоргъл те подгони миналата нощ, това в действителност не е бил той. Онова нещо вероятно е погълнало тялото на Уоргъл след като го оставихме в сервизното помещение. По-късно, когато е поискало да те тероризира, то е използвало неговата външност.

– Очевидно – каза Брайс – проклетото нещо може да се въплъти във всеки човек или във всяко животно, които е изяло.

Лайза се намръщи:

– А пеперудата? Как е изяло нещо като пеперудата? Нищо такова не съществува.

– Ами – възкликна Брайс, – може би насекоми с такива размери са съществували отдавна, преди десетки милиони години, по времето на динозаврите. Може би нещото, променящо формата си ги е яло тогава.

Очите на Лайза се разшириха.

– Искаш да кажеш, че нещото, което изскочи от канала, може да е на милиони години?

– Е – каза Брайс, – то явно не се съобразява с биологичните закони, които познаваме – нали, доктор Ямагучи?

– Така е – отвърна генетичката.

– Значи защо да не е и безсмъртно?

Джени изглеждаше объркана. Брайс каза:

– Имаш ли възражения?

– За възможността да е безсмъртно? Или че е близо до безсмъртието? Не. Съгласна съм. Може да е нещо от мезозойската ера, добре, нещо

така самообновяващо се, че е буквално безсмъртно. Но как се съчетава това с крилатия змей? По дяволите, трудно ми е да повярвам, че нещо подобно е съществувало някога. Ако се превръща само в онова, което е погълнало преди, то как може да се превръща в крилат змей?

– Имало е подобни животни – отвърна Франк. – Птеродактилите са крилати влечуги.

– Да, влечуги – каза Джени. – Но не змейове. Птеродактилите са прародители на птиците. Но това нещо несъмнено беше змей, което е доста по-различно. Изглеждаше като излязъл от фантастична приказка.

– Не – каза Тал. – Беше като нещо, произлязло от вуду.

Брайс се извърна изненадано към Тал:

– Вуду? Какво знаеш ти за вуду?

Без да поглежда към Брайс, Тал заговори с явна неохота:

– Когато бях малък, в нашата кооперация в Харлем имаше една невероятно дебела жена, Агата Пибоди, и тя беше „боко“. Боко са магьосници, които използват вуду за безнравствени и зли цели. Тя продаваше талисмани и магии, помагаше на хората да унищожават враговете си, такива неща. Всякакви глупости. Но за децата това изглеждаше вълнуващо и страшно. Апартаментът на госпожа Пибоди беше отворен денонощно за клиенти и зяпачи. Прекарах дълго време там, слушах и наблюдавах. Имаше доста книги за черна магия. В няколко от тях видях рисунки на хаитянския и африканския вариант на Сатаната, демоните вуду и джуджу. Единият от тях представляваше гигантски крилат змей. Черен, с крила на прилеп. И с ужасни зелени очи. Точно като нещото, което видяхме тази нощ.

На улицата, зад прозорците, мъглата се беше съгъстила. Процеждаше се лениво през дифузната светлина на уличните лампи.

Лайза се обади:

– Наистина ли е Дявола? Демон? Нещо от Ада?

– Не – отвърна Джени. – Това е само... само преструвка.

– Но защо тогава ще взема облика на Дявола? – попита Лайза. – И защо ще се нарича с имена на демони?

– Предполагам, че тези сатанински врели-некипели са просто неща, които го забавляват – отвърна Франк. – Още един начин да ни дразни и деморализира.

Джени кимна:

– Подозирам, че то е ограничено от формите на жертвите си. Може да приеме формата на всичко, което е погълнало или може да си представи. Така че ако някоя от жертвите е бил запознат с вуду човек, то е

взело от него идеята да се превърне в крилат змей.

Тази мисъл поразя Брайс.

– Да не искаш да кажеш, че поглъща не само плътта на своите жертви, а и техните знания и спомени?

– Така ми изглежда – отвърна Джени.

– За биолозите това не е нещо ново – каза Сара Ямагучи, нервно отмятайки дългата си черна коса зад нежните си уши. – Например... Ако пускаш многократно един вид плосък червей в лабиринт, в единия край, на който има храна, накрая той се научава да преминава през лабиринта много по-бързо от първия път. После, ако го смелиш и го дадеш за храна на друг плосък червей, новият червей също ще преодолява бързо лабиринта, въпреки че никога преди това не е бил подлаган на този опит. С поглъщането на плътта на своя братовчед той поглъща по някакъв начин знанията и опита му.

– Както това нещо, променящо формата си знае за Тимоти Флайт – каза Джени. – Харълд Ордни е знаел за Флайт, така че сега то също знае за него.

– Но как за Бога Флайт е узнал за нещото? – попита Тал.

Брайс сви рамене:

– На този въпрос може да отговори само Флайт.

– Защо то не отвлече Лайза миналата вечер от тоалетната? Междувпрочем, защо не ни е отвлякло всичките?

– То просто си играе с нас.

– Забавлява се. Забавлява се по извратен начин.

– Точно така. Но смятам, че ни държи живи и за да разкажем на Флайт какво сме видели и да го подмамим тук.

– Иска да предадем на Флайт предложението за безопасен достъп.

– Просто сме примамка.

– Да.

– И когато изпълним предназначението си...

– Да.

Нещо се удари силно о стената на хотела. Прозорците издрънчаха и зданието като че ли се разтресе.

Брайс скочи така бързо, че преобърна стола си.

Още един удар. По-силен и по-шумен. Последва стържещ звук. Брайс слушаше напрегнато, опитвайки се да засече мястото на звука. Изглежда идваше от северната стена на зданието. Започваше от приземния етаж, но бързо започна да се изкачва, далеч от тях.

Тракащ звук. Като от кости. Като че ли костите на отдавнашни

мъртъвци си проправяха път от гробница.

– Нещо голямо е – каза Франк. – Изкачва се от външната страна на хотела.

– Променящото формата си – каза Лайза.

– Но не в желеобразния си вид – каза Сара. – В естественото си състояние просто щеше да прелее през стената.

Всички се вторачиха в тавана, заслушвайки се и чакайки.

„Каква ли форма е приело този път?“ – питаше се Брайс.

Дращене. Почукване. Трополене.

Звуците на смъртта.

Ръката на Брайс бе по-студена от дръжката на револвера му.

Шестимата отидоха до прозореца и надникнаха навън. Мъглата бе покрила всичко.

И тогава на улицата, почти на една пресечка от тях, на мъжделивия кръг светлина около една натриева лампа нещо помръдна. Почти не се виждаше. Заплашителна сянка, изкривена от мъглата. На Брайс му заприлича на рак с големината на кола. Зърна паяковидни крака. Чудовищни клещи с трионовидни краища проблеснаха на светлината и отново потънаха в мрака. И ето: трескави, трептящи, търсещи дълги пипала. После нещото се скри отново в нощта.

– Точно такава неща се катери по сградата – каза Тал. – Още един проклет рак като този. Направо излязъл от алкохолен делириум.

Чуха как стигна до покрива. Хитиновите му крайници почукваха и дращеха по плочите горе.

– Какво ли е намислило? – попита разтревожено Лайза. – Защо се преструва на това, което всъщност не е?

– Може би просто харесва мимикрията – отвърна Брайс. – Нали знаеш... по същия начин някои тропически птици имитират звуци просто за удоволствие само за да се чуят сами.

Шумът на покрива престана.

Шестимата зачакаха.

Нощта сякаш се бе присвила като диво животно, изучаващо жертвата си и изчакващо подходящия момент за нападение.

Бяха толкова неспокойни, че не можеха да седят. Продължиха да стоят до прозорците. Навън само мъглата се движеше. Сара Ямагучи каза:

– Сега посиняването на цялото тяло ми се изясни. Променящото

формата си е обгръщало изцяло жертвите си и ги е изстисквало. Така че посиняването е причинено от грубо, продължително налягане върху цялото тяло. И по този начин те са се задушили, обвити от нещото, затворени херметически в него.

– Чудя се – каза Джени – дали създава консерванта докато стиска жертвите си.

– Да, вероятно – отвърна Сара. – Точно затова няма видими рани от инжектиране на никое от телата, които изследвахме. Консервантът най-вероятно е приложен към всеки сантиметър от тялото, впръскан във всяка пора. Нещо като осмозно приложение.

Джени си помисли за Хилда Бек, нейната икономка, първата жертва, която тя и Лайза откриха.

Потръпна.

– Водата – каза Джени.

– Какво? – възкликна Брайс.

– Онези локви с дестилирана вода, които открихме. Променящото формата си е изхвърлило тази вода.

– Как си го обясняваш?

– Човешкото тяло се състои най-вече от вода. Така че след като нещото погълне жертвата си, след като използва всеки милиграм от минералното съдържание, всеки витамин, всяка калория, то изхвърля ненужното: излишъкът е абсолютно чиста вода. Онези локви, които открихме, са единствените остатъци от стотиците изчезнали. Никакви тела. Никакви кости. Само вода... която вече се е изпарила.

Шумовете на покрива не се възобновиха; цареше тишина. Ракът-фантом бе изчезнал.

В мрака, в мъглата, в жълтеникавата светлина на уличните лампи нищо не помръдваше.

Най-накрая те се отдалечиха от прозорците и се върнаха обратно на масата.

– Възможно ли е това проклето нещо да бъде убито? – питаше се Франк.

– Със сигурност знаем, че куршумите не вършат работа – каза Тал.

– Огън? – предположи Лайза.

– Войниците имаха запалителни бомби – напомни Сара. – Но променящото формата си очевидно ги е нападнало толкова внезапно, толкова неочаквано, че никой не е имал време да грабне бутилката и да запали фитила.

– Освен това – каза Брайс, – най-вероятно огънят няма да свърши

работата. Ако променящото формата си пламне, може просто... значи... да се отдели от запалената си част и да премести по-голямата част от масата си на безопасно място.

– Експлозивите навярно също са безполезни – каза Джени. – Предполагам, че дори да взривим нещото на хиляди парчета, ще се намерим с хиляди по-малки променящи формата си и те ще се слоят отново невредими.

– Може ли да бъде убито или не? – отново попита Франк.

Всички мълчаха и размишляваха. След малко Брайс каза:

– Струва ми се, не.

– Но тогава какво ще правим?

– Не зная – отвърна Брайс. – Нямам представа.

Франк Отри телефонира на жена си Рут и разговаря с нея около половин час. По-късно Сара Ямагучи държа заета една от линиите почти час. Джени се обади на няколко души, включително на лея си в Нюпорт Бийч, с която разговаря и Лайза. Брайс поговори с няколко души в главната квартира в Санта Майра – полицаи, с които бе работил в продължение на години и които бяха негови близки приятели; поговори и с родителите си в Глендейл и с бащата на Елън в Спокейн.

По време на разговорите всичките шестима оцелели бяха весели и оптимистични. Говореха за унищожаването на нещото и за скорошно напускане на Сноуфилд.

Обаче Брайс разбираше, че всички само се опитват да придадат възможно най-добро лице на тежкото положение. Разбираше, че това не са обикновени телефонни разговори; въпреки оптимистичния тон, тези телефонни разговори имаха друго предназначение; шестимата оцелели се сбoguваха.

35

ПАНДЕМОНИУМ

Сал Корело, агентът по рекламата, който бе нает да посрещне Тимоти Флайт на международното летище в Сан Франциско, бе дребен, но мускулест мъж с червеникаво руса коса и яркосини очи. Имаше вид на изпълнител на главна роля. Ако беше висок метър и осемдесет и пет вместо един и петдесет и пет, може би щеше да е известен колкото

Робърт Редфорд. Обаче интелигентността, остроумието и агресивният му чар компенсираха недостига на височина. Знаеше как да получи желаното от себе си и от своите клиенти.

Обикновено Корело можеше да накара дори журналистите да се държат така добре, че да ги объркаш с цивилизовани хора; но не и тази вечер. Случаят беше твърде нашумял и твърде пресен. Корело не беше виждал нищо подобно: стотици журналисти и любопитни граждани се втурнаха към Флайт в мига, в който се появи, бутана се и се опитваха да си проправят път към професора, завираха микрофони в лицето му, ослепяваха го със светкавици и крещяха въпроси. „Доктор Флайт...“, „Професор Флайт...“, „... Флайт!“ Флайт, Флайт, Флайт-Флайт-Флайт, Флайт-Флайт-Флайт-Флайт... Въпросите се превърнаха в неразбираеми кръсци от шумотевицата на надвикващи се гласове. Сал Корело го заболяха ушите. Професорът изглеждаше объркан, почти уплашен. Корело хвана възрастния мъж здраво за ръката и го поведе през развълнуваната тълпа, превръщайки се в малка, но ефикасна стенобойна машина. Докато стигнат до малката трибуна, която Корело и служителите по безопасността на летището бяха издигнали в единия край на залата за пътници, професор Флайт изглеждаше така, като че ли всеки момент щеше да припадне или да издъхне.

Корело взе микрофона и бързо накара тълпата да замлъкне. Накара ги да оставят Флайт да произнесе кратко слово, обеща, че по-късно ще могат да зададат няколко въпроса, представи оратора и отстъпи няколко крачки встрани.

Когато всички видяха добре Тимоти Флайт, не успяха да потиснат чувството си на внезапен скептицизъм. То се носеше над тълпата; Корело го видя по лицата им: ясно доловимо опасение, че Флайт ги баламосва. И наистина, Флайт приличаше на вманиачен. Бялата му коса се вееше накъдрена, сякаш бе пхнал пръсти в електрически контакт. Очите му бяха широко разтворени, едновременно от страх и в опит да се пребори с умората, а лицето му имаше отпуснатия вид на прекаляващ с виното човек. Трябваше да се обръсне. Дрехите му бяха смачкани, висяха като безформени торби. Напомняше на Корело на някой от онези улични фанатици, които обявяват приближаването на последното сражение между силите на доброто и злото.

По-рано същия ден Бърт Сандлър, издателят от „Уинтъргрийн и Уайл“, бе подготвил Корело по телефона от Лондон за възможността Флайт да направи отрицателно впечатление на журналистите, но Сандлър нямаше защо да се тревожи. Новинарите ставаха все по-

нетърпеливи, докато Флайт се окашля няколко пъти шумно, в микрофона, но когато най-после започна да говори, те се омаяха за една минута. Той им разказа за колонията на остров Роъноук, за напуснатите селища на маите, за загадъчно изчезналите морски обитатели и за армията, безследно изчезнала в хиляда седемстотин и единадесета година. Постепенно множеството притихна. Корело си отдъхна.

Флайт им разказа за ескимоското селище Енджикуни, намиращо се на осемстотин километра северозападно от аванпоста на Канадската кралска моторизирана полиция в Чърчил. През един зимен следобед на ноември хиляда деветстотин и тридесета година един френско-канадски трапер и търговец, Джо Лабел, се отбил в Енджикуни и открил, че всички живеещи там са изчезнали. Всички вещи, включително скъпоценните ловни пушки, били изоставени. Били оставени наполовина изядени блюда. Шейните (но без кучетата) си стояли там, което означавало, че не е възможно цялото село да се е изместило другаде. Селището, както Лабел се изразил по-късно, било „зловещо като гробище в глуха доба“. Лабел веднага отишъл в станцията на моторизираната полиция в Чърчил. Провели подробно разследване, но никога не открили и следа от жителите на Енджикуни.

Докато репортьорите си взимаха бележки и насочваха микрофоните на касетофоните си към Флайт, той им изложи своята зловеща теория за древния враг. Имаше ахкания от изненада, недоверчиви изражения, но нямаше взрив от въпроси или кресливо неверие.

Веднага щом Флайт свърши с четенето на подготвеното си изявление, Сал Корело изостави обещанието си за отговори на въпроси. Хвана Флайт под ръка и го избута през една врата зад импровизираната трибуна, на която стояха микрофоните.

Новинарите се развикаха възмутено при това предателство и връхлетяха върху трибуната, опитвайки се да последват Флайт.

Корело и професорът влязоха в служебния коридор, където ги очакваха няколко души от охраната на летището. Един от пазителите на реда затръшна и заключи вратата след тях, изолирайки крещящата тълпа репортери.

– Оттук – каза един от охраната.

– Хеликоптерът е там – рече друг.

Те закрачиха бързо по лабиринта от коридори, после надолу по бетонни стъпала, през една метална врата и навън, по брулената от вятъра асфалтова площадка, където ги очакваше лъскав син хеликоптер Бел Джетрейнджър II – луксозно летателно средство с прекрасна форма.

– Това е губернаторският хеликоптер – обясни Корело на Флайт.

– Губернатора? – каза Флайт. – Той тук ли е?

– Не. Но предоставя хеликоптера си на ваше разположение.

Докато се качваха в удобното отделение за пътници, витлата над главите им заработиха.

С притиснато до студеното прозорче чело, Тимоти Флайт наблюдаваше как Сан Франциско изчезва в нощта.

Беше развълнуван. Преди приземяването на самолета се чувстваше сънен и изморен; но вече не. Беше нащрек и гореше от нетърпение да научи повече за случилото се в Сноуфилд.

Хеликоптерът развиваше твърде голяма за този вид машини скорост и пътуването до Санта Майра отне по-малко от два часа. Корело – умен, бързо говорещ, занимателен мъж – помогна на Флайт да подготви друго изявление за хората от информационните средства, които ги очакваха. Пътуването премина бързо.

Приземиха се в средата на ограден паркинг зад окръжното полицейско управление. Корело отвори вратата на пътническото отделение преди спирането на витлата; изскочи от хеликоптера, обърна се към вратата му и брулен от вятъра на перките, подаде ръка на Тимоти.

Една агресивна група журналисти – по-многобройна от онази в Сан Франциско – изпълваше алеята. Притиснаха ги до телената ограда, kreщейки въпроси с насочени напред микрофони и камери.

– Ще дадем изявления по-късно – извика му Корело. – Точно в този момент полицайте чакат, за да те свържат по телефона с шерифа горе в Сноуфилд.

Няколко полицаи преведоха Тимоти и Корело в зданието и през коридора в един кабинет, където ги очакваше униформен мъж. Името му беше Чарли Мърсър. Беше едър, с толкова гъсти вежди, каквито Тимоти не бе виждал досега – и с бързото и ефикасно държание на първокласен секретар.

Придружиха Тимоти до стола зад бюрото.

Мърсър набра някакъв телефонен номер в Сноуфилд и се свърза с шерифа Хамънд. Разговорът се транслираше по високоговорителите в помещението, така че нямаше нужда Флайт да държи слушалката, а и всички вътре можеха да чуват.

Веднаг след като замени поздравления с Тимоти, Хамънд предаде първата потресаваща новост:

– Доктор Флайт, ние видяхме древния враг. Или поне смятам, че това е нещото, което имате предвид. Огромно... амебовидно нещо. Промеменящо формата си и можещо да имитира всичко.

Ръцете на Тимоти се разтрепериха; той се хвана за дръжките на стола.

– Господи.

– Това ли е вашият древен враг? – запита Хамънд.

– Да. Съхранил се е от друга ера. Стар е милиони години.

– Ще ни кажете повече, когато пристигнете тук – каза Хамънд. – Ако успее да ви убеди да дойдете.

Тимоти чу едва половината от това, което каза шерифът. Мислеше за древния враг. Беше писал за него; искрено вярваше, че съществува; и все пак не беше подготвен да види теорията си потвърдена. Това го разтърси.

Хамънд му разказа за ужасната смърт на полицаи, на име Горди Брогън.

Освен Тимоти, само Сам Корело изглеждаше изумен и ужасен от разказа на Хамънд. Мърсър и останалите очевидно бяха чули за всичко преди часове.

– Вие сте го видели и сте живи? – смаяно каза Тимоти.

– Трябваше да остави някой от нас жив – каза Хамънд, – за да се опитаме да ви убедим да дойдете. То ви гарантира безопасно преминаване.

Тимоти замислено прехапа долната си устна. Хамънд продължи:

– Доктор Флайт? Все още ли сте на телефона?

– Какво? О... да. Да, тук съм. Какво искате да кажете с това, че гарантира безопасното ми идване?

Хамънд му разказа смайващата история за разговора с древния враг чрез компютъра. Докато шерифът говореше, Тимоти се изпоти. Видя кутия с хартиени кърпички „Клинекс“ в ъгъла на бюрото пред себе си; грабна няколко и изтри лицето си.

Когато шерифът завърши, професорът пое дълбоко въздух и заговори с напрегнат глас:

– Никога не съм предполагал... Искам да кажа... значи, никога не ми е идвало на ум, че...

– Какво има? – попита Хамънд.

Тимоти се окашля.

– Никога не съм предполагал, че древният враг притежава разум на човешко ниво.

– Подозирам, че това може да е дори по-висш разум – каза Хамънд.

– Но аз винаги съм го смятал за животно, за съвсем ограничено същество.

– Не е така.

– Това го прави много по-опасен. Боже мой. Много по-опасен.

– Ще дойдете ли тук горе? – попита Хамънд.

– Нямах намерение да идвам по-близо оттук – каза Тимоти. – Но щом притежава разум... и щом ми предлага безопасно преминаване...

По телефона се чу детски глас, сладкото гласче на малко момченце, вероятно на пет-шест години:

– Моля, моля, моля ела да си поиграем, доктор Флайт. Моля. Добре ще се позабавляваме. Нали?

И тогава, преди Тимоти да успее да отговори, заговори мек и мелодичен женски глас:

– Да, скъпи доктор Флайт, посетете ни. Очакваме ви с нетърпение. Никой няма да ви навреди.

Накрая се чу гласът на възрастен мъж, сърдечен и топъл:

– Толкова много ще научите за мен, доктор Флайт. Ще придобиете толкова знания. Моля ви, елате и започнете своите наблюдения. Предложението за безопасно преминаване е искрено.

Настъпи тишина. Объркан, Тимоти каза:

– Ало? Ало? Кой е там?

– Все още съм тук – отвърна Хамънд.

Другите гласове не се обаждаха.

– Сега съм само аз – каза Хамънд.

Тимоти попита:

– Но кои бяха тези хора?

– Те всъщност не са хора. Те са само фантоми. Мимикрия. Не разбирате ли? С три различни гласа то току-що ви предложи отново безопасно преминаване. Древният враг, докторе.

Тимоти погледна към останалите четирима мъже в стаята. Всички те сезираха напрегнато в черната кутия, от която излизаше гласът на Хамънд – и гласовете на съществото.

Стискайки топката влажни хартиени кърпички в ръка, Тимоти изтри мокрото си от пот лице.

– Ще дойда.

Сега всички в стаята го гледаха. По телефона шерифът Хамънд каза:

– Докторе, няма основателна причина да вярвате, че то ще спази

обещанието си. Щом пристигнете тук, може би и вие ще бъдете мъртвец.

– Но ако е разумно същество...

– Това не означава, че ще играе честно – възрази Хамънд. – Всъщност, всички ние тук горе сме сигурни в едно: Това създание е олицетворение на злото. Дявол, доктор Флайт. Бихте ли повярвали на обещанието на Дявола?

По линията отново се появи детският глас, все така сладък и весел:

– Ако дойдете, доктор Флайт, ще пощада не само вас, но и шестимата, които са в капана тук. Ще ги пусна, ако дойдете да си поиграем. Но ако не дойдете, ще хвана тези свине и ще ги смажа. Ще им изцедя кръвта, ще ги направя на каша и ще ги изям.

Тези думи бяха изречени с нежен, невинен детски тон – и това ги правеше някак си много по-страшни, отколкото, ако бяха изкрещени с разярен бас.

Сърцето на Тимоти биеше силно.

– Тогава всичко е ясно – каза той. – Ще дойда. Нямам друг избор.

– Не идвайте заради нас – възкликна Хамънд. – То може да ви пощади, защото казва, че сте неговият Свети Матей, неговият Марко, неговите Лука и Йоан. Но със сигурност няма да пощади нас, без значение какво казва.

– Ще дойда – заяви твърдо Тимоти.

Хамънд се поколеба. После продължи:

– Добре. Един от моите хора ще ви докара до блокадата на пътя за Сноуфилд. Оттам трябва да дойдете сам. Не мога да рискувам още един човек. Можете ли да шофирате?

– Да, сър – отвърна Тимоти. – Вие осигурете колата и аз ще дойда сам.

Линията заглъхна.

– Ало? – каза Тимоти. – Шерифе?

Никакъв отговор.

– Чувате ли ме? Шериф Хамънд?

Нищо.

То ги бе прекъснало.

Тимоти вдигна поглед към Сал Корело, Чарли Мърсър и двамата мъже, чиито имена не знаеше.

Всички те го гледаха, сякаш бе мъртвец и лежеше в ковчег.

„Но ако умра в Сноуфилд, ако древният враг ме вземе – помисли си той, – няма да има ковчег. Нито гроб. Нито вечен покой.“

– Ще ви закарам до блокадата на пътя – каза Чарли Мърсър. – Ще ви закарам лично.

Тимоти кимна.

Беше време да тръгва.

36 ЛИЦЕ В ЛИЦЕ

В три и дванадесет минути сутринта камбаните на сноуфилдската църква започнаха да бият.

Брайс стана от стола си във фоайето на хотел Хилтоп. Другите също наскачаха.

Сирената на пожарната зави.

Джени каза:

– Трябва да е пристигнал Флайт.

Шестимата излязоха навън.

Уличните лампи светваха и изгаснаха, хвърляйки подскачащи като марионетки сенки през движещата се мъгла.

В долния край на „Скайлайн роуд“ зави кола. Фаровете ѝ пронизваха мъглата с безчувствен сребрист блясък.

Уличните лампи престанаха да премигват и Брайс пристъпи напред под водопада от мека жълта светлина на една от тях, надявайки се Флайт да го види през воалите от мъгла.

Камбаните продължаваха да бият, сирените виеха, а колата бавно се изкачваше по дългия хълм. Беше боядисана в зелено и бяло патрулна кола от поделението на шерифа. Намали ход и спря на пет метра от мястото, където бе застанал Брайс; шофьорът угаси фаровете.

Вратата се отвори и оттам излезе Флайт. Не беше това, което бе очаквал Брайс. Носеше очила с голям диоптър, от което очите му изглеждаха ненормално големи. Рядката му бяла, разрошена коса образуваше ореол около главата му. Някой от полицейското управление му бе услужил с импрегнирано яке с емблемата на полицейското управление на Санта Майра от лявата страна. Камбаните престанаха да бият. Сирените изстенаха прегракнало и спряха. Настъпи дълбока тишина.

Флайт оглеждаше потъналата в мъгла улица, ослушвайки се в очакване.

Накрая Брайс каза:

– Очевидно не е готово да се покаже.

Флайт се извърна към него:

– Шериф Хамънд?

– Да. Нека влезем вътре и се разположим удобно, докато чакаме.

Трапезарията на хотела. Топло кафе.

Треперещи ръце тропаха с порцелановите чаши по плота на масата. Нервни ръце се свиваха и обгръщаха топлите чаши, за да могат да останат неподвижни.

Шестимата оцелели се бяха струпали около масата, приведени напред, за да чуват по-добре Тимоти Флайт.

Лайза явно бе очарована от английския учен, но отначало Джени имаше сериозни съмнения. Той изглеждаше съвсем като карикатура на безумен професор. Но когато започна да излага теориите си, Джени бе принудена да отхвърли първоначалното си неблагоприятно впечатление и скоро бе омаяна като Лайза.

Той им разказа за изчезналите армии в Испания и Китай, за изоставените градове на маите, за колонията на остров Роъноук.

Разказа им и за Жойя Верде, южноамериканско селище в джунглата, чиято съдба приличаше на тази на Сноуфилд. Жойя Верде, което означаваше Зелен Камък, бил търговски център на река Амазонка, далеч от цивилизацията. През хиляда деветстотин двадесет и трета година шестстотин и пет души – всички мъже, жени и деца, които живеели там – изчезнали от Жойя Верде в един единствен следобед, някъде между сутрешните и вечерните курсове на движещите се по постоянно разписани речни кораби. Първоначално помислили, че живеещите наблизо индианци, които обикновено били миролюбиви, внезапно са се настроили враждебно и неочаквано са атакували. Обаче не намерили нито тела, нито следи от борба, нито доказателства за плячкосване. На черната дъска в мисионерското училище открили бележка: „То няма форма и все пак притежава всички форми.“ Много от хората, които разследвали мистериата в Жойя Верде, бързо отхвърляли тези девет надраскани с тебешир думи като нямащи връзка с изчезването. Флайт мислеше другояче и след като го изслуша, Джени също стигна до такова заключение.

– Подобна бележка е била оставена и в един от древните градове на маите – каза Флайт. – Археолозите изкопали част от молитва, написана с йероглифи и датираща от времето на големите изчезвания. – Той цитира по памет: „Боговете на злото живеят в земята, силата им дреме в камъка. Когато се събудят, те се издигат като лава, но студена и течаша

лава, и приемат различни форми. Великите мъже знаят, че ние сме само гласове в бурята, лица срещу вятъра, които да бъдат разпръснати, като че никога не сме живели.“ – Очилата на Флайт се смъкнаха на носа му. Той ги намести отново. – И така, някои казват, че определена част от молитвата се отнася за земетресенията и вулканите. Аз мисля, че е за древния враг.

– Ние също открийме бележка тук – каза Брайс. – Част от дума.

– Не можем да я разберем – каза Сара Ямагучи.

Джени разказа на Флайт за двете букви – Р и R, – които Ник Папандракис бе написал на стената в банята си, използвайки шише с йод.

– Имаше и част от трета буква, може би началото на С или О.

– Папандракис – рече Флайт, кимайки енергично. – Грък. Да, да, да – ето потвърждението на това, което ви казах. Този Папандракис гордеше ли се с произхода си?

– Да. Много. Защо?

– Ами, щом се е гордеел с гръцкия си произход – каза Флайт, – трябва да е познавал добре гръцката митология. Виждате ли, в един древногръцки мит има бог, на име Протей. Подозирам, че това е думата, която вашият господин Папандракис се е опитвал да напише на стената. Протей. Бог, който живеел в земята, пълзлял в недрата ѝ. Бог, който нямал собствена форма. Бог, който приемал всяка форма, която си поиска – и който се хранил с всичко и с всеки, когото пожелал.

С чувство на безсилие, Тал каза:

– Какви са тези свръхестествени неща? Когато се свързахме с него чрез компютъра, то настойчиво се именуваше с имена на различни демони.

Флайт каза:

– Аморфният демон, безформеният и обикновено зъл бог, който може да приеме всяка форма, която пожелае – това са сравнително обичайни фигури в древните митове и в повечето, ако не и във всички религии по света. Такива митологични същества се появяват под различни имена във всички световни култури. Да вземем например Вехтия Завет. Сатаната първо се появява като змия, по-късно като козел, овен, елен, бръмбар, паяк, дете, просяк и много други неща. Наричан е и с други имена: Господаря на Хаоса и Безформията, Господаря на Измамата, Многоликия Звяр. Библията ни казва, че Сатаната е „изменчив като сянка“ и „хитър като водата, защото както водата може да се превръща в пара или в лед, така и Сатаната може да се превръща в това, което си пожелае“.

Лайза каза:

– Да не се опитвате да ни кажете, че това нещо тук в Сноуфилд е Сатаната?

– Да... в известен смисъл, да.

Франк Отри поклати глава.

– Не. Не съм човек, който вярва в призрази, доктор Флайт.

– Нито пък аз – увери го Флайт. – Не твърдя, че това нещо е свръхестествено същество. Не е. То е истинско, създание от плът – макар и не като нашата. Не е дух или дявол. И все пак... в известен смисъл... вярвам, че е Сатаната. Защото, разбирате ли, вярвам, че това е съществото, оцеляло през вековете, което е вдъхновило мита за Сатаната. Още в праисторическите времена хората трябва да са се срещали с тези същества и винаги някой трябва да е оцелявал, за да разкаже за тях. Те естествено са описали своите преживявания с терминологията на митовете и суеверията. Подозирам, че повечето от демонските фигури в различните световни религии всъщност са разкази за тези променящи формата си създания, притчи, предавани през неизброими поколения, преди накрая да бъдат записани с йероглифи, в свитъци и сетне напечатани. Това са били разкази за един много рядък, съвсем истински и много опасен звяр... но описан с езика на религиозния мит.

Джени намираше тази част от тезата на Флайт за едновременно налудничавата и блестяща, невероятна и все пак убедителна.

– Това нещо по някакъв начин абсорбира знанията и спомените на онези, които е изяло – каза тя, – следователно знае, че много от жертвите му го считат за Дявола, и то изпитва някакво извратено удоволствие да играе тази роля.

– Изглежда се забавлява да се подиграва с нас – рече Брайс.

Сара Ямагучи прибра дългата си коса зад ушите и каза:

– Доктор Флайт, как бихте го обяснили научно. Как е възможно да съществува такова създание? Как функционира биологично? Какво е вашето научно обяснение, вашата теория?

Преди Флайт да успее да й отговори, то се появи.

Високо на едната стена, почти до тавана, металната решетка, покриваща вентилационната шахта внезапно се отскубна от болтовете си. Прелетя през стаята, падна с трясък на една празна маса и се стовари с още по-голям шум на пода.

Джени и останалите скочиха от столовете.

Лайза изпищя, сочейки натам.

Древният враг се подаде от шахтата. Висеше там на стената. Тъмен. Мокър. Пулсиращ. Като лъщящ, кървав сопол, провесил се от края на

ноздрата.

Брайс и Тал посегнаха към pistolетите си, после се поколебаха. Не можеха да направят нищо.

Нещото продължи да се измъква от шахтата, издувайки се, гърчейки се, нараствайки в противна, възлеста, променяща се маса с големината на човек. Сетне, не спирайки да извира от стената, започна да се плъзга надолу. Оформи се като купчина на пода. Вече много по-голяма от човек и не секваща да се процежда от шахтата. Продължаваше да нараства.

Джени погледна към Флайт.

Лицето на професора не можеше да се опише с една дума. Изразяваше учудване, после ужас, после страхопочитание, после отвращение, после отново страхопочитание, ужас и учудване.

Гъстата, бълбукаща маса от тъмна протоплазма сега бе с големината на трима-четирима души и още от противната материя бликаше от вентилационната шахта в гнусен поток.

На Лайза ѝ се догади и тя извърна лице.

Но Джени не можеше да откъсне очи от нещото. То излъчваше някакво уродливо очарование, което не можеше да бъде превъзможнато.

В огромния куп безформена тъкан, която се бе избутала в помещението, започнаха да се оформят крайници, въпреки че нито един от тях не запазваше формата си за повече от няколко секунди. Човешки ръце, мъжки и женски, се протягаха, като че търсеха помощ. Тънки, мърдащи детски ръчички се образуваха от желеобразната тъкан и пръстите на някои от тях бяха разперени в безмълвна, покъртителна молба. Трудно бе човек да се отърси от илюзията, че това не са ръчички на деца, затворени вътре в променящото формата си чудовище; те бяха имитация, ръце-фантоми, част от него, а не част от някое дете. И нокти. Смайващо, ужасяващо разнообразие от нокти и животински крайници, които изникваха от протоплазмената супа. Имаше и части от насекоми, огромни, ужасяващо фантастични и яростно опитващи се да хванат нещо. Но всичко това се стопяваше обратно в безформената протоплазма почти толкова бързо, за колкото се и беше оформило.

Нещото изпълни цялата ширина на помещението. Сега бе по-голямо от слон.

Докато нещото се занимаваше с непрестанната, неуморна, мистериозна закономерност от, на пръв поглед, безцелни промени, Джени и другите отстъпваха към прозорците.

Навън, на улицата, мъглата изпълняваше собствен безформен танц,

като, че бе призрачно отражение на променящото формата си нещо.

Флайт заговори с внезапна настойчивост, отговаряйки на въпросите, които Сара Ямагучи бе задавала, сякаш усещаше, че не му остава много време за обяснения:

– Преди около двадесет години ми дойде на ум, че може би има връзка между масовите изчезвания и необяснените измирения на някои биологични видове в праисторическите геоложки ери. Като динозаврите, например.

Променящото формата си пулсираше и туптеше, издигайки се почти до тавана, изпълвайки целия далечен край на стаята.

Лайза се вкопчи в Джени.

Неопределена, но отвратителна миризма изпълни въздуха. Миризма на сярата. Като полъх от ада.

– Съществуват множество теории, които претендират, че обясняват смъртта на динозаврите – продължи Флайт. – Но нито една теория не отговаря на всички въпроси. Та значи аз се запитах... дали пък динозаврите не са били изтребени от друго същество, от естествен враг, който е бил по-добър ловец и боец? Трябва да е било нещо огромно. И нещо с много гъвкав скелет или изобщо без скелет, защото така и не е открита вкаменелост на какъвто и да било биологичен вид, който да е можел да води истинска битка с тези гигантски влечуги.

Тръпка премина през цялата купчина от тъмна, гърчеща се слуз. През процеждащата се маса започнаха да се показват десетки лица.

– Ами ако – каза Флайт – няколко от тези амебоидни същества са оцелели през милионите години...

От аморфната плът изникваха човешки и животински лица, трептейки в нея.

– ... живеейки в подземни реки или езера...

Имаше лица без очи. Други нямаха усти. Но тогава се появиха очите и се отвориха. Бяха болезнено истински, пронизващи очи, изпълнени с болка, страх и страдание.

– ...или в океанските дълбини...

Върху доскоро гладките лица се разпукаха усти.

– ...на хиляди метри под повърхността на морето...

Около зиналите усти се оформиха устни.

– ...ловейки водни животни...

Лицата-фантоми пищяха, без да издават звуци.

– ...рядко издигайки се за храна...

Котешки лица. Кучешки лица. Лица на праисторически влечуги.

Издущащи се като балони от слузта.

– ...и дори от време на време хранейки се с човешки същества...

На Джени човешките лица ѝ се струваха като надничачи от другата страна на опушено огледало. Нито едно от тях не се оформяше докрай. Стопяваха се, защото изпод тях изплуваха и се сливаха безброй нови лица. Едно безкрайно представление на сенките на изчезналите и прокълнатите.

После образуването на лица спря.

За момент огромната маса остана спокойна, пулсирайки бавно и почти незабележимо, но иначе неподвижна.

Сара Ямагучи тихо стенеше.

Джени бе притиснала Лайза силно до себе си.

Всички мълчаха. Няколко секунди никой не смееше дори да диша.

Сетне, като нова демонстрация на пластичността му, от древният враг неочаквано изникнаха двадесетина пипала. Някои от тях бяха дебели, със смукала като на сепии или октоподи. Други бяха тънки и лепкави; някои от тях бяха гладки, а други – членести; те бяха дори по-противни от дебелите, влажни на вид пипала. Някои от израстъците се плъзгаха напред-назад по пода, удряйки столовете и разблъсквайки масите, докато останалите се гърчеха във въздуха като кобри, клатещи се под музиката на змиеукротител.

Сетне то нападна. Стрелна се, бликна напред.

Джени се дръпна крачка назад и стигна до края на стаята.

Многобройните израстъци замахваха към тях, раздирайки шумно въздуха.

Лайза вече не можеше да не гледа. Тя ахна от това, което видя.

За частица от секундата пипалата израснаха неимоверно.

Въже от студена, хлъзгава, напълно чужда плът се докосна до ръката на Джени. Нави се около китката ѝ.

Не!

С тръпка на облекчение тя се дръпна и се освободи почти без усилие. Очевидно нещото не се интересуваше истински от нея; не сега; все още не.

Тя се наведе, когато пипалата изплюяха във въздуха над главата ѝ, а Лайза се сви едновременно с нея.

В желанието си да се отмести от пътя на съществото, Флайт се препъна и падна.

Едно пипало се насочи към него.

Флайт заотстъпва заднешком по пода и стигна до стената.

Пипалото го следваше, движейки се над него във въздуха като че ли искаше да го смаже. После се отдръпна. Не се интересуваше и от Флайт.

Въпреки че жестът бе безполезен, Брайс изпразни револвера си. Тал извика нещо, което Джени не успя да разбере. Той застана пред нея и Лайза, между тях и чудовището.

След като мина покрай Сара, нещото хвана Франк Отри. Точно него търсеше. Две дебели пипала се обвиха около тялото на Франк и го издърпаха встрани от останалите.

Ритайки, размахвайки юмурици, дерейки пипалото, което го държеше, Франк викаше неразбираемо, лицето му бе изкривено от ужас.

Сега всички запищяха – дори Брайс и Тал.

Брайс се втурна към Франк. Вкопчи се в ръката му. Опита се да го издърпа от чудовището, което безмилостно го поглъщаше.

– Махнете го от мен! Махнете го от мен! – крещеше Франк.

Брайс се опита да откъсне едно от пипалата. Но един дебел, слюзест израстък се надигна от пода, завъртя се и със страхотна сила го просна долу.

Франк бе повдигнат от пода и увисна във въздуха. Изпъкналите му очи гледаха надолу към тъмното, течашо, променящо се тяло на древния враг. Риташе и се бореше безрезултатно.

Още едно псевдопипало изригна от основата на променящото формата си тяло и се издигна във въздуха, трептящо от зловещо нетърпение. По част от отвратителните пипала мътната сива-тъмночервено-кафеникава кожа сякаш се разтваряше. Показа се сурова, влажна тъкан.

На Лайза ѝ се догади.

Не само гледката на гнойната плът бе гадна и противна. Отвратителната миризма също се бе засилила.

От отворената рана в пипалото започна да капе жълтеникава течност. Там, където капките падаха на пода, те съскаха, пенеха се и разяждаха плочките.

Джени чу някой да казва:

– Киселина!

Крясъците на Франк се превърнаха в отчаян, пронизващ писък на ужас и безнадеждност.

Изпускащото киселина пипало се плъзна пъргаво около врата на полиция и го стисна здраво като примка.

– О, Боже, не!

– Не гледай – каза Джени на Лайза.

Древният враг им показваше как бе обезглавил Джейкъб и Ейда Либерман. Приличаше на перчещо се дете.

Викът на Франк Отри замря в бълбукащо, задавено в кръв гъргоре-не. Разяждащата киселина на пипалото преряза гърлото му с учудваща бързина. Само една-две секунди след като Франк замлъкна, главата му свободно падна и се удари в плочките на пода.

Джени усети буца в гърлото си, опита се да преглътне.

Сара Ямагучи хленчеше.

Нещото продължаваше да държи обезглавеното тяло на Франк във въздуха. Сега в масата от безформена плът, от която се показваха пипалата, жадно се отвори огромна беззъба паст. Достатъчно голяма да глътне цял човек.

Пипалата придърпаха обезглавения труп на полицая в зейналата нащърбена уста. Тъмната плът обви тялото. После устата се затвори и престана да съществува. Франк Отри също бе престанал да съществува.

Брайс се вираше потресен в отрязаната глава на Франк. Безизразните очи гледаха в него, през него.

Франк бе мъртъв. Франк, който бе преживял няколко войни, който бе преживял толкова опасности, не успя да преживее това.

Брайс си помисли за Рут Отри. Сърцето му, което биеше като пневматичен чук, се сви от мъка при образа на самотната Рут. Тя и Франк бяха изключително близки. Колко болезнено щеше да понесе новината.

Пипалата се стопиха обратно в пулсиращата маса от безформена материя; след една-две секунди вече ги нямаше.

Аморфната, гънеща се купчина изпълваше една трета от помещението.

Брайс си я представяше как изчезва бързо в праисторическите блата, смесвайки се с калта, пълзейки към жертвата си. Да, то трябва да е било повече от равностоен противник на динозаврите.

По-рано Брайс вярваше, че древният враг е пощадил него и останалите, за да примамят Флайт в Сноуфилд. Сега разбра, че случаят не е такъв. То можеше да ги погълне и после да имитира гласовете им по телефона и Флайт щеше да бъде придуман също така лесно да дойде в Сноуфилд. Беше ги оставило по някаква друга причина. Вероятно ги бе пощадил само за да ги убие, един по един, пред Флайт, така че той да има възможност да види точно как функционира.

Господи.

Древният враг се издигна над тях, гърчейки се като желатин, пулсирайки като че ли в него несинхронизирано биеха дузина сърца.

С треперещ глас, Сара Ямагучи промълви:

– Толкова ми се иска да има някакъв начин да вземем проба от тъканите му. Бих дала всичко да имам възможността да го изследвам под микроскоп... да разбера нещо за строежа на клетките му. Може би ще открием слабо място... някакъв начин да се справим с него, може би дори начин да го победим.

Флайт каза:

– Бих искал да го изследвам... просто да мога да разбера... просто да зная.

От центъра на безформената маса излезе израстък и започна да приема човешка форма. Брайс се вцепени, виждайки как Горди Брогън се оформя пред очите му. Преди фантомът да се появи изцяло, докато тялото все още бе тромаво и наполовина обособено, а лицето – незавършено, устата въпреки това се отвори и Горди проговори, макар и не със собствения си глас. Беше гласът на Стю Уоргъл, една напълно объркваща комбинация:

– Отидете в лабораторията – каза то с полуоформена уста и все пак съвсем ясно. – Ще ви покажа всичко, което искате да видите, доктор Флайт. Вие сте моят Матей. Моят Лука. Отидете в лабораторията. Отидете в лабораторията.

Незавършения образ на Горди Брогън се стопи, сякаш бе изграден от дим.

Издалата се подутина от безформена тъкан с големината на човек се втече обратно в по-голямата маса зад нея.

Цялото пулсиращо тяло започна да се издига обратно и да се прибира по „пъпната връв“, която водеше нагоре по стената и навътре във вентилационната шахта.

„Колко ли още от него има зад стените на хотела? – питаше се тревожно Брайс. – Колко ли още от него дебне в отточните канали? Колко голям е бог Протей?“

Докато нещото се оттегляше, по цялата му повърхност се разкриха отвори със странна форма, не по-големи от човешка уста, десет, двадесет и от тях започнаха да излизат звуци: чуруликане на птици, крясъци на чайки, бръмчене на пчели, съскане, детски смях, далечно пеене, бухане на кукумявка, тракащото предупреждение на гърмяща змия.

Тези звуци, издавани едновременно, се смесиха в неприятен, дразнещ, напълно зловещ хор.

Сетне всичко изчезна през шахтата в стената. Само отрязаната глава на Франк и изкривената решетка на вентилационната шахта останаха

като доказателство, че някакво изчадие на ада е било тук.

Според електронния часовник на стената часът бе 3:44.

Нощта почти бе преминала.

„Колко ли има до разсъване? – запита се Брайс. – Час или половин час? Час и четиридесет минути или повече?“

Реши, че няма значение.

И без това не очакваше да доживее до изгрев слънце.

37 МОЕТО АЗ

Вратата на втората лаборатория стоеше широко разтворена. Светлините бяха включени. Мониторите светеха. Всичко беше подготвено за тях.

Джени бе се опитвала да си вдъхне надежда, че все още могат да се съпротивляват по някакъв начин, че все още има някакъв шанс, макар и малък, да променят хода на събитията. Сега тази крехка надежда се бе стопила. Бяха безсилни. Можеха да правят само онова, което то пожелае, да ходят само там, където то им позволи.

Шестимата се струпаха вътре в лабораторията.

– Сега какво? – попита Лайза.

– Ще чакаме – каза Джени.

Флайт, Сара и Лайза седнаха пред трите терминала. Джени, Брайс и Тал останаха до вратата, гледайки навън.

Покрай вратата се носеше мъгла.

„Ще чакаме“ – бе казала Джени на Лайза. Но да се чака не беше лесно. Всяка секунда бе напрегнато и болезнено изпитание.

Откъде ще дойде смъртта този път? И в каква невероятна форма? И за кого ще дойде този път? Накрая Брайс каза:

– Доктор Флайт, ако тези праисторически същества са преживели милиони години в подземни езера и реки, в морските дълбини... или където и да е... и ако излизат на повърхността за храна... тогава защо масовите изчезвания не са нещо обичайно?

Флайт докосна брадичката си с дългите си пръсти и отвърна:

– Защото то рядко се сблъсква с човешки същества.

– Но защо рядко?

– Съмнявам се, че са оцелели много такива чудовища. Може би е имало климатична промяна, която е убила повечето от тях и е

прогонила няколкото останали под земята и на дъното на океана.

– Все пак, дори и няколко...

– Единици – наблегна Флайт, – и то разпръснати из света. И вероятно се хранят рядко. Да вземем боата, например. Тази змия поема храна веднъж на няколко седмици. Така че това нещо се храни нередовно, рядко, веднъж на няколко месеца или дори веднъж на няколко години. Неговата обмяна на вещества е толкова различна от нашата, че всичко е възможно.

– Не биха ли могли неговите жизнени цикли да включват периоди на летаргия – попита Сара, – продължаващи не един-два сезона, а понякога години?

– Да, да – отвърна Флайт, кимайки. – Много добре. Много добре, наистина. Това също би помогнало да обясни защо рядко напада хора. И нека ви напомня, че хората населяват по-малко от един процент от повърхността на планетата. Дори и да са се хранели по-често, древните врагове рядко са се сблъскали с нас.

– А когато са го правили – каза Брайс, – най-вероятно са ни нападали в морето, защото по-голямата част от Земята е покрита с вода.

– Точно така – потвърди Флайт. – И ако хванат някого на борда на кораб, няма свидетели и ние никога няма да разберем за тези контакти. Историята на морето е изпълнена с разкази за изчезнали кораби и призрачни кораби, от които екипажът липсва.

– „Мария Селеста“ – каза Лайза, поглеждайки Джени.

Джени си спомни кога Лайза за пръв път ѝ спомена за „Мария Селеста“. Беше в ранния неделен следобед, когато отидоха до къщата на Сантини и намериха масата сервирана за вечеря.

– „Мария Селеста“ е известен случай – съгласи се Флайт. – Но не е единствен. Буквално стотици и стотици кораби са изчезнали при загадъчни обстоятелства, откакто се води надежден морски регистър. При добро време, в мирно време, без логично обяснение. Като цяло изчезналите моряци сигурно наброяват над десет хиляди души.

От поста си до отворената врата на лабораторията, Тал каза:

– Онази област от Карибско море, където са изчезнали толкова много кораби...

– Бермудския триъгълник – намеси се бързо Лайза.

– Да – продължи Тал. – Възможно ли е това да е...?

– Работа на променящото формата си? – каза Флайт. – Да. Възможно е. През последните години е имало мистериозно изчерпване на рибните запаси в този район, така че теорията за древния враг е приложима.

На екраните на мониторите просветнаха думи: ИЗПРАЩАМ ВИ ПАЯК.

– Какво означава това? – попита Флайт.

Сара натисна клавишите: ПОЯСНИ.

Повтори се същото съобщение: ИЗПРАЩАМ ВИ ПАЯК.

ПОЯСНИ.

ОГЛЕДАЙТЕ СЕ НАОКОЛО.

Джени го видя първа. Беше се настанил на работното място отляво на видеотерминала, който използваше Сара. Черен паяк. По-малък от тарантул, но значително по-голям от обикновен паяк.

Беше се свил и прибирал дългите си крака. Започна да се променя. Първо леко заблещука. Черната окраска се замени от познатия сивокестеняво-червен цвят. Паякът се стопи. Парчето безформена плът прие друга, по-продълговата форма: превърна се в хлебарка, отвратително грозна, невероятно голяма хлебарка. И после – в малка мишка, с помръдващи мустачета.

На екрана се появиха нови думи:

ЕТО ОБРАЗЕЦЪТ ОТ ТЪКАН, КОЙТО ПОИСКАХТЕ, ДОКТОР ФЛАЙТ.

– То изведнъж стана много сговорчиво – каза Тал.

– Защото е сигурно, че каквото и да открием, няма да ни помогне да го унищожим – мрачно отвърна Брайс.

– Трябва да има някакъв начин – настоя Лайза. – Не трябва да губим надежда. Просто не трябва.

Джени изумена наблюдаваше как мишката се разтопи в късче безформена тъкан.

ТОВА Е СВЕЩЕНОТО МИ ТЯЛО, КОЕТО ВИ ДАВАМ – им каза то, продължавайки да се подиграва с тях посредством религиозни цитати.

Купчинката се набръчка и разпени, образувайки миниатюрни изпъкналости и вдлъбнатини, възелчета и дупчици. Не можеше да стои неподвижно, точно както по-голямата маса, убила Франк Отри, не можеше или не желаше да остане в покой дори за секунда.

ВИЖ ЧУДОТО НА ПЛЪТТА МИ, ЗАЩОТО САМО В МЕН МОЖЕШ ДА ПОСТИГНЕШ БЕЗСМЪРТИЕТО. НЕ В ГОСПОД. НЕ В ИСУС. САМО В МЕН.

– Разбирам какво имате предвид, когато казвате, че то се забавлява с подигравки – рече Флайт.

Екранът премигна. Светна ново съобщение:

МОЖЕТЕ ДА ГО ПИПНЕТЕ.

Премигване.

НЯМА ДА ПОСТРАДАТЕ, АКО ГО ПИПНЕТЕ.

Никой не помръдна към потрепващото късче от странна плът.

ВЗЕМЕТЕ ПРОБИ ЗА ВАШИТЕ ТЕСТОВЕ. ПРАВЕТЕ С ТОВА,
КАКВОТО ЖЕЛАЕТЕ.

Премигване.

ИСКАМ ДА МЕ РАЗБЕРЕТЕ.

Премигване.

ИСКАМ ДА НАУЧИТЕ КОЛКО СЪМ СЪВЪРШЕН.

– То е не само самоуверено; изглежда притежава добре развито собствено аз – каза Флайт.

Най-накрая Сара Ямагучи протегна колебливо ръка и докосна с крайчеца на пръста си малката топчица протоплазма.

– Не е топла като нашата плът. Студена е. Студена и малко... хлъзгава.

Малкото парче от древния враг трепна. Сара бързо отдръпна ръката си.

– Трябва да го разрежа на части.

– Да – каза Джени. – Ще ни трябват един-два тънки напречни профила за изследване под оптичен микроскоп.

– И още един за електронния микроскоп – каза Сара. – И едно по-голямо парче за анализ на химичния състав.

По компютъра, древният враг ги насърчаваше:

ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ,
ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ.

38

ИЗГЛЕДИ ЗА УСПЕХ

През отворената врата на лабораторията се промъкваха тънки струйки мъгла.

Сара бе седнала на работната маса, приведена над микроскопа.

– Невероятно – тихо промълви тя.

Джени бе седнала до Сара пред другия микроскоп и също изучаваше проба от тъканта на променящия формата си организъм.

– Никога не съм виждала такава клетъчна структура.

– Невъзможно е... и все пак съществува – каза Сара.

Брайс стоеше зад Джени. Нямаше търпение Джени да му покаже пробата. Разбира се, нямаше да му стане много ясно. Не би разбрал разликата между нормалната и аномалната клетъчна структура. Но въпреки всичко държеше да погледне.

Макар и учен, доктор Флайт не беше биолог; строежът на клетката нямаше да означава за него кой знае колко повече, отколкото за Брайс. Въпреки това и той едва се сдържаше да не надникне. Беше се надвесил очакващо над рамото на Сара. Тал и Лайза стояха наблизко, също така горейки от желание да хвърлят поглед на Дявола върху предметното стъкло.

Продължавайки да се вира напрегнато в микроскопа, Сара каза:

– По-голямата част от тъканта няма клетъчен строеж.

– Същото е и с тази проба – рече Джени.

– Но всяка органична материя трябва да има клетъчна структура – каза Сара. – Клетъчната структура всъщност е отличителна черта на органичната материя, необходимо условие за всяка жива тъкан, растение или животно.

– Повечето от това тук ми изглежда неорганично – каза Джени, – но разбира се, не може да е.

Брайс се намеси:

– Да. Всички знаем колко живо е то.

– Виждам клетки тук-там – каза Джени. – Не са много; няколко.

– В тази проба също – каза Сара. – Но всяка клетка изглежда съществува отделно от другите.

– Доста са раздалечени, наистина – потвърди Джени. – Сякаш плуват в море от необособена материя.

– Много гъвкави клетъчни стени – каза Сара. – Разклонено в три посоки ядро. Много странно. И заема около половината от вътрешността на клетката.

– Какво означава това? – попита Брайс. – Важно ли е?

– Нямам представа дали е важно или не – отвърна Сара, отдръпвайки се от микроскопа и мръщейки се. – Просто не зная какво да мисля.

На всичките три монитора просветна въпрос: **НЕ ОЧАКВАХТЕ ЛИ ПЛЪТТА НА САТАНАТА ДА БЪДЕ МИСТЕРИОЗНА?**

То им бе изпратило мостра от плътта си с големина на мишка, но не всичката бе използвана дотук за различните тестове. Половината си стоеше в лабораторната паничка на масата.

Трептеше като желе.

Отново се превърна в паяк и неспокойно заобикаля в кръг из

чинийката.

Стана на хлебарка и известно време тичаше напред-назад.

Превърна се в гол охлюв.

Щурец.

Зелен бръмбър с дантелена червена окраска на гърба.

Брайс и доктор Флайт седнаха пред микроскопите, а Лайза и Тал изчакваха реда си.

Джени и Сара застанаха пред един видеотерминал, където компютърът представяше в увеличен вид сканирането на електронния микроскоп. Сара бе нагласила системата на нула и я бе насочила върху ядрото на една от разпилените клетки на променящото формата си.

– Разбра ли нещо? – попита Джени.

Сара кимна, но не отмести поглед от екрана.

– Дотук мога да правя само предположения. Но бих казала, че недиференцираната материя, която очевидно представлява по-голямата част от съществото, е вещество, което може да копира всяка клетъчна структура, която пожелае; тъканта е тази, която имитира. Може да се преобразува в кучешки клетки, в заешки клетки, в човешки клетки... Но когато съществото е в покой, тази тъкан няма собствена клетъчна структура. Освен малкото разпръснати клетки, които видяхме... значи те по някакъв начин управляват аморфната тъкан. Клетките дават заповедите; те произвеждат ензими или химични сигнали, които казват на безструктурната тъкан в какво трябва да се превърне. – Следователно тези разпръснати клетки остават непроменени през цялото време, независимо каква форма приема съществото.

– Да. Така изглежда. Ако реши да се превърне например в куче и ако вземем проба от тъканта на кучето, ще видим кучешки клетки. Но тук-там, пръснати из пробата, ще срещнем тези подвижни клетки с техните разклонени в три посоки ядра и това ще ни докаже, че в действителност съществото изобщо не е куче.

– Значи това не ни дава нещо, което да помогне за спасението ни? – попита Джени.

– Поне аз не виждам такова нещо.

Късчето аморфна плът пак възприе образа на паяк. После паякът изчезна и се появиха десетки мравки, които запъплиха една през друга по дъното на чинийката. Мравките се съединиха отново и образуваха едно-единствено същество – червей. Червеят се погърчи малко и се превърна в голяма мокрица. Мокрицата стана на бръмбар. Скоростта на

промените като че ли се засилваше.

– Ами мозъкът? – питаше се на глас Джени.

– Какво искаш да кажеш? – попита Сара.

– Нещото трябва да има център на разума. Сигурно паметта му, знанията, мисловните му способности не са складирани в тези разпръснати клетки.

– Вероятно имаш право – каза Сара. – Някъде в съществува трябва да има орган, аналогичен на човешкия мозък. Не същият като нашия мозък, разбира се. Много, много по-различен. Но с подобни функции. Той вероятно управлява клетките, които видяхме, а те от своя страна управляват безформената протоплазма.

С нарастващо вълнение, Джени каза:

– Мозъчните клетки ще имат поне една важна прилика с разпръснатите клетки в аморфната материя: Самите те никога няма да променят формата си.

– Най-вероятно е така. Трудно е да си представим как паметта, логичното мислене и разумът могат да бъдат натрупани в някаква тъкан, която няма сравнително устойчива, постоянна клетъчна структура.

– Следователно мозъкът ще е уязвим – каза Джени. В очите на Сара се прокрадна надежда.

Джени продължи:

– Ако мозъкът не е аморфна тъкан, няма да може да се възстанови сам, когато се повреди. Правиш дупка в него и дупката си остава. Мозъкът ще бъде повреден завинаги. Ако бъде повреден в достатъчна степен, няма да може да управлява аморфната тъкан, която образува тялото му, и тялото също ще умре.

Сара се втренчи в нея:

– Джени, мисля, че може би ти откри нещо.

Брайс каза:

– Ако можем да определим местоположението на мозъка и изстреляме няколко куршума в него, ще спрем нещото. Но как да го открием? Нещо ми подсказва, че променящото формата си пази добре мозъка си, далеч от нас, под земята.

Възбудата на Джени премина. Брайс бе прав. Мозъкът би могъл да е слабото място, но те нямаха възможност да изпробват тази теория.

Сара преглеждаше резултатите от химичния анализ на образеца от тъкан.

– Изключително разнообразен списък на въглеродороди – каза тя. – И някои от тях съвсем не са в незначителни количества. Много високо въглеродородно съдържание.

– Въглеродът е основен елемент на всяка жива тъкан – каза Джени. – Каква е разликата тогава?

– В степента – каза Сара. – Има такова изобилие на въглерод в толкова разнообразни форми...

– Това помага ли ни някак?

– Не зная – замислено отвърна Сара. Прелистваше разпечатката и преглеждаше останалите резултати.

Мокрица.

Скакалец.

Гъсеница.

Бръмбар. Мравки. Гъсеница. Мокрица.

Паяк, щипалка, хлебарка, стоножка, паяк.

Бръмбар-червей-паяк-охлюв-щипалка.

Лайза се взираше в парченцето тъкан. То претърпяваше бърза редица от промени, много по-бързо от преди, все по-бързо и по-бързо с всяка изминала минута.

Нещо не беше наред.

– Петролатум – каза Сара.

– Какво е това? – попита Брайс.

– Нефтено желе – отвърна Джени.

Намеси се Тал:

– Имаш предвид... като вазелин?

Флайт се обърна към Сара:

– Сигурно не искаш да кажеш, че аморфната тъкан е чисто и просто петролатум.

– Не, не и не – бързо отвърна Сара. – Разбира се, че не. Това е жива тъкан. Но има прилики в съотношението на въглеродородите. Съставът на тъканта е далеч по-сложен от състава на петролатума, разбира се. И с дори повече на брой неорганични и органични вещества, отколкото в човешкото тяло. Внушителна група киселини и основи... Не мога да проумея как преработва храната, как диша, как функционира без циркулационни системи, без забележима нервна система, или пък как изгражда нови безклетъчни тъкани. Обаче тези изключително високи стойности на въглеродородите...

Гласът ѝ постепенно заглъхна. Очите ѝ сякаш се замъглиха и тя всъщност вече не гледаше резултатите от анализа.

Наблюдавайки генетичката, на Тал му се стори, че тя внезапно се е развълнувала от нещо. Това не личеше от лицето ѝ или пък от движението на тялото ѝ. И въпреки това, в нея определено имаше нещо ново, което му казваше, че е попаднала на нещо важно.

Тал хвърли поглед към Брайс. Очите им се срещнаха. Разбра, че и Брайс е забелязал промяната в Сара.

Почти несъзнателно Тал сплете пръсти.

– Елате и вижте – каза настоятелно Лайза.

Тя стоеше до блюдото на Петри с частта от тъканта, която още не бяха използвали.

– Бързо, елате! – повтори Лайза, когато те не реагираха веднага.

Джени и другите се струпаха и се втренчиха в нещото в чинийката.

Скакалец-червей-стоножка-охлюв-щипалка.

– Става все по-бързо и по-бързо – каза Лайза.

Паяк-червей-стоножка-паяк-охлюв-паяк-червей-паяк-червей...

И още по-бързо...

паякчервейпаякчервейпаякчервейпаяк...

– Едва превърнало се наполовина в червей, започва отново да се превръща в паяк – каза Лайза. – Като обезумяло. Виждате ли? Нещо става.

– Сякаш е изгубило контрол, сякаш е полудяло – отбеляза Тал.

– Като че ли се е повредило – каза Флайт.

Изведнъж структурата на парченцето от аморфна тъкан се измени. От него изтече подобна на мляко течност; парченцето се сплеска и се превърна в сополива купчинка от безжизнена каша.

Не мърдаше.

Не приемаше друга форма.

Джени посегна да го докосне, но не посмя.

Сара взе една лабораторна лъжичка и бодна материята върху чинийката.

Тя пак не помръдна.

Сара я разбърка.

Тъканта стана още по-течлива, но това беше единствения ѝ отклик.

– Мъртво е – тихо каза Флайт.

Брайс изглеждаше наелектризиран от развитието на нещата. Обърна се към Сара:

– Какво имаше в блюдото на Петри, преди да поставиш там пробата?

– Нищо.

- Трябва да е имало някакъв остатък.
- Не.
- Помисли, по дяволите. Животът ни зависи от това.
- В блюдцето нямаше нищо. Взех го от стерилизатора.
- Някаква следа от химикал...
- Беше абсолютно чисто.
- Почакай, почакай. Нещо в блюдцето трябва да е реагирало с тъканта от променящото формата си – каза Брайс. – Наистина ли беше чисто?
- Каквото и да е имало в блюдцето – рече Тал, – това е нашето оръжие.
- Това вещество ще убие променящото формата си – каза Лайза.
- Не непременно – заяви Джени, бързайки да разбие надеждите на момичето.
- Изглежда прекалено лесно – съгласи се Флайт, оправяйки с трепереща ръка непокорната си бяла коса. – Нека не прибързваме със заключенията.
- Особено когато има други възможности – каза Джени.
- Какви? – попита Брайс.
- Значи... знаем, че основната маса на съществото може да отдели от себе си части, с каквато форма си избере, може да управлява дейността на тези откъснати части и може да ги извиква обратно, както извика кучето, което изпрати да убие Горди. Обаче, нека предположим, че едно отделено късче от променящото формата си може да живее извън тялото-майка само за относително къс период от време. Нека предположим, че аморфната тъкан се нуждае от постоянно подхранване с даден ензим, за да запази единството си, от ензим, който не се произвежда в тези отделно разположени управляващи клетки, разпръснати из тъканта...
- ...от ензим, който се изработва само от мозъка на променящото формата си – каза Сара, схванала последователността на мислите на Джени.
- Точно така – продължи Джени. – Следователно... Откъснатото парче ще трябва да се съедини отново с основната маса, за да се снабди с нов запас от този жизнено важен ензим или вещество.
- Това е доста вероятно – каза Сара. – Та нали човешкият мозък произвежда ензими и хормони, без които нашите тела не могат да живеят. Защо пък мозъкът на променящото формата си да не изпълнява подобна функция?

– Добре – рече Брайс. – Какво означава това откритие за нас?

– Ако това е откритие, а не просто неправилно предположение – каза Джени, – тогава ние със сигурност можем да унищожим цялото същество, ако успеем да унищожим мозъка. Променящият формата си организъм няма да може да се раздели на части, да избяга и да продължи да живее в други въплъщения. Без тези произвеждани от мозъка важни вещества – били те ензими, хормони или нещо друго – отделните части в края на краищата ще се превърнат в безжизнена каша, точно както стана с нещото в блюдото на Петри.

Брайс сви разочаровано рамене.

– Отново сме в изходна позиция. За да имаме някакъв шанс да нанесем смъртоносен удар, трябва да установим мястото на мозъка му, обаче съществото никога няма да ни позволи това.

– Не сме в изходна позиция – каза Сара, сочейки към безжизнената слуз в блюдото на Петри, – това ни показва още нещо важно.

– Какво? – попита Брайс. Тонът му изразяваше чувство на безсилие. – Нещо полезно ли, нещо, което може да ни спаси – или просто е пак някаква фантастична информация?

Сара обясни:

– Сега знаем, че аморфната тъкан съществува в крехко химическо равновесие, което може да бъде разрушено.

Тя направи пауза, за да достигне това до съзнанието му.

Дълбоките бръчки на безпокойство по лицето на Брайс се поизгладиха. Сара продължи:

– Плътта на променящото формата си може да бъде повредена. То може да бъде убито. Доказателството е тук, в блюдото на Петри.

– Как ще използваме този факт? – попита Тал. – Как ще разрушим химическото равновесие?

– Точно това трябва да открием – отговори Сара.

– Имаш ли някакви идеи? – попита Лайза генетичката.

– Не – каза Сара. – Никакви.

Ала Джени изведнъж почувства, че Сара лъже.

На Сара ѝ се искаше да им разкаже за плана, който ѝ бе хрумнал, но се въздържа. Първо на първо, стратегията ѝ предлагаше само крехка нишка на надежда. Не искаше да предизвика надежди в тях и после да ги види отново сломени. И нещо още по-важно: ако им кажеше какво е намислила и ако по някакво чудо беше открила начин да унищожи променящия формата си организъм, той щеше да чуе какво казва щеше да узнае планове и щеше да я спре. Нямахме място, където да обсъди

безопасно идеите си с Джени, Брайс и останалите. Най-голям шанс щяха да имат, ако древният враг си остане в неведение и самодоволство.

Сара трябваше да спечели малко време, няколко часа, през които да приведе плана си в действие. Врагът бе на милиони години, практически безсмъртен. Какво бяха няколко часа за такова същество? Сигурно ще се съгласи с нейната молба. Сигурно.

Тя седна пред един от компютърните терминали, очите ѝ пареха от умора. Нуждаеше се от сън. Всички те имаха нужда от сън. Нощта почти бе преминала. Прокара ръка през лицето си, сякаш това можеше да прогони умората. После написа: ТАМ ЛИ СИ?

ДА.

ПРОВЕДОХМЕ НЯКОЛКО ТЕСТА – написа тя, а в същото време другите се струпаха около нея.

ЗНАЯ – отговори то.

СМАЯНИ СМЕ. ИСКАМЕ ДА НАУЧИМ ПОВЕЧЕ.

РАЗБИРА СЕ.

ИСКАМЕ ДА ПРОВЕДЕМ ОЩЕ ТЕСТОВЕ.

ЗАЩО?

ЗА ДА НАУЧИМ ПОВЕЧЕ ЗА ТЕБЕ.

ОБЯСНИ – отвърна закачливо то.

Сара се замисли за момент, сетне написа: ДОКТОР ФЛАИТ ИСКА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ДАННИ, ЗА ДА МОЖЕ ДА ПИШЕ ЗА ТЕБ ПОДОСТОВЕРНО.

ТОЙ Е МОЯТ МАТЕЙ.

ТОЙ ИСКА ОЩЕ ДАННИ, ЗА ДА РАЗКАЖЕ ЗА ТЕБ КАКТО ТРЯБВА.

То върна отговор от три реда в центъра на екрана:

– ФАНФАРИ –

НАЙ-ВЕЛИКАТА ИСТОРИЯ

– ФАНФАРИ –

Сара не можеше да каже със сигурност дали то им се подиграваше или пък самомнението му бе толкова пораснало, че да сравнява собствената си история с историята на Христос.

Екранът премигна. Появиха се нови думи: ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ С ВАШИТЕ ТЕСТОВЕ.

ИМАМЕ НУЖДА ОТ ОЩЕ ЛАБОРАТОРНО ОБОРУДВАНЕ.

ЗАЩО? ИМАТЕ НАПЪЛНО ЕКИПИРАНА ЛАБОРАТОРИЯ.

Ръцете ѝ се бяха изпотили. Тя ги изтри в джинсите си, след което написа отговора си:

ТАЗИ ЛАБОРАТОРИЯ Е НАПЪЛНО ЕКИПИРАНА САМО ЗА НАУЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ В ТЯСНА ОБЛАСТ: АНАЛИЗ НА АГЕНТИ ЗА ХИМИЧЕСКА И БАКТЕРИОЛОГИЧНА ВОЙНА. НЕ СМЕ ОЧАКВАЛИ, ЧЕ ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ СЪС СЪЩЕСТВО КАТО ТЕБЕ. ТРЯБВА ДА ПОРЪЧАМЕ ДРУГО ЛАБОРАТОРНО ОБОРУДВАНЕ, ЗА ДА СВЪРШИМ РАБОТАТА КАКТО ТРЯБВА.

ДЕЙСТВАЙТЕ.

ЩЕ НИ ТРЯБВАТ НЯКОЛКО ЧАСА, ЗА ДА ПОЛУЧИМ ОБОРУДВАНЕТО ТУК – обясни му тя.

ДЕЙСТВАЙТЕ.

Тя се втрени в думата, зелена върху зелен фон, не можейки да поврва, че спечелването на още време е станало така лесно.

Отново заудря клавишите: ЩЕ ТРЯБВА ДА СЕ ВЪРНЕМ В ХОТЕЛА И ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ТЕЛЕФОНА.

ДЕЙСТВАЙТЕ, ОТЕГЧИТЕЛНА КУЧКО. ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ, ДЕЙСТВАЙТЕ.

Ръцете ѝ отново бяха потни. Изтри ги в джинсите си и се изправи.

От начина, по който я гледаха другите разбра, че те знаят, че тя крие нещо и че им е ясно защо пази мълчание.

Но как са разбрали? Толкова ли е очевидно? Щом те знаят, дали и то не е разбрало?

Тя се окашля и каза неуверено:

– Да вървим.

– Да вървим – каза неуверено Сара Ямагучи, но Тимоти ги спря:

– Почакайте. Само една-две минутки. Искам да опитам нещо.

Той седна пред компютърния терминал. Въпреки че бе поспал малко по време на полетите, умът му не бе достатъчно изострен. Разтърси глава, вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, сетне написа: ТУК Е ТИМОТИ ФЛАЙТ.

ЗНАЯ.

ТРЯБВА ДА ПОГОВОРИМ.

ДЕЙСТВАЙ.

ЧРЕЗ КОМПЮТЪРА ЛИ?

ТОЙ Е ЗА ПРЕДПОЧИТАНЕ ПРЕД НЕИЗГАРЯЩИЯ ХРАСТ.

Една-две секунди Тимоти се можеше да разбере какво иска да каже то. Когато схвана шегата, се засмя почти на глас. Неизгарящият храст на Мойсей. Проклетото нещо имаше извратено чувство за хумор. Тимоти

написа: ТВОЯТ И МОЯТ ВИД ТРЯБВА ДА ЖИВЕЯТ В МИР.

ЗАЩО?

ЗАЩОТО ЖИВЕЯТ НА ЕДНА И СЪЩА ПЛАНЕТА.

КАКТО ФЕРМЕРАТ ЖИВЕЕ ВЪВ ФЕРМАТА С ДОБИТЪКА СИ.
ВИЕ СТЕ МОЯТ ДОБИТЪК.

НИЕ СМЕ ДВАТА ЕДИНСТВЕНИ РАЗУМНИ ВИДА НА
ЗЕМЯТА.

ВИЕ МИСЛИТЕ, ЧЕ ЗНАЕТЕ МНОГО. ВСЪЩНОСТ НЕ ЗНАЕТЕ
ПОЧТИ НИЩО.

ТРЯБВА ДА СИ СЪТРУДНИЧИМ – упорито настояваше Тимоти.

ВИЕ СТЕ ПО-НИЗШИ ОТ МЕН.

ИМАМЕ МНОГО ДА НАУЧИМ ЕДИН ОТ ДРУГ.

НЯМА КАКВО ДА НАУЧА ОТ ВАШИЯ РОД.

МОЖЕ ДА СМЕ ПО-УМНИ ОТКОЛКОТО ПРЕДПОЛАГАШ.

ВИЕ СТЕ СМЪРТНИ. НЕ Е ЛИ ИСТИНА?

ДА.

ЗА МЕН ЖИВОТЪТ ВИ Е КРАТЪК И МАЛОВАЖЕН КАКТО Е
ЗА ВАС ЖИВОТЪТ НА МУХИТЕ-ЕДНОДНЕВКИ.

ЩОМ Е ТАКА, КАКВО ЗНАЧЕНИЕ ИМА ДАЛИ ЩЕ ПИША ЗА
ТЕБ ИЛИ НЕ?

ЗАБАВЛЯВА МЕ ТОВА, ЧЕ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ВАШИЯ ВИД
Е СЪЗДАЛ ТЕОРИЯ ЗА МОЕТО СЪЩЕСТВУВАНЕ. ТОВА Е КАТО
ОПИТОМЕНА МАЙМУНА ДА УЧИ ТРУДЕН НОМЕР.

НЕ ВЯРВАМ, ЧЕ СМЕ ПО-НИЗШИ ОТ ТЕБ – написа смело
Тимоти.

ДОБИТЪК.

МИСЛЯ, ЧЕ ИСКАШ ДА СЕ ПИШЕ ЗА ТЕБ, ЗАЩОТО СИ
ПРИДОБИЛ ЧОВЕШКО АЗ.

ГРЕШИШ.

МИСЛЯ, ЧЕ ТИ НЕ СИ БИЛ РАЗУМНО СЪЩЕСТВО ПРЕДИ ДА
ЗАПОЧНЕШ ДА СЕ ХРАНИШ С РАЗУМНИ СЪЩЕСТВА, С ХОРА.

НЕВЕЖЕСТВОТО ТИ МЕ РАЗОЧАРОВА.

Тимоти продължаваше да го предизвиква: МИСЛЯ, ЧЕ ЗАЕДНО
СЪС ЗНАНИЯТА И СПОМЕНИТЕ, ИЗВЛЕЧЕНИ ОТ ТВОИТЕ
ЖЕРТВИ-ХОРА, ТИ СИ ПРИДОБИЛ И РАЗУМ. ТИ СИ НИ
ДЛЪЖНИК ЗА СОБСТВЕНАТА СИ ЕВОЛЮЦИЯ.

То не отговори.

Тимоти изчисти екрана и продължи да пише: СЪЗНАНИЕТО ТИ
ПРИТЕЖАВА СЪВСЕМ ЧОВЕШКА СТРУКТУРА – АЗ, СВРЪХ-АЗ И

ТАКА НАТАТЪК.

ДОБИТЪК – отвърна то.

Премигване.

СВИНЕ – каза то.

Премигване.

ДОЛНИ ЖИВОТНИ – написа то.

Премигване.

ОТЕГЧАВАШ МЕ – каза то.

Сетне екраните изгаснаха.

Тимоти се отпусна на стола си и въздъхна.

Шерифът Хамънд каза:

– Хубав експеримент, доктор Флайт.

– Какво високомерие – рече Флайт.

– Като на някой бог – каза доктор Пейдж. – То фактически се мисли за бог.

– В известен смисъл – намеси се Лайза – то наистина е бог.

– Да-а – каза Тал Уитмън, – в общи линии то е бог. Притежава всички способности на бог, не е ли така.

– Или на дявол – каза Лайза.

Отвъд уличните лампи и над мъглата, нощта бе сива. В далечния край на небето заискриха първите смътни блясъци на зората.

На Сара й се искаше д-р Флайт да не бе предизвикал променящото формата си така смело.

Безпокоеше се, че го е настроил враждебно и че сега той няма да изпълни обещанието си да им даде повече време.

Докато траеше кратката разходка от полевите лаборатории до хотел Хилтоп, Сара непрекъснато очакваше от мъглата да изскочи и да се хвърли върху тях уродлив фантом. Не трябва да ги убива сега. Не сега. Не и когато най-сетне имаше проблясък на надежда.

Навсякъде из града, в мъглата и сенките, се носеха странни животински звуци, зловещ вой, какъвто не бе чувала никога преди. То продължаваше да се занимава с непрекъснатите си превръщания. Адски пискъв съвсем наблизо накара оживелите да се скупчат.

Обаче не ги нападнаха.

Улиците бяха спокойни. Нямаше дори ветрец; мъглата висеше неподвижно във въздуха.

Нищо не ги чакаше и в хотела.

Сара седна пред централния оперативен пулт и набра номера на базата на Поделението за гражданска защита от химическа и бактериологична война в Дъгуйей, щата Юта.

Джени, Брайс и другите се скупчиха наоколо и напрегнаха слух.

Поради продължаващото кризисно положение в Сноуфилд, през нощта в шаб-квартирата в Дъгуйей не дежуреше обичайният сержант. Останал бе капитан Дениъл Терш, лекар от Военно-медицинските сили и трети по ранг в поделението, за да ръководи в случай на нужда операциите по поддръжката.

Сара му разказа за последните открития – микроскопските изследвания на тъканта на променящия формата си организъм, резултатите от различните химически анализи – и Терш се увлече, макар това да не беше от неговата научна област.

– Петролатум ли? – попита той по едно време, изненадан от казаното.

– Аморфната тъкан прилича на петролатума само по това, че в нея има подобна смес от въгледороди. Обаче тъканта разбира се е много по-сложна.

Тя наблегна на това откритие, защото искаше да бъде сигурна, че Терш ще го предаде на останалите учени от екипа за ХБВ в Дъгуйей. Ако някой генетик или биохимик видеше данните и после хвърлеше поглед върху списъка на материалите, които искаше тя, то почти сигурно щеше да се досети за нейните планове. Ако някой от поделението за ХБВ разбере поръчката ѝ, щеше да сглоби оръжието ѝ преди да го изпрати в Сноуфилд и така щеше да ѝ спести времето и опасната работа да го сглобява пред надничашото през рамото ѝ същество.

Тя не можеше просто така да обясни на Терш какво има наум, защото бе сигурна, че древният враг подслушва. По линията се носеше странно слабо съскане...

Накрая тя заговори за нуждата си от допълнително лабораторно оборудване:

– Повечето от тези неща могат да се вземат назаем от университетските и промишлените лаборатории тук в Северна Калифорния. Просто искам от вас да използвате персонала, транспортните средства и пълномощията на армията, за да комплектувате пратката и да ми я изпратите колкото може по-бързо.

– Какво искате? – попита Терш. – Само ми кажете и ще го имате след пет-шест часа.

Тя отново издекламира списъка на апаратите, от които в

действителност не се интересуваше, и накрая каза:

– Освен това искам да ми изпратите колкото можете от четвъртото поколение на малкото чудо на доктор Чакрабарти. Нужни са ми и две-три пръскачки със сгъстен въздух.

– Кой е този Чакрабарти – попита озадачен Терш.

– Не го познавате.

– Какво е това малко чудо? Какво имате предвид?

– Просто си запишете: Чакрабарти, четвърто поколение. – Тя му продиктува името буква по буква.

– Нямам никаква представа какво е това – каза той.

Добре, помисли си поуспокоена Сара. Отлично.

Ако Терш знаеше какво представлява малкото чудо на д-р Ананда Чакрабарти, можеше да изгърси нещо преди Сара да успее да го спре. И древният враг щеше да бъде предупреден.

– Това е извън областта, в която сте специалист – каза тя. – Няма нужда да сте чували името или да познавате средството. – Сега тя говореше по-бързо, мъчейки се да се отдалечи от темата колкото може по-скоро. – Нямам време да ви обяснявам, д-р Терш. Другите от програмата за ХБВ със сигурност ще разберат какво искам. Нека минем по-натък. Доктор Флайт много иска да продължи изследванията си върху създаването и се нуждае от нещата от списъка. Пет-шест часа ли казахте?

– Трябва да стигнат – отвърна Терш. – Как да ги изпратим?

Сара погледна към Брайс. Той нямаше да иска да рискува още някой от хората му да докара товара в града. На капитан Терш тя каза:

– Може ли да бъдат докарани с армейски хеликоптер?

– Да.

– Най-добре кажете на пилота да не се опитва да каца. Променящият формата си организъм може да си помисли, че ще бягаме. Почти сигурно ще нападне екипажа и ще ни избие всички в мига, когато хеликоптерът докосне земята. Кажете им да увиснат във въздуха и да спуснат товара с въже.

– Възропът може да се окаже твърде голям – рече Терш.

– Сигурна съм, че ще могат да го спуснат – каза тя.

– Значи... добре. Веднага ще се занимая с това. Успех на всички.

– Благодаря – отвърна Сара. – Всички го желаем.

Тя затвори телефона.

– Пет-шест часа започват да ми се струват много време – отбеляза Джени.

– Цяла вечност – каза Сара.

Всички явно горяха от нетърпение да научат за нейния замисъл, но разбираха, че това не може да се обсъжда. Обаче даже в мълчанието им Сара долови нотка на оптимизъм.

Не се надявайте прекалено, помисли си тревожно тя.

Имаше вероятност планът ѝ да се окаже негоден. Всъщност нещата не вървяха благоприятно за тях. И ако планът се провалеше, древният враг щеше да разбере какво са имали за цел и щеше да ги унищожи по някакъв особено жесток начин.

Навън се бе заорило.

Мъглата бе изгубила бледия си цвят. Сега блестеше, бяла-беленичка, сияеща от отразените лъчи на утринното слънце.

39 ВИДЕНИЕТО

Флетчър Кейл се събуди на разсъмване.

Гората все още тънеше в мрак. Млечна дневна светлина проникваше надолу в снопове през отворите в зеления балдахин, образуван от гъсто преплетените клони на огромните дървета. Слънчевите лъчи бяха разсеяни, мътни от мъглата и не се виждаше почти нищо.

Беше прекарал нощта в джипа комби на Джейк Джонсън. Излезе от колата и застана до нея, ослушвайки се внимателно за шумове от преследвачи. Миналата нощ, няколко минути след единадесет часа, поел курс към тайното убежище на Джейк Джонсън, Кейл се бе изкачил с колата по пътя Маунт Ларсън, завил бе по противопожарната просека, която водеше нагоре по северните склонове на Сноутоп – и си бе навлякъл белята. На десетина метра отпред фаровете уловиха табели, поставени от двете страни на пътя; с големи червени букви на бял фон бе написано: КАРАНТИНА. Карайки прекалено бързо, беглецът едва взе завоя и видя точно пред себе си полицейска блокада. Една патрулна кола бе преградила пътя. Двама полицаи тръгнаха да излизат от колата.

Кейл си спомни, че беше чул за карантинна зона около Сноуфилд, но бе сметнал, че това важи само за другата страна на планината. Удари спирачките, съжалявайки, че поне веднъж не е обърнал внимание на новините.

Снимката му бе разпратена навсякъде. Тези мъже щяха да го разпознаят и след час щеше да се озове отново в затвора.

Изненадата бе единствената му надежда. Те нямаше да очакват

неприятности. Обслужването на карантинния пост бе лесна, приспивна работа.

Пушката НК91 бе на седалката до Кейл, покрита с одеяло. Той грабна оръжието, излезе от джипа и откри огън по ченгетата. Полуавтоматичната пушка затрака и полицаите изпълниха един кратък, блуждаещ танц на смъртта, като призрочни фигури в мъглата.

Той изтъркаля телата в канавката, изтегли патрулната кола от пътя и подкара джипа през контролния пункт. После се върна и премести колата така, че да изглежда, че убиецът на полицаите не е продължил нагоре в планината.

Измина пет километра нагоре по неравната противопожарна просека и стигна до друг, още по-неравен, обрасъл път. Два километра по-натък, на края на тази пътека, той паркира джипа в храсталака и излезе.

В добавка към НК91 имаше пълна чанта с други оръжия от килера на Джонсън, плюс 63 440 долара, които бе разпределил в седемте джоба с ципове на ловджийското си яке. Единственото друго нещо, което носеше бе фенерче и това бе почти всичко, от което се нуждаеше, защото варовиковите пещери бяха добре запасени с необходимите неща.

Последния половин километър трябваше да извърви пеша и възнамеряваше да приключи пътуването скоро, но бързо разбра, че дори с фенерче гората бе объркваща нощем, в мъглата. Почти сигурно щеше да се загуби. А щом се загубиш в пустошта, можеш да се въртиш в кръг, на метри от целта, без да разбереш колко близо си бил до спасението. Само още няколко крачки и Кейл се върна обратно до джипа, за да изчака дневната светлина.

Дори да откриеха двамата мъртви полицаи на блокадата преди настъпването на утрото и дори ченгетата да разберяха, че убиецът е отишъл към планината, нямаше да подхванат преследване преди разсъмване. Когато хайката стигнеше дотук утре, Кейл щеше да се е скрил в пещерите.

Беше спал на предната седалка на джипа. Не беше като хотел Плаца, но бе по-удобно отколкото в затвора.

Сега, застанал до колата в бледата ранна светлина, той се заслушваше за шумове от преследвачи. Не чу нищо. Всъщност и не очакваше да чуе. Съдбата не му бе предопредила да гние в затвора. Очакваше го прекрасно бъдеще. Сигурен беше в това.

Той се прозина, протегна се, после се изпика на стъблото на един голям бор.

След тридесет минути, когато стана по-светло, Кейл пое по

пътечката, която не можа да открие през нощта. И видя нещо, което не бе забелязал в тъмнината: храсталаците бяха изпотъпкани. Неотдавна оттук бяха минавали хора.

Продължи предпазливо, държейки пушката в дясната си ръка, готов да застреля всеки, който се опита да го нападне.

След по-малко от половин час излезе от гората на сечището около хижата – видя защо пътечката е изпотъпкана. Покрай хижата бяха наредени осем мотоциклета, огромни Харлей Дейвидсън, всичките украсени с името ХРОМОВИЯ ДЯВОЛ.

Шайката неудачници на Джийн Тър. Не всичките. Около половина от бандата, както изглеждаше.

Кейл приклепна до една оголена варовикова скала и заразглежда обвитата в мъгла хижа. Никой не се виждаше. Той тихо порови в торбата, напипа един нов пълнител за НК91 и го пхна в пушката.

Как се бяха оказали тук Тър и неговите проклетни рокери? Изкачването на планината на две колела беше равностойно на труден, изнервящ мотокрос. Разбира се, тези луди копелета се опияняваха от опасностите.

Но какво по дяволите правеха тук? Как са открили хижата и защо са дошли?

Докато се заслушваше за гласове, за някакъв знак къде са мотоциклетистите и какво правят, Кейл осъзна, че не се чуват никакви звуци от животни и от насекоми. Нито от птици. Абсолютно нищо. Призрачна тишина.

Товага дочу зад себе си шумолене в храстите. Слаб шум, който му прозвуча в свръхестествената тишина като оръдеен изстрел.

Кейл бе коленичил на земята. Хвърли се настрани с котешка бързина, претърколи се през гръб и вдигна пушката.

Беше готов да убива, но не това, което видя. А то беше Джейк Джонсън, на седем-осем метра, който излизаше хилейки се от гората. Гол. Съвсем гологъз.

Още някакво движение. Отляво на Джонсън. Малко по-надалече, където свършваха дърветата.

Кейл улови движението с крайчеца на окото си и завъртя главата си и пушката в тази посока.

От гората на мъгливото открито пространство излезе още един мъж, високата трева плющеше около голите му крака. Той също беше гол и широко ухилен.

Ала това не бе най-лошото. Най-лошото бе, че вторият мъж също беше Джейк Джонсън.

Кейл местеше очи от единия към другия, изплашен и объркан. Те си приличаха като двойка еднакви близнаци.

Но Джейк беше единствено дете – нали така? Кейл никога не бе чувал за близнак.

Трета фигура пристъпи напред изпод сенките на разперените клони на един огромен смърч. Този също беше Джейк Джонсън.

Кейл не можеше да диша.

По дяволите, имаше нищожна вероятност Джонсън да има брат-близнак, но не и двама.

Нещо съвсем не беше наред. Сега Кейл се плашеше не просто от невъзможната тройка близнаци. Сега всичко го плашеше: гората, мъглата, скалистите очертания на планинския склон...

Тримата еднакви мъже се изкачваха бавно по нанагорницето към мястото, където се бе разположил Кейл, приближавайки се и заграждайки го в кръг.

Очите им бяха странни, устите им – жестоки. Кейл бързо се изправи, сърцето му биеше до пръсване.

– Спрете!

Но те не спряха дори когато размаха заплашително пушката.

– Кои сте вие? Какво сте? Какво е това? – питаше Кейл.

Не му отговориха. Продължиха да се приближават. Като зомбита.

Той грабна торбата с оръжията и заотстъпва бързо и несръчно от кошмарното трио.

Не, вече не трио, а квартет. От горичката долу излезе четвърти Джейк Джонсън, гол-голеничък като останалите.

Кейл беше на границата на паниката.

Четиримата идваха към Кейл почти безшумно; не се чуваше нищо освен пукането на сухите листа под краката им. Не показваха недоволство от острите бурени и бодливите клечки под краката им. Един от тях започна да облизва гладно устни. И останалите веднага заоблизваха устни.

Тръпка на леден страх преряза червата на Кейл, чудеше се дали не е полудял. Но тази мисъл бе краткотрайна. Чужд на самосъмнението, той не можеше да я задържи задълго.

Пусна торбата, сграбчи пушката с две ръце и откри огън, описвайки дъга с бълващото дуло на оръжието. Куршумите уцелиха. Видя как се забиха в четиримата мъже, видя отворените рани. Ала нямаше кръв. Едва цъфнали, раните се затваряха; нарастваха, изчезваха за секунди.

Мъжете продължаваха да се приближават.

Не. Това не са хора, а нещо друго.

Халюцинации? Преди години, в гимназията, Кейл бе приемал наркотици. Сега се сещаше, че виденията могат да те тормозят месеци – дори години – след като си престанал да приемаш ЛСД. Никога не бе имал видения, обаче беше чувал за тях. Това ли ставаше сега? Халюцинации?

Може би.

От друга страна... четиримата мъже лъщяха, сякаш утринната мъгла бе кондензирала върху голата им кожа, а това не беше подробност, която можеш да забележиш при халюцинация. И въобще положението беше много по-различно от наркоманските преживявания на Кейл.

Продължавайки да се хили, най-близкият двойник вдигна ръка и посочи към него. И просто да не повярваш, плътта на тази ръка се отдели, обели се от пръстите, от дланта. Плътта като че ли изтичаше без кръв обратно в ръката, сякаш бе восък, топящ се и капещ от горяща свещ; китката се удебели от тази тъкан и после от дланта не остана нищо друго освен кости, бели кости. Един оголен от плътта пръст сочеше към Кейл. Сочеше гневно, презрително, обвиняващо.

На Кейл му се зави свят.

Другите трима близнаци бяха претърпели дори по-ужасни изменения. Единият бе загубил част от плътта на лицето си: Едната лицева кост и ред зъби бяха лъснали; дясното око, лишено от клепача и околната тъкан, блестеше пиянски в гнездото си. На третия мъж му липсваше парче плът от туловището; виждаха се острите му ребра и пулсиращите вътре хлъзгави органи. На четвъртия единият му крак беше нормален, а другият – само кости и сухожилия.

Както обграждаха Кейл, един от тях проговори:

– Детеубиец.

Кейл изпищя, изпусна пушката и побягна. След миг спря, виждайки още двама Джонсъновци да идват откъм хижата. Нямахме накъде да избяга. Освен нагоре към високите голи скали над хижата. Хукна натам, задъхвайки се и хриптейки, стигна хленчейки до храсталака, мина през него и влезе в пещерата, хвърли поглед назад, видя, че шестимата мъже продължават да го следват и потъна в пещерата, в тъмнината, съжалявайки, че фенерчето не е с него, напипа стената с ръка, затътри се пипнешком покрай нея, опитвайки се да възстанови в ума си разположението, спомняйки си, че сравнително дългият тунел завършва с редица чупки – и внезапно осъзна, че това място може и да не е безопасно; напротив, можеше да се окаже капан; да, сигурен беше в това; те искаха да дойде тук – и той погледна назад, видя двама разпадащи се мъже на

входа, чу собствения си вой и се втурна още по-бързо напред в дълбокия мрак, защото нямаше къде другаде да отиде, дори това да беше капан, ожули ръката си на една скална издатина, спъна се, замота се, хвърли се пак напред, премина една след друга чупките и после през вратата, влезе вътре и я затръшна след себе си, но разбираше, че това няма да ги спре, сетне видя светлината в съседното помещение, към което се отправя зашеметен от ужас, минавайки покрай купища припаси и принадлежности.

Светлината идваше от един газов фенер.

Кейл пристъпи в третата камера.

На бледата студена светлина видя нещо, което го смрази. Беше се издигнало от подземната река през пода на пещерата, от дупката, в която Джейк Джонсън бе монтирал водната помпа. Гърчеше се. Пенеше се, пулсираше, къдреше се. Тъмна, кървава плът. Безформена.

Образуваха се криле. После изчезнаха.

Миризма на сяра, не особено силна, но предизвикваща повдигане.

По двуметровия стълб слуз се отвориха очи. Фокусираха се върху Кейл.

Той се сви, опря се о стената, държеше се за камъка, сякаш той беше реалността, последното спасение от бездната на умопомрачението.

Някои от очите бяха човешки. Други не. Те го фиксираха – после се затвориха и изчезнаха.

Там, където преди нямаше нищо, се отвориха усти. Зъби. Раздвоени езици, провесени от черни устни. От други усти изригнаха приличащи на червеи пипала, погърчиха се във въздуха, прибраха се. Подобно на крилата и очите, и те изчезнаха в безформената плът.

На пода имаше човек. Беше на няколко крачки от пулсиращото нещо, издигнало се изпод пещерата. Беше седнал в светлия кръг на фенера, лицето му бе в сянка.

Разбрал, че Кейл го е забелязал, човекът се наведе напред и изложи лицето си на светлината. Беше висок метър и деветдесет или повече, с дълга къдрава коса и брада. Около главата му бе навита шарена кърпа. На едното му ухо висеше обеща. Усмиваше се по най-странния начин, който Кейл бе виждал, и вдигна ръка за поздрав, а на дланта на ръката му имаше червено-жълта татуировка на очна ябълка.

Това беше Джейн Тър.

БИОЛОГИЧНА ВОЙНА

Военният хеликоптер пристигна три часа и половина след разговора на Сара с Дениъл Терш от Дъгуей, два часа по-рано от обещаното. Очевидно бе изпратен от някоя база в Калифорния и явно колегите на Сара от програмата за ХБВ бяха проумели военния й план. Бяха разбрали, че всъщност тя не се нуждае от повечето от уредите, които бе поръчала и бяха подбрали само онова, което бе поискала за атаката срещу променящия формата си враг. В противен случай нямаше да са толкова бързи.

Моля те, Господи, дано да е истина, мислеше си Сара. Трябва да са изпратили нужните неща. Трябва.

Хеликоптерът беше дълъг, боядисан в маскировъчни цветове, с два комплекта от въртящи се перки. Увиснал на около двадесет метра над „Скайлайн роуд“, той раздвижваше утринния въздух, образуваше завихрен низходящ поток и разкъсваше остатъците от мъглата. Излъчваше силни звукови вълни, които преминаваха с трясък през града.

Страничната врата на хеликоптера се плъзна и отвори, един мъж се надвеси от багажното помещение и погледна надолу. Не се опита да им викне, защото бученето от перките и моторите щеше да заглуши думите му. Вместо това употреби серия от неразбираеми сигнали с ръце. В края на краищата Сара разбра, че екипажът очаква някакво указание, че това е мястото за пускане на товара. С ръце тя призова всички да оформят кръг в средата на улицата. Не се хванаха за ръце, а застанаха на малки разстояния един от друг. Кръгът бе с диаметър четири-пет метра.

От хеликоптера изхвърлиха опакован с брезент вързоп, малко по-голям от човек. Закачен беше за въже, което се разматаваше от електрическа лебедка. Отначало вързопът се спускаше бавно, после още по-бавно и накрая се приземи на паважа в средата на кръга толкова леко, сякаш хората от хеликоптера мислеха, че доставят сурови яйца.

Брайс пристъпи напред преди още вързопът да докосне земята и пръв стигна до него. Докато Сара и другите се приближат, той намери закопчалката и освободи въжето.

Щом от хеликоптера намотаха въжето, той се завъртя към долината и потегли от опасната зона, набирайки в същото време височина.

Сара приклепна до вързоп и започна да развързва найлоновото въже, което бе нанизано през дупките в брезента. Работеше трескаво и за

няколко секунди разопакова съдържанието.

Имаше два сини контейнера с цифри и думи, изписани отгоре им с бели букви. Тя въздъхна с облекчение, когато ги видя. Бяха разбрали правилно посланието ѝ. Имаше освен това три аерозолни пръскачки, подобни по големина и вид на използваните за разпръскване на хербициди и инсектициди по тревните площи, само че тези не се задействаха с ръчна помпа, а чрез бутилки със сгъстен въздух. Пръскачките бяха снабдени с презрамки за носене на гръб. Един гъвкав гумен маркуч, завършващ с еднометров метален наконечник с дюза за високо налягане даваше възможност човек да стои на четири-пет метра от целта, която иска да напръска.

Сара повдигна едната пръскачка. Беше тежка, вече напълнена със същата течност, каквата имаше в двата отделни сини контейнера.

Хеликоптерът се стопи в небето на запад и Лайза промълви:

– Сара, това не е всичко, което поръча – нали?

– Това е всичко, от което се нуждаем – уклончиво отвърна Сара.

Тя се огледа нервно, очаквайки да види как променящият формата си ги атакува. Но от него нямаше и следа. Тя каза:

– Брайс, Тал, бихте ли взели две от тези пръскачки...

Шерифът и неговият помощник грабнаха двете устройства, промушиха ръце през ремъците, пристегнаха ги и наместиха по-удобно резервоарите върху гърбовете си.

Без да им се обяснява, и двамата мъже ясно съзнаваха, че резервоарите съдържат оръжие, което може да унищожи променящия формата си. Сара разбираше, че сигурно ги гложди любопитство и бе впечатлена, че не задават въпроси.

Имаше намерение да вземе третата пръскачка, но тя бе значително по-тежка отколкото очакваше. Ако се напрегнеше, щеше да може да я носи, но нямаше да може да се придвижва бързо. А в следващия час оцеляването им щеше да зависи от скоростта и ловкостта им.

Някой друг трябваше да вземе третия апарат. Не Лайза; тя не беше по-едра от Сара. Не и Флайт; той имаше артрит на ръцете, от който се бе оплаквал миналата нощ и изглеждаше хилав. Оставаше само Джени. Тя беше само с около десет сантиметра по-висока от Сара и само с осем-девет килограма по-тежка, но изглеждаше в отлична физическа форма. Почти сигурно щеше да се справи с пръскачката.

Флайт запротестира, но после омокна, след като се опита да вдигне апарата.

– Трябва да съм по-стар, отколкото си мислех – каза уморено той.

Джени се съгласи, че е най-подходящата и Сара ѝ помогна да сложи презрамките. Бяха готови за битката.

Все още нямаше и следа от променящия формата си.

Сара избърса потта от челото си.

– Добре. Щом се покаже, пръскайте. Не губете нито секунда. Пръскайте го, обливайте го, отстъпвайте, ако можете и се опитвайте да изтеглите повече от него от скривалището му, и пръскайте, пръскайте, пръскайте.

– Това някаква киселина ли е – или какво? – попита Брайс.

– Не е киселина – каза Сара. – Въпреки че ефектът ще е почти същият както от киселина – ако изобщо има ефект.

– След като не е киселина – каза Тал, – какво е?

– Уникален, силно специализиран микроорганизъм – каза Сара.

– Бацили ли? – попита Джени с разширени от изненада очи.

– Да. Под формата на суспензия в хранителна среда.

– Ще разболеем променящия формата си? – попита Лайза, мръщейки се.

– Вярвам, че Бог ще ни помогне – каза Сара.

Нищо не помръдваше. Нищичко. Но имаше нещо и то вероятно слушаше. С ушите на котката. С ушите на лисицата. Със собствените си специални високочувствителни уши.

– Ще го разболеем не на шега, ако имаме късмет – добави Сара. – Защото болестта изглежда е единственият начин да бъде убито.

Сега животът им висеше на косъм, защото то знаеше, че са го изиграли.

Флайт поклати глава.

– Но древният враг е съвсем чужд, толкова различен от хората и животните... болестите, опасни за другите видове, може да нямат никакво въздействие върху него.

– Наистина – каза Сара. – Но този микроб не е обикновен заразител. Всъщност, изобщо не е причинител на болести.

Сноуфилд се гушеше в полите на планината, неподвижен като рисунка на пощенска картичка.

Оглеждайки се тревожно наоколо, внимавайки за раздвижване в сградите или около тях, Сара им разказа за Ананда Чакрабарти и неговото откритие.

През хиляда деветстотин седемдесет и втора от името на доктор Чакрабарти неговият работодател – Дженеръл Илектрик Корпорейшън – подаде заявка за първия в историята патент за изкуствена бактерия. Като

използвал сложни методики за клетъчен синтез, Чакрабарти създаде микроорганизъм, способен да поглъща, усвоява и преобразува въглеродните съставки на суровия нефт.

Микробът на Чакрабарти имал поне едно очевидно търговско приложение: можел да бъде използван за пречистване на изтекъл в морето нефт. Бактерията буквално изяде разлетя нефт, правейки го безвреден за околната среда.

След редица силни юридически възражения от различни източници, Дженеръл Илектрик спечелила правото да патентова откритието на Чакрабарти. През юни 1980 година Върховният съд взел епохалното решение, че откритието на Чакрабарти не е дело на природата, а негово собствено и следователно може да бъде патентовано.

– Разбира се – обади се Джени, – чела съм за този случай. Това беше сензацията на онзи юни – човек се състезава с Бога и още много в същия дух.

Сара каза:

– Отначало Дженеръл Илектрик нямаше намерение да изкарва бактерията на пазара. Тя беше крехък организъм, който не можеше да просъществува извън строго контролираните лабораторни условия. Те подадоха заявка за патент, за да подложат въпроса на юридическа проверка и да му намерят решение преди други експерименти по генно инженерство да доведат до по-използваеми и по-ценни открития. След решението на съда обаче други учени поработиха няколко години с организацията и сега те имат по-устойчив вид, който може да просъществува извън лабораториите от дванадесет до осемнадесет часа. Всъщност той се продава под търговското име Биосан-4 и се използва успешно за почистване на разлят нефт из целия свят.

– И това ли съдържат тези резервоари? – попита Брайс.

– Да. Биосан-4. В подходящ за пръскане разтвор.

Градът имаше погребален вид. Слънцето грееше от яркосиньото небе, но въздухът си оставаше студен. Въпреки неестествената тишина, Сара имаше непохватното чувство, че то идва, че е чуло и идва, и е съвсем, съвсем наблизо.

Останалите също го почувстваха. Оглеждаха се тревожно.

Сара каза:

– Нали си спомняте какво открийме, когато изследвахме тъканта на променящия формата си?

– Имаш предвид високото съдържание на въглеродороди – каза Джени.

– Да. Но не само въглеродороди, а и всички разновидности на въглерода. Много високо съдържание из цялата маса.

Обади се Тал:

– Ти ни каза нещо в смисъл, че е като петролатум.

– Не точно петролатум. Но в някои отношения напомня за петролатум – каза Сара. – Тук имаме жива тъкан, съвсем непозната, но сложна и жива. И с такова изключително високо съдържание на въглерод... Та значи, това, което се опитвам да кажа е, че тъканта на нещото прилича на органичен, метаболически активен братовчед на петролатума. Тъй че се надявам микробът на Чакрабарти да...

Нещо идва.

Джени каза:

– Ти се надяваш, че това ще разяде чудовището по същия начин както разяжда разлетия петрол.

Нещо... нещо...

– Да – отвърна нервно Сара. – Надявам се да атакува въглерода и да разруши тъканта. Или най-малкото да наруши в достатъчна степен крехкото химическо равновесие, че да...

Приближава, приближава...

– ...ъ-ъ, че да дестабилизира целия организъм – завърши Сара, притисната от чувството за надвиснала гибел.

– Това ли е най-добрият ни шанс? – попита Флайт. – Наистина ли?

– Така мисля.

„Къде е? Откъде идва?“ – питаше се Сара, оглеждайки празните здания, пустите улици, неподвижните дървета.

– Вижда ми се ужасно слаб – каза колебливо Флайт.

– Наистина е ужасно слаб шанс – отвърна Сара. – Не е голям, но е единственият за нас.

Шум. Тракане, съскане, звук, от който настръхва косата.

Те замръзнаха в очакване.

Но градът отново се обгърна в мантия на мълчание.

Утринното слънце хвърляше огнени отблясъци в някои прозорци и просветваше от извитите стъклени части на уличните лампи. Черните плочести покриви изглеждаха така, сякаш бяха полирани през нощта; последните остатъци от мъглата бяха кондензирали върху тези гладки повърхности, оставяйки влажен блясък.

Нищо не помръдваше. Нищо не се случваше. Шумът не се повтори.

Лицето на Брайс Хамънд бе помръкнало от тревога.

– Този Биосан... значи не е вреден за нас.

– Напълно безвреден – увери го Сара.

Шумът се появи отново. Кратък изблик. После тишина.

– Нещо идва – тихо прошепна Лайза.

„Господ да ни е на помощ“ – помисли си Сара.

– Нещо идва – тихо прошепна Лайза и Брайс също го усети. Чувствата за връхлиташ ужас. Сгъстяване и застудяване на въздуха. Нов хищнически привкус на неподвижността. Реалност ли беше? Или въображение? Не можеше да е сигурен. Знаеше само, че го усеща.

Шумът отново избухна – не просто кратък изблик, а продължителен писък. Брайс потрепна. Беше пронизителен. Бръмчаш. Виещ. Като мощна бормашина. Но разбираше, че не е нещо безвредно и обикновено като бормашина.

Насекоми. Студенината на звука, металните нотки го накараха да мисли за насекоми. Пчели. Да. Това бе многократно усиленото бръмчене на стършели.

Той каза:

– Тримата невъоръжени с пръскачки да застанат в средата.

– Да – рече Тал. – Ние ще обикаляме в кръг, за да ви предпазим поне малко.

„Всъщност почти никак, ако този проклет Биосан не свърши работата“ – помисли си Брайс.

Странният звук се засили.

Сара, Лайза и доктор Флайт застанаха един до друг, а Брайс, Джени и Тал ги обградиха, обърнати с лица навън.

И тогава от другия край на улицата, близо до пекарницата, нещо чудовищно се показа в небето, плъзгайки се над сградите, увисвайки за няколко секунди над „Скайлайн роуд“. Оса. Фантом с размерите на немска овчарка. Никакво подобно насекомо не бе съществувало през десетките милиони години от живота на променящия формата си враг. Това сигурно бе нещо, изкочило от извратено въображение, ужасна измислица. Триметрови полупрозрачни криле блъскаха бясно въздуха, блестяйки с всички цветове на дъгата. Мултифаетните черни очи бяха разположени косо върху тясната, заострена зловеща глава. Имаше четири потрепващи крачета, завършващи с щипци. Извитото, членесто, белезникаво тяло завършваше с тридесетсантиметрово жило с остър като игла връх.

Брайс се почувствува така, сякаш вътрешностите му се превръщаха в лед.

Стършелът престана да виси. Нападна.

Джени изпищя, когато стършелът се насочи към тях, но не побягна. Насочи пръскачката и натисна освобождаващия налягането лост. Кочнична млечна мъгла изригна на два метра разстояние.

Стършелът бе на около седем метра и се приближаваше бързо.

Джени натисна лоста до крайно положение. Мъглата се превърна в поток, извиращ се в дъга на около пет метра от пръскачката.

Брайс пусна струята на своята пръскачка. Двете следи от Биосан се пресякоха, стабилизираха се, поеха една и съща посока и се устремиха заедно във въздуха.

Стършелът достигна обхвата им. Нагнетените потоци го удариха, загрозиха пъстроцветните му криле, намокриха членестото тяло.

Насекомото рязко спря, поколеба се, снижи се още повече, сякаш не можеше да поддържа височината. Увисна във въздуха. Атаката му бе отблъсната, въпреки че все още ги наблюдаваше с изпълнени със злоба очи.

Джени усети прилив на облекчение и надежда.

– Подейства! – извика Лайза.

Тогава стършелът отново се насочи към тях.

Точно когато Тал си помисли, че са спасени, стършелът отново ги нападна през мъглата от Биосан-4. Летеше бавно, но все пак летеше.

– Долу! – изкрещя Брайс.

Те приклегнаха и стършелът премина над тях, от уродливите му крака и жилото капеше млечна течност.

Тал отново се изправи, за да може да напръска добре нещото, което сега бе в обсега му.

То зави към него, но преди Тал да успее да пръсне, стършелът трепна, размаха диво криле и падна право надолу на паважа. Подскачаше и жужеше сърдито. Опита се отново да се издигне. Не успя. После се промени.

Промени се.

Тимоти Флайт се примъкна заедно с останалите по-близо до насекомото и видя как то се претопи в безформена маса от протоплазма. Започнаха да се образуват задните крака на куче. После муцуна. Съдейки по нея, щеше да е доберман. Едното око започна да се отваря. Но променящият формата си не можеше да завърши превръщането: очертанията на кучето изчезнаха. Аморфната тъкан се тресеше и пулсираше по начин, какъвто Тимоти Флайт не бе виждал преди.

– То умира – продума Лайза.

Тимоти гледаше със страхопочитание конвулсиите на странната

плът. Това безсмъртно до този момент същество сега разбираше значението на смъртта и страха от нея.

По безформената маса избиха приличащи на пришки ранички, от които потече жълтеникава течност. Нещото се гърчеше силно. Отвориха се многобройни нови отвратителни рани с най-различни форми и размери, които се цепеха и пукаха по пулсиращата повърхност. Сетне, точно както парченцето плът в блюдото на Петри, фантомът се изроди в безжизнена локва от смрадлива водниста каша.

– Ей, Богу, победихме го! – възкликна Тимоти, обръщайки се към Сара.

Пипала. Три пипала. Зад нея.

Излязоха със стържене от един отводнителен канал, намиращ се на пет метра. Бяха дебели колкото китката на Тимоти. Опипващите им краища се плъзгаха по настилката и вече бяха на един метър от Сара.

Тимоти извика предупредително, но беше твърде късно.

Флайт извика и Джени се завъртя. То беше между тях.

Три пипала изскочиха от настилката с учудваща скорост, спуснаха се напред със змийска злоба и се нахвърлиха върху Сара. За секунда едното се уви около краката на генетичката, другото – около кръста ѝ, а третото – около тънкия ѝ врат.

„Господи, прекалено бързо е, прекалено бързо за нас!“ – помисли си Джени.

Проклинайки, тя насочи струйника, натисна лоста и пръскачката забълва Биосан-4 върху Сара и пипалата.

Брайс и Тал се присъединиха с техните пръскачки, но всички бяха твърде бавни, беше твърде късно.

Очите на Сара се разшириха; устата ѝ се отвори в беззвучен писък. Издигна се във въздуха и...

„Не!“ – молеше се Джени.

...и полетя напред-назад, сякаш бе кукла...

„Не!“

...и после главата ѝ падна от раменете и се удари в улицата със силен, отвратителен звук.

Джени залитна назад, гадеше ѝ се.

Пипалата се издигнаха на четири метра във въздуха. Гърчеха се, извиваха се, и се пенеха, станаха на рани от бактерията, която разрушаваше структурата на аморфната тъкан. Както се бе надявала Сара, Биосанът въздействаше върху променящия формата си по почти същия както сярната киселина върху човешката тъкан.

Тал се втурна покрай Джени, насочвайки се право към трите пипала и тя му изкрещя да спре.

Какво за Бога правеше той?

Тал се затича през извиващите се сенки, хвърляни от движещите се пипала и се молеше никое от тях да не падне върху него. Когато стигна до отводнителния канал, от който излизаха тези неща, видя, че трите израстъка се отделяха от основното тяло от тъмна, пулсираща протоплазма в отточната тръба долу. Промениящият формата си се отървяваше от заразената тъкан преди бактерията да достигне до основната маса на тялото. Тал мушна струйника на пръскачката през решетката и пусна Биосан-4 в канала отдолу.

Пипалата се откъснаха от останалата част на съществото. Мятаха се и се извиваха на улицата. Долу в канала течащата слуз отстъпваше от струята и отдели още едно парче от себе си, което започна да се пени, да се гърчи и да умира.

Дори Дяволът можеше да бъде ранен. Дори Сатаната бе уязвим.

Обнадежен, Тал изстреля още от течността в канала.

Аморфното тяло се оттегли извън полезрението му, пълзейки навътре в подземните канали и несъмнено отделяйки още парчета от себе си.

Тал се извърна от отточния канал и видя, че откъснатите пипала са изгубили очертанията си; сега представляваха просто дълги, заплетени въжета от гноясала плът. Удряха се едно о друго в несъмнена агония и бързо се изродиха в смърдяща, безжизнена локва.

Той погледна към един друг отводнителен канал, към притихналите сгради, към небето, питайки се откъде ще дойде следващата атака.

Внезапно паважът под краката му се разклати и се надигна. Пред него Флайт бе отхвърлен на земята; очилата му се разбиха. Тал залитна встрани, почти прегазвайки Флайт.

Улицата отново подскочи и се разтресе, по-силно от преди като че ли под нея преминаваха земетръсни вълни. Но това не беше земетресение. То идваше – не само част, не просто още един фантом, а голямата му част, вероятно цялата грамадна маса, издигаща се към повърхността с невъобразима разрушителна мощ, като измамен бог, пуснал в ход нечестивата си ярост и отмъстителност към хората, които са посмели да му посегнат, превръщайки се в огромна маса от мускулни влакна и блъскайки, блъскайки, докато накрая настилката се изду и се разпука.

Тал отхвъркна на земята. Брадичката му се удари силно в улицата и това го зашемети. Опита се да се изправи, за да може да използва

пръскачката, когато съществото се появише. Опря се на ръце и колене, но улицата се люлееше прекалено силно. Отново се просна долу, за да го чака да излезе.

Помисли си, че сега ще умрат.

Брайс бе проснат по лице, притиснал се о настилката.

Лайза се намираще до него. Сигурно беше викала и пищяла. Той не можеше да я чуе.

По цялата отсечка от „Скайлайн роуд“ атоналната симфония на разрушението се издигна до оглушително кресчендо: вой, стържене, разцепване; целият свят се разбиваше на парчета. Въздухът се изпълни с прах, изхвърлен от разширяващите се пукнатини в настилката.

Уличното платно се изкривяваше със страхотна сила. Късове от него изригнаха във въздуха. Повечето бяха с големина на чакъл, някои – колкото юмурици. Имаше дори по-големи – двадесет, петдесет, стокилограмови блокове бетон, подскачащи на два-три метра във въздуха, докато протеиновото същество отдолу се блъскаше неистово към повърхността.

Брайс придърпа Лайза към себе си, опитвайки се да я защити.

Земята под тях се надигна. Отпусна се с трясък. Отново се надигна и се отпусна. Заваляха отломки с големината на чакъл, задрънчаха по пръскачката на гърба на Брайс, заудряха го по краката и по главата, карайки го да затрепери от болка.

Къде е Джени?

Той се огледа отчаяно наоколо.

Улицата се бе повдигнала; по средата на „Скайлайн роуд“ се бе образува гребен. Джени изглежда се намираще от другата страна на гърбицата.

„Жива е – помисли си той. – Жива е. По дяволите, трябва да е жива!“

От уличното платно вляво от тях изригна огромно парче бетон и се издигна на три метра във въздуха. Брайс беше сигурен, че ще връхлети върху тях и притисна с все сили Лайза към себе си, въпреки че нищо не можеше да ги спаси, ако ги удареше. Ала то уцели Тимоти Флайт. Стовари се върху краката на учения, който зави от болка така силно, че Брайс го чу през грохота на раздробяващата се настилка.

Трусовете продължаваха. Улицата се повдигна още повече. Назъбени късове хапеха утринния въздух.

След няколко секунди то щеше да пробие и да се окаже върху тях

преди да имат възможност да се изправят и избягат.

Бетонен снаряд с големината на бейзболна топка, изхвърлен във въздуха при вулканичното изригване на демоничната маса от отводнителния канал, падна обратно с трясък и се удари на няколко сантиметра от главата на Джени. Една отломка засегна бузата ѝ и оттам закапа кръв. Тогава натискът отдолу внезапно престана. Улицата спря да се тресе. Престана да се надига.

Разрушителните звуци заглъхнаха. Джени чуваше собственото си стържещо, мъчително дишане.

На няколко крачки от нея Тал Уитмън започна да се изправя на крака.

От другата страна на издутото улично платно някой стенеше в агония. Джени не можеше да види кой точно.

Тя се опита да стане, но улицата потръпна още веднъж и Джени отново тупна долу по лице.

Тал също падна, ругаейки на висок глас.

Внезапно улицата започна да потъва. Издаде измъчен звук и покрай линиите на пукнатините започнаха да пропадат парчета. В празното пространство отдолу започнаха да се сгромолясват отломки. Звукът създаваше впечатлението, че падат по-скоро в бездна, отколкото в отточен канал. Сетне цялата издигната секция се срути с гръмотевичен тътен и Джени се оказа на ръба на пропастта.

Лежеше по корем с повдигната глава и чакаше нещо да изскочи от дълбините, с ужас мислейки си какъв ли вид ще приеме този път променящият формата си.

Но то не се появи. От дупката не излезе нищо.

Ямата бе три метра широка и дълга към двайсет метра. На далечния ѝ край Брайс и Лайза се опитваха да се изправят на крака. Джени едва не изкрещя от радост, когато ги зърна. Живи са!

Тогава видя Тимоти. Краката му бяха затиснати от огромен къс бетон. И още по-лошо – беше хванат в капана на едно парче от настилката, което се издаваше над края на дупката, без опора отдолу. То всеки миг можеше да се срути и да падне в ямата, отнасяйки Тимоти със себе си.

Джени се примъкна няколко сантиметра напред и се вторачи в дупката. Беше най-малко десет метра дълбока, вероятно на места много по дълбока; не можеше да прецени точно, защото по двайсетметровата ѝ дължина имаше много сенки. Изглеждаше, че древният враг не се е

издигнал от отточните канали, а от някакви устойчиви преди това варовикови пещери далече под твърдата почва, върху която бе изградена улицата.

Каква ли феноменална сила, какви ли немислимо огромни размери трябваше да притежава, за да отмести не само улицата, но и естествените скални образувания отдолу? И къде бе отишъл?

Погледна нагоре и видя, че Брайс се промъква към Тимоти.

Шум от хрущене и пукане разцепи въздуха. Бетонната плоча под Тимоти се размърда. Щеше да се отчупи и сгромоляса в бездната.

Брайс забеляза опасността. Пропълзля по една наклонена издадена плоча, опитвайки се да стигне навреме до Флайт.

Джени си помисли, че няма да успее.

Тогава настилката под нея заскърца, потрепери и тя осъзна, че също се намира на опасно място. Джени започна да се изправя. Бетонът под нея изплющя със звука на бомбен взрив.

41 ЛУЦИФЕР

Сенките по стените на пещерата постоянно се променяха; както и този, който ги правеше. На странната лунна светлина на газовия фенер съществото приличаше на стълб от гъст дим – гърчещ се, безформен, кървавочервен.

Макар на Кейл да му се искаше да вярва, че това е само дим, добре разбираше какво е. Ектоплазма. Точно това е. Материя от оня свят, от каквато разправят, че се състоят демоните, призраците и духовете.

Кейл никога не бе вярвал в призраци. Идеята за живот след смъртта бе опора за слабите хора, но не и за Флетчър Кейл. Но сега...

Джийн Тър седеше на пода, втрънен в призрака. Златната му обещаваше. Кейл стоеше прав, притиснал гръб в студената варовикова стена. Чувстваше се като сраснал се с камъка.

Отвратителната миризма на сярата продължаваше да се носи във влажния въздух.

Отляво на Кейл, от отвора към първото помещение на подземното убежище се появи мъж. Не; не беше мъж. Беше един от близнаците на Джейк Джонсън. Този, който бе нарекъл Кейл детеубиец.

Кейл издаде тих отчаян звук.

Черепът на демона бе наполовина оголен. Едно влажно око без

клепач се подаваше от костната ябълка и гледаше злобно към Кейл. После демонът се обърна към издигащото се чудовище в центъра на помещението. Отиде до стълба от мътна слуз, разтвори ръце, прегърна пихтиестата маса – и просто се стопи в нея. Кейл се пулеше неразбиращо.

Влезе друг Джейк Джонсън, този с липсващата плът на хълбока. Зад оголения му гръден кош пулсираше кърваво сърце; белите дробове се издуваха; и все пак органите не излизаха от празнините между ребрата. Това бе невъзможно. Освен ако не е призрак, изчадие на ада, изкатирило се от Преизподнята – с миризмата на сяра, миризмата на Сатаната! – а тогава всичко е възможно. Сега Кейл вярваше.

Единствената алтернатива на вярата бе лудостта. Останалите четирима близнаци на Джонсън влязоха един по един, поглеждаха към Кейл, после биваха поглъщани от течащата, гърчеща се слуз.

Газовият фенер съскаше тихо и без прекъсване. От желеобразната плът на госта от ада започнаха да израстват черни, ужасяващи криле.

Съскането на фенера отекваше от каменните стени. Полуоформените криле се прибраха отново в стълба слуз, от който се бяха появили. Започнаха да се образуват крайници на насекомо.

Най-сетне Джийн Тър проговори. Може би беше в транс – ала в очите му имаше живец.

– Идваме тук горе с някои от момчетата два-три пъти годишно. Знаеш ли? Това тук... това тук е идеалното място за купон „чукаш и хвърляш“. Никой нищо не чува. Никой не вижда. Загрываш ли?

Накрая Джитър отмести очи от съществото и се взря в Кейл.

Кейл каза:

– Какво по дяволите представлява... този купон „чукаш и хвърляш“?

– О, всеки няколко месеца, понякога и по-често, се появява някоя мацка, която иска да се присъедини към Хромовия Дявол, иска да е нечия жена, загрываш ли, не я е грижа на кого точно, или може би има намерение да стане кучка за всички случаи, която момчетата да могат да пояздят, когато за разнообразие им се прииска друга женска. Загрываш ли? – Джитър кръстоса крака в йогистка поза. Ръцете му лежаха неподвижни в скута. Приличаше на зъл Буда. – Понякога се случва някой от нас да търси нещо ново или пък мацката е муци и ѝ правим място. Но не се случва толкова често. Повечето пъти им казваме да се чупят.

В центъра на пещерата, краката на насекомото се стопиха обратно в слузестия стълб. Започнаха да се оформят десетки ръце с пръсти,

разтварящи се като венчелистчета на странни цветове. Джитър продължи:

– И от време на време се появява някоя готина мацка, но ние не я искаме с нас, искаме само да се позабавляваме с нея. Или виждаме някоя мамина рожба, избягала от къщи, загриваш ли, шестнайсетгодишно сладурче, някоя стопаджийка, и я взимаме тука горе, без значение дали иска или не. Даваме ѝ кокаинче или хашишче, за да се поотпусне, после я водим тук на спокойствие и си я чукаме няколко дни, докато не я обърнем с хастара наопаки и когато на никой от нас вече не му става, я изхвърляме по най-майтапчийски начини.

Демоничното присъствие в центъра на помещението се промени за пореден път. Много го ръце се стопиха. По продължение на тъмното тяло се отвориха двадесетина усти, пълни с остри като бръсначи зъби.

Джийн Тър хвърли поглед към последната изява, но не изглеждаше уплашен. Само се усмихна.

– Изхвърляте ги? – каза Кейл. – Убивате ли ги?

– Да – отговори Джитър. – По най-майтапчийските начини. И ги копаме тука. Кой ли ще намери телата в тази пустош? Винаги е възбуждащо. Голям кеф. До тази неделя. В късния следобед тази неделя бяхме в тревата до колибата, пиехме си и натискахме една мацка, и изведнъж Джейк Джонсън излиза от гората, гологъз като че ли иска и той да чука мацето. Отначало помислих, че ще се покефиме с него. Смятах да му видим сметката, когато свършим с момичето, да се отървем от свидетеля, нали загриваш, но преди да го пипнем, от гората излиза още един Джейк, сетне трети...

– Точно както се случи и с мене – каза Кейл.

– ...и още един, и още един. Ние ги гръвваме право в гърдите, в лицето, но те не падат, дори не се спират, продължават да се приближават. Тогава Малкия Уили, един от веселящите ми, напада най-близкия с нож, но това не помага. Напротив, този Джонсън грабва Уили, и той не можеше да се отскубне, и тогава изведнъж като че ли... значи... Джонсън вече не е Джонсън. Просто е това нещо, това кърваво на вид нещо без никаква форма. Нещото разяжда Уили... разяжда го като... значи, по дяволите, като че разтваря Уили. И нещото става по-голямо, и после се превръща в проклет огромен вълк...

– Господи – каза Кейл.

– ...най-големия вълк, който си виждал, а после другите Джейковци се превръщат в разни неща, като големи гущери с отвратителни челюсти, но единият от тях не беше ни вълк, ни гущер, а нещо, което не

мога да ти опиша и те всичките се втурват след нас. Не можем да стигнем до моторите, щото тези неща са между нас и тях, и така убиват още неколцина от моите пичове, а после ни подкарват нагоре по хълма.

– Към пещерите – каза Кейл. – Така направиха и с мен.

– Ние не подозирахме за тези пещери – продължи Тър. – Значи ние влизаме тук, в тъмното, и нещата започват да убиват още от нас, да ни убиват в тъмното...

Пълните с остри зъби усти изчезнаха.

– ...и всички пишат, загриваш ли, аз не виждам къде съм, долазвам до ъгъла да се скрия, надявам се да не ме подушат, макар и да загривам, че ще ме подушат.

Кърваво оцветената плът пулсираше, гърчеше се.

– ...и след малко писъците спират. Всички са мъртви. Настава пълна тишина... и тогава чувам нещо да се движи наоколо.

Кейл слушаше Тър, но гледаше към стълба от слуз. Появи се друг вид уста – смукало, – като тези на някои екзотични риби. Смучеше лакомо въздуха, сякаш търсеше месо.

Кейл потръпна. Тър се усмихна.

По цялото същество започнаха да никнат още смукала.

Все така усмихнат, Джитър продължи:

– И тъй, стоя си в тъмното и чувам движение, но нищо не идва при мен. Вместо това се появява светлина. Слаба отначало, после по-ярка. Това е един от Джейковците, запалва газов фенер. Казва ми да тръгна с него. Аз не ща. Хваща ме за ръката, а неговата е студена. Силна. Не ме пуска, накарва ме да дойда тук, където това нещо пулсира, излязло от пода. Никога не съм виждал нещо такова; никога, никъде. За малко да се насера. Той ме накарва да седна, оставя фенера при мен, после просто влиза в течашия боклук там, стопява се в него и ме оставя сам с нещото, което веднага започва всевъзможни изменения.

Кейл виждаше, че то продължава да се изменя. Подобните на смукала усти изчезнаха. От двете страни на създаването се образуваха ужасно изострени рога; десетки рога, с шипове и без шипове, с различни структури и цветове, излизаци от пихтиестата маса.

– И така около ден и половина, та досега – каза Тър, – седя тук и го наблюдавам, освен когато задрема или отида отгатък да похапна нещо. От време на време говори с мене, знаеш ли. Изглежда знае почти всичко за мен, неща, които само най-близките ми братя рокери знаят. Знае всичко за закопаните наоколо тела, знае и за мексиканските копелета, които затрихме, когато им отнехме бизнеса с наркотиците, знае за

ченгето, което нарязвахме на парчета преди две години, и виждаш ли, ни то едно ченге не подозира, че имаме нещо общо с това. Това нещо тук, това прелестно странно нещо знае всичките ми тайни. А за онова, което не знае, иска да чуе и е добър слушател. То ме одобрява. Наистина никога не съм мислил, че ще се срещна с него. Винаги съм се надявал, но не вярвах, че ще се случи. Прекланям му се от години, и цялата банда отслужваше черна литургия веднъж седмично, но никога не съм вярвал, че наистина ще ми се появи. Принасяхме му жертви, дори човешки, и изпяхме всички псалми, но така и не сполучихме да го призовем. Така че това тука е чудо. – Джитър се изсмя. – Работил съм за него през целия си живот. Молел съм му се през целия си живот, молел съм на Звяра. И сега то е тук. Истинско чудо.

Кейл нямаше желание да го разбере.

– Не те разбирам.

Тър се втренчи в него.

– Не е вярно. Много добре знаеш за какво говоря. Знаеш.

Кейл не каза нищо.

– Мислил си, че трябва да е демон, нещо от Ада. И то е от Ада. Но не е демон. Това е Той. Той. Луцифер.

Между десетките остри рога, в тъмната плът се отвориха малки червени очички. Множество пронизващи очички заблестяха в пурпурно с омраза и зловещо разбиране.

Тър направи жест към Кейл да се доближи.

– Той ми позволява да живея, защото знае, че съм Негов верен последовател.

Кейл стоеше като закован. Сърцето му биеше силно. Но не от страх. Не само от страх. Друго чувство го тресеше, завладяваше, и той не можеше да го определи точно...

– Той ме остави да живея – повтори Джитър, – защото знае, че винаги ще работя за Него. Някои от другите... може би не са били напълно предани на делото Му като мен, и Той ги унищожи. Но аз... аз съм различен. Остави ме да живея, за да върша делата Му. Може би ще ме остави да живея вечно, човече.

Кейл премигна.

– И теб е оставил жив поради някаква причина, загреваш ли – продължи Джитър. – Така е. Сигурно е така. Защото вършиш Неговото дело.

Кейл поклати глава.

– Никога не съм бил... поклонник на Дявола. Никога не съм вярвал.

– Няма значение. Въпреки това вършиш Неговото дело и това ти харесва.

Червените очи наблюдаваха Кейл.

– Ти уби жена си – каза Джитър.

Кейл кимна безмълвно.

– Човече, ти дори уби собственото си момченце. Ако това не е Негово дело, какво е тогава?

Нито едно от светещите очи не мигна и Кейл започна да осъзнава чувството, което се надигаше вътре в него. Въодушевление, страхопочитание... религиозен възторг.

– Кой знае какво още си извършил през тези години – каза Джитър. – Трябва да си извършил много дела за Него. Може би почти всичко, което си вършил, е било Негово дело. Ти си като мен, човече. Ти си роден да следваш Луцифер. Ти и аз... това е в гените ни. В гените ни, човече.

Най-накрая Кейл се отдели от стената.

– Точно така – каза Джитър. – Ела тук. Ела по-близо до Него.

Кейл бе завладян от вълнение. Винаги бе знаел, че се различава от другите хора. Че е нещо повече. Че е специален. Винаги бе знаел, но никога не бе очаквал това. И все пак пред него се намираше неоспоримото доказателство, че е избран. Сърцето му се изпълни с бурна, преливаща радост. Приклепна до Джитър, до чудотворното присъствие.

Най-накрая бе успял.

Моментът бе дошъл.

„Тук – помисли си Кейл – е моето предопределение.“

42

ДРУГАТА СТРАНА НА АДА

Асфалтът под Джени се разчупи с тътен като от оръдеен изстрел.

Бум!

Младата жена залази назад, но не бе достатъчно бърза. Настилката под нея се раздвижи и започна да хлътва.

Пропаднаше в ямата, Господи не ако падането не я убие, то ще излезе от скривалището си и ще я залови, ще я завлече долу на скрито място, ще я погълне преди някой да се опита да я спаси...

Тал Уитмън я сграбчи за глезените и я задържа. Джени висеше в ямата с главата надолу. Асфалтът се срути в дупката и се разби долу. Настилката под краката на Тал се разклати, започна да поддава и той за

малко не изпусна Джени. После отстъпи назад, влачейки я със себе си по-далече от ронещия се ръб на пропастта. Когато Джени отново се озова на твърда почва, той ѝ помогна да се изправи.

Макар и да знаеше, че е биологически невъзможно сърцето ѝ да се качи в гърлото, тя буквално го преглътна.

– Боже мой – възкликна задъхано, – благодаря ти! Тал, ако не беше...

– Няма нищо – каза Тал, въпреки че и той едва не я последва в капана.

„Проста работа“ – помисли си Джени, спомняйки си случката с Тал, за която ѝ бе разказал Брайс.

Забеляза, че на другия край на ямата Тимоти Флайт нямаше да има нейния късмет. Брайс нямаше да успее да го хване навреме.

Настилката под Флайт се поддаде. Едно парче с размери три на два метра изчезна в ямата, отнасяйки археолога със себе си. То не се разби на дъното като асфалта от страната на Джени. Оттатък стената на дупката бе полегата и плочата се плъзна десетина метра надолу към дъното и се спря върху друга отломка.

Флайт все още бе жив. Крещеше от болка.

– Трябва бързо да го извадим оттам – каза Джени.

– Няма смисъл дори да се опитва – възрази Тал.

– Ама...

– Виж!

То бе дошло за Флайт. Изригна от един от тунелите, които излизаха на пода на дупката и вероятно водеха надолу в дълбоките пещери. Огромен псевдопод от аморфна протоплазма се издигна на три метра във въздуха, гърчейки се падна на земята, откъсна се от криещото се отдолу основно тяло и се превърна в противно тлъст черен паяк с размерите на пони. Беше само на три-четири метра от Тимоти Флайт и запълзя към него през отломките от настилката с явното намерение да го убие.

Проснат безпомощно на бетонната плоча, с която бе паднал в дупката, Тимоти виждаше приближаването на паяка. Болката му се замени от вълна на ужас.

Черните тънки крака леко преодоляваха руините и съществото се приближаваше много по-бързо от човек. Върху крехките си на вид крачета имаше хиляди твърди, приличащи на тел черни власинки. Изпъкналият му корем бе гладък, лъскав, светъл на цвят.

Три метра. Два и половина.

Издаваше смразяващ кръвта звук, полуписък-полусъскане.

Два метра. Един метър.

Спря пред Тимоти, който се втренич нагоре в чифт огромни мандибули, остри хитинови челюсти. Вратата между лудостта и здравия разум започна да се отваря в мозъка му.

Внезапно върху Тимоти се изля млечнобял дъжд. За секунда ученият си помисли, че паякът го пръска с отрова. После разбра, че това е Биосан-4. Другите бяха горе, на ръба на ямата, насочили пръскачките надолу.

Течността опръска и паяка. Черното му тяло се нашари с бели точки.

Пръскачката на Брайс бе повредена от една отломка. Не пускаше нито капка.

Ругаейки, той разкопча презрамките и я изтърси на улицата. Докато от другата страна на ямата Тал и Джени пръскаха надолу Биосан-4, Брайс отиде бързо до канавката и взе двата резервни контейнера с бактериосъдържащ разтвор. Те се бяха претърколили по настилката встрани от издигнатия се асфалт и се бяха спрели в бордюра. Контейнерите имаха дръжки и Брайс ги сграбчи и двата. Бяха тежки. Втурна се обратно към края на дупката, поколеба се, после се спусна надолу по склона до самия му край. Успя да се задържи някак си на крака, здраво стискайки и двата контейнера.

Не тръгна към Флайт. Джени и Тал правеха каквото можеха за унищожаването на паяка. Вместо това Брайс се заизкачва по натрошените камъни, насочвайки се към дупката, от която променящият формата си бе изпратил последния си фантом.

Тимоти Флайт наблюдаваше с ужас как паякът се извива над него, превръщайки се в огромно ловджийско куче. Не беше просто куче, а Цербер с отчасти кучешко и отчасти човешко лице. Козината му (където не бе напръскано с Биосан-4) бе много по-черна от тази на паяка, огромните му лапи имаха остри нокти, а зъбите му бяха дълги колкото пръстите на Тимоти. Дъхът му вонеше на сра и на нещо още по-лошо.

По кучето започнаха да се появяват язви, понеже бактерията разяждаше аморфната плът и в Тимоти затрептя надежда.

Гледайки надолу към него, кучето заговори с глас, подобен на ронещ се по нанадолнище чакъл:

– Мислех, че си моят Матей, но ти бе моят Юда.

Огромните челюсти се разтвориха.

Тимоти изкрещя.

Макар и да умираше от израждащото действие на бактерията,

съществува заби свирепо зъбите си в лицето му.

Вниманието на Тал Уитмън, който стоеше на ръба на ямата, се разкъсваше между отвратителната гледка от убийството на Флайт и самоубийствената мисия на Брайс с контейнерите.

Флайт. Въпреки че фантомът куче се разтваряше от киселиноподобното действие на бактерията, той не умираше достатъчно бързо. Захапа лицето на Флайт, а след това и врата му.

Брайс. На седем метра от Цербера, Брайс бе стигнал до дупката, от която протоплазмата бе изригнала преди няколко минути. Започна да развинтва капачката на единия от контейнерите.

Флайт. Кучето яростно разкъсваше главата на Флайт. Задните части на звяра бяха загубили формата си и се пенеха и разлагаха, но фантомът се бореше упорито да запази формата си и да разкъсва и дъвче Флайт колкото може по-дълго.

Брайс. Отвъртя капачката на първия контейнер. Тал чу как тя издрънча върху парче бетон, когато Брайс я захвърли встрани. Тал бе сигурен, че нещо ще изскочи от дупката, от пещерите отдолу и ще хване Брайс в смъртоносна хватка.

Флайт. Беше престанал да крещи.

Брайс. Наклони контейнера и заизлива бактериосъдържащия разтвор в подземния лабиринт под дъното на ямата.

Флайт бе мъртъв.

Единственото останало от кучето бе голямата му глава. Въпреки че нямаше тяло, въпреки че се изприщваше и гноясваше, тя продължаваше да хапе мъртвия археолог.

Долу лежах окървавените останки на Тимоти Флайт.

А какъв приятен старец беше.

Треперейки от отвращение, Лайза, която бе сама от нейната страна на ямата, отстъпи от ръба. Стигна до бордюра на улицата, повървя замяна покрай него и накрая спря, остана там, треперейки...

...и изведнъж осъзна, че стои върху решетката на отточния канал. Спомни си за пипалата, които бяха излезли от канала и бяха впримчили и убили Сара Ямагучи. Бързо отскочи на тротоара.

Огледа сградите зад себе си. Намираше се до един от покритите проходи между два магазина. Втренчи се със страх в затворената врата.

Дали нещо не се таеше в прохода? Дали не я дебнеше?

Лайза понечи да слезе отново на уличното платно, видя отточния канал и остана на тротоара.

Направи неуверена стъпка вляво, поколеба се, пристъпи вдясно,

отново се поколеба. И в двете посоки се редяха входове и пасажи. Нямаше смисъл да се мести. Никое място не бе по-безопасно.

Веднага щом започна да излива Биосан-4 от синия контейнер в дупката на дъното, на Брайс му се стори, че забелязва движение в мрака отдолу. Очакваше някой фантом да се хвърли отгоре му и да го дръпне в подземното си леговище. Обаче изпразни цялото съдържание на синият контейнер в дупката, без нищо да го подгони.

Влачейки втория контейнер и целият в пот, шерифът се промъкна между отломките от бетон и счупени тръби. Заобиколи предпазливо един прекъснат и цвърчащ електрически кабел, прескочи някаква локва, образувана до спукана водопроводна тръба. Мина покрай обезобразено тяло на Флайт и смърдящите останки от разложения фантом, който го бе убил.

Когато стигна до следващата дупка на дъното на ямата, Брайс коленичи, отвъртя капачката на вторият контейнер и изля съдържанието му в камерата отдолу. Захвърли вече празния контейнер и побягна. Нямаше търпение да излезе от ямата преди да бъде нападат като Флайт от някой фантом.

Преминал бе една трета от пътя си нагоре по наклонената стена на ямата, откривайки, че изкачването е много по-трудно от очакваното, когато чу нещо страховито зад себе си.

Джени наблюдаваше как Брайс със зъби и нокти си проправя път нагоре към улицата. Бе затаила дъх, страхуваше се, че той няма да се справи.

Внезапно погледът ѝ се прикова към първата дупка, в която шерифът бе излял Биосан. Чудовището се издигаше изпод земята, изливаше се по дъното на ямата. Приличаше на прилив от плътна изливаща се мръсотия; с изключение на местата, оцапани от бактериосъдържащия разтвор, сега бе по-тъмен от преди. Гърчеше се, извиваше се и пулсираше по-възбудено, което вероятно беше признак на израждане. Млечните петна от заразата се бяха разпространили по цялото същество. Образуваха се мехури, които се издуваха и се пукаха; отваряха се грозни рани и от тях изтичаше водниста жълтеникава течност. Само за няколко секунди дупката избълва най-малко един тон аморфна плът. Цялата очевидно бе поразена от болестта и продължаваше да приижда, дори още по-бързо, като изригване на лава, като необузdana струя от

жива пихтиеста тъкан. От другата дупка започна да извира дори още по-голямо количество от звяра. Огромната слузеста маса покри отломките и се образуваха псевдоподи – безформени, размахващи се ръце, – които се издигаха във въздуха и сетне бързо се оттегляха в пенливи, спазматични пристъпи. И тогава от другите дупки дойде страхотен шум: гласовете на хиляди мъже, жени, деца и животни, крещящи от болка, ужас и отчаяние. Агонизиращият вой бе така сърцераздирателен, че Джени не можеше да го понесе – особено след като някои гласове й прозвучаха до болка познато, като на стари приятели и добри съседи. Тя запуши ушите си с ръце, но това не й помогна; ревят от страдащата тълпа все така я пронизваше. Това разбира се бе предсмъртният вик на едно единствено същество, на променящия формата си звяръ, но понеже нямаше собствен глас, той бе принуден да използва гласовете на своите жертви, изразявайки нечовешките си чувства и нечовешкия си ужас със съвсем човешки средства.

Носеше се през развалините. Към Брайс.

Стигнал до средата на полегатата стена, Брайс чу как отзад воят на хилядите самотни гласове се превръща в яростен рев.

Шерифът дръзна да погледне назад и видя, че три-четири тона аморфна плът е изригнала в ямата и че още продължава да излиза, сякаш червата на земята се изпразваха. Плътта на древния враг тръпнеше, подкачаше, пропукваше се в рани като от проказа. Съществото се опита да създаде крилати фантоми, но бе прекалено слабо или неустойчиво, за да изимитира каквото и да е; полузавършени птици и огромни насекоми се разпадаха в приличаща на гной тиня или се сриваха обратно в басейна от тъкан под тях. И въпреки всичко древният враг настигаше Брайс, настигаше го разтреперен от ярост; беше се разлял почти до основата на склона и вече протягаше израждащи се, но все още силни пипала към глезените на шерифа.

Брайс се обърна напред и удвои усилията си да стигне до ръба на ямата.

Двете големи витрини на „Тауни Бар енд Грил“, пред които бе заснана Лайза, експлодираха на тротоара. Остро парче стъкло я поряза по челото, но иначе бе невредима, защото повечето парчета се приземиха на тротоара между нея и сградата.

От счупените витрини забъхва отвратителна, тъмна маса.

Лайза залитна назад и едва не падна на бордюра.

Гнойната, пихтиеста плът изглежда изпълваше цялото здание, от което излизаше.

Нещо се нави около глезена на Лайза.

От решетката на отточния канал зад нея бяха изпъззели навън филизи от аморфна тъкан и бяха хванали момичето.

Лайза изпищя и се опита да се освободи – и откри, че го стори учудващо лесно. Тънките, приличащи на червеи пипала я пуснаха. По тях избиха рани; разцепиха се и за секунди се превърнаха в безжизнена тиня.

Противната маса, която набъбваше от решетката, също умираше от бактерията. Парчета пенеща се тъкан линееха и оплискваха тротоара. И все пак то продължаваше да извира, да образува пипала, които се размахваха във въздуха и търсеха Лайза, но слепешката, като нещо болно и невиждащо.

Тал видя експлозията на витрините на „Тауни Бар енд Грил“ от другата страна на улицата, но преди да успее да направи и една крачка, за да помогне на Лайза, витрините зад него също се разбиха, витрините на фойето и ресторанта на хотел Хилтоп, и той изненадано се обърна. Вратите на хотела се отвориха и от вратите и витрините едновременно потекоха тонове протоплазма, която пулсираше (О, Господи, колко ли голямо е проклетото нещо? Колкото целия град? Колкото планината, от която дойде? Безкрайно ли е?) и се гърчеше, прераствайки с десетки плюющащи пипала при придвижването си напред, белязана от болестта, ала забележимо по-енергична от онази своя част, която бе изпратена да преследва Брайс в ямата, и преди Тал да успее да вдигне струйника на пръскачката си и да натисне лостчето, студените пипала го откриха, стиснаха го с невероятна сила и го издърпаха през тротоара към хотела, към сълящата стена от тиня, която все така се изливаше през счупените витрини, и пипалата започнаха да разяждат дрехите му, той усети, че кожата му изгаря, че става на мехури, изрева, киселините разяждаха плътта му, почувства парлива болка по ръцете си, усети огнен камшик по лявото си бедро, спомни си как пипалото бе обезглавило Франк Отри като бързо прояде врата на човека, помисли си за леля Беки...

Джени избегна едно пипало, което замахна към нея.

Запръска Тал и трите змиевидни израстъци, които го бяха стиснали.

От пипалата капеше разпадаща се тъкан, но те не се бяха изродили

напълно.

Дори там, където не беше пръскала, плътта на съществото се разпукваше в нови рани. Целият звяр бе заразен; разяждаха го отвътре. Нямаше да издържи още дълго. Може би само колкото да убие Тал Уитмън.

Той крещеше и се мятеше.

Обезумяла, Джени пусна пръскачката и се приближи до Тал. Сграбчи едното от пипалата и се опита да го откъсне от Тал.

Друго пипало се захвана за нея.

Тя се освободи от несръчната му хватка и осъзна, че щом може да му се изплъзне толкова лесно, значи то е на път да загуби битката с бактерията.

В ръцете ѝ останаха парчета от пипалото, части мъртва тъкан, която смърдеше отвратително.

Макар и да ѝ се повдигаше, Джени задърпа още по-силно и най-сетне пипалото падна встрани от Тал, след което същото се случи с останалите две, а полицията рухна на тротоара, задъхан и кървящ.

Слепите опипващи пипала не докоснаха Лайза. Оттеглиха се в изригналата маса пред „Тауни Бар енд Грил“. Сега този мятач се урод се гърчеше и откъсваше от себе си пенещи се, заразени късове плът.

– То умира – каза високо Лайза, въпреки че наблизо нямаше кой да я чуе. – Дяволът умира.

Брайс пролази по корем последните, почти вертикални сантиметри от стената на ямата. Стигна най-накрая до ръба и се измъкна навън.

Погледна надолу към мястото, откъдето бе дошъл. То не го бе настигнало. На дъното на ямата лежеше невероятно дълго, пихтиесто езеро от аморфна тъкан, което бе заляло всички отломки и което бе практически неподвижно. Няколко човешки и животински форми все още се опитваха да се надигнат, но древният враг губеше дарбата си за мимикрия. Фантомите бяха несъвършени и мудни. Древният враг бавно изчезваше под пласта от собствената си мъртва и разпадаща се плът.

Джени приклепна до Тал.

Ръцете и гърдите му бяха белязани със синкави рани. По дължината на бедрото му имаше кървяща рана.

– Боли ли? – попита тя.

– Когато ме държеше, да, много силно. Но сега не толкова – отвърна той, въпреки че изражението на лицето му не оставяше никакво

съмнение, че все още страда.

Огромната маса слуз, която бе изригнала от хотел Хилтоп, сега започна да се оттегля, завръщайки се в канала, от който бе излязла и оставяйки зад себе си изпаряващия се остатък от своята разлагаща се плът.

Мефистофелско отстъпление. Обратно в пъкъла. Обратно от другата страна на Ада.

Доволна, че не представляват непосредствена опасност, Джени прегледа по-внимателно раните на Тал.

– Лоши ли са? – попита той.

– Не чак толкова, колкото си мислех. – Тя го накара да легне по гръб. – Кожата е разядена на места. И малко от подкожната мастна тъкан.

– Вените? Артериите?

– Не. Когато те нападна, то беше слабо, твърде слабо, за да те изгори по-дълбоко. Имаш доста повредени капиляри в повърхностната тъкан. Това е причината за кървенето. Но кръвта е по-малко отколкото можеше да се очаква. Ще си взема чантата веднага щом стане безопасно да се влиза вътре и ще взема мерки срещу евентуална инфекция. Мисля, че ще се наложи да постоиш няколко дни в болницата, за наблюдение, просто за да сме сигурни, че няма забавена алергична реакция спрямо киселината или някакви токсини. Наистина мисля, че ще се справиш.

– Знаеш ли какво? – каза той.

– Какво?

– Говориш така, сякаш всичко е свършило.

Джени премигна.

Вдигна поглед към хотела. През разбитите витрини се виждаше трапезарията. Нямахме никакви следи от древния враг.

Обърна се и погледна през улицата. Лайза и Брайс заобикаляха, за да дойдат от тукашната страна на ямата.

– Така мисля – каза тя на Тал. – Мисля, че всичко свърши.

43 АПОСТОЛИ

Флетчър Кейл вече не се страхуваше. Седна до Джитър и гледаше как сатанинската плът се превръща във все по-чудати форми.

Постепенно усети, че прасецът на десния му крак го сърби. Зачеса го несъзнателно, докато наблюдаваше свръхестествените

трансформации на демоничния гост.

Заточен в пещерите от неделя, Джитър не знаеше нищо за случило се в Сноуфилд. Кейл му преразказва малкото, което знаеше, и Джитър се възбуди:

– Загрываш ли какво е това, това е знак. Извършеното в Сноуфилд е като известие за света, че е настанало Неговото време. Царството му ще настъпи скоро. Той ще властва на земята хиляда години. Библията го казва, човече – хиляда години Ад на земята. Всички ще страдат – освен ти и аз и други като нас. Щото ние сме избраните, човече. Ние сме Неговите апостоли. Ние ще властваме над света с Луцифер, светът ще ни принадлежи и ще можем да вършим всякакви безбожни неща, над когото си пожелаем. Над всекиго. И никой няма да ни докосне, никой, никога. Разбираш ли? – попита Тър, стискайки ръката на Кейл, гласът му се издигна от вълнение, вибрираше от евангелистка страст, страст, която лесно се предаде на Кейл и породи у него замайващ, сатанински екстаз.

С ръката на Джитър върху своята, Кейл си представи, че усеща горещия поглед на червено-жълтото татуирано око – магьосническото око, което надничаше в душата му и разпознаваше загадъчно родство.

Кейл се окашля, почеса се по глезена си и по прасеца и каза:

– Да. Да, разбирам. Наистина разбирам.

От калния стълб в центъра на помещението започна да се образува камшикоподобна опашка. Появиха се криле, разпериха се, плеснаха веднъж. Израснаха ръце, големи и мускулести. Дланите бяха огромни, със силни пръсти, завършващи с нокти. На върха на стълба в тинестата маса се оформи лице: брадичка и челюсти като изсечен гранит; пукнатина като уста с тънки устни, криви жълти зъби, зловещи кучешки зъби; нос като свинска зурла; безумни кървавочервени очи, нечовешки, като призматичните очи на муха. Върху челото изникнаха рога, в съответствие с представите на християнската митология. Косата изглеждаше като съставена от червеи; те лъщяха, тлъсти и зеленикаво-черни, гърчейки се непрестанно в преплитащи се възли.

Жестоката уста се отвори. Дяволът изрече:

– Вярвате ли?

– Да – каза Тър с обожание. – Ти си моят господар.

– Да – разтреперано изрече Кейл. – Вярвам. – Почеса се по десния си прасец. – Наистина вярвам.

– Принадлежите ли ми? – попита призрактът.

– Да, завинаги – каза Тър, а Кейл потвърди.

– Ще се откажете ли от мен? – попита той.

- Не.
- Никога.
- Искате ли да ме зарадвате?
- Да – отвърна Тър, а Кейл каза:
- С каквото пожелаеш.

– Ще си тръгна скоро – заяви призракът. – Още не е дошло времето да властвам. Този ден приближава. Скоро. Но първо трябва да се преодолеят някои обстоятелства, да се сбъднат някои предсказания. И тогава ще се върна, не само за да дам знак на човешкия род, а за да остана хиляда години. Дотогава ви оставям под закрилата на моята мощ, която е огромна; никой няма да може да ви навреди или попречи. Дарявам ви с безсмъртие. Обещавам ви, че за вас Адът ще бъде място на големи наслади и безмерни награди. В замяна, вие трябва да извършите пет неща.

Той им каза какво иска от тях, за да докажат себе си и да го удовлетворят. Докато говореше, по Него избиха пъпки, пришки и рани, от които сълзеше жълтеникава течност.

Кейл се чудеше какво може да е значението на тези рани. После съобрази, че Луцифер е баща на всички болести. Вероятно това бе неособено изтънчен намек за ужасните чуми, които можеше да им изпрати, ако не пожелаят да се заемат с петте задачи.

Плътта се пенеше, разтваряше се. Парчета от нея падаха на пода; няколко се удариха в стените, докато фигурата се мяташе и гърчеше. Дяволската опашка се отдели от централното тяло и се заизвива на пода; за секунди се разложи в безжизнена купчина мръсотия, която миришеше на мърша.

Когато завърши с обясненията какво иска от тях, Той каза:

- Сключваме ли сделката?
- Да – отвърна Тър, а Кейл рече:
- Да, сделка.

Лицето на Луцифер, покрито с гноящи рани, се стопи. Рогата и крилата също се стопиха. Пенейки се и капейки приличаща на гной паста, нещото се просмука през пода и изчезна в реката отдолу.

И странно, смърдящата мъртва тъкан не се изпари. Ектоплазмата трябваше да изчезне със заминаването на свръхестествената сила, но тази материя остана: гнойна, отвратителна, блестяща на светлината на газовия фенер.

Постепенно екстазът на Кейл затихна. Започна да усеща през панталоните си студа, излъчващ се от варовика.

Джийн Тър се изкашля.

– И тъй... и тъй, какво ще кажеш?

Кейл се почеса по сърбящия прасец. Под мястото на сърбежа сега усещаше точка на тъпа, пулсираща болка.

То бе стигнало края на периода си на хранене. Възсъщност беше преляло. Възнамеряваше да се отправи към морето по-късно същия ден, през редицата от пещери, подземни канали и подземни реки. Искаше да се прехвърли от континента в океанската шир. Безброй пъти преди да прекарвало летаргичните си периоди – които понякога продължаваха много години – в студените и тъмни морски дълбини. Там долу, където налягането бе толкова голямо, че много малко живи форми можеха да оцелеят, там долу, където абсолютната тъмнина и тишината почти не подбуждаха към действие, древният враг можеше да забави процесите си на обмяна на веществата; там долу можеше да влезе в така желаното полусънно състояние, в което да размишлява в пълна самота.

Но никога нямаше да стигне до морето. Никога вече. То умираше.

Мисълта за собствената му смърт бе така нова, че още не я беше нагодило към мрачната действителност. В геоложкия фундамент на Сноутоп Маунтин, променящият формата си продължаваше да изхвърля заразени части от себе си. Пълзеше все по-надълбоко и по-надълбоко, през подземната река, която течеше в стигийска тъмнина, още по-надълбоко, в дълбините на адските пространства в земята, във владенията на Орк, Хадес, Озирис, Ереб, Минос, Локи, Сатаната. Всеки път, когато мислеше, че се е освободило от поглъщащите го микроорганизми, странно изгарящо усещане възникваше в някоя точка от аморфната му тъкан, знак, че нещо не е наред, и после идваше нечовешката болка, и то се принуждаваше да се освободи от още инфицирана плът. Отиде още по-дълбоко, надолу в джахана, в Геена, в Преизподнята, Авадон, в Пъкьла. През вековете то пламенно бе играло ролята на Сатаната и други дяволски фигури, които хората му бяха приписвали, беше се забавлявало да подхранва суеверията им. Сега бе осъдено на гибел в съгласие с митовите, за чието създаване само бе помогнало. С горчивина разбираше иронията. Беше изпаднало в униние. Беше осъдено. Щеше да живее в мрак и отчаяние през останалата част от живота си – който се измерваше в часове.

Поне оставяше след себе си двама апостоли. Кейл и Тър. Те ще вършат делото му дори след като престане да съществува. Ще разпръснат ужас и ще отмъстят. Те са абсолютно подходящи за задачата.

Сега, смалил се и сведен само до един мозък и малко количество поддържаща тъкан, променящият формата си се сви в една подземна ниша между скалните породи и зачака края. През последните си минути кипеше от ненавист и ярост към целия човешки род.

Кейл запретна крачолите си и разгледа прасеца на десния си крак. На светлината на фенера видя две малки червеникави петънца; бяха подути, сърбящи и много чувствителни.

– Ухапвания от насекоми – каза той.

Джийн Тър ги погледна.

– Кърлежи. Влизат под кожата. Чесането няма да ти помогне, дока-то не ги отстраниш. Изгори ги с цигара.

– Ти имаш ли?

Тър се ухили.

– Имам няколко с „трева“. Ще свършат работа. И кърлежите ще умрат щастливи.

Те запалиха цигарите с марихуана и Кейл изгори кърлежите с тлеещия връх. Почти не го заболя.

– Когато си в гората – каза Тър, – пъхай крачолите си в ботушите.

– Те бяха пъхнати в ботушите ми.

– Тъй ли? Тогава как тия кърлежи са се оказали отвътре?

– Не зная.

След като попушиха марихуана, Кейл се намръщи и каза:

– Той ни обеща, че никой не ще може да ни нарани или спре. Каза, че сме под Неговото покровителство.

– Така е. Непобедими сме.

– Тогава защо ме хапят тези кърлежи? – попита Кейл.

– Е де, това е дребна работа.

– Но ако сме действително защитени...

– Слушай, може би ухапванията от кърлежите са за Него като подпечатване на сделката, която сключихме. С малко кръв. Чаткаш ли?

– Тогава защо не ухапах и теб?

Джитър сви рамене.

– Това няма значение. Освен това, шибаните кърлежи те ухапаха преди да сключим сделката – нали така?

– О-о – кимна Кейл със замаяна от наркотика глава. – Да. Прав си.

Известно време и двамата мълчаха. Сетне Кейл каза:

– Кога мислиш, че можем да си тръгнем отук?

– Сигурно още те търсят усилено.
– Но след като не могат да ми навредят...
– Няма смисъл да си създаваме трудности – каза Тър.
– И аз смятам така.
– Ще полежим тихичко няколко дни. Дотогава голямата тупурдия по търсенето ни ще е свършила.

– Тогава ще направим петте неща, както иска той. А после?
– Ще тръгнем, човече. Ще мръднем нанякъде. Ще офейкаме.
– Къде?
– Някъде. Той ще ни покаже пътя. – Тър замълча за малко. После проговори: – Разкажи ми за онова. За убийството на жена ти и детето.

– Какво искаш да научиш?
– Всичко, човече. Кажу какво почувства. Какво е това да затриеш собствената си жена. Най-вече ми разкажи за детето. Какво е това да очистиш дете? Х-м? Никога не съм го правил с толкова малки. Бързо ли го уби или бавно? По-различно ли беше, отколкото с нея? Какво точно направи с детето?

- Само каквото трябваше. Те стояха на пътя ми.
- Дърпах те надолу, а?
- И двамата.
- Сигурно. Разбирам как е било. Но какво направи?
- Застрелях я.
- И детето ли застреля?
- Не. Насякох го. Със сатъра.
- Без майтап?

Попушиха още марихуана. Лампата съскаше, хихикащото ромолене на подземната река се чуваше през дупката на пода, а Кейл говореше за убийствата на Джоана, Дани и полицаите.

От време на време, подсилвайки думите си с наркоманско хихикане, Джитър казваше:

– Хей, човече, ще се позабавляваме ли? Ще се позабавляваме ли заедно, ти и аз? Разкажи ми още. Кажу. Човече, ще се позабавляваме ли?

44 ПОБЕДА?

Брайс стоеше на тротоара и изучаваше града. Ослушваше се. Чакаше. Нямаше и следа от чудовището, но му бе трудно да повярва, че е

мъртво. Страхуваше се да не скочи върху него веднага щом се отпусне.

Тал Уитмън бе проснат на паважа. Джени и Лайза почистваха изгорените от киселината места по тялото му, пудреха ги с антибиотик и ги бинтоваха.

А Сноуфилд си оставаше тих като морско дъно.

Когато привърши с Тал, Джени каза:

– Трябва веднага да го закараме в болница. Раните не са дълбоки, но може да се появи алергична реакция от токсините. Може внезапно да получи дихателна недостатъчност или да възникнат проблеми с кръвното налягане. Болницата е подготвена за най-лошото, аз – не.

Оглеждайки улицата, Брайс каза:

– Какво ще стане, ако се качим в колата, ако сами влезем в капана на движещата се кола и то изведнъж се върне?

– Ще вземем една-две пръскачки.

– Може да нямаме време да ги използваме. То може да изскочи от някой канал, да обърне колата и да ни убие, без дори да ни докосне, без да ни остави възможност да използваме пръскачките.

Вслушаха се в града. Нищо. Само лекият ветрец. Накрая Лайза каза:

– Мъртво е.

– Не можем да сме сигурни – възрази Брайс.

– Не го ли усещаш? – настоя Лайза. – Не усещаш ли промяната. Няма го! Мъртво е. Промяната във въздуха се усеща.

Брайс осъзна, че момичето е право. Злото бе присъствало не само физически, но и духовно; Брайс бе чувствал присъствието на почти осезаемата злоба. Очевидно древният враг бе излъчвал едва доловима енергия – трептения? Психически вълни? – която не можеше да се види или чуе, но която се регистрираше на инстинктивно ниво. Тя оставяше следа в душата. А сега тези трептения ги нямаше. Във въздуха нямаше заплаха.

Брайс пое дълбоко въздух. Беше чист и свеж.

Тал каза:

– Ако все още не искате да се возите с кола, не се тревожете. Можем и да почакаме. Аз съм добре. Ще се оправя.

– Промених решението си – каза Брайс. – Можем да тръгваме. Нищо няма да ни спре. Лайза е права. То е мъртво.

В патрулната кола, докато Брайс палеше мотора, Джени заговори:

– Помниш ли какво каза Флайт за разума на съществото? Когато разговаряше с него чрез компютъра, професорът каза, че то вероятно е

придобило разум и самосъзнание чак след като е започнало да поглъща разумни същества.

– Помня – каза Тал от задната седалка, където го бяха поставили до Лайза. – Никак не ми хареса да го чуя.

– Е и? – попита Брайс. – Какво искаш да ни кажеш, докторе?

– Значи така, ако е станало разумно чрез попиване на нашите знания и познавателни механизми... тогава не е ли придобило жестокостта и пороците си също от нас, от човешките същества? – Джени усети, че на Брайс му става неприятно, но продължи: – В крайна сметка може би единствените истински дяволи са хората; не всички хора; не целият ни род; само извратените, онези, които така и никога не са придобили чувството на съпричастие и състрадание. Ако променящият формата си организъм е Сатаната от митовете, вероятно злото в хората не е отражение на Дявола; вероятно Дяволът е само отражение на дивашината и жестокостта на собствения ни вид. Може би самите ние сме... създали Дявола по наш собствен образ и подобие.

Брайс мълчеше. Сетне каза:

– Знаеш ли, може и да си права. Предполагам, че си права. Няма смисъл да хабим енергия да се плашим от дяволи, демони и неща, които тропат нощем..., защото в края на краищата никога няма да се сблъскаме с нищо по-ужасяващо от чудовищата измежду нас. Адът е там, където сами го създадем.

Колата потегли надолу по „Скайлайн роуд“.

Сноуфилд изглеждаше спокоен и прекрасен.

Нищо не се опита да ги спре.

45 ДОБРО И ЗЛО

В неделя вечерта, седмица след пристигането на Джени и Лайза в тихия като гробница Сноуфилд, пет дни след смъртта на древния враг, двете бяха на посещение при Тал Уитмън в болницата на Санта Майра. Той бе получил токсично отравяне от някаква течност, изпусната от чудовището и бе развил лека инфекция, но животът му не беше в опасност. Сега беше почти като нов – и готов да си ходи вкъщи.

Когато Лайза и Джени влязоха в стаята на Тал, той седеше на един стол до прозореца и четеше списание. Беше в униформа. Револверът и кобурът му лежах на една масичка до стола.

Лайза го прегърна преди той да успее да се изправи и Тал също я прегърна.

- Изглеждаш добре – каза му тя.
- Изглеждаш отлично – отвърна ѝ той.
- Като един милион долара.
- Като два милиона.
- Ще завъртиш главите на жените.
- А ти ще накараш момчетата да правят задно салто.

Това бе малка ежедневна церемония, ритуал, който предизвикваше смях у Лайза. Джени харесваше това; Лайза не се усмихваше често тези дни. През последната седмица изобщо не се бе усмихвала, нито веднъж.

Тал се изправи, Джени също го прегърна и каза:

- Брайс е при Тими. Ще дойде след малко.
- Знаеш ли – каза Тал, – сега той се справя много по-добре с положението. През последната година се виждаше как състоянието на Тими го съсипва. Сега изглежда се справя.

Джени кимна:

– Беше си втъпил, че за Тими е по-добре да умре. Но горе в Сноуфилд отношението му се промени. Мисля, че е решил все пак, че няма по-лошо от смъртта. Където има живот, там има и надежда.

– Така казват.

– След още една година, ако Тими е все още в кома, Брайс може отново да промени мнението си. Но засега изглежда благодарен само да поседи тук за малко всеки ден, държейки топлата ръчичка на момчето. – Тя огледа Тал и попита: – Защо си в униформа?

– Изписват ме.

– Чудесно! – възкликна Лайза.

Тези дни в стаята на Тими бяха настанили един осемдесет и две годишен мъж, към който бяха прикрепени интравенозна система, монитор за сърдечната дейност и съскащ дихателен апарат.

Въпреки че Тими бе прикачен само към интравенозна система, той бе в прегръдките на пълна забрава, подобна на комата на стареца. Един-два пъти в час, никога по-често и никога за повече от минута, клепачите на момчето потрепваха или устните му се мърдаха, или пък на бузата му трепваше мускул. Това бе всичко.

Брайс седеше до леглото с ръка през преградата, нежно стискайки ръката на сина си. След Сноуфилд дори този оскъден допир бе

достатъчен за него. Всеки ден, когато напускаше стаята, се чувстваше по-добре.

Сега, след настъпването на вечерта, нямаше много светлина. На стената точно над леглото имаше лампа, която хвърляше слаба мека светлина само до раменете на Тими, оставяйки в сянка покритото му с чаршаф тяло. На тази мъглява светлина Брайс можеше да види колко е отслабнало момчето му, въпреки интравенозния разтвор. Скулите му бяха изпъкнали. Под очите имаше тъмни кръгове. Брадичката изглеждаше покъртително крехка. Синът му бе дребен за възрастта си. Но сега ръчичката, която държеше Брайс, сякаш принадлежеше на много по-малко дете от Тими; приличаше на бебешка.

Но беше топла. Беше топла.

След малко Брайс неохотно я пусна. Погали косата на момчето, оправи чаршафа, заглади възглавницата.

Време беше да си отива, но не можеше; още не. Плачеше. Не искаше да излезе в коридора със сълзи по лицето.

Издърпа няколко хартиени кърпички от кутията на нощното шкафче, стана, отиде до прозореца и погледна към Санта Майра.

Въпреки че плачеше всеки път, когато влезеше тук, сега сълзите му бяха по-различни. Бяха парещи, отнасяха мъката и го лекуваха. Малко по малко, бавно, но го лекуваха.

– Изписан ли? – намръщи се Джени. – От кого?

– Да кажем от мен – усмихна се Тал.

– Откога си станал лекар?

– Помислих си, че трябва да се вземе още едно мнение, така че се консултирах със себе си и си препоръчах да се прибирам у дома.

– Тал...

– Наистина, докторе, чувствам се прекрасно. Подутината изчезна и от два дни нямам температура. Готов съм за изписване. Ако ме принудиш да остана, ти ще си виновна за смъртта ми.

– За смъртта ти ли?

– Храната в болницата със сигурност ще ме убие.

– Изглежда готов за танци – каза Лайза.

– Ти пък откъде взе лекарската си диплома? – попита Джени. А на Тал каза: – Добре... нека погледна. Свали ризата.

Той я съблече бързо и лесно, не вдървено както вчера. Джени внимателно разви бинтовете и откри, че той е прав: нямаше нито подутини,

нито рани, нито корички.

– Победихме го – увери я той.

– Обикновено не изписваме пациенти вечерно време. Формулярите се попълват сутрин; изписването е между десет и дванадесет часа.

– Правилата съществуват, за да бъдат нарушавани.

– Казано от полицаи звучи ужасно – подразни го тя. – Виж, Тал, предпочитам да останеш още една нощ, просто, защото...

– А аз предпочитам да не остана, просто, защото полудявам.

– Наистина ли си решил?

– Той наистина е взел решение – каза Лайза.

– Докторе – заговори Тал, – оръжието ми беше в сейфа заедно с лекарствата. Трябваше да се моля, да лаская, да досаждам на една симпатична сестра на име Пола, за да ми го даде този следобед. Казах й, че със сигурност ще ме пуснете тази вечер. Знаеш ли, Пола е душица, много привлекателна жена, неомъжена, добра партия, възхитителна...

– Не се горещи толкова – каза Лайза. – Тук има малолетни.

– Искан ми се да излизам с Пола – каза Тал. – Искан да остана цяла вечност с Пола. Но сега, докторе, ако не се прибера у дома, ще се наложи отново да върна револвера в сейфа, и може би шефката на Пола ще разбере, че тя ми го е дала преди да ме изпишат и Пола може да загуби работата си и ако това стане, никога няма да излезе с мен, няма да мога да се ожена за нея, няма да има никакви малки Тал Уитмънчета, които да тичат наоколо, даже никога, защото ще отида в манастир и ще се обрека на безбрачие, понеже съм решил, че Пола е единствената жена за мен. Така че, ако не ме изпишеш, ще съсипеш не само целия ми живот, но и ще лишиш света от един малък черен Айнщайн или от един малък черен Бетховен.

Джени се засмя и поклати глава.

– Добре, добре. Ще попълня формуляра за изписване и ще можеш да си отидеш тази вечер.

Той я прегърна и бързо облече ризата си.

– Пола по-добре да внимава – каза Лайза. – Прекалено си ловък, за да те оставят да се мотаеш около жените без звънец на врата.

– Аз? Ловък? – Той закопча колана с кобура на кръста си. – Аз съм само добрият стар срамежлив Тал Уитмън. През целия си живот съм бил стеснителен.

– О, разбира се – каза Лайза.

Джени отново взе думата:

– Ако...

Но внезапно Тал обезумя. Блъсна Джени встрани и я повали на пода. Тя удари рамото си в таблата на леглото и падна тежко на пода. Чу изстрел и видя Лайза да пада, но не разбра дали момичето е уцелено или се опитва да се прикрие; за секунда помисли, че Тал стреля по тях. Тогава забеляза, че той все още се опитва да извади револвера си от кобура.

В момента, когато изстрелът проехтя през стаята, се разби стъкло. Беше прозорецът зад Тал.

– Хвърли го! – извика Тал.

Джени извърна глава и видя на прага на вратата силуета на Джийн Тър, очертан от по-ярката светлина на болничния коридор зад него.

Застанал в сянката до прозореца, Брайс изтри сълзите си и смачка мокрите хартиени кърпички. Дочу лек шум зад себе си в стаята, помисли, че е някоя сестра, обърна се – и видя Флетчър Кейл. За момент се щепени от изненада.

Кейл стоеше до края на леглото на Тими, едва се виждаше на слабата нощна лампа. Не бе забелязал Брайс. Гледаше момчето – и се хилеше. По лицето му бе изписана лудост. Беше въоръжен.

Брайс се отмести от прозореца и посегна към револвера си. Твърде късно осъзна, че е без униформа и без кобур отстрани. Имаше малък тридесет и осем калибров пистолет в кобура на глезена; наведе се да го вземе.

Но Кейл го бе забелязал. Револверът в ръката на Кейл щракна и изгърмя последователно три пъти.

Брайс усети тежък удар отляво, болката премина през целия му гръден кош. Докато падаше на пода, чу как оръжието на убиеца изтрещя още три пъти.

– Хвърли го! – извика Тал и Джени видя Джитър, и още един куршум рикошира в металната рамка на леглото и сигурно се бе ударил в тавана, защото долу паднаха няколко парчета от звукоизолиращия материал.

Тал се наведе и изстреля два куршума. Първият улучи Джитър в лявото бедро. Вторият го удари в стомаха, повдигна го и го отхвърли назад в ъгъла, където се приземи във фонтан от кръв. Не помръдна повече.

Тал възкликна:

– Защо, по дяволите?

Джени викаше Лайза и залази на четири крака около леглото,

питайки се дали сестра ѝ е жива.

От няколко часа Кейл беше болен. Имаше треска. Очите му горяха и като че ли бяха пълни с пясък. Болестта го връхлетя изведнъж. Имаше и главоболие и както стоеше до леглото на момчето, започна да му се повдига. Краката му омекнаха. Нищо не разбираше; трябваше да е защитен, непобедим. Но може би Луцифер не беше доволен от него, защото изчака пет дни преди да напусне пещерите. Може би тази болест е предупреждение да се захване с Неговото дело. Симптомите вероятно ще изчезнат веднага щом момчето умре. Да. Сигурно така ще стане. Кейл се ухили на изпадналото в кома дете, понечи да насочи дулото на револвера и трепна от спазъм в корема.

И в този миг съзря движение в сенките. Отдръпна се от леглото. Някакъв мъж. Идваше към него. Хамънд. Кейл откри огън и изстреля шест куршума, не искаше да рискува. Беше замаян, погледът му бе замъглен, а ръката му бе слаба, едва държеше оръжието; дори в такова малко помещение не можеше да се прицели добре.

Хамънд падна тежко и не помръдна.

Въпреки че светлината бе слаба и зрението на Кейл бе размътено, той забеляза петна от кръв по стената и по пода.

Щастливо усмихнат, чудейки се кога болестта ще го напусне, сега, когато бе изпълнил една от задачите на Луцифер, Кейл се заклатушка към тялото, възнамерявайки да му изпрати още един последен куршум. Дори и Хамънд да бе напълно мъртъв, Кейл искаше да пусне един куршум в това подло, самодоволно лице, искаше да го размаже.

Сетне щеше да се занимае с момчето.

Ето какво искаше Луцифер. Пет трупа. Хамънд, момчето, Уитмън, доктор Пейдж и момичето.

Кейл стигна до Хамънд, започна да се навежда над него...

...и шерифът се раздвижи. Ръката му бе бърза като светлината. Измъкна пистолет от кобура на глезена си и преди Кейл да реагира, дулото просветна.

Куршумът удари Кейл. Той се препъна, падна. Револверът излетя от ръката му. Чу го да се удря в крака на едно легло.

„Не е възможно – каза си Кейл. – Аз съм защитен. Никой не може да ме нарани.“

Лайза бе жива. Когато падна зад леглото, не беше простреляна;

просто търсеше прикритие. Джени я прегърна.

Тал се бе навел над Джийн Тър. Водачът на бандата бе мъртъв, със зееща рана на гърдите.

Струпа се тъпла: сестри, санитарни, няколко лекари, един-двама пациенти в халати и по чехли.

Някакъв червенококс санитар се втурна вътре. Изглеждаше като в шок.

– На втория етаж също е имало престрелка!

– Брайс – каза Джени и леденото острие на страха я преряза в стомаха.

– Какво става тук? – попита Тал.

Джени се затича към изхода в края на коридора, блъсна вратата, спусна се надолу през две стъпала наведнъж. Тал я настигна на площадката на втория етаж. Полицаят отвори вратата и те се втурнаха по коридора.

Пред вратата на Тими се бе събрала друга тъпла. Джени разблъска запачите и влезе с разгуптяно сърце.

На пода имаше някакво тяло. Една сестра се бе навела до него. Джени си помисли, че е Брайс. После го видя на стола. Друга сестра срязваше ризата на рамото му. Беше само ранен.

Брайс пресилено се усмихна.

– Май трябва да внимаваш, докторе. Ако винаги пристигаш толкова бързо на адреса, ще започнат да те наричат линейка-изстребител.

Тя заплака. Не успя да се въздържа. Никога не се бе радвала така както сега, като чу гласа му.

– Само една драскотина – изрече той.

– Сега звучиш като Тал – каза тя, смеейки се през сълзи. – Тими добре ли е?

– Кейл щеше да го убие. Ако не бях тук...

– Това Кейл ли е?

– Да.

Джени изтри с ръкав сълзите си и прегледа рамото на Брайс. Куршумът бе преминал през него, влязъл бе отпред и бе излязъл отзад. Нямаше причини да смята, че има заседнало парче, но все пак възнамеряваше да се разпореда да го прегледат на рентген. Макар и без големи изблици, раната кървеше обилно и Джени нареди на сестрата да спре кръвоизлива с марлени тампони.

Той щеше да се оправи.

Успокоена за състоянието на Брайс, Джени се обърна към мъжа на

пода. Състоянието му беше по-сериозно. Сестрата бе разкъсала якето и ризата му; беше прострелян в гърдите. Кашляше и от устата му бликаше алена кръв.

Джени изпрати сестрата да вземе носилка и да повика спешно хирург. Тогава забеляза, че Кейл има треска. Челото му гореше, лицето му беше зачервено. Когато го хвана за китката да провери пулса му, забеляза, че е покрита с огненочервени петънца. Вдигна ръкава нагоре и откри, че точиците са стигнали до средата на ръката. Имаше ги и по другата китка. По лицето и врата ги нямаше. Джени бе забелязала бледочервени белези по гърдите му, но ги беше взела за кръв. Разглеждайки ги отново, по внимателно от преди, тя установи, че са като тези по китките.

Шарка? Не. Нещо друго. Нещо по-лошо от шарка. Сестрата се върна с двама санитарни и с носилка на колела и Джени каза:

– Трябва да поставим етажа под карантина. И този отгоре. Тук има някаква заразна болест, но не съм съвсем сигурна каква точно.

След рентгена и след като превързаха раната му, настанаха Брайс в стаята до Тими. Когато изтръпналите му нерви започнаха да възстановяват функциите си, болката в рамото се засили. Шерифът отказа да вземе болкоуспокояващи лекарства, защото искаше главата му да остане бистра, докато не разбере какво се бе случило и защо.

Джени дойде да го види един час след като го сложиха в леглото. Изглеждаше изтощена и все пак умората не намаляваше красотата ѝ. Само то ѝ присъствие бе най-доброто лекарство.

– Как е Кейл? – попита той.

– Куршумът не е засегнал сърцето. Улучил е белия дроб и е скъсал една артерия. При нормални обстоятелства прогнозата щеше да бъде благоприятна. Обаче ще му се наложи да се възстановява не само от хирургичната намеса; трябва да се справи и с една разновидност на петнистия тиф.

Брайс премигна.

– Петнист тиф ли?

– Има две ранички като от изгаряния с цигара на десния прасец, или по-скоро белези от две изгаряния, за да се отърве от кърлежите. Дървесните кърлежи пренасят заразата. Съдейки по вида на бележите, бих казала, че е бил ухапан преди пет-шест дни, точно колкото е инкубационният период на петнистия тиф. Симптомите трябва да са го съборили преди няколко часа. Бил е замаян, трябва да му е било студено и да

е имал болки в ставите...

– Ето защо се целеше толкова зле! – каза Брайс. – Стреля три пъти отблизо и ме рани само веднъж.

– По-добре благодари на Бога, че е изпратил кърлежи в крачолите му.

Брайс се замисли и каза:

– Това направо прилича на Божие дело, нали? Но какво ли са били замислили той и Тър? Защо са рискували да дойдат въоръжени тук? Могла да разбере това, че Кейл иска да убие мен и дори Тими. Но защо Тал, теб и Лайза?

– Няма да повярваш – каза тя. – От миналия вторник сутринта Кейл си е водил дневник за това, което нарича „Събитията след Богоявление“. Изглежда Кейл и Тър са сключили сделка с Дявола.

В четири часа в понеделник сутринта, само шест дни след богоявлението, за което бе писал Кейл, той почина в окръжната болница. Преди да си отиде от този свят, отвори очи, диво се втренчи в сестрата, после се загледа зад нея, съзря нещо, което го изпълни с ужас, нещо, което сестрата не можеше да види. Някак си намери сили да вдигне ръце, сякаш се опитваше да се предпази, и понечи да извика, но издаде само предсмъртно хъркане. Когато сестрата се опита да го успокои, той каза:

– Това не е моето предопределение. – И сетне угасна.

На тридесет и първи октомври, повече от шест седмици след събитията в Сноуфилд, Тал Уитмън и Пола Торн (сестрата, с която излиза-ше) проведоха вечеринка с маски по случай празника на Все Светии в къщата на Тал в Санта Майра. Брайс отиде като каубой. Джени бе краварка. Лайза се бе маскирала като вещица, с висока островърха шапка и много черен грим.

Тал отвори вратата и каза:

– Пили-пили. – Беше се маскирал в костюм като пиле.

Джени никога не бе виждала по-абсурден костюм. Тя се смя толкова много, че известно време не забелязваше, че и Лайза се смее.

Това беше първият смях на момичето през последните шест седмици. Преди едва съумяваше да се усмихне. Сега се смееше така, че от очите ѝ потекоха сълзи.

– Хей, чакай малко – каза Тал, преструвайки се на обиден. – И ти имаш доста глупав вид като вещица.

Той намигна на Джени и тя разбра, че е избрал пилешкия костюм заради ефекта, който би имал върху Лайза.

– За Бога – каза Брайс, – мръдни от вратата и ни пусни вътре, Тал. Ако хората те видят в тези одежди, ще загубят и малкото уважение, което им е останало към отдела на шерифа.

Тази нощ Лайза се включваше в разговорите и в игрите и се смееше непрекъснато. Това бе едно ново начало.

През август следващата година, в първия ден на медения им месец в Хонолулу, Джени откри Брайс на терасата на хотелската стая с изглед към Уайкики Бийч. Беше намръщен.

– Да не се притесняваш, че си толкова далеч от Тими, а?

– Не. Но си мисля за него. Напоследък... имам чувството, че в края на краищата всичко ще се оправи. Странно. Това е нещо като предчувствие. Сънувах със миналата нощ. Тими се събужда от кома, поздравява ме и ме моли за един голям хамбургер „Макдоналд“. Само че... не приличаше на другите ми сънища. Беше толкова истински.

– Ти никога не си губил надежда.

– Не е така. За момент я бях загубил. Но си я възвърнах.

Те стояха мълчаливи, оставили топният морски вятър да ги гали, заслушани в шума на разбиващите се в брега вълни.

Сетне отново се любиха.

Тази вечер отидоха в един добър китайски ресторант. Пиха шампанско цяла вечер дори когато келнерът любезно ги посъветва да преминат на чай с яденето, за да не „покварят“ небцата си.

По време на десерта Брайс заговори:

– Има и още нещо, което каза Тими в този сън. Когато ме видя изненадан от събуждането му от комата, той каза: „Татко, щом има Дявол, значи трябва да има и Бог. Не се ли досети за това, когато срещна Дявола? Господ не би допуснал да проспя целия си живот.“

Джени се втренчи със съмнение в него. Той се усмихна.

– Не се тревожи. Не бягам от тебе. Нямам намерение да започна да изпращам пари на онези проповедници-шарлатани от телевизията, искайки от тях да се молят за Тими. По дяволите, дори нямам намерение да започна да ходя на черква. Неделя е единственият ден, когато мога да поспя! Това, за което говоря, не е твоят стандартен, градински вариант на религията...

– Да, но онова не беше наистина Дявола – каза тя.

– Не беше ли?

– То беше праисторическо същество, което...

– Не може ли да е и двете?

– С какво сме се захванали тук?

– С философска дискусия.

– През медения ни месец?

– Ожених се за теб отчасти и заради ума ти.

По-късно, в леглото, точно преди да заспят, той каза:

– Добре, мога да кажа само, че древният враг ме накара да разбера, че в този свят има много повече загадки, отколкото някога смятах. Не мога да изключа нищо. Като се връщам назад и имам предвид какво преживяхме в Сноуфилд, как Тал извади оръжието си, когато влезе Джитър, как петнистият тиф надви над дулото на Кейл..., та значи, на мен ми се струва, че сме били предопределени да оцелеем.

Те заспаха, събудиха се на зазоряване, любиха се и отново заспаха.

На сутринта Джени каза:

– В едно съм сигурна.

– И какво е то?

– Било е предопределено да се оженим.

– Без съмнение.

– И каквото и да, ставаше, съдбата рано или късно щеше да ни срещне.

Този следобед, докато се разхождаха по брега, Джени си помисли, че вълните приличат на огромни водни колела. Звукът ѝ припомни старата поговорка, че воденичните колела на Небето се въртят бавно – Бог забавя, но не забравя. Шумът на вълните засили този образ и тя видя в съзнанието си огромни воденични колела, въртящи се едно срещу друго. Тя каза:

– Значи смяташ, че е имало значение? И цел?

Не му беше необходимо да я пита какво иска да каже.

– Да. Всичко, всеки обрат и завой в живота. Значение, цел.

Морската пяна заливаше пясъка.

Джени слушаше „воденичните колела“ и се чудеше какви ли загадки и чудеса, какви ли ужаси и радости се мелят точно в този момент, за да бъдат поднесени в бъдещето.

БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Както и всички останали герои в тази книга, Тимоти Флайт е измислена личност, но много от масовите изчезвания, за които споменава той, не са просто плод на въображението на автора. Те наистина са се случили. Изчезването на колонията на остров Роъноук, загадъчно изоставеното ескимоско селце Анджикуни, обезлюдените градове на маите, необяснимото изчезване на хиляди испански войници през 1711 година, не по-малко тайнственото изгубване на китайските батальони през 1939 година и някои други случки, споменати в „Древният враг“, всъщност са добре документирани исторически събития.

Освен това, д-р Ананда Чакрабарти наистина съществува. В „Древният враг“ подробностите за създадения от него първи патентован микроорганизъм са взети от официални документи. Както е казано в книгата, бактерията на д-р Чакрабарти е прекалено крехка, за да оцелее в извънлабораторни условия. Биосан-4, търговското име на по-устойчивата разновидност на микроба на Чакрабарти, е измислено средство; доколкото зная, не са правени опити да се усъвършенства откритието на д-р Чакрабарти и то си остава известна лабораторна чудатост, главно поради ролята си в създалото прецедент решение на Върховния съд.

И разбира се, древният враг е плод на въображението на автора. Но какво ли пък, ако...

КРАЙ

© 1983 Дийн Кунц
© 1994 Мария Ракъджиева, превод от английски

Dean Koontz
Phantoms, 1983

Източник: <http://dhv.hit.bg>
Сканиране: Георги, 2003
Редакция: Венцислав
Редакция и форматиране: nqgolova, 2008

Издание:

Плеяда, София, 1994
Печат: Полипринт, Враца
464 с.; 20 см

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9224>]